

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

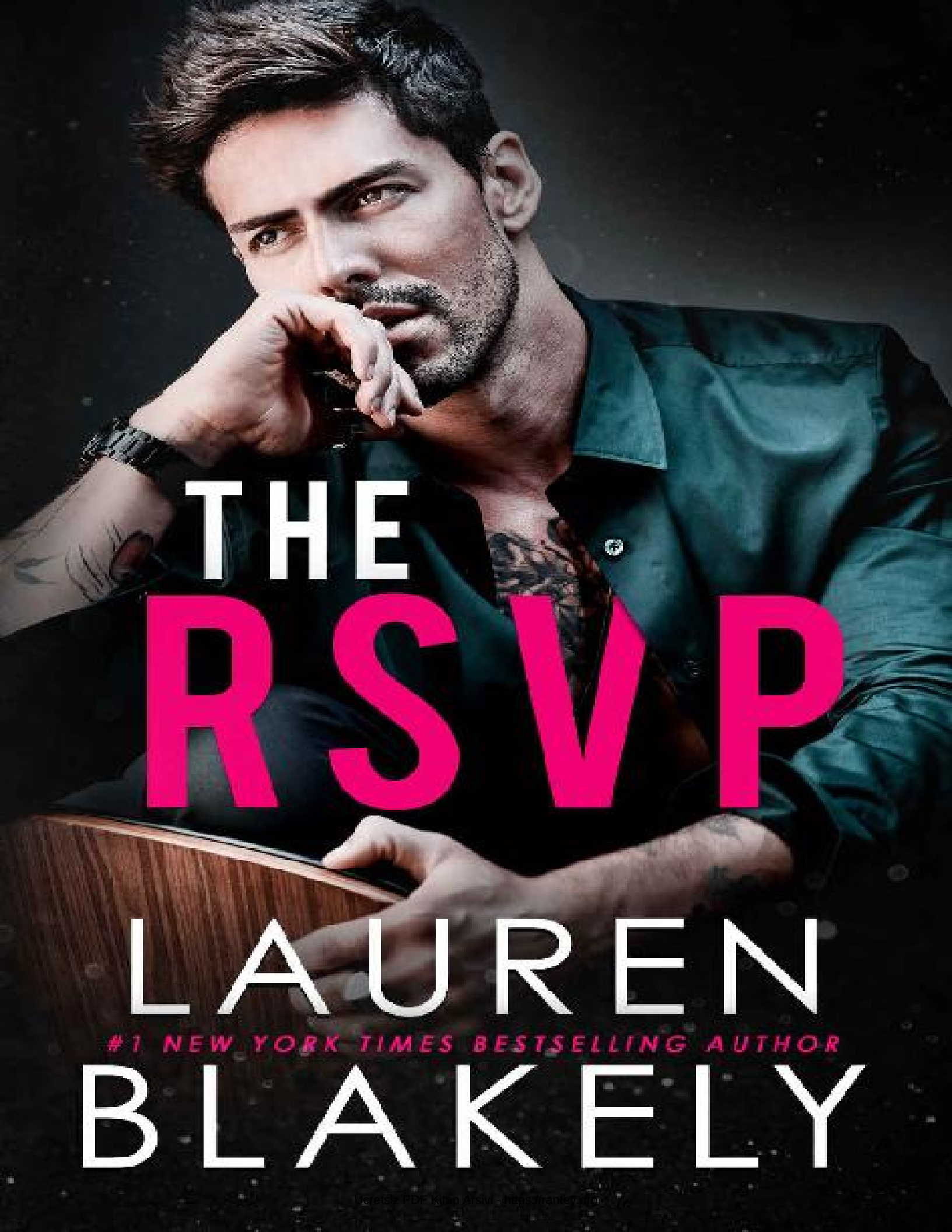
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE RSVP

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAUREN BLAKELY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

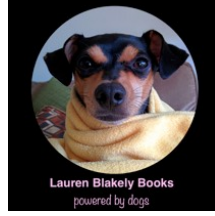
Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

KATILIM BİLDİRİMİ

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

Telif hakkı

Lauren Blakely'nin diğer yazıları

Yazarın Notu

RSVP Hakkında

Biliyor musun?

Katılım teyidi

Ezilme

Önsöz

1. Mor Giysili Adam
2. Tüm Kırık Kemikleriniz
3. Bu Açıkça Belli Mi?
4. Şanslı New York
5. Bu Renk Sana Çok Yakışır

Katılım teyidi

1. Belki Şimdi
2. Gömlek Anıları
3. Benim Kirli Küçük Sırrım
4. Büyük Üzüntüye Rağmen
5. Biraz Daha Biraz Zaman
6. Belki de Suç Ortakları
7. Ekibin Bilgilendirilmesi
8. Kesinlikle Çoğunlukla Çizgi
9. Doğum Günüm Kutlu Olsun
10. Çifte Metin
11. Ve Pes Ediyorum
12. O Fazladan Bir Santi
13. Büyük Masa
14. Kaybedecek Her Şey
15. Şah Mat
16. Kiraz Gibi
17. Herkes Bir Şey İster
18. Bakireler Topluluğu
19. Çok Farklı Şeyler
20. Göz Ardı Ettiğimiz Şeyler
21. Kaplan
22. Bir Şampanya Öpücüğü
23. Bir Teşekkür Hediyesi
24. Sıradan Bir Kitap

25. Boykot Mezarıma
26. Size söyleyebilir miyim?
27. Kayıp ve Bulunanlar
28. Kahverengi Kağıt, Hepsi Bu Kadar
29. Sen Sadece
30. Düşmeyin
31. Özellikle birini mi kastediyorsunuz?
32. Masum ve Baştan Çıkarıcı
33. Ahlaksız Bir Öpücük
34. Suç Ortakları
35. Kaideler ve Prensesler
36. On Kez
37. Benim Hediyem
38. Beni Yağmurda Bul
39. Bazen Kazanırsın, Bazen Kaybedersin
40. Özel Konuk
41. Banka Soygunu Nasıl Gerçekleştirilir?
42. En İyi Planlar Bile Bazen Kötü Sonuç Verebilir
43. Birisi
44. Sevimli Küçük Yalan
45. Ölümüne Bağlılık
46. Ve Ödül Şuna Gidiyor...
47. Lokanta Hayallerim
48. Kesinlikle Bulundu
49. Açılış Numarası
50. Tamamlanmamış İşler

Epilog

Son Epilog

Önizlemeler

Lauren Blakely'nin diğer eserleri

Temas etmek

TELİF HAKKI

Telif hakkı © 2023 Lauren Blakely'ye aittir.

LaurenBlakely.com

Kapak tasarımı © TE Black'e aittir.

Fotoğraf: Wander Aguiar

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan hiçbir biçimde veya yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin tescilli marka statüsünü ve marka sahiplerini kabul eder. Bu markaların yayınlanması/kullanımı, marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya onlar tarafından desteklenmemiştir. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve hadiseler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

LAUREN BLAKELY'NİN DİĞER ESERLERİ

Büyük Kaya Serisi

Büyük Kaya

Bay O

İyi Asılmış

Tam Paket

Keyifli Yolculuk

Sert Ağaç

Flört Oyunları Serisi

Yandaki Bakire

Günde İki

İyi Adam Meydan Okuması

Sözde Cinsel Hayatım

Mutlu Sonlar Serisi

Tekrar Gel

Kapa çeneni ve öp beni

Kısmet

Bekarlığa Veda Yıldönümüm

Basketbolcular ve Güzeller

En Değerli Playboy

En Yüksek Puanı Alma İhtimali

Sürpriz Bir Öpücük

Aşk Kuralları Serisi

Bakire Kurallar Kitabı

Bakire Oyun Planı

Bakire Tekrarı

Virgin Puan Kartı

Umutsuzca Dostluk Düeti (MM)

Umutsuzca Dostluk

İşte Adamım Geliyor

Yaz Erkekleri Serisi (MM)

Onunla gol atmak

Onunla Kazanmak

Ona tamamen katılıyorum.

Kaçmayı Başaran Adamlar Serisi

Sevgili Seksi Eski Erkek Arkadaşım

"Ya Olursa" Adamı

Dün gece için teşekkürler.

Hayallerinizdeki Komşu Adam

Hediye Serisi

Nişan Hediyesi

Bakire Hediyesi

Dekadans Hediye

Gösterişli Seri

Sadece Bir Geceliğine

Tek Bir Zarif Dokunuş

Bir Haftalık Kocam

MM Bağımsız Romanlar

Bir adam barıma girdi.

Sadece Bir Kez

Erkek Arkadaşlık Bölgesi

En İyi Erkekler (Sarina Bowen ile birlikte yazıldı)

Kalp Kırıcılar Serisi

Bir zamanlar gerçekten güzel bir zaman vardı.

Bir Zamanlar Kesin Bir Şey Vardı

Bir Zamanlar Vahşi Bir Aşk Hikayesi

Sevgili adayı
Arkadaşım İçin Soruyorum
Seks ve Diğer Parlak Nesneler
Tek Gecelik Yedek Oyuncu

Aşkta Şanslı Serisi
En İyi Planlar
İyi Hissetme Faktörü
Kimse Bunu Daha İyi Yapamaz
Fermuarı açıldı

Her Zaman Memnun Serisi
Memnuniyet Garantili
Anlık Tatmin
Gecelik Hizmet
Hiç Yapmadım
PS Her Zaman Sen Oldun
Özel Teslimat

Seksi Takım Elbise Serisi
Şanslı Takım
Doğum Günü Kıyafeti

Paris'ten Sevgilerle
Seyahat tutkusu
Yarı Zamanlı Sevgili

Tek Aşk Serisi
Seksi Olan
Tek Olan
Sıcak Olan
Hamilelik Planı
Olduğunuz Gibi Gelin

Bağımsız cihazlar
Duvar Saplaması Bulucu

V Kartı

Gerçek Anlaşma

Unbreak my heart

Ayrılık Albümü

Aşkın Kapıldığı Seri

Sahte Plan

Flört Teklifi

İkinci Şans Planı

Özel Prova

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Gece Gece

Bu Gecedен Sonra

Bir gece daha

Son Derece Baştan Çıkarıcı Bir Gece

YAZARIN NOTU

Birkaç yıl önce, 21 Çalıntı Öpücük adlı bir kitap yayınladım. Birçok nedenden dolayı, bu kitap tamamen piyasadan kaldırıldı ve 2021 yılının başından beri satışta değil. Sonsuza dek satışta olmayacak. Ancak, bu kitaptaki bazı tanışma sahneleri, Bridger ve Harlow'un karakter özelliklerine ilham kaynağı oldu; örneğin Broadway şovlarına olan sevgileri, Skittle Toes şekerleri, taksiye bisikletle çarpmaları ve gömlek takıntıları gibi. Önceki hikayenin bu yönlerinin tamamı, tamamen yeni karakterlerle bu yepyeni hikayeye uyacak şekilde büyük ölçüde yeniden düzenlendi.

KATILIM BİLDİRİMİ HAKKINDA

Günlerimiz sırlarla dolu. Gecelerimiz ise baştan çıkarmaya adanmış...
Son bir yıldır, sahip olamayacağım birini çok istedim.
Babamın son milyon dolarlık işini birlikte kurduğu adam.
O benden on yaş büyük ve onunla görüşmem kesinlikle yasak.
Bana bir daha hiç bakmaması, ona olan özlemimi daha da artırıyor.
Ama geçen akşam, bir galada, odanın diğer ucunda, her şey değişti.
Onun hüzünlü bakışları üzerimde kaldı ve giderek daha da karardı.
Yani artık uslu kız rolünden resmen vazgeçiyorum.
Yarın 21 yaşına giriyorum. Kendime bir hediye olarak, babamın iş ortağını baştan çıkarmayı planlıyorum.
Doğum günüm kutlu olsun.

BİLİYOR MUSUN?

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, ön siparişlerden ve özel hediyelerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? VIP e-posta listeme buradan kaydolun! Ayrıca, sizin için özel olarak seçilmiş, en çok satan yazarların kitaplarından ücretsiz olarak yararlanacaksınız!

İPUCU: E-postaların gelen kutunuza ulaşmasını sağlamak için kaydolmadan önce lauren@laurenblakely.com adresini rehberinize ekleyin!

Bu kitabın sesli kitap ve basılı formatta da tüm büyük satış noktalarında bulunduğunu biliyor muydunuz? Bağlantılar için web sitemi ziyaret edin!

Bu başlıkla ilgili içerik uyarıları için lütfen sitemi ziyaret edin.

KATILIM BİLDİRİMİ

Değerli Okuyucu,

Harlow ve Bridger'ın yasak aşkı, THE CRUSH adlı bir ön bölümle başlıyor. Eğer THE CRUSH'ı ayrı olarak yayımlandığında okuduysanız, THE RSVP'den başlayabilirsiniz! Eğer okumadıysanız, buradan başlayın ve sayfayı çevirin. Bu ön bölüm, aşklarının önemli bir parçasıdır; kaçırmak istemezsiniz!

Öpücükler
Lauren

EZİLME

ÖNSÖZ

Harlow

Arabaya kasten çarpmadım. O kadar takıntılı değildim. Buna takıntı bile demezdim.

Ayrıca, o kadar da kurnaz değilim.

Bence ben daha becerikliyim.

Ama bir yıl önce ne kurnaz ne de hilebazdım. Sadece birine yeni yeni aşık olmuş bir kızdım.

O gece yaşanan her şey tamamen şans eseri idi.

Biraz yara bere içinde kaldım—iyiyim, biraz kırıldım—ve sahip olamayacağım bir adamın büyüüne kapıldım.

MOR GİYİMLİ ADAM

Harlow

Birkaç Ay Önce

Ofis kapısı tık diye açılıyor. Dizüstü bilgisayarında açık olan Fransız haber sitesinden başımı kaldırıp yemek masasında daha dik oturuyorum.

İşte onu yakından inceleme şansım. Yaz tatili için evdeyim, bu yüzden bulabildiğim tüm fırsatları değerlendiriyorum. Yeni hoşlandığım kişi babamın lüks ofisinden çıkıp, ayakkabılarının tıkırtısı eşliğinde oturma odasının cilalı ahşap zemininde yürürken, bakışlarımı gizlice ona çeviriyorum.

Para gibi geliyor kulağa.

Dergi reklamına benziyor.

NYU yurtlarından eve döndüğümünden beri, son bir haftadır Bridger'a gizlice bakıyorum. Onu yıllardır tanıyorum, ama birkaç hafta önce babamın verdiği bir akşam yemeğinde onu görünce kalbim hızlandı ve tüylerim diken diken oldu.

Ve böylece bir aşk doğdu.

Evet, evimin ortasında ders çalışmayı, yurtdışında geçireceğim bir sonraki döneme hazırlanmayı çok seviyorum. Belki onu bir anlığına da olsa görebilirim diye.

Ve Şimdi bir tane daha alayım, çok teşekkür ederim. Heybetli meşe masanın üzerindeki yüksek konumumdan, adam giderken onun muhteşem profiline göz atıyorum, umarım yakında bana döner de inanılmaz derecede mavi gözlerine bir göz atabilirim. O gözlerin ardında ne olduğunu bilmek istiyorum.

Babam, elinde bir kadeh viskiyle tam arkasından yürüyerek, son beş yıldır birlikte medya imparatorluğunu kurduğu adama veda ederken manzarayı bozuyor. "Bu toplantıyı kısa kesmek zorunda kaldığım için özür dilerim," diyor babam alaycı bir Şekilde. İngiliz aksanıyla her Şey alaycı geliyor. Kimileri bunun onun çekiciliğinin bir parçası olduğunu söylüyor.

Amerikalı kızı, babasının İngiliz cazibesine kanmıyor.

Bridger, elleri boş bir Şekilde oturma odasından geçerken hafifçe güldü. "Hayır, değilsin Ian."

Babam kaşını kaldırdı. "Pekala, pişman değilim."

En azından rol yapma nezaketini gösterin.

Bridger kapıya yaklaşıyor ve ben Şu anda dilek kipinin kullanımıyla pek ilgilenmiyorum.

Bridger, kollarını saran o özel dikim mor gömleği, güçlü bir vcoda işaret eden o dar kesim koyu gri pantolonu ve kravatsız haliyle, bu mümkün değil.

Hiçbir zaman berabere kalmadık.

Bridger'ın kravatsız görünümü çok... heyecan verici.

"İspanya anlaŐmasıyla ilgili yarın görüşürüz," diyor, elini çenesinde gezdirirken. İnce ene hattında hafif sakal izleri var. Koyu kahverengi saçlarının hafif bir tutamı, hafif bir sakal izi.

Parmaklarımın arasında nasıl bir his bırakırdı? Yüzüme değdiğinde nasıl bir his olurdu?

Omurgamdan bir ürperti geçti ve mırıldanmamı bastırdım.

"İspanyollarla ilgili her Şey için yarın anlaşma var. Ama çok erken olmasın, biliyorsun," diyor babam.

Ne? Gz kırpmadın mı? Yoksa ne yapacağını nasıl bilebilirdik ki?

Gözlerimi devirmek istedim ama bunun yerine, Bridger'a anlamlı bir gülümseme fırlatarak iş konuŐmalarına dahil olma fırsatını yakaladım. "Babam erken kalkmayı sevmiyor," dedim masumca.

Babamın neden geç uyandığını gerçekten bilmiyorum.

Asıl sebep birkaç dakika içinde gelmeyecekmiŐ gibi.

Cassie. Ya da Lianne. Ya da Marie. Ya da babamın nişanlısının arkasından birlikte olduğu son kadın her kimse.

Yavaşça, sanki ikimiz de şakanın bir parçasıymışız gibi, Bridger bana döndü. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Gözleri koyu maviydi, gün doğmadan önceki şafağın renginde. Bir an gözlerime baktı, sonra hızla başka yöne baktı. Tehlikeli öpüşmeler hakkında aynı düşüncelere sahip olduğuna inanmak için yeterince umutluyum.

Ama onun öyle olmadığını anlayacak kadar zekiyim.

"Evet, biliyorum," diyor ve kapıdan çıkıyor.

Gülümsemedi bile. Sadece gitti. Ama ne bekliyordum ki? Ben sadece iş ortağının üniversite çağındaki kızıyım, ondan on yaş küçük.

Çalışmaya hazırlanmak için dizüstü bilgisayarına geri döndüm.

Hariç...

Bridger yolda gelirken babam bana döndü, saatine baktı, sonra da bir ricada bulunmaya hazırlanıyormuş gibi mırıldandı.

Neyse baba. Beni şaşırtamazsın zaten.

O konuşmadan önce dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

"Harlow, canım, odanda ders çalışabilir misin?"

Tercüme—uslu kız ol, kulaklıklarını tak, müziği son ses aç ve ben nişanlım olmayan biriyle sevişirken hiçbir şey duymuyormuş gibi yap.

Sahte bir gülümseme takınıyorum. "Elbette," diyorum, bir kaşık dolusu tiksintiyi yutarak.

"Sen çok tatlısın," diyor.

Daha geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Teşekkürler."

Sonra merdivenlerden yukarı kayboluyor. Doğal olarak. Hanımefendi gelmeden önce biraz güzelleşmesi gerekiyor.

Muhtemelen on dakikadan kısa sürede burada olacak. Sanki önümüzdeki birkaç saat boyunca odamda kalacakmışım gibi. Bu evde bile kalmayacağım.

Kaçıp gidebileceğim kocaman bir şehir var dışarıda.

Yemek odasının zemininden sırt çantamı alıyorum, dizüstü bilgisayarımı içine tikiyorum ve omzuma asıyorum. Belki Big Cup'a vardığımda babama gittiğimi söylerim.

Ama öte yandan, belki de fark etmem. Muhtemelen fark etmeyecek veya umursamayacak.

Telefonumu sırt çantamın cebine koyduğumda, oturma odasındaki sehpanın üzerindeki babamın telefonundan Beethoven'ın 5. Senfonisi'nin

sesi yankılanıyor.

Nişanlısı arıyor. Joan, Vermont'ta klasik müzik üzerine bir sempozyum veriyor. Zavallı Joan. Son iki yaz tatilinde onunla birlikte yaşadığımı düşünürsek, onu yeterince seviyorum.

Hücre si tekrar sallanıyor, keman sesi nişanlısıyla konuşmak istediğini haber veriyor. Benim sorunum değil. Benim sorunum değil. Hiç de benim sorunum değil.

Kapıya doğru sessizce ilerlerken bunu görmezden geliyorum. Kapı dışarıdaki bir nişe açılıyor. Bisikletim orada. Mazeret gösterme görevinden neredeyse kurtuldum.

Yukarı kata ayak sesleri geldi. "Harlow, canım," diye seslendi.

Gerginleşiyorum.

Yapma. Sorma.

"Joan'ın telefonunu açıp ona Bridger ile bir toplantıda olduğumu söyleyebilir misin?"

Ve o da sordu.

Yanıyorum ama kolu çevirip kulaklıklarımı takarken hiçbir şey söylemiyorum. Faydalı bir araç. Ama yakında kulaklarımı temizlemek için Sondheim, Larsen veya Miranda'ya ihtiyacım olacak.

Şimdilik keman çalmak daha da acil bir hal alıyor. Gitme ihtiyacım da öyle. Kapı kolunu çeviriyorum.

Ayak sesleri giderek daha da yükseliyor. "Harlow, lütfen şuna cevap verebilir misin?"

Seçeneklerimi tartarken içimde alevler yükseliyor. Duymamış gibi mi yapayım? Öylece gideyim mi? Yoksa başka bir şey mi yapayım? Mesela, hayır desem nasıl olur?

Artık neredeyse hiç burada yaşamıyorum bile. Lisede zaten yeterince yaptım bunu. Üniversite tatillerinde de neden yapmak zorundayım ki?

Merdivenlerin tepesinden, şimdi tırabzanın yanında durarak bir kez daha "Harlow!" diye seslendi.

Keman ısrar ediyor.

Adımı bağılıyor. Görmezden gelinemeyecek kadar yüksek sesle. Elim düğmede, umursamazca bakışlarımı ona çeviriyorum, kulaklıklarımı işaret ederken şaşkın bir ifade takınıyorum. Birini çıkardıktan sonra, "Ne dedin?" diye soruyorum.

Başını sallayarak gülüyor. "Joan arıyordu. Tekrar arayacak. Ben hallederim," diyor elini savurarak.

"Ne kadar asil bir davranış," diye mırıldandım, sesim onun duyamayacağı kadar alçaktı.

Merakla bana bakıyor, sırt çantamı, polarımı inceliyor. "Gidiyor musun?"

Dahi.

"Layla aradı. Kahve dükkanında buluşacağız. Bridger ile görüşmen için iyi şanslar," dedim, tırnak içinde. O daha bir şey söyleyemeden oradan ayrıldım.

Kendi işlerini kendisi halledebilir. Artık ben onun mazereti değilim.

Kapıyı açıp nişin içine giriyorum. Orada kaskımı takıp gümüş renkli bisikletimi omzuma atıyorum. Kahverengi taş binayı terk edip, içimdeki haklı öfke ve kızgınlıkla merdivenlerden aşağı koşuyorum.

O, benden yardım almadan da kız arkadaşıyla birlikte olabilir. Sonbahar veya ilkbaharda beni yanında bulundurmuyor ki. Yazın beni kullanamaz.

Bisikleti yere sertçe vurup, aceleyle üzerine atladım. Kaldırımdan inip doğruca Seksen Üçüncü Cadde'ye çıktım, sonra da pürüzsüz betonda batıya doğru hızla ilerledim.

Belki, sadece belki, Beşinci Cadde'den aşağı inerken saat altıda batan güneşte Bridger'ı bir kez daha görebilirim. Yürüyor olacak. Genellikle yürür.

Benden sadece birkaç dakika önde.

Caddede güneye doğru hızla ilerliyorum, bedenimi ve bisikletimi park halindeki arabaların, taksilerin, şehir merkezinde gürültüyle ilerleyen kamyon ve otobüslerin arasına sıkıştırıyorum. Hızlı ve öfkeli, hız ve mesafe istiyorum. Babamdan ve alışkanlıklarından çok uzakta. Kadınlarının her saatte ortaya çıkmasından. Benden ortadan kaybolmamı istemesinden.

İşte ben, New York gecesinin içinde kayboluyorum.

Sadece ben, ışıklar, sesler ve şehrin sokakları var; trafiğin üzerime fırlattığı kurşunlardan kaçıyorum. Central Park'a dönen bir arabanın yanından sıyrılıyorum ve sonra, gözümün ucuyla mor bir parıltı yakalıyorum.

Kalbim hızla çarpıyor. Bridger bir blok ötede. Daha hızlı pedal çeviriyorum, solumdaki arabaların yanından hızla geçiyorum.

Belki de kaldırıma geçip yanına yanaşıp selam veririm.

İleride, yaklaşık 6 metre ötede, kaldırıma yanaşmış bir taksi var.

Bunu atlattıktan sonra,—

Ama telefonum çalıyor. Joan arıyor. Biri tam önümde, beş metre ötede bir taksinin kapısını açıyor. Yanlış taraftan; trafik tarafı, kaldırım tarafı değil.

Kalbim korkunç bir şekilde çarpıyordu, direksiyonu kırmaya çalıştım ve tam da başarmak üzereyken kapı dirseğıme çarptı ve bam!

Kemiklerim gıcırıyor. Başım zonkluyor. Bisikletten düşüyorum, ayağıım lastiğıe çarpıyor, kafam kaldırıma vuruyor, tüm New York da bana "siktir git" diyor.

Ağırı kemik iliğıme kadar yayılıyor.

Yirmi saniye sonra, mor giysili bir adam üzerime atıldı, beni kaldırıp kaldırıma taşıdı. Kollarını bana dolamıştı.

Ambulans beş dakika sonra geldiğinde, hastanede benimle buluşacağını söyledi.

Kemiklerimde yankılanan çığlık dışında her şey bulanıklaşıyor. Ve aklıma gelen çılgın düşünce şu: Belki acıdan ya da adrenalinden, ama araba kapısıyla olan o mücadeleyi kaybettiğıime pişman değilim.

TÜM KIRIK KEMİKLERİNİZ

Harlow

Hastaneye giderken babamı aramadım. Ama hemşire serumumu taktıktan sonra, Bridger acil serviste yatağımın yanında durup, "Baban yakında burada olacak. Ona ulaştım." dedi. Çok sakın, çok kontrol sahibi bir ses tonuyla konuştu.

Sanki her türlü krizi halledebilirmiş gibi.

Babamın bir şeyler planlarken onu bulmak da dahil.

Ve belli ki, acil servisteki odama girmeyi de başardı. Bunu nasıl başardığını sormuyorum. Ama babamın bana anlattığına göre Bridger böyle işler başarır. İşleri halleder.

"İnsanlar neden kapıları trafiğe doğru açıyorlar?" diye soruyorum, sesim istediğimden daha fazla titriyor. Onun beni güçsüz sanmasını istemiyorum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "İnsanlar berbat. Ama sen iyi olacaksın Harlow. Ian yolda."

Ian'ı ya da Bridger'in onu Marie, Cassie veya Lianne'den nasıl ayırdığını umursamıyorum. "Orada olduğun için teşekkür ederim."

"İyi ki öyleydin," diyor.

Kendimi sersemlemiş hissediyorum. Her yerim sıcak. Kırık ayak bileğim için serum taktıkları şey iyi geliyor.

"Yarın beni görmeye gelir misin?" diye soruyorum. Belki de bir ricadır bu. Anlamak zor.

Serumdaki madde gerçekten çok iyi.

Bridger hemen cevap vermiyor. Çenesi seğiriyor. Tereddüt ediyor. Mavi gözlerinde çatışma var, kaşları çatık.

Uyuşturucuların etkisine bağlayabiliyorsam, biraz yalvarmaktan da çekinmem. "Lütfen," diyorum kaşlarımı çatarak. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı."

Belki de kabullenmiş bir şekilde başını sallıyor. "İyi bir müzakerecisiniz," diyor ve pes ediyor.

O bana numarasını verirken iltifatı cebime saklıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa ve babana ulaşamazsan..."

"Teşekkürler," diyorum, Bridger'in numarasını bir süredir biliyor olmama rağmen. Babam bana çok uzun zaman önce vermişti—işte Joan'ın numarası, işte Bridger'in numarası, işte stüdyo numarası.

Daha önce hiç kullanmamıştım, ama şimdi izin aldım.

Hemşire gelip ayak bileğime alçı takma zamanının geldiğini söylediğinde, bana geçmiş olsun dileklerini ilettiler ve gitti.

* * *

Kafa tomografisi temiz çıktı, bu yüzden o gece beni eve gönderdiler. Ertesi gün ayağım çok ağrıdı ama ağrı kesiciler hemen geçirdi ve kısa süre sonra kendimi oldukça iyi hissetmeye başladım.

Oturma odamda sürekli misafir ağırlıyorum. Layla sabahları dudak parlaticısı ve oje ile geliyor. O bir melek. Ethan laleler getiriyor ve Carlisle Akademisi mezunumuz hakkında dedikodular anlatıyor; Manhattan'ın en seçkin hazırlık okulunun eski son sınıf başkanı, üç yıl sonra Yale'den atılmış. Joan dahlia buketleri gönderiyor, sonra da arayıp nasıl olduğumu soruyor.

"Daha iyi zamanlar geçirdim," diyorum ona, anne şefkatiyle beni arayıp sormasından memnuniyet duyarak.

Öğle uykusunun keyfine yeniden alıştıktan sonra, kardeşim Londra'dan görüntülü arama yaparak benimle birlikte olmak için New York'a uçmaya hazır olduğunu söyledi. Teklifi reddettim ama Hunter'dan bana İngiltere'deki hayatla ilgili hikayeler anlatmasını rica ettim.

Babam gün boyunca koridordaki ev ofisine girip çıkıyor, beni kontrol ediyor. En sevdiğim Akdeniz restoranından geç bir öğle yemeği sipariş

ettikten sonra, muhtemelen dikkatimi dağıtmak için, Sweet Nothings'deki yeni hikaye örgüsünden bahsediyor.

Ya da belki de o kişiyi tekrar görene kadar dikkatini dağıtmak için.

“Ve sonra Josie ve Sam bu fırtınalı ilişkinin içine sürükleniyorlar,” diyor. “Onların şarap mahzenine ve kütüphaneye gizlice kaçtıklarını görüyoruz.”

Karakterlerinin nerede seviştiğini öğrenmekle hiç ilgilenmiyorum, ama sözünü kesmek de istemiyorum. “Harika, baba. Daha fazlasını anlat.”

Sonraki birkaç bölümü açtıktan sonra Victoire saatine baktı ve sandalyesinden kalktı. “Hemen çıkmam gerek. Bir işim var.” Utangaç bir şekilde omuz silkti ve ön kapıya doğru başıyla işaret etti. “Daha sonra döneceğim, ama Bridger da uğrayacak.”

“Öyle mi?” diye umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyorum.

Babamın umursamaz gülümsemesinden anladığım kadarıyla, gayet rahat bir tavır takındım. “Evet, senin iyi olduğundan emin olmak istiyor. Neyse ki 911’i aramak için oradaydı.”

Babam kendi işine gitmek için evden çıktı. Kapı arkasından daha yeni kapanmıştı ki, sehpadan fırçamı alıp saçımı tekrar taradım, sonra da dudak parlatıcısı sürdüm. Tişörtüme baktım—şortumla uyumlu, sevimli, salaş bir bluz. Mükemmel.

Birkaç dakika sonra kapı çalındı. “Gir içeri,” diye bağırdım. Bridger şifreyi biliyordu.

Bridger kapıyı açarken tenimin altında baloncuklar beliriyor. Yakışıklı, hüznünlü adam kahverengi taş binaya girdiğinde, o baloncuklar içimden hızla geçiyor. İçim coşkuyla doluyor.

Elinde bir buket gerbera papatyası tutuyor. “Merhaba.”

“Bunlar en sevdiğim çiçekler.” Bunu dün gece hastanede söylemiş miydim? Onu gördüğüm bir akşam yemeğinde, etkinlikte veya galada hiç söyledim mi? Bilmiyorum.

Salonun dört bir yanındaki vazoları inceliyor. Oda çiçeklerle dolu. “Burası resmen bir çiçekçi dükkanı.”

“Çiçek satarak ek gelir elde etmeye başlayabilirim.” Kanepenin yanındaki sehpayı koyduğu çiçek aranjmanına işaret ediyorum. “Ama seninkini daha çok beğendim.”

“Teşekkürler,” diyor sakın bir sesle, sanki bana karşı çok dikkatli olması gerekiyormuş gibi. Sanki hiçbir duygusunu belli edemezmiş gibi.

Anlaşılabilir. Bridger James'i on beş yaşımdan beri tanıyorum ve onun yeni kurulan yapım şirketi Sweet Nothings'in televizyon haklarını satın almıştı. O, bir hitin farkına varan ve babamla birlikte bunu hayata geçiren dahi bir yapımcıydı. Daha sonra, annemin yazdığı ve babamın miras aldığı kitap serisini dünya çapında bir fenomen haline getirerek, bu eseri küresel bir hakimiyete dönüştürmek için ortak oldular. Cesur ve kışkırtıcı pembe dizi, sayısız hayranı olan bir yapım ve her şey benim evimde, ikisinin geç saatlere kadar konsept üzerinde çalışıp, onu geliştirip, ardından bir televizyon kanalına sunmalarıyla başladı. Şimdi, Sweet Nothings'in, yan dizilerinin ve diğer en iyi yapımların da sorumlusu olan Lucky 21 adlı ünlü bir televizyon yapım şirketine birlikte sahipler.

Son birkaç yıldır Bridger, geceleri geç saatlere kadar evimde çalışıyor, sonra da sabah erkenden babamı toplantılara götürmek için geliyordu. Onu festivallerde, galalarda, partilerde gördüm.

Ama her zaman başka biri vardı etrafımızda. Şimdi ise sadece ikimiz kaldık, ilk defa yalnız başımıza.

"Oturmak ister misiniz?" diye soruyorum, diğer sandalyeyi işaret ederek.

Otururken, dış görünüşünü inceliyorum; iş kıyafetini giymiş. Şık pantolon, kaliteli deri ayakkabılar ve özel dikim bir gömlek. Bugünkü gömlek koyu, zengin bir yeşil tonunda.

"Güzel alçı," diyor Bridger, ayağımdaki pembe alçıyı işaret ederek.

"Anlaşılan taksi kapısı bana kin besliyordu. Hiç kemik kırdınız mı?" diye soruyorum, bileğimdeki sakatlıktan hızla uzaklaşarak.

"Birçok kez," diyor iç çekerek, ama bu samimi bir tonda, sanki "orada bulundum, bunu yaşadım" der gibi.

Onu tanıma fırsatını dört gözle bekleyerek biraz daha dik oturdum. "Bana bütün kırık hikayelerini anlat."

Merakla gülüyor, isteğimin gerçek olup olmadığından emin değilmiş gibi beni süzüyor. "Gerçekten mi?"

Geri adım atmayacağım. İstedığimi istiyorum. "Evet. Gerçekten."

Evimde, korkunç bir kazadan bir gün sonra, babam ne yapıyorsa yapsın, yakışıklı, seksi, neredeyse anlaşılmaz iş ortağı sağ elinin üç parmağını oynatıyor. "Bunları ortaokulda futbol antrenmanında pivot oyuncusu elime bastığında kırdım."

"Sen oyun kurucu muydun?" Bu detayları öğrenmek beni son derece mutlu ediyor.

“Elbette.” Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı, sanki takım lideri olmaktan başka bir şey olamazmış gibi.

"Futbolda iyi miydin?"

Başını yana eğdi, bakışları biraz meydan okuyucu, biraz da küstahçaydı. "Ne düşünüyorsun?"

"Evet," diyorum, biraz heyecanlanarak. Biraz da yaramazlık yaparak.

"Güzel cevap," diye yanıtladı Bridger, koltuğuna daha da gömülerek, sonunda rahatlamış, hatta belki de gevşemiş görünüyordu.

“Kaç maç kazandın? Kaç touchdown attın? Kaç pas yardı kaydettin?”

Takdir dolu bir ifadeyle kaşını kaldırıp alçak sesle ıslık çaldı. "Birisi futboldan anlıyor."

Omuzumu şakacı bir şekilde salladım. "Birçok şey biliyorum."

Yüz ifadesi değişiyor, bir an için kararıyor. Sonra yutkunuyor ve iş bitirici bir tonda cevap veriyor: "İyi iş çıkardım," diyor, sanki cevabını son anda değiştirmiş gibi.

Lolita tavrımı biraz yumuşatıyorum. "Başka neyi kırdın?" Elbette bu daha az seksi bir yorum. Umarım kalması için yeterlidir.

"Birkaç yıl sonra diz kapağımı kırdım," diyor lise yıllarındaki bir sakatlığını anlatırken.

“Bunu nasıl başardınız?”

"Lise ikinci sınıftayken futbol oynuyordum. Gol atmaya çalışırken dönerken ayağımı yanlış yere bastım ve kırıldı. Sanki kaval kemiğime kadar düştü." Hatırladığı acıyla başını sallıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Bu çok kötü bir durum," diyorum acıyarak. "Gerçekten bacağınıza mı düştü?"

Diz kapağının nereye düştüğünü göstermek için siyah pantolonunun altından baldırının yan tarafına dokundu. "Yaklaşık iki santim yerinden oynamıştı." Keskin bir nefes verdi. "Çok acıdı."

"Bu, durumu hafife almak gibi geliyor," diyorum.

"Evet, öyle."

"Bu çok kötü," diyorum ama onun hikayelerinin devamını, onun daha fazlasını duymak için heyecanlıyım.

Sadece daha fazlası.

Lise yıllarındaki spor anılarını, futbol maçlarından Amerikan futbolu oyunlarına kadar, bana uzun uzun anlattı; ben de "Büyürken tek yaptığın şey bu muydu? Spor yapmak mı?" diye sordum.

Gülerek başını sallıyor. "Tek yaptığım bu değildi ama bir süre sporda iyiydim. Ta ki oynamayı bırakana kadar," diyor ve ben de dinlemeye devam ederken bu detayı aklımda tutuyorum. "Ayrıca, sanırım annem sadece büyüdüğüm müzikallerden ve kabarelerden oluşan bir denge kurmak istedi. Biliyorsun, bana dünyanın tam anlamıyla bir anlamını vermek için."

Gerçekten mi? Heyecandan neredeyse sandalyeden fırlayacaktım. "Kabareyi çok seviyorum," dedim nefes nefese.

Bana şüphe dolu bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

"Kabare, müzikal şarkılar, Broadway, aklınıza ne gelirse," diyorum, aramızda olduğunu bilmediğim bu bağdan heyecanlanarak.

"Öyle mi?" Sesi yükseliyor, belki de heyecandan da kaynaklanıyor.

"Evet, yaparım. Bütün geceyi tiyatrodan geçirebilirim," diyorum ve o cilveli mırıltı, istemsizce sesime geri dönüyor.

Kahretsin. Oraya gitmek istememiştim.

Ve bunu yapmamalıydım, çünkü Bridger gergin bir şekilde etrafına bakındı, oturma odasının duvarındaki süslü ve uğursuz saate baktı—babam onu Knightsbridge'deki en sevdiği dükkandan getirtmişti—sonra iç çekti. "Bir toplantım var," dedi. "Gitmeliyim."

Lütfen gitmeyin.

Ama çaresiz görünmenin doğru olmadığını biliyorum. "Elbette. Ama alçımı imzalamadan gitmezsiniz, değil mi?"

Masadaki Sharpie kalemine uzanırken omuzlarında hâlâ bir gerginlik var, sonra alçımı inceliyor. Layla ve Ethan, fiberglas yüzeyin çoğunu çoktan ele geçirmiş durumda.

"Hmm. Pek fazla seçenek kalmamış," diyor seçenekleri analitik bir şekilde incelerken.

Ama onun için bir yer ayırdım. Orayı bakir tuttum. "Tam ayak parmaklarımın yanında," dedim, üzerimde sahiplenebileceği bölgeyi işaret ederek. "Küçük bir boşluk var."

Ayak tırnaklarımı oynatarak parlak kırmızı ve mor ojelerimi sergiliyorum. "Arkadaşım Layla bu sabah boyadı. Onlara 'Skittles ayak parmakları' diyor."

Bridger gözlerime baktığında, mavi gözleri gece gökyüzünün rengine büründü. "O zaman şu Skittles şekerine benzeyen ayak parmaklarının yanına imza atayım."

Şeker renkli tırnaklarımın yanına imzasını atarken parmakları ayak parmaklarıma hafifçe değiyor.

Vücudumdan bir hışırtı geçti.
Bana ilk kez dokunuyor.
Bunun son olmasını istemiyorum.

BU AÇIK MI?

Harlow

Üç ay sonra alçım çıktı ve tekrar topuklu ayakkabı giyme zamanı geldi.

Sonuçta bu bir New York parti gecesi ve ben Manhattan'ın ısıltılı kalabalığının arasına düz ayakkabılarla çıkmaya hiç niyetim yok.

Babamın taş evindeki merdivenleri hızla çıkıp eski yatak odama girdikten sonra Layla'ya, "Bu gece beni kendi başıma bırakacağına hâlâ inanamıyorum," diye sızlanıyorum. Partide sadece otuz dakika kalacak ve şimdiden kendimi ihanete uğramış hissediyorum.

"En kötüsü benim. Ama inan bana, annemin beni zorla götürdüğü hayır kurumu yönetim kurulu yemeğinden kaçmaya çalıştım," diyor homurdanarak.

"Keşke kaçabilseydim," diyorum dolaba doğru yönelirken. Ama kendi partimi -öhö öhö- terk etmek yakışık almazdı. Ama aslında bu babamın partisi. "Kızımın böylesine prestijli bir yurtdışı eğitim programına kabul edilmesinden dolayı neden herkes beni tebrik etmiyor?" partisi. Tüm arkadaşları ve iş ortakları burada olacak ve onu tebrik edecekler.

Başka neden gelsinler ki? Ülkede bu Fransız programına kabul edilen on üniversite öğrencisinden biri olmam onları ilgilendirdiği için mi? Yoksa birkaç ay Paris'te okumanın çift diploma programıma yardımcı olacağı için mi?

Babamın üç yıl önce Carlisle Akademisi'nden mezun olduğumda küçük sınıf birincisi için verdiği partiye gösterdikleri kadar önem veriyorlar.

Giyinme odamda seçeneklere göz gezdirip küçük siyah bir elbise seçiyorum. Elbiseyi giyip ayakkabıları inceliyorum, parmaklarımı birkaç rafın üzerinde gezdiriyorum. Kırmızı tabanlı siyah topuklu bir çift ayakkabıyı kaldırıyorum. "Babam geçen ay New York'ta 'Son Bekar Adamın Maceraları'nın açılışı için bize orkestra biletleri aldıktan sonra, sonunda ara sırasında ortaya çıkan ayakkabıları mı? Ama neyse, bir toplantıdan geç kalmıştı, değil mi?" Gümüş renkli çapraz bantlı yüksek topuklu sandaletlerden birini alıyorum. "Yoksa Joan'ın bileğimi kırdıktan sonra bana aldığı, iddialı bir hediye olan ayakkabıları mı?"

Layla, ebeveyn saçmalıklarına özgü bir umursamazlıkla, gökyüzü mavisi gözlerini devirdi. Sonra, Fransız manikürlü tırnağıyla otoriter bir şekilde gümüş renkli gözlüğe işaret etti. Layla hızlı kararlar verdi. "Bunlar bacaklarını daha da çekici gösterecek. Zaten bunu yapmak zor değil."

İltifatın verdiği hafif bir gülümsemeyle omuz silktim. "Teşekkürler dostum," dedim, sonra yatağın kenarına oturdum ve ayakkabılarımı giydim, askılarını yavaşça çaprazlayarak baldırlarımı saracak kadar yukarı çektim. Ayağa kalktım, sonra kalçamı öne doğru çıkararak kıyafetimi sergiledim.

Boğazından kısık bir sesle mırıldanıyor. "Bunlar yasa dışı olmalı," diyor ıslık çalarak. "Küçük siyah elbiseyle mükemmel uyum sağlıyorlar."

Pekala, pekala.

Belki de partiye dair fikre tamamen karşı değilim.

Bridger orada olacak. Ve belki de böyle giyinince yirmi bir yaşına daha yakın görüneceğim.

Bir yıldan az bir süre kaldı.

Büyülü bir çağ bu.

O zaman artık üniversitede olmayacağım.

Onunla aynı dönemde yaşayacağım.

Göğsümde bir olasılık heyecanı belirliyor. Arkadaşımdan sırtıtmamı gizliyorum. Bu duygu fırtınası hakkında kimseye tek kelime etmedim. Ve ondan da hiçbir zaman sır saklamadım. Ama bu sır bana aitmiş gibi geliyor. Sanki bir kutuya kilitlenmiş, saklanmış özel bir mektup gibi.

* * *

Layla ve ben, alt katta düzenli olarak dolaşıyor, ufak tefek sohbetler ediyoruz; bu, ikimizin de yıllardır öğrendiği bir beceri. O doğduğundan

beri, ben ise babam önemli biri olduktan beri.

Jasmin Tokyo'da nasıl?

Vikas Washington'daki işinden memnun mu?

Keller Galerisi'ndeki yeni heykeli gördünüz mü?

Bu süreçte, babamın tüm arkadaşlarından ve iş arkadaşlarından gelen tebrikleri memnuniyetle kabul ediyorum.

Teşekkür ederim. Oraya gidecek olmaktan dolayı çok şanslıyım.

Evet, harika bir meydan okuma olacak.

Altıncı bölgedeki daireme yerleşmek için sabırsızlanıyorum.

Ve bla bla bla. Layla benimle birkaç tur attı, smokinli sevimli bir garsondan bir şampanya kadehi kaptı ve adama göz kırptı.

O da karşılık olarak gülümsüyor ve bembeyaz, düzgün dişlerini gösteriyor. Layla harika dişlere bayılıyor. Bir ara şehrin en iyi ortodontistinın müşteri listesini ele geçirmeyi düşünmeli.

Arkadaşım takım elbiseli bir grubun arasından sıyrılıp bana doğru bir bardak uzattı. "İster misin?"

"Hayır," diyorum ama artık çok geç. Geçen başka bir garsonun elinden ikinci bir tane daha kapıp elime tutuşturuyor.

"Layla," diyorum ama yine de alıyorum. Daha kolay.

Evin tıklım tıklım dolu olduğunu işaret ederek başını salladı. Oturma odasında yüz kadar insan bir aradaydı, yemek odasına kadar taşmışlardı. "Bütün bunlar kim?"

Daha yakına eğildim, sesimi alçalttım. "Şu anki hanımefendi, Yalakalık İşlerinden Sorumlu Başkan Yardımcısı. Şu beyefendi, Dalkavukluk İşlerinden Sorumlu Müdür. Ve son olarak, size bir fikrim var diyen Müdür," dedim, etrafı incelerken—kadınların şık elbiseleri ve fönlü saçları, erkeklerin ise geriye taranmış saçları ve özel dikim gömlekleri.

"Ah, ona bir fikir sunmayı umuyordum. Benim fikrimi," diyor ve ardından gizlice kendisinden on beş yaş büyük yakışıklı bir adama işaret ediyor.

Ona şüphe dolu bir bakış attım. "Ciddi misin?"

Kaşlarını hafifçe oynattı. Sonra tekrar etrafına bakındı. "Aa, yakışıklı olan burada."

Otuzlu yaşlarında başka bir adamı gözüne kestirdiğini düşündüm ama bakışlarını takip ettiğimde nefesim kesildi.

Bu Bridger. Az önce gelmiş olmalı. Koyu mavi bir gömlek ve kömür rengi pantolon giymiş. Duvara yaslanmış, içki de içmiyor. Olan biteni

izliyor. Bir yandan gömleğinin kollarını çekiştirirken, diğer yandan da insanları inceliyor.

Göğsümde bir sıcaklık yükseliyor, köpüklü, nefis bir his. Onu izlerken hafiften uçuyormuş gibi, biraz da hayal kuruyorum. Genç bir halkla ilişkiler uzmanı ona doğru yaklaşıyor ve bakışları ona kayıyor.

Sonra Layla omzuma çarptı. "Ne zaman söyleyecektin?"

Kafam karışmış bir şekilde yüzümü ona çevirdim. "Sana ne söyleyeyim?"

"Seni yakaladım" dercesine bir gülümsemeyle, inanmaz bir şekilde başını salladı. "Daha önce tek kelime etmediğine inanamıyorum. Babanın iş ortağına ne zamandır ilgi duyuyorsun?"

Midem alt üst oldu. Ve bu sır uzun sürmedi. "Açıkça belli oldu mu?" diye sordum. "Herkes için, yani."

Gülümsemesi neşeli, biraz da muzip. "Hayır. Ama benim için öyle, çünkü seni tanıyorum. Ve aman Tanrım, çok yakışıklı." Beni tekrar dürttü. "Şansını dene."

Bu fikir çok fazla. Çok cazip. Çok tehlikeli. Ama çabalarını takdir ediyorum. "Teşekkürler, ama sanırım işe yaramayacak," diyorum, çünkü bu doğru değil mi? Bana hiç ilgi duymuyor. Üstelik büyük bir engel daha var: Babamın iş ortağıyla asla birlikte olamam.

Layla omuz silkip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Kaybolmalıyım. Beni çok özlemeyin." Sonra, kısık bir sesle, "Vur Harlow, vur," diye fısıldadı.

"Defol buradan," dedim gözlerimi devirerek.

Ama onun emri beni ele geçirdi. O gidince, onu tekrar aramak için arkamı döndüm, ama o, desenli bir bluz giymiş bir kadınla sohbet ediyordu.

Bridger'ın elinde içki yok ve aklına bir fikir geliyor. Bir nevi açılış cümlesi.

Daha fazla zaman geçirmek için bir grup televizyon yöneticisinin yanına doğru ilerlerken, babam yanıma gelip beni durdurdu. Joan da onunla birlikteydi. Asil bir görünümü vardı, kestane rengi saçları topuz yapılmıştı.

Bana sevgiyle gülümsüyor. "Yıldızımızın şerefine kadeh kaldıralım," diyor.

"Elbette," diye onayladı babam.

Boğazını temizlemesine bile gerek yok. Sadece varlığıyla bile bir odayı etkisi altına alıyor, ustalaştığı rolü oynuyor. Modern zamanların Gatsby'si, geriye taranmış saçları ve yarı kalıcı gülümsemesiyle. Gözleri babacan bir

gururla parlıyor. "Kızıma. Hiç bu kadar gurur duymamıştım," diyor kalabalığa, sonra da kolunu bana doluyor. "Paris bu sonbaharda seni ağırlamaktan çok şanslı olacak."

Evet, ben onun ödülüym. Gülümsüyorum, arkadaşlarını büyüleyen o parlak, ıslıl ıslıl gülümseme. Bunu da küçük yaşta öğrendim. Babamın iş arkadaşlarına iyi davranırsan istediğini yapabilirsin.

"Teşekkür ederim," diyorum bana gülümseyen ama babama yaltaklanan kalabalığa.

Bridger hariç. Babama yaranmasına gerek yok. Onunla eşit. Şirkette eşit hisseleri var. Eşit söz hakkı var. Parti katılımcıları kadehlerini kaldırıp hep birlikte "Şerefe!" derken, onun koyu renk gözleri benimkilerle buluştu.

"Çok teşekkür ederim," diyorum.

Konuklar kendi aralarında sohbet etmeye geri dönerken, babam siyah beyaz ve gri kalabalığın arasında kaybolup giderken, desenli elbiseli kadın Bridger'a veda ediyor. Layla'nın verdiği özgüvenle cesaretleterek, başka biri onu yakalamadan önce birkaç dakikasını onunla geçirmeye kararlıyım. Böylece beni bir kadın olarak görebilir, babamın kızı olarak değil.

Böylece içeceğimi garsona uzatıp yanına gittim.

ŞANSLI NEW YORK

Harlow

Bridger'a vardığımda ona sırtıttım. Boş ellerine bakarak, "Bir daha ister misin?" diye sordum, teklifimle risk alarak.

"Teşekkürler, gerek yok," diyor, sonra bakışları bacaklarıma kayıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Yine yardımsız yürüyeceksin."

Sırtımdan aşağıya bir ürperti geçti. Bacaklarımı fark etti.

Yüksek topuklu ayakkabılarımı işaret ederek, "Ve havalı bir yara izim var," diyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Ayak bileğimde. Bisiklet mi kesti yoksa taksi mi emin değilim. Her iki durumda da iz kaldı," diye biraz şakayla karışık söylüyorum, sonra yana dönüp, hâlâ pembe olan bir santim uzunluğundaki pürüzlü yara izinin olduğu yere doğru eğilerek, profil görüntüsünün hoşuna gideceğini umarak, "Tam orada." diyorum.

Aşağıya bakarken yutkunuyor. Belki de sertçe. Yoksa bu benim hayal gücüm mü? "Evet, ne yara iziymiş," diyor, hiçbir şey belli etmeden.

"Sanırım artık ikimiz de iyi anlaşıyoruz," dedim, sonra başımı yana eğerek aklımdaki bir sonraki şeyi düşündüm. "Bu arada, içki teklifimi kabul edeceğini düşünmemiştim."

Bir an duraksıyor. "Ama yine de başardınız, değil mi?"

"Haklı olup olmadığımı görmek istedim."

Kaşları merakla çatıldı. Tuzağı kurdum. Yemime takıldı. "Tutuklanacağım. Ne konuda?"

Sonraki sözler gayet sakin ve rahat bir şekilde ağzımdan dökülüyor. Sanki her şeye bu kadar dikkat ediyormuşum gibi. "Sen içki içmiyorsun," diyorum.

Gözlerinde bir parıltı var. "Fark ettin mi?" Hafifçe şaşırmış gibi geliyor, ama zaman geçirmek için mi yoksa benimle konuşmaktan hoşlandığı için mi böyle konuştuğunu tam olarak anlayamıyorum.

Ama şimdi benim şansım. Mavi gözlerinin içine dosdoğru bakıyorum. "Bazı şeyleri fark ediyorum," diyorum, bu itiraftan hem gergin hem de heyecanlı bir şekilde.

Birkaç saniye sessiz kalıyor. Sonra o ölçülü, sakin tonuyla, "Evet. Öyle." diyor.

Bu bir gözlem. Belki de bir merak konusu. Anlaşılması neredeyse imkansız.

"Evet," diyorum.

Çenesini kaşıdıktan sonra, "Öyleyse NYU, şimdi de Paris'te bir dönem," dedi. Sanki konuşma konusunu değiştirmeye ihtiyacı varmış gibi. "İyi seçim yapmışsın."

"Merak etmeyin," dedim dudaklarımda alaycı bir gülümsemeyle. "Aralık ayında döneceğim. Kızı uzun süre New York'tan uzaklaştıramazsınız."

"Şanslı New York," diyor ve ben bu sözleri gecenin geri kalanında, hatta yılın geri kalanında avuçlarımda saklamak istiyorum.

Onun cevabından cesaret alarak gülümsüyorum ve bu sohbeti nasıl sürdüreceğime karar vermeye çalışırken babam yanımdan geçip gidiyor.

Keyfimi kaçırın kişi, aşık olduğum adama başıyla selam veriyor.

"Bridger, seni buradan kaçırmalıyım. İngiltere ofisinden Lionel burada," diyor babam.

Evet, elbette İngiltere ofisinden Lionel kutlamama katılacaktır.

Sinirden dişlerimi sıkıyorum ama iyi bir kız evlat gibi gülümsüyorum. Babam bana tek kelime bile söylemese de. Bridger'ı alıp götürüyor ve olay orada bitiyor.

* * *

Daha sonra, Lucky New York'un verdiği o cesaret hissiyle hâlâ kendimi çok güçlü hissediyorum, sanki iyi hissettiren bir uyuşturucu almış gibi. Beni dünyadan daha büyük hissettiren bir şey. Yatağa giriyorum, yorganın altına giriyorum, komodinin üzerinde tuttuğum ahşap mektup kutusuna dokunuyorum. Güvenli bir yer. Sonra telefonu yastığımın üzerine, benden sadece birkaç santim uzağa koyuyorum. Her gün taktığım kolyenin üzerindeki "I" harfinin şeklini hissederek parmağımı kolyenin üzerinde gezdiriyorum.

I harfi, Fransızca "intrépidité" kelimesinin baş harfidir.

Sonra, sanki içimde şampanya köpürüyormuş gibi—ama öyle değil, hiç değil—mesajlarımı açıyorum. Nihayet, o numarayı kullanmak için bir nedenim var.

Ben cesurum. Ben gözü pekim.

Harlow: Başka şeyleri de fark ediyorum. Mesela gömleğin sana ne kadar yakıştığını.

Sonra gönder tuşuna bastım, biraz kafam güzeldi, dünyanın zirvesindeydim.

Yatağa hazırlanırken, bir yanıt olup olmadığını kontrol ediyorum.

Hiç bir şey.

Uyku şortumu giydikten sonra bir kez daha bakıyorum.

Sessizlik.

Gözlerimi kapatıyorum ama uyku o kadar uzak ki sanki Endonezya'daymışım gibi.

Sabah uyandığımda yanıp sönen bir simge görüyorum. Nefesimi tutuyorum.

Bridger: Teşekkürler. Bespoke harika gömlekler yapıyor.

Hım. İstedığım şey bu değildi ama yine de bir şey. Bir teşekkürden daha fazlası. Belki de bir başlangıç bile olabilir.

Yatağımdan kalktığımda babamı mutfakta çay demlerken ve Joan'ın boynunu okşarken buldum.

Nişanlısından ayrılırken bana, "Günaydın sevgilim," dedi.

Joan, sanki boyun öpüşünden fazlasını yaparken yakalanmış gibi, hafiften utanmış bir sırıtışla, "Merhaba Harlow," dedi.

Çok daha kötülerini gördüm canım.

"Merhaba Joan. Merhaba Baba," diye rahat bir şekilde söylüyorum, sonra şeftali almak için meyve sepetine yöneliyorum. Şeftaliyi bitirdiğimde, "Bisiklet turuna çıkıyorum," diyorum.

Ayak bileğimi kırdığımdan beri ilk kez ata biniyorum ve yara izim bana sürüş sırasında cesaret veriyor.

BU RENK SANA ÇOK YAKIŞIR

Harlow

Bir hafta sonra, Layla ve Ethan ile birlikte Village'da, şık bir butikte alışveriş yapıyorum. Hamptons'taki son hafta sonumuz için seksi bir gömleğe ihtiyacı var. Layla'nın ise neredeyse yok denecek kadar ince bir bluzuna. Benim ise hiçbir şeye ihtiyacım yok; önümüzdeki hafta dünyanın dört bir yanındaki üniversitelere dağılmadan önceki son partimizde kimseyi etkilemeye çalışmıyorum.

Onlar soyunma odasına giderken ben de erkek giyim bölümünde dolaşıp gömleklerin üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum.

Sonra, bakışlarım etiketlerdeki marka adına takıldı.

İsmarlama.

Etrafıma gizlice göz gezdiriyorum.

Bu riskli olurdu. Biraz çılgınca.

Ama risk beni motive ediyor. Turkuaz renkli düğmeli gömleği önümde tutuyorum. Tabii ki çok büyük. Erkek bedeninde büyük.

Telefonumu alıp kamerayı tam istediğim açığa getiriyorum.

Yüzümü göstermiyorum. Bunun yerine, üzerime serili tişört kumaşının fotoğrafını çekiyorum.

Hepsi bu. Daha iyisini düşünmeden önce, şu başlıkla gönderiyorum: Bu renk sana çok yakışır.

Telefonu cebime koyuyorum, bir saat boyunca ısrarcı çekimine direniyorum. Ama Ethan'ın öğle yemeği için seçtiği bir kaldırım kafesinde

nohut yemeği yerken telefonum titriyor.

Göğsümde anında bir karıncalanma hissettim.

O olmalı.

Onu bir saniyeden kısa sürede kaptığımda Ethan sırtıttı. "Yeni ve ateşli bir randevun mu var?"

Önce alaycı bir şekilde güldüm, ama Bridger'ın notunu okuyunca heyecanlandım. Moda tavsiyesi için teşekkürler.

Bu sadece masum bir not. Sadece bir teşekkür.

Ama bu aynı zamanda bir yanıt.

Aynı anda hem çok sevinçliyim hem de çok yenilmiş hissediyorum. "Sadece bir arkadaş," diyorum ve telefonu yüzüstü koyuyorum.

Layla, kusursuzca şekillendirilmiş kaşlarını kaldırıyor. Bu durumu öylece kabullenmeyecek. "Sadece arkadaş mısınız?"

"Sadece bir arkadaş," diye tekrarlıyorum, çünkü ondan daha fazlası olup olmadığından emin değilim.

"Emin misin?" diye soruyor, gözleriyle gerçeği anlayabilecekmiş gibi bana bakarak.

Ethan merakla araya girerek, "Harlow'un emin olmamasının bir sebebi var mı?" diye soruyor.

"Kesinlikle eminim," dedim kararlı bir şekilde, sonra saçlarımı omzuma doğru savurdum. "Peki, son hafta sonumuzda East Hampton'a vardığımızda ilk olarak ne yapmak istiyoruz?"

Layla'nın mavi gözleri ne yaptığımı bildiğini söylüyor ama ağzından çıkan ses, "Tabii ki plaja," diyor.

Ethan başını salladı. "Hayır, havuz. Sizin havuzunuz haksız yere müstehcen," dedi kesin bir dille.

"Ama müstehcen olan bir şey gerçekten haksız mıdır?" diye karşılık veriyor, sanki felsefi bir tartışma yapıyorlarmış gibi.

Ethan düşünceli bir şekilde, klasik burnuna mükemmel uyum sağlayan asil çenesine dokundu. Tam bir yakışıklıydı, soylu, Upper East Side'lı, sinema yıldızı gibiydi. Üniversitedeki tüm kız ve erkeklerin ilgisini çekmişti.

Onlar müstehcenliğin anlamı üzerine tartışırken, içimde yükselen gülümsemeyi gizliyorum.

Belki de bu metin bir şeyin sadece başlangıcıdır.

* * *

Pazar akşamı, güneşin, denizin ve bir süreliğine birlikte geçireceğimiz son zamanın yorgunluğuyla, Layla'nın şık spor arabasıyla Hamptons'tan eve doğru yola koyulduk.

"Hepinizi özleyeceğim," dedim, o arabayı evimin önüne park edip indiğinde.

"Ben seni daha çok özleyeceğim," diye araya girdi ve kollarını bana doladı.

"En çok seni özleyeceğim," diyor Ethan, geri kalmamak için.

"Hep birlikte sarılalım!" diye ilan ediyorum ve gözlerimizden yaşlar akana kadar birbirimize sarılıyoruz, çünkü yazın sonu her zaman hem tatlı hem de buruktur.

Sonunda arkadaşlarımdan ayrılıyorum ve onlara veda ediyorum.

O haftanın ilerleyen günlerinde, odamda yurtdışı eğitim için bavulumu hazırlıyordum; kıyafetler, birkaç kitap, birkaç hatıra eşyası. Babam, limuzin şoförüne beni yarın havaalanına götürmesini söylemişti. Babam çok abartılı, ama şikayet edemem.

Londra'da geç saat olmasına rağmen Hunter'la görüntülü görüşme yapıyorum. "Beni görmeye gelmelisin," diyor. Hunter'ın İngiliz bir annesi var ve çoğunlukla Londra'da büyüdü. Ama aksanı babasınınkinden daha az kibar.

"Siz de aynı şekilde," diyorum. "Sadece bir tünel tren yolculuğu uzaklığındasınız."

Biraz daha sohbet ettikten sonra vedalaşıyorum ve son çantamı da kapattıktan sonra yatağıma uzanıp telefonumdan saate bakıyorum. On bir.

Telefonum babamdan gelen bir mesajla yanıp sönüyor. O alt katta ama her zaman bana iyi geceler mesajı atıyor.

Ben yatmaya gidiyorum. İyi uyuyun. Joan sabah geri dönecek. Öpücükler

Uykuya dalarken, notuna duyduğum belirsiz bir takdir duygusuyla hafifçe gülümsüyorum.

Ama gecenin bir yarısı, Tayland ve Vietnam yemekleri ve takoların olduğu paket servis kutularını rüyalarımda görüyorum. Karnım gurulduyor ve açlıktan irkiliyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum.

Keşke annem beni uğurlamak için burada olsaydı. Onu giderek daha az hatırlasam da, özellikle Paris hayalimiz olduğu için, hâlâ burada olmasını diliyorum. Üniversiteye gittiği zaman yaşadığı şehri çok severdi. Mümkün

olduğunca sık ziyaret eder, müzeleri gezer, çikolata dükkanlarında oyalanır, Tuileries Bahçesi'nde oynardık. Onsuz geçen bunca yıldan sonra bile, eksikliği içimde kıvrılan anlar oluyor. Ama sonra saniyeler sonra çözülüyor. Tuhaf bir şey bu, keder. Bazen uzun süre kalıcı olması tuhaf, tıpkı kullanan kişi odadan çıktıktan çok sonra bile kalan hafif bir parfüm kokusu gibi. Bazen kokuyu fark edersiniz. Çoğunlukla fark etmezsiniz.

Karnım tekrar guruldadı. Soluk anılar yerine pratik konulara odaklandım. Akşam yemeği yemediğim için aşağı indim.

Kahverengi taş bina, mesai saatleri dışında olması gerektiği gibi, ürkütücü ve sessiz. Sessizce mutfağa doğru ilerliyorum. Buzdolabından humus ve havuç alıyorum. Havucu sosa batırırken ayak sesleri duyuyorum ve başımı çeviriyorum.

Cidden?

Önümüzdeki birkaç saniye içinde iki şey öğreneceğim.

Babamın yeni bir sevgilisi var.

Ve üstsüz uyuyor. Sadece kısa şort giyiyor. Yemek masasının yanından mutfağa doğru yürürken muhteşem göğüsleri özgürce sallanıyor, sonra birden irkilerek duruyor.

"Aman Tanrım," dedi, ellerini hızla kaldırıp göğüslerini örterek.

Tiksintimi yutarak dişlerimi sıkıyorum. Hiçbir şey belli etmiyorum. Mutfak tezgahına yaslanmış, sarsılmaz bir duruş sergiliyorum. Hiçbir şeyden etkilenmiyorum.

Havucu ısıırken "Aç mısın?" diye soruyorum.

Karanlıkta bile yüzünün kızardığını görebiliyorum. "Çok üzgünüm."

Ama kıpırdamıyor. Belki de çıplak ayakları giriş holünün zeminine yapışmış durumda.

"Mutfakta olacağınızı hiç bilmiyordum," diyor kekeleyerek.

Gülümsüyorum. Tamamı plastik. "Bu açık."

Arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Sessizlik içinde havucu bitiriyorum, sonra üst kattaki yatak odasına dönüyorum. Artık burada yaşamayacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum. Bu eve bir daha asla ayak basmasam bile, bu yeterince iyi olmazdı.

Merdivenlerden yükselen ve koridordan aşağıya doğru kıvrılan inlemeler duyulduğunda, kulaklıklarımı takıyorum, pek bilinmeyen bir Broadway müzikali olan Ask Me Next Year'ın müziklerini sonuna kadar açıyorum ve aşağıda babamın seks odasından gelen sesleri bastırmama yardımcı olmasına izin veriyorum.

Ertesi sabah, hâlâ o buruk ezgileri mırıldanarak aşağı indiğimde, yeni hanımla karşılaşmaya hazırlanıyordum. Ama o cömertçe donatılmış kadın ortalıkta yoktu. Bunun yerine, babam polo tişörtü ve bej pantolonuyla güne uygun giyinmiş bir şekilde çay demliyor ve NPR'ın sabah haberlerini dinliyordu.

Bana doğru döndü ve gülümsedi. "Büyük güne hazır mısın?"

"Evet," diye sertçe yanıtladım.

"Ne oldu tatlım?"

Artık yeter. Yıllarca süren yalanları yuttum ve bitti. "Buraya çok sık gelmiyorum," dedim ona. "Sadece yazları ve tatillerde. Yani, misafirlerinizden, ne bileyim, gece evde dolaşırken kıyafet giymelerini rica edebilir misiniz?"

Yüzünde yavaşça bir sırıtış belirdi ve benimkilerle aynı renkteki yeşil gözlerini devirdi. "Tatlım, önemli değil. Bütün organların aynı."

Onun savı bu mu yani? "Eğer eşcinsel olsaydınız ve yarı çıplak bir adamı misafir olarak ağırlasaydınız bu kabul edilemezdi. Ama heteroseksüel olduğunuz için sorun yok mu?"

Kaşlarını çatarak mantığımı anlamaya çalışıyor. "Bu cinsel yönelimle mi yoksa kimlikle mi ilgili?"

İçimden bir ah çektim. Hiçbir anlamı yok. O anlamıyor. Bir simit kaptım ve ısırdım, bir parça kopardım.

Ben çiğnerken ön kapı gıcırtyla açıldı ve Boston'dan yeni gelmiş olan Joan içeri girdi. "Seni Paris'e bir dönemliğine uğurlamayı kaçıramazdım tatlım," diye seslendi, nazik ve hiçbir şeyden habersiz.

Boğazım düğümleniyor. Sen şehir dışındayken babam başka biriyle birlikte olmuş. Onun göğüsleri seninkinden daha dik. Bunun yerine, "Geldiğiniz için teşekkür ederim" diyorum.

Ona gerçeği söylememem gerektiğini biliyorum.

On üç yaşındayken, babam üçüncü eşi Roselyn ile evliydi ve yemek masasında birkaç hafta önce arkadaşı Graceanne'in geceyi bizde geçirdiğini ağzımdan kaçırdım. Sadece misafir odasında uyuduğunu sanıyordum.

Ertesi gün Roselyn bir spaya yerleşti. Babam beni oturma odasına oturttu ve Graceanne hakkında endişelenmeme gerek olmadığını söyledi. Sonuçta, o ve Roselyn'in bir anlaşması, bir uzlaşması vardı. "Sevgilim, yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum, ama karışmaman daha iyi. Roselyn'in misafirlerimden haberdar olmasına gerek yok. Bu, yetişkin bir ilişkinin hassas dengesini bozar."

Ama bu beni daha da kafa karışıklığına sürükledi. "Peki, ama o kadının arkadaşın olduğunu söylemiştin. Graceanne mi?"

Dizime hafifçe vurdu. "Aynen öyle. Sadece bir arkadaş. Bu yüzden Roselyn'e bunları tekrar anlatmamıza gerek yok. Onu, şey, sınırın ötesine itebilirler." Babacan bir kucaklama. Sözsüz bir uyarı. "Evde olan şeyleri evde tutmak en iyisi."

Uyuyan köpeği uyandırmayın.

Roselyn bir ay sonra geri döndü. Babam, "Şimdi çok daha iyi," demişti. Sanki gittiği yer, sadece onun aldatmasını değil, benim gevezeliğimi de silmiş gibiydi.

Bir yıl daha birlikte kaldılar, sonra babam onu terk etti. Yağmur ormanı kokusundan baharatlı bir kokuya geçince ne olacağını anladım. Yeni bir kadına hazır olduğunda her zaman yeni bir kolonya seçiyor.

Belki de Roselyn onun hassas dengesini bozmuştu, çünkü kısa süre sonra Mariana'ya yöneldi, onunla birkaç yıl evli kaldı, sonra Joan'la tanıştığında parfümünü tekrar değiştirdi.

Dersimi almıştım. Tek kelime etme hakkım yoktu. Artık arkadaşlarımdan yanlışlıkla bahsetmeyecektim.

Bu yüzden artık sessiz kalıyorum. Babam Joan'ı sıcak bir kucaklamayla sarıp, "Seni seviyorum canım," diye mırıldandığında bile, sadece gülümsüyorum. Neşeli gülümsememle Hollywood'da bir heykelcik bile kapabilirim.

Şehir arabasının arka koltuğuna oturduğumuzda babam onun elini tuttu ve boğazımda bir burukluk hissettim. Pencereden dışarı bakıp kolyemi okşarken, limuzin havaalanına doğru Beşinci Cadde'de güneye doğru ilerledi.

Ülkeden çıkıp ondan çok, çok uzaklaşacağım ana kadar saniyeleri sayıyorum.

Gerçi, itiraf etmeliyim ki, babamın yanında sık sık rastlamayı sevdiğim o kişiyi özleyeceğim.

Gömleklerine bayıldığım adam.

Ama onu özlemek saçma. Bu sadece aptalca bir hoşlanma. Bridger'ın gömleklerinin önemi yok, Broadway üzerinden kurduğumuz bağın önemi yok ve kötücül duygularımın da önemi yok.

Paris'teyken onu unutmaya yemin ediyorum.

* * *

Çoğunlukla Fransa'da tam olarak bunu yapıyorum. Babamın bir e-postada Bridger'ın biriyle görüşmeye başladığını, internetten tanıştığı Emma adında biriyle olduğunu söylemesi de işime yarıyor.

Göğsümdeki yanmayı görmezden geliyorum. Eylül ayı boyunca onu görmezden geliyorum.

O zaman artık o hissi görmezden gelmek zorunda kalmıyorum çünkü kendiliğinden geçiyor. Belki de oksijen eksikliğinden? Bir erkeği görmemek insana bunu yapar, sanırım. Binlerce kilometre uzaktan onu neredeyse hiç düşünmüyorum.

Tamam, André dikkatimi dağıtmama yardımcı oluyor. Tanıştığım Fransız sanat öğrencisi, birlikte müzeleri gezerken ve arkadaşlarımızla dans kulüplerini ziyaret ederken Bridger'ı aklımdan çıkarmamı sağlıyor.

Belki de sahip olmadığımız şeyleri istemeye programlanmışızdır, çünkü bazen Altıncı Bölgedeki dairemde André'yi öptüğümde, mor gömlekli adamı düşünüyorum. Bazen André bana dokunduğunda, tenimde başka birinin ellerini hayal ediyorum.

Belki de bu yüzden bu kısa Paris aşkı, André'nin ilk sevgilim olmasına yetecek kadar uzun sürmüyor. Bir de, sanat eğitimi beni sürekli çağırıyor ve Fransız sevgilime... ya da Bridger'a pek zaman bırakmıyor.

Paris'te o kadar çok güzellik var ki, uzaktaki bir adama takılıp kalmaya gerek yok.

* * *

Aralık ayında New York'a döndüğümde, babamın Sweet Nothings galasına katılma davetini içeren e-postasını neredeyse reddediyordum.

Hayır cevabıyla anında yanıt vermek istiyorum.

Ve bu harika bir his. Hatta özgürleştirici bile.

Yazının devamını okuyana kadar, Bridger'ın tekrar bekar olduğu bölümü görmüyordum.

Ah.

Kuyu.

Belki de partiye gitmeliyim. Sadece bu sinsi küçük hoşlanmanın tamamen geçtiğini doğrulamak için.

Yanıtımı "evet" olarak değiştiriyorum.

Ama ben gittiğimde Bridger turkuaz renkli bir gömlek giyiyor.

Harlow ve Bridger'ın aşk hikayesi THE RSVP'de başlıyor.

KATILIM BİLDİRİMİ

BELKİ ŞİMDİ

Harlow

Paris'i özlemediğimi söylesem yalan olurdu, ama New York'a geri dönmek güzel.

Şairler ve yazarlar size hiçbir şeyin sevgili özlemi kadar acı vermediğine inandırmaya çalışacaklardır. Ama ben şunu söylemek istiyorum: Kalbimdeki boşluk bu iki insan içindi—Layla ve Ethan için.

Avrupa'dayken arkadaşlarımla vakit geçirmeyi çok özlemiştim. Şimdi eve döndüğüme göre onlarla her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum.

Layla'nın ailesinin Upper West Side'daki dört katlı taş evinin geniş mutfağındayız—annesinin Aralık ayının büyük bir bölümünü Yunanistan'da geçirecek—ve elimde ortasında gümüş kurdele olan güzel bir mavi kutu tutuyorum. Layla, ben üniversite son sınıfımın güz döneminde Paris'teyken yirmi bir yaşına girdi. En yakın arkadaşımın doğum gününü kaçırma gibi ölümcül bir günah işlediğim için, elimden geldiğince telafi etmeye çalışıyorum.

"Bu, her seyahat influencer'ının gizli listesinde yer alan, 6. bölgedeki bir dükkandan; doğal olarak herkes biliyor ve kesinlikle gelmiş geçmiş en iyi çikolata olmalı," diyerek kutuyu arkadaşşıma uzattım. Son üç aydır yaşadığım yere yakın, Rue de la Huchette'in köşesindeki çikolata dükkanları arasında bu mücevheri buldum. "Bana seslendi. 'Lütfen beni Layla'ya eve götürün' dedi."

Layla kutuyu göğsüne bastırarak sıkıca tuttu. "İyi ki dinlemişsin."

Ethan boğazını temizleyerek Layla'ya takıldı. "Bunu söylemeden önce onun gerçekten iyi şeyleri kaptığından emin olsan iyi olur," dedi.

"Lütfen. Ben her zaman en iyisini alırım," diyorum. Sonra, Ethan'ın yirmi bir yaşına girmesini de kaçırdığım için, tezgahtan onun için bir hediye paketi alıyorum.

Elini uzatarak peçetenin içine daldı, incecik gümüş bir kravat çıkardı ve kahkaha attı. "Her hevesli rockçının istediği şey bu."

"Gördün mü? Sevdiklerime her zaman iyi bakarım," diyorum o kravatı boynuna geçirip gevşekçe bağlarken.

"Ve bunu kutlamak için aldım," diyor Layla, ardından mutfak tezgahından bir şişe şampanya çıkarıyor. Siyah kaşmir ve sarı saçlarının savrulmasıyla Layla bir çekmeceyi açıp şarap açacağı alıyor. Ethan bir dolap kapağını çekiştirip birkaç kadeh alıyor. Bu tanıdık bir koreografi, birbirimizin evlerini tanıma şeklimiz. Birinci sınıfta tanıştığımızdan beri onları tanıyoruz.

Layla şişe açacağını Ethan'a uzatıyor, o da şık bir şekilde mantarı açıyor. İki bardak dolduruyor, sonra üçüncüsü için bana kaşlarını çatıyor. Ama ben reddediyorum ve onun Sub-Zero'sundan aldığım sıkıcı bir LaCroix'i tercih ediyorum.

Yakında yirmi bir yaşına gireceğim ama mesele yasalara uymak değil.

Gazlı suyu dolduruyorum, sonra üçümüz kadeh kaldırıyoruz. "Harika bir kış tatiline," diyor Layla, mutfak adasını aydınlatan avizenin ışığı altında sıvı parıldıyor.

"Bir sürü harika insanın katıldığı sayısız tatil partisine," diye ekliyor Ethan.

"Haklısın," diyor Layla.

Ben kadehimi daha yükseğe kaldırıyorum. "Ve babamın beni davet ettiği tüm partilere hayır demenin şerefine içeceğim. Bu yeni bir dönemin başlangıcı."

Hepimiz bunun şerefine kadeh kaldırıyoruz.

* * *

Evde olsam da eve gitmiyorum. Babamın sevgililerinden biriyle gece yarısı karşılaştığım son seferde, kendi yerimin olmasının daha iyi olduğunu

öğrendim.

Arkadaşlarımla görüştüktan sonra, son dönemim için İngiliz dili ve edebiyatı okuyan iki öğrenciyle paylaşacağım, Chelsea'deki kiraladığım daireye doğru yola koyuldum.

Bu sayede babamın işlerini yürütmesi daha kolay olacak.

Yani, nişanlısını aldatmak, ya bunu örtbas etmek için beni işe almasına ya da aylık sevgilisi geldiğinde beni evden kovmasına gerek kalmadığında çok daha kolay olmalı.

Yine de, kapıyı açarken gelen e-postası ilgimi çekti.

Yıllık Gümüş ve Altın Tatlı Sözler Buluşmasına katılmak istiyor muyum?

Bu, babamın dünyaca ünlü ve küresel çapta beğeni toplayan televizyon programının yılbaşı partisi. Babamın, annemin ölümünden sonra ondan miras kalan çok satan romanlar üzerine kurduğu bir program.

Hayır, teşekkürler. Gitmeyeceğim. Onun egosuna boyun eğmeye ihtiyacım yok.

Ancak, diye ekliyor, şenlik Modern Sanat Müzesi'ndeki heykel bahçelerinde düzenlenecek.

Çok cazip geliyor. Kesinlikle cazip geliyor. Müzelere asla karşı koyamadım. Sanat gerçekten bir şifa kaynağı.

Daireme doğru koridorda yürürken okumaya devam ettim.

Babam, "Orada tanışman gereken insanlar olacak," diye ekliyor.

Haklısın. Sanat dünyasındaki insanlarla tanışmalıyım. Doğru. Mezun olduktan altı ay sonra ne yapacağımı düşünmem gerekiyor.

Ardından, e-postasının en altına "Bridger orada olacak. Kız arkadaşı ondan ayrıldığı için onu neşelendirebilirsin." diye ekliyor.

"Evet" yazmak için acele ederken neredeyse anahtarlarımı düşürüyordum.

Kapıyı kapatıp, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için elimi göğsüme koydum. Bu e-postada çok şey var. Çok fazla olasılık.

Babamın iş ortağı bekar.

Yakışıklı, ilgi çekici, kalabalığa uymayan, benden sadece on yaş büyük iş ortağı.

Bir zamanlar, o zamanlar çok sevdiğim, kötü niyetli küçük aşkım.

Geçen yaz bisikletime bir taksi çarptığında beni ambulansa taşıyan adam. Ertesi gün evimde beni arayıp halimi soran adam. Paris'e uğurlama partimden sonra gömleklerini beğendiğim adam.

İnanılmaz derecede ulaşılmaz, günah kadar seksi, gizemli adam, babamla birlikte milyonlarca dolarlık bir şirketi yönetiyor.

Ben Paris'teyken Bridger'ın bir kız arkadaşı vardı.

Şimdi bekar.

Ve o da Sweet Nothings partisinde olacak.

Tek taraflı hoşlanmamın geçtiğini sanıyordum. Elbette geçmiş olmalıyım. Sadece yakışıklı diye ya da başka biriyle birlikteyken bir iki kez onu hayal ettiğim için bu kadar uzun süre duygular besleyemem.

Peki, kalbim neden bu kadar hızlı atıyor? Nabzım neden bu kadar yükseliyor? Ve vücudumda hızla yayılan bu karıncalanma hissi de neyin nesi?

Belki de onu henüz unutamadım. Belki de o hoşlanma duygusu geri dönüyor.

Ben birkaç ay daha büyüğüm.

Çok daha akıllıca.

Ve ben, bir zamanlar büyük ve güçlü bir hayranlık duyduğum kişinin şimdi ne durumda olduğunu öğrenmek isteyen bir kadını.

Babamın davetlerine hayır demenin de bir anlamı kalmadı galiba.

Hemen yanıt veriyorum.

* * *

Sabahleyin, fakülte danışmanımla görüşmem için kampüse doğru giderken, West Village'deki bir dükkanın önünden geçerken gözlerime inanmadım.

Bu, birkaç ay önce Paris'e gitmeden önce Layla ve Ethan'la birlikte gittiğim mağaza. Onlar alışveriş yaparken ben de gizlice erkek giyim bölümüne gittim, Bridger'ı hatırlatan bir gömlek buldum ve ona fotoğrafını gönderdim.

Bunu düşününce nefesim yine kesiliyor.

Telefonumu açıyorum, mesajlarıma bakıyorum ve onunla olan son yazışmama geri dönüyorum. İşte turkuaz renkli bir düğmeli gömlek tuttuğum fotoğraf ve altında yazan not: Bu renk sana çok yakışır.

O da basitçe şöyle yanıtladı: Moda tavsiyesi için teşekkürler.

Sadece bunu söyledi. Ama yine de parmağımla metni okudum ve ilk kez onun cevabına "Beğen" butonuna tıkladım.

* * *

Ertesi akşam, Chelsea'deki daireme giyinirken, sade koyu kırmızı bir elbiseyi fermuarla iliklerken biraz heyecanlı hissediyordum. Yakında, zamanın arzularımı söndürüp söndürmediğini veya bu coşkulu hissin yeniden bir tutku olup olmadığını anlayacaktım.

Rimelimi tazeliyorum ve biraz allık sürüyorum, her zaman taktığım, harf şeklinde bir kolye ucu olan altın kolyemi düzeltiyorum—I harfi Fransızca "intrépidité" kelimesinin baş harfi.

Annemden bir hediye.

Bu akşamki altın temasına katkım.

Kısa botlarımı giyip bir palto alıyorum, sonra çıkıyorum; asansör beni aşağıya, New York gecesine doğru sürüklüyor. Bridger'ın da katılacağı bir partiye gittiğimi ve ilk defa babamla paylaştığım evden başka bir yerden ayrıldığımı fark ediyorum.

Bu düşünce, havada süzülen tatlı bir duman gibi beni sarıp sarmalıyor, biraz da cezbedici.

Yukarıya doğru Lyft'ten bir araç çağırıyorum ve Fifty-Third'e vardığımda dudak parlaticımı sürüyorum.

Evet, onun moralinin yükseltilmesi gerekiyor ve belki de bunu yapabilecek kadın sonunda ben olabilirim.

GÖMLEK ANILARI

Köprücü

Başarınız, son vuruşunuz kadar iyidir.

Her şarkıcı bunu bilir. Her oyuncu, her yazar, hatta eğlence sektöründeki herkes bu ilkeye göre yaşamalı ve ölmelidir.

Yıllardır yeni bir hit şarkı arıyordum.

Aralık ayındayız ve Sweet Nothings'in bir sezonunu daha yeni bitirdik, bu yüzden öğleden sonramı Central Park'a bakan ofisimde sayfaları karıştırarak geçiriyorum. Bu sayfalardan bazıları, "streaming'de hit olacak" diye nitelendirilebilecek bir drama senaryosu. Anti-Heroes Unleashed. Elinizden bırakamayacağınız bir kitap. Yazarın menajerini arayıp şartları görüşüyorum.

Bence bu, dokuzdan beşe kadar olan çalışma saatleri açısından gayet iyi bir iş, çok teşekkür ederim.

Ama bu işte, tek bir iyi gün kariyerinizi belirlemez. Duvardaki saate bakıyorum. Yakında bir etkinliğe gitmem gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, gitmek isteyip istemediğimden emin değilim, ama çoğu etkinlik böyledir. Yine de, David Fontaine'in orada olma ihtimali var. Keşke adamlar bir kelime konuşabilsem...

Yeni dizisi The World Enough And Time, eleştirmenlerin aklını başından alıyor. Eski bir CIA ajanının gizli görevini konu alan, kara mizah unsurları içeren dizi, bu Perşembe akşamı ilk bölümüyle yayınlanacak.

Şirketimizin onun bir sonraki gösterisini almasını çok istiyorum. Hem de çok.

Fontaine'i ikna etmek zorlu bir iş olurdu; etkileyici özgeçmişi ve meşhur seçiciliği göz önüne alındığında, daha önce karşılaştığım tüm zorluklardan daha büyük bir iş olurdu. Ama ben seçiciliğe sabırla karşılık vermeyi severim. Fontaine uzun süre tek bir yapım şirketiyle çalışmıyor; belki de henüz doğru olanı bulamadığı içindir.

Ya da belki de doğru kişi onu henüz bulmamıştır.

Henüz.

Yeni stajyerim Jonathan, ofisimin kapısını çaldı. Boğazını temizledi. "Merhaba Bay James."

"İçeri buyurun. Ve dediğim gibi, bana Bridger diyebilirsiniz."

Jonathan, uzun ahşap masama doğru yürüdü ve iPad'ini salladı. "Teşekkür ederim, Bay James. Öğle yemeğinde Savage Love'ı okudum. Sizin için haber taslağımı hazırladım."

"Peki, ne olmuş yani?" diye soruyorum, sandalyeye yaslanarak, umarım bir an önce konuya gelir. Evet ya da hayır, hepsi bu.

Jonathan gergin bir şekilde yutkunuyor. Her şeyi gergin yapıyor. Böyle asla dayanamayacak. Ama Sweet Nothings'in yapımcılarından birinin arkadaşı, falan filan.

"Bence yükselen gerilim harika," diyor, gömleğinin manşetiyle oynarken.

"Gelişen olay örgüsü mü?" diye karşılık veriyorum.

"Hikayenin başlangıcı..." diye açıklıyor biraz çekinerek.

"Yükselen aksiyonun ne olduğunu biliyorum."

"Ve güzel," diyor, sonra Savage Love'da neler olduğunu tam bir dakika boyunca anlatıyor ve ben de sözünü kesip ona asansör konuşmasının ne olduğunu anlatmak istiyorum çünkü kafamda saat uğursuz bir şekilde daha hızlı tıkırdıyor ve eve gidip düş almam, kıyafet değiştirmem, yürüyüşe çıkmam ve sonra da MoMA'ya gitmem gerekiyor. Ian'a geleceğime söz vermişim ve olayları ne kadar tatsız bulsam da her zaman sözlerimi tutarım. "Ama bence aşk hikayesi daha erken başlasaydı daha iyi olurdu," diyor Jonathan sonunda konuşmasını bitirerek.

Aşk hikayesinden bahsedilmesi ilgimi çekti. Beni derinden etkileyen bir aşk hikayesi istiyorum.

"Şunu unutma—aşk hikayesi her zaman düşündüğünden daha erken başlamalı," diyorum, sonra ayağa kalkıp Central Park'a bakan penceredeki

yansıma bakıyorum, üzerimdekileri değerlendiriyorum. Birazdan eve döndüğümde parti için kıyafet değiştireceğim. “Ama ne bulmak istediğimi biliyor musun?”

"Ne oldu efendim?" diye sordu Jonathan.

“Yeni Sweet Nothings,” diyorum, içimde derin bir özlem duyarak. Bulana kadar aramayı bırakmayacağım. “Ama bir aşk hikayesinin başlamasını bekleyemeyiz,” diyorum, duvardaki saate bakmak için duraklayarak, tıkırtısı gitmem gerektiğini hatırlatıyor. “Hemen başlaması gerekiyor.”

Jonathan kaşlarını çattı. "Şey, aramaya devam edeceğim efendim. Bu hafta sonu okumam gereken çok sayıda senaryo var," dedi.

“Harika,” diyorum. Belki benim yapım şirketim Lucky 21'de bir şeyler öğrenir. Belki de öğrenmez.

Ama şu anda listemdeki bir sonraki şeyi yapmam gerekiyor. Bu gece için şık giyinmeliyim. Keşke sosyalleşmekten hoşlansaydım. İyi giyinmek, bundan ne kadar hoşlanmadığımı örtüyor.

O gittikten sonra, saatime tekrar bakıyorum. Saat altı buçuk. Göğsüm sıkışıyor, neredeyse acı veriyor. Bir buçuk saat sonra MoMA'da olmam gerekiyor. Central Park'ta yürüyüş yaparken, partilere neden gittiğimi, neden orada olmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

Şirket için. Gösteri için. İşimi yaparken mesai saatleri dışında bağlantılar kurmak için.

Gramercy Park'taki daireme doğru yola koyuluyorum, yolda çoktan unutulmuş bir müzikal dinliyorum, şarkılarını neredeyse hiç kimse hatırlamıyor veya bilmiyor. Sonra eve vardığımda iş kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Kaynar su gibi akan düşün altında, bu akşamki partiyi hayal ediyorum. Orada olacak insanları. Uzatmam gereken anlaşmaları. Söyleyeceklerimi.

Duştan çıkıp kurulandıktan sonra dolabıma giderim ve renklere göre sıralanmış gömlekleri gözden geçiririm. Maviler, morlar, pembeler, yeşiller, turuncular.

Siyah pantolonumu giyerken, sivri burunlu ayakkabılarımı ayağıma geçirirken her birini tek tek değerlendiriyorum. Sonra yeni bir gömlek seçiyorum. Geçen hafta aldığım bir gömlek.

Dolap kapağındaki yansıma bakıyorum.

Hımm. Gerçekten de güzel görünüyor bu turkuaz düğmeli gömlek.

BENİM KİRLİ KÜÇÜK SIRRIM

Harlow

Serin bir Aralık gecesinde müzeye giriyorum, paltomu bırakıyorum ve heykel bahçelerindeki Yıllık Gümüş ve Altın Tatlı Sözler Etkinliği tabelasını takip ediyorum. Açık hava ısıtıcıları havayı ısıtmak için yoğun bir şekilde çalıştığı için Aralık ayı olduğunu anlamak oldukça zor.

Birkaç saniye içinde babam beni fark etti ve çeşmenin yanında doğruca bana doğru geldi. Kolunu bana doladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Merhaba tatlım, seni görmek ne güzel," diyor, sonra trafik, hava durumu, nasıl görüldüğüm hakkında kısa bir sohbetten sonra—çok iyi, çok iyi, çok iyi—"Mükemmel. Şimdi, tanıştırmak istediğim insanlar var," diyor.

Kısa bir süre sonra, dizide rol alan ve sanata büyük bir ilgi duyan oyunculardan Dominic Rivera ile kısa bir sohbet ettik, ardından babam beni küratörler, eğitimciler ve müzayede evi yöneticileriyle tanıştırdı.

Eğer bu konuyla tanışmadan büyüseydim, bu benim için çok zor olurdu.

Şık bir topuz şeklinde toplanmış siyah örgülü saçları ve kedi gözü gözlükleri olan bir kadın, burada dışavurumcu sanat küratörü. Adı Amelie ve bakışlarıma, birini sorguya çekmek üzere olan birinin kendine özgü yoğunluğuyla bakıyor. Beni.

"Müze alanında çalışmak mı istiyorsunuz?" diye soruyor Fransız aksanıyla.

"Düşünüyorum," diyorum, aslında bu tamamen doğru olmasa da. Ama kararsız olduğumu bilmesine gerek yok. Onu tanımıyorum.

Bana, kendimi Marksist sanat tarihi ekolünün mü, postkolonyal ekolün mü yoksa tamamen başka bir ekolün mü takipçisi olarak gördüğümü soruyor.

“Sosyal ve ekonomik koşulların sanatın yaratımını etkilemediğini hayal etmek zor,” diyorum; bu yanıt beni Marksist olarak damgalayabilir.

Ama benim küçük, kirli sırrım şu ki, resim okuyorum çünkü, şaşırtıcı ama, resimden hoşlanıyorum.

Şekli, görünüşü, güzelliğin bana hissettirdiği duygular.

Ama bunun ardındaki nedeni beğenmem gerekiyor. Bu yüzden teori derslerimde dikkatli dinlediğimi göstermek için Feminist Marksizm gibi terimler kullanıyorum. Bu terminolojiye hakimiyetim Amelie'yi heyecanlandırıyor gibi görünüyor.

"Fransızca konuşuyor musunuz?" diye soruyor bana o dilde.

"Evet, orada okudum geçen dönem," diye Fransızca cevap veriyorum.

"O zaman iletişimde kalalım, Harlow," diyor ve bana e-posta adresini vererek, bir şeye ihtiyacım olursa iletişime geçmemi söylüyor.

"Tamam," diyorum içimden gülümseyerek.

Amelie, konuşması gereken birinin dikkatini çektiğinde, Bridger'ı bulmak için bir on tur atmaya karar veriyorum. Şimdi de hoşlanmaların ne kadar sürede kaybolduğuna dair teorimi geliştirmem gerekiyor.

Bunun yerine, onu aramak için arkamı döndüğümde neredeyse gümüş saçlı bir tilkiye çarpıyordum. Kolu bir kadının beline dolanmış ve ipeksi siyah saçlarına doğru gülüyordu.

"Affedersiniz," diyorum sessizce.

"Sorun değil," diyor kadın gülerek, sonra da ekliyor, "Şunu da belirtmekte fayda var, bazen bir heykel sadece bir heykeldir."

"Bazen öyledirler," diyorum, dostça. Amelie veya sanat tarihi hakkında ufak tefek yorumlar yapmak istemiyorum. Bu kaba olurdu. Elimi uzatıyorum. "Harlow Granger."

"Ah, Ian'ın kızı," diyor kadın, her şeyi biliyormuş gibi.

O benim. Eskiden Felicity Dumont'un kızıydım, ama artık kimse annemi, kurduğu dünyaları, Tatlı Sözler öykülerinde yakaladığı romantizmi hatırlamıyor. "Evet, ben o Granger'ım," diyorum olabildiğince neşeli bir şekilde, kolyemdeki "I" harfine kısaca dokunarak.

"Ben Allison Tanaka-Fontaine," diyor ve soyadını anında tanıyorum—kocasını aranan bir televizyon senaristi. "Müze için danışmanlık yapıyorum. Bu akşam burada olmamı istediler," diyor, sanki burada bulunma nedenini

açıklamak zorundaymış gibi özür dileyerek. Yanındaki adama sanki onu tanıtacakmış gibi işaret ediyor ama adam kapıya doğru bakıyor. “Şunu da belirtmekte fayda var, bazen sadece sanat eserlerine bakmayı da seviyorum.”

Ona karşı garip bir yakınlık hissederek gülümsüyorum. "Ben de öyleyim," diyorum. "Bakmayı ve hissetmeyi seviyorum."

Gözleri parıldıyor. "Evet. Bunu anlıyorum."

Sonra da casuslar gibi partiden sıyrılıp yakalanmaktan kurtuluyorlar.

Birkaç saniye sonra Bridger, gömleğinin manşetlerini düzelterek bahçeye girdi.

Partilerde hep böyle yapar. Sanki düğmeleri çözülecekmiş gibi.

Ah.

Aman Tanrım.

O gömlek. Turkuaz rengi giymiş. Ona almasını söylediğim rengi giymiş. Gömleğin yarattığı şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Başka hiçbir şeyden değil.

Ama benim de nabzım hızlanıyor. Ağzım kuruyor. Ona ne söyleyeceğimi prova etmeliydim, ama sonra Marksizm ortaya çıktı ve şimdi de o ortaya çıkıyor.

Başımı dik tutarak, topuklu ayakkabılarımı giyerek ona doğru ilerliyorum; ayakkabılarımın beton zeminde çıkardığı her tıkırtıyla midem sinir bozucu bir şekilde alt üst oluyor. Belki de kıtalarca uzaktayken bu duyguları arşivleyebileceğimi düşünmek aptallıktı. Keşke onları geçmişin bir dolabına koyabilseydim. Çünkü şimdi onlarla ne yapacağım ki? Ama arkamı dönmüyorum. Uzaklaşmıyorum. Ona doğru gidiyorum, bunun tekrar yaşandığından emin olmak için yakınlığa ihtiyacım var.

Picasso heykelinin yanına yaklaştığımda, bir keskin nişancı gibi etrafı tarıyor, bakışları hedefleri belirliyordu. Mavi gözlerinde insanı etkisiz hale getiren bir yoğunluk vardı. Yanına doğru "Merhaba" dedim ve sesim çok kısık çıktı. Neredeyse duyulmuyordu.

"Merhaba Bridger," diyorum tekrar deneyerek.

İrkilerek, sonra pozisyonunu değiştiriyor, gözleri bana takılıyor. "Ah." Ses tonunda bir şaşkınlık seziliyor. Bakışları vücudumda çok hızlı, fazla hızlı bir şekilde geziniyor. "Uzun zaman oldu," diyor, toparlanarak, beş yıldır tanıdığım o sakın, profesyonel ses tonuna bürünüyor.

"Evet, öyleydi," diyorum, onun kokusunu aldığımda kendimi toparlamak için derin bir nefes alarak. Sabun, pahalı bir şey, organik bir şey,

eminim. Bir saat önce vücuduna değmiş bir şey.

Çok lezzetli bir şey.

Koku burnuma doluyor, her şeyi uyandırıyor...

Zaman da böylece geçti. Mesafe de böylece geçti. Denemek de böylece boşa gitti.

Onu hâlâ unutamadım. Hiç de değil.

"Uzun bir süre," diye ekliyor.

Sesi hüzünlü mü geliyor, yoksa ben mi onun hüzünlü gelmesini istiyorum? "Nasılsın?" diye soruyorum.

"Nasılsın?" diye karşılık veriyor, sanki sorudan kaçınıyormuş gibi. Ya da belki de gerçekten nasıl olduğumu merak ediyormuş gibi. Bir kız bunu umabilir.

"İyiyim. Mayıs'ta mezun oluyorum. Altı ay daha," diyorum, çünkü bundan daha önemli ne olabilir ki? Neredeyse buradan ayrılıyorum. Bunu gökyüzüne daha net yazabilir miyim?

Bridger bunu zaten biliyormuş gibi başını salladı. "Ian bunu söylemişti," dedi.

Yüzümü buruşturuyorum, keşke babamı konuşmaya dahil etmeseydi diye düşünüyorum. Ama hemen geri çekiliyorum. "Paris muhteşemdi. Sanırım siz de gittiniz, değil mi?"

Başını salladı. "Evet, yaşadım. Peki senin için onu bu kadar özel kılan neydi?"

Ah, ne güzel. Sohbeti devam ettirecek bir soru. "Umut ettiğim her şeydi," diyorum. "Nehrin kenarında kendi dairem vardı. Kafelerde oturup espresso içiyor, karanlık şiirler okuyarak düşüncelere dalıyordum."

Bu da bende buruk bir gülümsemeye neden oluyor.

"Ve ben müzelerde ve galerilerde yaşadım."

"İnanılmaz geliyor. Karanlık şiiri bir kenara bırakırsak, bunlar harika fırsatlar," diyor Bridger, neredeyse yaşıtıyla konuşan bir adam gibi.

En azından öyle umuyorum. Ya da belki de onun sözlerine duymak istediğim şeyleri yüklüyorum. Ama artık kendimden bahsetmek istemiyorum. Bakışlarım gömleğinin manşetlerine kayıyor. "Gümüş kol düğmeleriniz var," diyorum. "Temaya çok ince bir gönderme."

Gözleri kolyeme kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. "Ve sana altın."

İçimde bir sıcaklık dalgası belirliyor. Bunu fark etti. Lafi uzatmadan konuya girelim. "Emma ile artık görüşmediğini duydum," diyorum.

Bridger derin bir nefes veriyor, iç çekiyor ama neredeyse duygusuz. "Doğru duydunuz," diyor ve hiç de neşelendirilmeye ihtiyacı olan bir adam gibi görünmüyor. Gayet iyi durumda.

"Memnun görünüyorsunuz," diye gözlemliyorum.

Bridger omuz silkerek, güçlü omuzlarından birini yukarı kaldırdı. "Meğerse pek de ortak noktamız yokmuş," dedi, sanki önemsiz bir şeymiş gibi.

"Bu önemli, değil mi?" diye soruyorum ve altı ay önce taksiye çarpan kız gibi ya da yaz sonu partisinde olan kız gibi hissetmiyorum.

Paris'te şekillendiğimi hissediyorum. Sonra Chelsea'den yükseldim. Bir zamanlar Beşinci Cadde'de büyüdüm, ama artık babamın evinde yaşayan kız değilim.

"Ortak ilgi alanları mı? Evet, öyle," diyor vurgulu bir şekilde, sonra şehrin ortasındaki küçük bir köye benzeyen açık alana şöyle bir göz atıyor. Taş ve mermerle, para ve bilgi birikimiyle çevriliyiz. "Demek ki bu sizin için iyi bir şey, sanat tarihi falan?" Bu soruyu partiye dönmek istemiyormuş gibi, benimle konuşmayı tercih ediyormuş gibi soruyor.

Sonunda. Onu anlayabiliyorum.

Ona doğru eğildim, sanki gizlice konuşuyormuş gibi, sedir ağacı kokusundan bir esinti daha aldım. "Bir şey itiraf edebilir miyim?"

Merak dolu bir tonda mırıldanıyor. "Elbette," diyor.

Alnımı yanımdaki ağaca doğru eğiyorum. Ağacın etrafından, dallarının arasından, insan kalabalığından daha da uzaklaşıyoruz. Kalabalıktan biraz uzaklaşmaktan rahatsız olmuyor gibi görünüyor. Belki de bu, kalabalığın iki yönlü olabileceğinin bir işaretidir.

Hayır, bu çok uçuk bir düşünce.

Ama bu harika olmaz mıydı?

"İtirafın nedir?" diye soruyor, kelepçelerini tekrar çekiştirerek. Bu belki de sinirsel bir alışkanlık mı, yoksa düzenli bir alışkanlık mı?

"Diplomamla ne yapmak istediğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Ve vay canına. Omuzlarımdan büyük bir yük kalktı sanki? Sanırım kalktı. Şaşkınlıkla nefesimi verdim. "Ben..."

"Bunu ilk defa sesli mi söyledin?"

"Evet," dedim, içimde tuttuğum kelimeleri müze küratörüne söylemekten heyecan duyarak.

Her şey daha hafif geliyor. "Müzedede çalışmak mı, müze ziyaret etmek mi, sanat galerisi işletmek mi yoksa sadece sanat galerilerine girip çıkmak

mı istediğimi bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok,” diyorum, sonra endişeyle dudaklarımın kenarından bakışlarımı kaçırıyorum. “Üstelik ders çalışıyorum. Bilmem gerekmez miydi?”

Omuz silkip kayıtsızca bir gülümseme takınıyor. "Ama bunu yapmalı mısın?" Bu, karşılıklı bir argüman gibi.

Sorusu ucu açık. Soruyor. Gerçekten soruyor. Bu yüzden ben de gerçekten cevap veriyorum. "Ben de çoğu zaman böyle hissediyorum. Bilmediğim için biraz suçluluk duyuyorum sanırım. Bilmeli miyim, Bridger?"

Koyu renk gözleri, sanki bir şey paylaşmak, bir sır açığa çıkarmak istiyormuş gibi parlıyor. "Bir sır duymak ister misin?" Bu kelime ağzından döküldüğünde içimde bir elektriklenme yaratıyor.

Onun sırrı olmak istiyorum. "Söyle bana," diyorum, daha fazlasını öğrenmek için çaresizce.

"Alanımdaki çoğu insan gibi işletme, ekonomi ya da İngiliz edebiyatı bile okumadım," diyor ve sanki sohbetin başlangıçlarını bir tepside sunuyormuş gibi hissediyorum.

Hepsini yemek istiyorum. "Ne okudun?"

"Psikoloji," diyor. "Ve ben bir terapist değilim. Ben sadece... bir yapımcıyım."

"Sadece bir yapımcıyım. Daha çok eğlence sektörünün doğaüstü bir gücü gibiyim," diye takılıyorum.

Sinsi bir gülümseme. Bunu sözlerle itiraf etmeyecek ama dudaklarının o kıvrımı, değerlendirmemde haklı olduğumu söylüyor. "Ama bakın, ben psikolog değilim. Bazen kendi alanınıza girersiniz, bazen girmezsiniz. Önemli olan düşünmeyi öğrenmek. Bunu üniversitede öğrendim. Ve strateji geliştirmeyi. Anlıyor musunuz?"

"Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum. Strateji her alanda geçerlidir. Düşünme de elbette öyle," diye ekliyorum.

"Aynen öyle," diyor memnun bir gülümsemeyle.

"Öyleyse umarım ikisini de öğreniyordur," diyorum.

Belki onları onun için kullanabilirim?

Umarım, konuşurken, bu bitmeyen, bu gece küllerinden yeniden doğan bu aşka stratejik bir şekilde yaklaşıyorumdur.

Bridger'ın gözleri kalabalığa kayıyor. Gözlerinde bir şey parlıyor. İsteksizlik mi? Sinir mi? Ama çoğunlukla teslimiyet gibi görünüyor. "Jess Dudeck ile konuşmalıyım," diyor, kesinlikle teslim olmuş bir halde.

"Romanya için bir anlaşma üzerinde çalışmam gerekiyor. Orada bir televizyon kanalı programı formatlamak istiyor," diye açıklıyor. "İşte o zaman—" Biraz utanarak başını sallıyor. "Formatlamanın ne olduğunu bilmek istemezsiniz."

"Aslında, biçimlendirmenin ne olduğunu biliyorum. Kavramı alıp yabancı ülkelerde yayınlanmak üzere uyarlamaları," diyorum.

Bir gülümseme. Sanki daha akıllı davranması gerekiyormuş gibi. "Elbette. Her zaman dikkatliydin," diyor, sonra gözleri gömleğine kayıyor ve eminim ki kimseyi daha fazlasını istemeye bırakmamak en iyisi olduğundan, gitme isteğini buluyorum. Ama önce bir parmağımı kaldırıp, gömleğinin yakasının kenarına kısaca dokunuyorum. "Turkuaz senin rengin," diyorum ve uzaklaşıyorum.

Yüzer.

İçime yeniden çöken bu yoğun aşka adeta uçuyorum. Ama bu sefer, bunun sadece bir hoşlanmadan daha fazlası olabileceğini hissediyorum.

Belki de strateji becerilerimi kullanmam gerekiyor.

* * *

O gece yatağa girdiğimde, yatak odamda huzur dolu bir sessizlik oluyor. Oda arkadaşlarım dışarıda. Chelsea'deki altıncı kattaki dairemde, babamın özel hayatıyla ilgili konuşmaları duyma konusunda asla endişelenmeme gerek kalmıyor.

Şu ana kadar çok güzel bir hafta oldu.

Ev arkadaşlarım çok sık evden ayrıldığı için çoğu zaman sessiz oluyor.

Sanki annemin beni küçükken götürdüğü Fransız kırsalında yaşıyormuşum gibi.

Huzur içinde uyuyabilirim.

Ama aslında hiç yorgun değilim. Tamamen uyanığım, internetten gömlek modellerine bakıyorum.

İşim bittiğinde Amelie'ye, onunla tanıştığıma memnun olduğumu ve sohbetimizden keyif aldığımı belirten bir e-posta gönderiyorum. Onun görüşlerine katılmayabilirim, ancak konuşma oldukça ufuk açıcıydı. Ayrıca, ilgi alanlarınız hakkında soru soran ve iletişimde kalmayı teklif eden birine teşekkür etmelisiniz. Babamdan öğrendiğim hayati bir iş becerisi.

Sanırım bana strateji konusunda birkaç şey öğretti.

* * *

Birkaç gün sonra, Layla ve Ethan ile Village'da öğle yemeği için buluşacağım, bu yüzden erkenden oraya gidiyorum ve geçen yazdan kalma butiğe tekrar uğrama fırsatını yakalıyorum. Kulaklarımda Sondheim müziğiyle yalnız başıma, bana hitap eden bir gömlek bulana kadar erkek gömlekleri arasında arama yapıyorum.

Yakut kırmızısı.

Onu göğsüme yaslıyorum, tam istediğim gibi konumlandırıyorum.

Bir fotoğraf daha çekiyorum. Belki şimdi biraz daha ben görünüyorum. Boğazımın bir ucu, kolyemdeki "I" harfini görebilecek kadar tenim.

Ardından, bir not yazıyorum: Bir dahaki sefere bu rengi deneyin, ve fotoğrafı ekliyorum.

Bir gün sonra tek kelimeyle cevap veriyor.

Not edildi.

Bu anlamsız bir cevap. Neredeyse bomboş. Ama bir yer imi gibi geliyor. Sanki fikirlerimi takip ediyor, nerede kaldığımızı işaretliyor.

Bir şekilde bu, kış tatilinin önümüzdeki birkaç gününü atlatmam için yeterli.

Sorun şu ki, Chelsea'de Bridger'a rastlama ihtimalim yok. Yaz tatilinde olduğu gibi mutfakta, yemek odasında veya oturma odasında ona denk gelmeyeceğim.

Babam, Joan'la düğünü iptal ettiklerini ve şarküteri işine girdiğini, ardından da beni bir akşam yemeğine davet ettiğini -hepsi aynı e-postada- hiç beklemediğim bir anda söyleyince, stratejik düşündüm ve evet dedim.

BÜYÜK ÜZÜNTÜYLE

Harlow

Akşam yemeğiyle ilgili sorun şu ki, babam kendini çöpçatan sanıyor.

Babamın evine zeytin ve peynirle girdim—çünkü kibar bir misafir, ev sahibinin kızı olsa bile hediye getirir—ve babam beni kenara çekip, etrafta sadece ikimiz olmamıza rağmen, fısıldadı: "Vivian, Bridger için mükemmel olurdu."

Bunu söylerken, bu fikrin ne kadar harika olduğuna inanamıyormuş gibi davranıyor.

Berbat olduğunda.

Neden böyle yapıyor? Geçen hafta Joan'ı terk ettiği için mi? Yoksa Joan mı onu terk etti—kimin terk eden, kimin terk edilen olduğunu hiç açıklığa kavuşturmadı. Ama neden böyle meşgul?

"Vivian, Astor Ajansı'ndaki yeni genç ajan mı?" diye soruyorum, Vivian'ın Bridger için neden kötü haber olduğuna dair inandırıcı bir sebep arayarak. Astor, babamın Sweet Nothings dünyasında yazdığı romanlar gibi tek başına yazdığı eserlerinin edebiyat ajanı. Kitaplarından hiçbirisi annemin yazdığı, babam ve Bridger'ın dünya çapında üne kavuşturduğu kitaplar kadar büyük bir başarı yakalayamadı.

"Evet. İyi bir hafızam var," diyor.

"Bridger'ı ajansınızdaki biriyle tanıştırmak iyi bir fikir mi?"

"Neden olmasın?" diye soruyor babam, sanki bunun böyle olmayacağını aklına bile getiremiyormuş gibi rahat bir tavırla.

Çünkü yapamaz. Çünkü babasının dünyada hiçbir derdi yok. Zengin, yakışıklı, zeki. Hiçbir şeye ihtiyacı yok. Yeni eski nişanlısını özleyecek kadar bile nezaketi yok.

Ama bu ilişkinin gerçekleşmesine izin veremem. "Ayrıca sizin programınızdaki yazarlardan birini de temsil etmiyor mu? Sanırım İsla'ydı?" diye biraz çaresizce soruyorum. Ama tartışmalar arasında çıkar çatışması oldukça geçerli görünüyor.

"Daha da iyisi," diyor babam neşeyle. "Daha çok ortak noktaları var."

Kahretsin. Başarısız oldum.

"Çok riskli görünüyor," diye ekliyorum, sinirimi gizlemeye çalışarak, belki de başaramayarak.

"Harlow," diye nazıkçe azarladı. "Sana her zaman söylediğim şeyi hatırlıyor musun?"

Öfkemden köpürüyorum. Sanki uzun zaman önce bana verdiği şu talimatları hiç unutabilirmişim gibi: "Sevgilim, yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum ama karışmaman daha iyi. Roselyn'in misafirlerimden haberdar olmasına gerek yok. Bu, yetişkin bir ilişkinin hassas dengesini bozar."

Bu gece onun çöpçatanlık işine karışmayacağım kesinlikle.

Tezgahtan yeni bir tahta parçası alıyor. "Bu bugün Sur La Table'dan geldi. Kurulumuna yardım edebilirsin. Çok iyi bir gözün var."

Ve olay bu kadar. Maç yapılacak. Yemekler sergilenecek.

Ve belli ki, yemek düzenleme konusunda yeteneğim var. Fransızca ve sanat alanındaki çift anadalımın amacı da bu zaten. Ama bu yeteneğimi, zeytinleri ve peynirleri, üzümelerin ve krakerlerin yanına, tahta tepsiye güzelce yerleştirirken kullanıyorum.

Birkaç dakika sonra misafirler geldiğinde, akşam yemeğine katılmayı kabul ettiğime çok pişman oldum.

Bu tam bir cehennem. Babamın o güzel genç ajanla çöpçatanlık yapmasını izlerken ben de bu yemeği yemek zorundayım.

Vivian, New York şehrinde tipik bir giriş seviyesi profesyonel görünümünde; düz kahverengi saçları arkaya toplanmış, siyah bir kazak, avize küpeler ve moda uygun botlar giymiş.

Babam elinde incir, kuruyemiş ve peynir tabağıyla dolaşırken, annem oturma odasında Bridger ile televizyonun sözde altın çağı ve eğlence sektörünün günümüzde ne kadar çok seçeneğe sahip olduğu hakkında sohbet ediyor.

Sıkıcı.

Dikkatlice dinliyor gibi görünüyor ama az konuşuyor, belki de kadın çok konuştuğu için. 1950'lerin reklam yöneticileri gibi hafif sakallı ve çalışma saatlerini telefonda konuşarak, pazarlık yaparak, kur yaparak geçirdiği anlaşıyor. Ayrıca ütülü siyah pantolon ve olgun ahududu renginde bir gömlek giymiş.

Ama ona giymesini söylediğim kıyafet bu değil ve bu da beni çok sinirlendiriyor.

Misafirlerinden şarküteri konusundaki becerileri için bolca övgü aldıktan sonra, babam bir kez daha servis edilecek bir şeyler hazırlamak için mutfaka yönelir ve Vivian'ı da peşinden gelmesi için pek de gizli olmayan bir şekilde başıyla işaret eder.

Elbette ben de birkaç adım geriden takip ediyorum.

Kimse orada olduğumu fark etmiyor. Babam bana yetişkin işlerinde görünmez olmayı öğretti, ben de bu özelliğimi kullanarak panoyu güzelleştiriyorum.

"Ne düşünüyorsun Vivian? Senin için doğru adam mı?" diye soruyor babası ona.

Çenemin kasılmasını dinleyerek incirleri üst üste diziyorum.

"Ne var ki, beğenmeyecek? Yakışıklı, iyi eğitilmiş ve çok para kazanıyor. Aradığım kişi o olabilir," diyor. Ona saldırmak istiyorum. Bridger'ın parası olması kimin umurunda?

Okulu bitirdiğimde kendi paramı kazanmayı kesinlikle planlıyorum. Başkasının cüzdanına bağımlı olmak niyetinde değilim. Ayrıca, aşk birinin ne kadar kazandığıyla ilgili olmamalı. Birinin sana nasıl hissettirdiğiyle ilgili olmalı.

"İşte buyurun," dedi babam neşeli bir şekilde.

Babamdan yeniden, yepyeni ve vahşi bir şekilde nefret ediyorum.

Ama çöpçatanlık yapan adam mutfaka girip kendine bir bardak daha buzlu çay doldururken öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Bridger buzdolabından bir sürahi alıyor ve bardağını doldurduktan sonra bitirmekte olduğum tahtayı görüyor. Ortadaki zeytinlerden birini alıyor.

Bir tanesini ısırdıktan sonra, keyifle gözlerini devirdi. "Zeytin benim gizli zevkim," dedi bana.

Evet. Benim için.

İşte sana, Vivian.

"Zevk almaktan dolayı suçluluk duyma," diyorum ona gülümseyerek.

Vivian tahtaya doğru yaklaşıyor. "Ben de bir tane denemeliyim," diyor, sonra göz kırpıp o da bir zeytin alıyor. Söylediği sözlerde rekabetçi, hatta sahiplenici bir ton var.

Kadın elini onun koluna sahiplenici bir şekilde koyduğunda içimde bir şeyler alevlendi; yoğun bir kıskançlık dumanı yükseldi.

Üzerinden kalkın.

Ama anında derin bir utanç duygusu beni sarıyor. O benim değil. Bu sözde stratejimle bu hoşlanma duygusunu beslemeyi bırakmalıyım.

Onu beslemeyi bırakmalıyım.

Onu beslemeyi bırakmalıyım, yoksa asla ölmeyecek.

Yemek boyunca yüzüme uygun bir gülümseme takıyorum ve yetişkinlerin yaptığı gibi herkesle sohbet ediyorum.

Ne Bridger, ne Vivian, ne de babam. Sadece diğer üç misafir, ta ki sonunda hepsi gidene kadar. Vivian en son giden oluyor ve ayrılırken Bridger'a el sallıyor.

"İyi geceler, Vivian," diyor sakın bir sesle. Dostça bir ton, hemen tanıdığım bir ton. Kazadan sonra bana böyle konuşmuştu. Sonra da uğurlama partisinde. Onu tanıdığımdan beri bana hep böyle konuşuyor.

Geçen haftaki partiye kadar her şey yolundaydı, ta ki ağacın arkasına gizlice geçene ve bana sorular sorana kadar.

Kapı tık diye kapanınca Vivian gitmişti. Sadece üçümüz kaldık, bu yüzden iki iş ortağımla birlikte ev işlerine koyuldum. Bulaşıkları mutfığa taşıırken babam Bridger'a kocaman gözlerle baktı.

"Peki, onun hakkında ne düşündünüz?"

Bridger, "Sizi hayal kırıklığına uğratacağım" dercesine gülümsüyor. "Birbirimize uygun olup olmadığımızdan emin değilim," diyor.

Evet! Evet! Evet!

"Evlenmenizi önermiyordum," diyor babam gülerek.

"Evlilikte ne yanlış var, Ian?" diye karşılık veriyor Bridger, babamı kışkırtarak masaya dönüp dağılmış çatal ve bardakları toplarken.

Umarım bu temizlik sonsuza dek sürer. Ayrıntıları duymak için sabırsızlanıyorum.

"Sanırım bazıları için sorun değil ama seni evlilik düşünenlerden biri olarak görmüyorum," diyor babam, ben tabakları durularken bulaşık makinesini doldururken.

Bridger, bana tabağı durulamam için uzatırken babama, "Eğer o benim için doğru kişi olsaydı, belki de evlenecek türden biri olurdu," diyor ve

sesinde alaycı bir ton var.

Onun bu kadar rahat konuşmasını duymak beni çok heyecanlandırdı. Onların konuşmaya devam etmesi için sessiz kalıyorum.

"Yani doğru kadınla tanıştığında, tek dizinin üzerine çökeceksin, öyle mi?" diye soruyor babası ona.

Tıpkı senin gibi, babacım.

"Sanırım onunla tanıştığında göreceğiz," diye yanıtlıyor Bridger.

"Pekala dostum. Bir kuşta ne arıyorsun?"

Kuş. Aman Tanrım. Dilimi ısırmayı bırakıp sonunda söze karışıyorum. "Baba, belki 'kadın' demeyi düşünebilirsin."

Bulaşık makinesini kapatırken gözlerini devirerek, "Gençler. Her zaman çok politik doğrucu," diyor.

"Bir kadına 'kadın' demek siyasi olarak doğru değil," diye düzeltiyorum.

"Öyleyse nedir?"

"İşte böyle konuşmalısın, Ian," diyor Bridger kararlı bir şekilde.

"Gördün mü?" diye karşılık verdim başımı kibirli bir şekilde yana eğerek.

Babam, sanki benden çok eğlenmiş gibi gülüyor. "Onları üniversiteye gönder, işte böyle olur." Sonra tüm dikkatini Bridger'a çeviriyor. "Şanslı 21 için iyi ki sen ve ben aynı kuşakta değiliz," diyor.

Şaka değil. Babam kırklı yaşlarının sonlarında. Bridger otuz yaşında. Doğum günü Mart sonlarında.

"Neden öyle düşünüyorsun, Ian?" diye soruyor Bridger.

"Senin daha genç olman bize avantaj sağlıyor, çünkü günümüzde insanların nasıl konuşması gerektiğini biliyorsun," diyor babam.

"Sen de öğrenebilirsin," diye karşılık veriyor Bridger ve vay canına. Babamla böyle konuşuyor, kendi görüşünde ısrar ediyor, çok etkileyici. "Ve belki de bu yüzden bir ilişkinin nasıl yürüdüğüne dair farklı fikirlerimiz var, Ian," diyor, sırtırken, belki de babam hakkında sektörün bildiğinden daha fazlasını bildiğinin bir işareti. Dört kez evlendiği bir sır değil. Ama çapkınlıklarının herkes tarafından bilindiğinden emin değilim. Ama Bridger biliyor olmalı.

Babamın ilişkileri hakkında ne düşünüyor? Kesinlikle onaylayamaz.

"Peki, bir ilişkiyi başarılı kılan nedir?" diye soruyor babam, mutfak tezgahındaki açık şarap şişesine uzanıp kalanını yeni bir bardağa doldururken. "Ortak ilgi alanları? Ortak inançlar? Biraz da mizah?" diye soruyor, sanki bunlar tamamen inanılmaz şeylermiş gibi.

Bridger tezgâha yaslandı, çenesini kaşdı. Babamla olan bu iğneleyici tartışmayı kazanmaya hazırlanırken sergilediği güçlü bir hareketti bu. "Bütün bunlar," dedi, sonra bir an durakladıktan sonra asıl darbeyi indirdi, "ve Ask Me Next Year albümündeki her şarkının sözlerini ezbere bilmek."

Nefesim kesildi.

Son cümleyi alaycı bir gülümsemeyle söylüyor.

Kendime, hoşlanmamın bittiğini söylemişim. Neredeyse kendimi buna inandırmışım. Ama içten içe, bu sözler beni heyecanlandırıyor. Ask Me Next Year müzikalinin tüm sözlerini biliyorum.

Her şarkıda, her birinde.

Bridger bunu biliyor mu?

Bu yorum bana mı yönelik?

Baba gülüyor. "Bu turu sen kazandın. Sen ve müzikallerin. Biliyorsun, Harlow bir Broadway çocuğu. Tüm müzikalleri seviyor," diyor ve sonra saatine bakıyor. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek."

Bunun üzerine odadan hızla çıktı, koridordan aşağı doğru ilerledi ve gözden kayboldu.

Kıpırdamıyorum. Hâlâ mutfakta titriyorum. Sonunda Bridger'a bakıyorum, simsiyah gözleriyle karşılaşıyorum.

Ortada bir strateji yok, sadece içgüdü var; neredeyse fısıltıyla, dizideki buruk baladın nakaratını tekrarlıyorum.

"O benim olamaz."

Bridger yavaşça bana döndü. "Az önce ne dedin?" Sorusu karanlık geceden daha sessiz çıktı ağzından.

Ama o özlem dolu sözleri bir daha asla söylemiyorum.

Bunun yerine, "1998'de iki ay boyunca oynadı" diyorum. Kalbim boğazıma kadar çıkarken her yerim yanıyor. İçim altüst oluyor. Eminim ki hislerim yüzüme dövme gibi kazınmış, yaşayan, nefes alan mürekkep izleri gibi, sana fena halde aşık olduğumu söylüyor.

"Ve o zamandan beri, müzikal tiyatro tutkunlarının büyük üzüntüsüne rağmen, yeniden sahnelenmedi," diyor ve bana hayranlıkla bakarken gözleri parıltıyor.

"Evet. Çok üzücü," diye ekliyorum.

Ona bu kadar yakın kalamam, her şeyi açığa vururum, bu yüzden oturma odasına çekilip, en son buradayken sehpanın üzerinde bıraktığım kitabı açıyorum. Ama sayfalar sarhoşken yazılmış, gözümün önünde

birbirine dolanan cümlelerle dolu. Konsantre olamıyorum. Sadece yanında olmak bile beni sarhoş ediyor.

BİRAZ DAHA BİR ZAMAN

Köprücü

Ben onu o şekilde düşünmüyorum.

İş ortağımın kızına o şekilde bakmıyorum. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum.

Ama ilk defa, oturma odasının öbür ucunda, buzlu çayımı içerken, bunu yapıyorum.

Ona bakıyorum da... sanki onun kızı değilmiş gibi.

Onu, her ayrıntısını not ediyorum. Gür kestane rengi saçları, pembe dudakları, narin boğazı. Soluk teni.

Yeşil gözleri altın rengi beneklerle bezeli. Gözleri hep böyle miydi? Cildi hep bu kadar pürüzsüz müydü? Kırmızı kazağı göğsünü sarıyor, kot pantolonu ise bacaklarına yapışmış. Yan tarafında fermuarı olan siyah botlarıyla uzun boylu görünüyor.

Hep uzun boylu muydu? Hep ince yapılı mıydı?

Hiç bilmiyorum. Muhtemelen bilmemem de gerekiyor.

Ama şunu biliyorum: Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor, sanki biri oyuncak kutusundaki anahtarı tekrar tekrar çeviriyormuş gibi. Beni sıkıştırıyor. Bu his sağlıklı olamaz. Bu kesinlikle mide yanması olmalı. Yoksa panik atak mı?

Ama öyle değil.

Bu bambaşka bir şey.

Çok tanıdık bir durum.

Bunu çok iyi biliyorum. Ian'ın kızı için hissetmemem gereken bir şey bu.

Onun zekice cevabından etkilenmemeyi çok istiyorum, içindeki umut dolu tonun, her gün binlerce şey hakkında yaptığım binlerce yorum gibi, üzerimden kayıp gitmesini kesinlikle istiyorum. Ama o artık geçen yaz bir gün acil servise götürdüğüm bisikletli kız değil.

O, Harlow.

Benim gibi az bilinen bir müzikali seven bir kadın. Bölümünü benimle aynı sebeple seçen bir kadın. Partilerdeki saçmalıklara kanmayan bir kadın.

Ona başka bir şey söylememeliyim.

Gerçekten yapmamalıydım.

Ama merak tüm hücrelerimi doldururken kelimeler ağzımda şekilleniyor ve yine de yapıyorum.

Ask Me Next Year şarkısının bir sonraki satırını, bir soruyu, tekrar gündeme getiriyorum: "Zamanı gelmedi mi?"

Şarkıda neyi soruyorlar ki? Olay ne? Bilmiyorum. Aslında umurumda da değil. Tek bildiğim, şarkının bana bir şeyler hissettirmesi. Göğsümü acıtması.

Harlow, dudaklarını aralayarak kitabından başını kaldırıyor. Gözlerinde merak dolu bir ifade var.

Sonra, sanki tango yapıyormuşuz gibi, bir sonraki adımı atıyor ve şarkının bir sonraki dizesini söylüyor: "Öyle değil mi?"

Isınıyorum.

Dur. Hemen dur.

Bunun yerine, "Ya her şey bir rüyaysa?" diye soruyorum.

Uzun, hoş bir heyecan nefesi verdi. Yanakları pembeleşti. Fısıltıyla, "Ama o benim olamaz," dedi.

Hayat felsefesi olabilecek sözler.

Kendimi bu yasak düşüncelerden zorla uzaklaştırıyorum. Arzularımı yutuyorum. "Evet, demek ki iyi bir müzikalmış," diyorum kabaca, sonra da Doğu Nehri boyunca erken bir koşum olduğunu söyleyerek bahaneler uyduruyorum.

Bu da ne? Gerçekten programımı mı açıklıyorum?

"İyi günler," diyor ve ben de hızla oradan ayrılıyorum.

Eve doğru yürürken adımlarımı sayıyorum, ta ki onunla ilgili düşünceler zihnime o kadar derine gömülene kadar ki, onları çıkarmak için arkeolojik bir kazı yapılması gerekirdi.

Umarım.
Umarım öyledir.

* * *

Birkaç gün sonra, East River Greenway boyunca koşuyorum. Burnum buz gibi, saçlarım ise tundra kadar soğuk.

Ama bu bir alışkanlık. Bu yüzden gidiyorum, koşuyorum ve düşünmemem gereken şeyleri düşünmeyi reddediyorum.

Fotoğrafını çekmemem gereken insanlar.

Bunun yerine, önümdeki günü gözden geçiriyorum. Saat dokuz buçukta ofiste Ian ile bir toplantım var. En yeni Sweet Nothings yan ürünümüz olan Afternoon Delight'ın planlarını görüşmemiz gerekiyor. Ardından, Londra ofisimizle bir konferans görüşmesi yapacağım. Ondan sonra, senaryolara dalacağım, belki Fontaine durumuyla ilgili biraz daha ilerleme kaydedeceğim.

On sekizinci Cadde civarında bir yerde, arkamdan bir ses geldi, pedalların basma ve tekerleklerin vızıldama sesleriyle karışıyordu. "Günaydın."

Ve işte böylece, buzul çağı sona eriyor. Sırtımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılıyor.

Bakışlarımı çevirdim, koşu tempomu yavaşlattım. O da bisikletini yavaşlattı, sonra yanımda durdu. Ben de aniden durdum.

Harlow bana şehvetli ve hoşgörülü bir şekilde gülümsüyor. "Pantolon ve kusursuz iş gömleklerinden başka bir şeyin olduğunu kim düşünürdü ki?" diyor, nefesi sabah havasına karışıyor.

Üslubu hafif tutmaya çalışıyorum. Güvenli bir ortam yaratmaya özen gösteriyorum. "Gömlek giyerek o kadar zeytini yakamazsın," diye şaka yapıyorum. Şaka yapmanın faydası olmalı.

"Belki de yakmaya gerek yok," diyor, sonra kollarını daha da aşağıya çekerken titriyor. Neyse ki uzun süre konuşamayacak kadar soğuk. "Sana bir ara biraz daha getirebilirim."

Zeytinler. Zeytinlerden bahsediyor. Ama daha fazlasından da bahsediyor. Bir an için, onun kim olduğunu unutmama izin verdim. Aramızdaki bağların yavaş yavaş kaybolmasına izin verdim.

"Castelvetrano lütfen," diyorum.

"Anladım," diyor şeytani bir sırıtışla, bu sırıtış daha sonra bir gülümsemeye dönüşüyor.

Üzerinde fazla duramam. Koşmalıyım. "Güle güle Harlow," diyorum ve koşmaya devam ediyorum.

Pedallara basıp öne geçti. "Güle güle, Bridger," diye seslendi yanımdan iyice uzaklaşırken ve soğuk New York sabahında ismim onun dudaklarından döküldüğünde kulağa çok hoş geliyordu.

Hatta babasına bahsetmeye bile gerek duymadı.

Birkaç saat sonra Ian'ı gördüğümde, kızıyla olan karşılaşmamdan bahsetmedim.

Nabzım artık eskisi gibi hızlı atmıyor, o yüzden neden bunu gündeme getiriyorsunuz?

Birkaç hafta sonra aynı şey tekrar yaşandığında tek kelime etmiyorum.

Birleşmiş Milletler genel merkezinin önünden arabayla geçerken, Cole Porter dinliyordum ki, gümüş rengi bir şey hızla yanımdan geçti.

Sonra yavaşlıyor, hızla dönüyor, geri geliyor. Yanımda, tekerleklerini çevirerek 360 derecelik turunu tamamlıyor. Gümüş renkli Trek bisikletinin üzerinde oturduğu yerden, "Merhaba, sabah koşucusu," diyor.

Buraya bilerek mi geldi? Benim için mi?

Bu ihtimal içimde cezbedici bir şekilde titreşiyor. Ama bu mantıklı değil. Harlow benimle ilgilenemez. Harlow benden daha genç, dünya onun ayaklarının altında. Şehrin bir ucundan diğer ucuna uzanan bir yolda benimle aynı anda bisiklet sürdüğünü düşünmek aptallık olur. Ona rastlamak sadece bir New York tesadüf. Sekiz milyonluk bir şehir tesadüfleri doğurur. Hepsi bu.

"Günaydın... binici," diyorum.

Direksiyonu yavaşça çeviriyor, ben giderken de aynı tempoda ilerliyor. "Hiçbir seferi kaçırmıyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum Harlow. Belki de son birkaç haftayı kaçırdım," diyorum, neredeyse ima dolu bir şekilde.

Ah, kahretsın.

Bu, flört etmenin temel hatalarından biriydi. Şimdi onun beni görmediğinin farkında olduğumu bilecek. Burada olduğunda da, burada olmadığına da fark ettiğimi anlayacak.

Onu hiç fark etmemem gerekirken.

"Sabah antrenmanını mı kaçırdın?" diye sordu. "Ne kadar da tembelsin."

Alt metni anlamadığına sevindim. "Evet. O benim," dedim hafifçe. Dostça.

"Hım. Ama okuldan kaçan biri olduğunuzdan emin değilim," diyor, sanki benim kim olduğumu düşünüyor gibi. "Bahse girerim her sabah buradasınızdır. Tam zamanında. Bir din gibi." Bir an duraksıyor, gözleri parılıyor. "Haklı mıyım?"

O fazlasıyla haklı. Ayrıca fazlasıyla da arkadaş canlısı. Sanırım. "Neden böyle diyorsun?"

"Sen... nasıl diyelim, tam aradığım tipe benziyorsun," diyor, ne istediğini bilen bir kadının kendinden emin sesiyle.

Tam tipim. O zaten benim tipimi çözmüş bile. Tamam, hadi başlayalım. "Benim tipim ne?"

"Her sabah spor yapan tiplerden," diye karşılık veriyor ve omurgamdan aşağıya bir ürperti geçiyor. Tanınmış olma hissi...

Sonra bakışları sağ koluma kaydı. Uzun kollu bir spor tişörtü giymiştim ama kolları yukarı kıvrılmıştı, dövmemin bir kısmı görünüyordu. "Dövmen var," dedi, sanki yeni bir keşif yapmış gibi memnun bir şekilde.

"Evet," diyorum ve bu çok kişisel geliyor. Dövme değil, onun hakkında konuşmak. Onunla bu konuda konuşmalı mıyım, emin değilim. Şu anda hiçbir şeyden emin değilim, özellikle de Harlow ile nasıl konuşacağımdan. Ian'ın kızıyla yalnız konuşmak bir oyun ve kurallar kitabım yok. Karanlıkta oynuyorum, bu yüzden doğaçlama yapıyorum. "Şehir merkezindeki üniversiteye gitmiyor musun?"

"Evet, öyle. Yaşadığım yere yakın bir yerde değil de, Doğu Nehri kıyısında neden bisiklet sürdüğümü mü soruyorsunuz?"

Aman Tanrım. İstihbarat toplamaya çalıştığımı daha açık bir şekilde ifade edebilir miyim? Mesela, her sabah beni aradığın gibi ben de seni arıyor muydum? Onun yanında kendimi kontrol altına almam lazım. "Sanırım bunu soruyorum," diye itiraf ediyorum ama orada duruyorum. Daha fazla bir şey söylemiyorum. Bu flört oyununun kurallarını acilen çözmem gerek.

"Trafiki sevmiyorum. Hatırlamıyor musun?" Ama aslında şunu soruyor: Nasıl unutabilirsin ki?

Bu benim dar görüşlülüğümdendi. Yedi ay önce Manhattan trafiğinde ayak bileğini kırdı. Onun buraya sadece duygusal bir ihtiyaçtan dolayı geldiğini düşünmeme inanamıyorum. "Geçen yazdan beri bisikletinle sokaklardan uzak mı durdun?"

"Mümkün olduğunca," diyor, sesi açık ve net, kazayı geçiştirmiyor, sadece o kazadan kaynaklanan bir tür travma sonrası stres bozukluğuyla başa çıkıyor. "Risk almak istemiyorum."

"Üzgünüm Harlow. Bu gerçekten zor bir durum."

"Sorun değil. Hayat böyle işte, değil mi?" Bu sözün ardında daha çok şey var, daha detaylı incelenmesi gereken.

Şimdilik, onunla bir daha aynı hatayı yapmamak için basit bir cevap veriyorum: "Kesinlikle öyle."

"Ama zaten burası daha güvenli," diyor, dudakları tekrar yukarı kıvrılırken, hafif bir gülümsemeyle beni kışkırtıyor. "Çünkü mor giysili bir adamın günü kurtarma ihtimali ne kadar ki?"

Gülümsemesi tüm güzelliğiyle açılıyor.

Vücut ısım aniden yükseliyor. Zorlukla nefes veriyorum. Eskisinden daha zorlu bir şekilde. Keşke yorgunluktan olsa. Keşke onun hakkında böyle düşünmesem.

Oysa zihnim pek çok yere gidiyor. Gözlerim bunu ele verecektir.

Bakışlarımı ondan ayırıp sessizce, "Umarım bir daha buna ihtiyacın olmaz," dedim.

İşte bu kadar. Bu...güvenli.

Ve ona bir kez daha bakabiliyorum. Baktığımda, gidonundaki telefon tutacağına bakıyordu. "Otuz dakika sonra Fransızca dersim var," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Akıcı konuştuğunu sanıyordum."

"Evet, öyleyim. Ama her zaman öğrenilecek bir şeyler var, bu yüzden şimdi Fransız edebiyatı dersi alıyorum."

"Biliyorsun, 'Afternoon Delight' orada geçiyor, Paris'te," diye ekliyorum, Sweet Nothings'in yan dizisinin detaylarını takip etmemiş olabileceği ihtimaline karşı.

"Biliyorum, Bridger. Biliyorum," derken tam bir Mona Lisa gibiydi.

Tekrar ısınıyorum. Ocak mı, Haziran mı? "Elbette biliyorsun," diyorum.

Neşeli bir omuz silkme. "Ama Fransız edebiyatı kimseyi beklemez."

"Fransız edebiyatı," diyorum hayranlıkla hafifçe ıslık çalarak. "Afiyet olsun."

"J'aime toujours la littérature," diyor ve Fransızca bilmesem de cevabının özünü anlıyorum.

Kelimelerin onun ağzından çıkış şeklini de beğeniyorum.

Hiç hoşuma gitmemesi gereken bir şey.

Bana son bir kez daha gülümsedi—kendime bunun sadece dostça bir gülümseme olduğunu söyledim—sonra pedallara sertçe bastı ve hızla uzaklaştı.

O atıyla giderken gözlerimi ondan kaçırmalıyım. Nehre bakmalıyım. Binalara göz kulak olmalıyım. Ama Ocak sonlarında soğuk bir sabah, Harlow New York'un geri kalanıyla karışana kadar onu izliyorum.

* * *

O öğleden sonra Ian ile "Afternoon Delight" hakkında konuşmak için Midtown'daki McCoy's restoranına girdiğimde, bir sırrın başlangıcını ele geçirdiğimi hissettim.

Bu, işimizi mahvedecek tehlikeli bir durum.

Neyse ki poker suratım efsanevi.

BELKİ SUÇ ORTAKLARI

Harlow

Nisan ayının bir Salı sabahı, yatakta gerinirken, bir yandan kuzenim Rachel'a San Francisco'daki teyzemi ve onu ziyaret edeceğim seyahat hakkında mesaj atıyor, diğer yandan Layla ve Ethan'a yirmi birinci yaş günü planlarım hakkında mesajlaşıyordum ki, telefonuma babamdan bir e-posta geldi; benden bu öğleden sonra alışverişe gitmemi istiyordu - ona yardım etmem için - ki bu da tek bir anlama gelebilir.

Hem şok oldum hem de olmadım.

Arkadaşlarıma gitmem gerektiğini söylüyorum, sonra yataktan kalkıp Londra'daki kardeşimi arıyorum. Şu anda konuşabileceğim tek kişi o.

Hunter, yaşadığı Bloomsbury'deki işlek bir sokakta yürürken FaceTime üzerinden hemen cevap veriyor. Hâlâ şaşkın ve sersemlemiş bir halde, çay demlemek için dairemin mutfağına gidiyorum. "Babamın benden ne yapmamı istediğine inanamayacaksın," diyorum.

Burunundan homurdanır. "Bahse girerim yapacağım."

"Git mücevher almaya git," diye fısıldadım inanmaz bir şekilde.

Hunter yüzünü buruşturdu. "Ciddi misin?"

"Ciddi söylüyorum." Sanki bu rutin hareketler isteğin şaşkınlığını ortadan kaldıracakmış gibi, su ısıtıcısını çalıştırıyorum.

"Evet dediniz mi?"

"Evet," dedim ağır bir sesle ve sonra tezgaha yaslandım. "Yardım etmem gerektiğini hissediyorum," diye itiraf ettim, biraz utanarak.

Kardeşimden hiçbir olumsuz yorum yok. "Anlıyorum," diyor anlayışla.

"Sence bu ne kadar süre dayanır?" diye soruyorum, demliğe yaprak çay koyarken.

"Bu kaçıncı olacak? Beşincisi mi?" diye soruyor Hunter, oysa biliyor. Elbette biliyor.

Hunter'ın annesi ilk eşiydi. Benim annem ise ikinci eşiydi. Dokuz yıl önce vefatından beri iki kez evlendi ve bir kez de (Joan ile) neredeyse evleniyordu. Ama önemli olan nikah masasına yapılan yolculuklar değil; gizli ilişkiler. O ilişkilerin kaydını kaybettim.

İçimden bir ah çektim. "Ve bunun da uzun süreceğinden şüpheliyim. Ama iyi bir kız olacağım."

"Her zaman ylesin."

"Yani, başka ne seçeneğim var ki?" diye soruyorum, elimi dairemi işaret ederek. "Kıramı o ödüyor. Okul harcımı o ödüyor. Hayatımın masraflarını o karşılıyor."

Hunter, kabullenmiş bir şekilde, "Gitmelisin," dedi.

"Yapmalıyım," diyorum, annemin küçükken bana yazdığı mektuplardan birini hatırlayarak. O mektup, Chelsea'deki evimde yanımda taşıdığım tahta kutunun içinde.

Bazen, annemle birlikte eğlenceli, ilginç veya sıra dışı bir gün geçirdikten sonra, bana bir mektup yazıp gece yastığıma bırakırdı. Dış perisinden gelen her şeyden çok daha güzeldi. Annemin yastık mektupları, günü anlatan beklenmedik küçük hediyelerdi. Özellikle birini hatırlıyorum.

Sevgili Harlow,

Sana bir sır verebilir miyim?

Bugün marketten eve yürüyorduk ve New York'ta gördüğünüz o gümüş renkli, ayakta durulan alışveriş arabalarından birini iten, kamburlaşmış yaşlı bir kadına yaklaştık. Portakalları arabadan döküldü. Tak tak tak. Portakallar doğruca kaldırıma yuvarlandı. Yağmur da yağıyordu. Sen nden koşup portakallarımızı ona uzattın. "Buyurun."

O size teşekkür etti ve portakalları aldı. Biz yolumuza devam ettik ve o an yardımcı olduğunuz için mutluydunuz.

İşte bir sır: Genellikle yardım etmek isteyeceksiniz. Bu doğal bir tepki. Ama çoğu zaman birinin ne tür bir yardıma ihtiyacı olduğunu bilmiyoruz. Bazen de yanlış türde yardım teklif ediyoruz veya kişi bunu reddediyor.

Ama zaman zaman verdiğimiz yardım, birilerinin ihtiyaç duyduğu yardım oluyor.

Haklı. Sadece bu tavsiyenin babam için geçerli olacağını, benden beşinci eşi için mücevher seçmeme yardım etmemi isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

* * *

O günün ilerleyen saatlerinde, Beşinci Cadde üzerindeki Katherine's mağazasına gittim. Mağaza, beş katının her birinde mücevherler ve metal eşyalarla ışıltı ışıltı parlıyordu.

Babam nişan yüzüklerinin yanında beni bekliyor. Kanada elmaslarının sergilendiği vitrinin önünde heyecandan yerinde duramıyor; üzerindeki tabelalarda bu taşların çatışmasız bölgelerden geldiği gururla yazıyor.

Armut biçimli tektaş bir pırlantayı işaret ediyor. "Etik pırlantalar. Sence Vivian bunu beğenir mi?"

Ne tür elmaslardan hoşlanacağını hiç bilmiyorum. Elmasların nasıl çıkarıldığıyla ilgilenip ilgilenmediğini ya da benim önemsemişimi bildiği için beni etkilemek amacıyla etik bir elmas alıp almadığını da bilmiyorum. "Evet. Çok güzel."

Bu bir yalan değil. Gerçekten de, göz kamaştırıcı bir yüzük.

"Bu hafta sonu evlenme teklifi edeceğim. Sonrasında benim için önemli olan herkesin partide olmasını istiyorum. Sen de gelir misin?" diye soruyor, o kadar içten, o kadar gerçek ki.

Onun için önemliyim.

Ve gerçekten de, benim için yaptıklarının hepsini topladığımda - tedavi ettiği morarmış dizlerimi, okuduğu makaleleri, hazırladığı yemekleri, ödediği okul ücretlerini - rahatsızlığımı yutuyorum ve evet diyorum.

Babamın çöpçatanlığının hedefi olan kadın da aynı şekilde davranıyor. Babamın iş ortağıyla tanıştırmak istediği kadın, o hafta içinde Central Park'ta, Konservatuvar Bahçeleri'nin yanında, bir yaylı çalgılar dörtlüsü eşliğinde ve bir fotoğrafçının her şeyi kaydettiği bir törende babamın evlenme teklifini kabul ediyor.

* * *

Cumartesi akşamı, elimde bir kutu enfes çikolatayla Park Avenue'da yürürken kendime moral verici konuşmalar yapıyorum.

Bir ay sonra üniversiteden mezun olacağım. Kendi başıma olacağım. Belki o zaman babamın ilişkileri beni rahatsız etmeyecek. Belki de uzun zamandır yaptığım gibi, görmezden gelmek daha kolay olacak.

Bu gece yapacağım gibi, gülümseyerek tebrikler diyeceğim.

Onun kadınlara bağımlı olmadığını varsaydığım zaman.

Bir gece daha. Rol yapmaya devam edeceğiz.

Derin, güçlendirici bir nefes alıyorum, ardından Ava's Bistro'ya girip Granger partisi için özel odaya doğru ilerlediğimde gösteri başlıyor.

Orada, Bridger'ı görüyorum; akşamdan kalma sakalları, keskin hatlı çenesi ve orman yeşili gömleği pazularını sarıyor. Mutlu çifte mor gerbera papatyalarından oluşan bir buket veriyor. Vivian onları alıyor, göğsüne bastırıyor ve nişanlısının iş ortağına muhteşem bir şekilde gülümsüyor.

Babam sevgiyle Bridger'ın sırtını sıvazladıktan sonra, Vivian çiçekleri masaya bırakırken dikkatini diğer misafir grubuna çevirdi.

Bridger etrafına dönüp bir şeyler arıyor ve -umarım- bakışları bana takıldığında istediğini buluyor.

Birkaç saniyeliğine, koyu mavi gözlerinde bir sevinç beliriyor. Sanki burada olduğuma sevinmiş gibi. Sanki kimseyle konuşmak istemediğinizde sarılacağınız o kişi benmişim gibi.

O benim için o kişi.

Ona doğru bir adım daha yaklaşıyorum, kendimi tamamen ona kaptırmış durumdayım. Çiçeklere doğru başıyla işaret ediyor. Gözleri kararıyor. "En sevdiğin," diyor, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Onları onlar için aldı. Ama aslında onlar benim için.

Acaba aradığım şey bu olabilir mi? Bu flört yolunda bulmayı umduğum işaret bu olabilir mi?

Adam aylar önce en sevdiğim çiçekleri hatırladı. "Evet, öyleler," diye fısıldadım, sesim hafif ve onun gözlemini doğrular gibiydi. "Belki bu gece onları eve götürürüm."

"Belki de denemelisin."

Belki de suç ortağıyız. Belki de ikimiz de babamın nişanlılığının yarattığı çılgınlıktan bu ortak kaçışa ihtiyaç duyuyoruz. Belki de sorun sadece bende değil.

Başka yere bakmıyorum. Ona baktığımda, yanında olduğumda içimde olup bitenleri belli etsem de umurumda değil.

Tüm vücudumda bir karıncalanma hissettim, sonra bir kez daha, "Günün nasıl geçti?" diye sorduğunda aynı his tekrarlandı.

"İyiymiş," diyorum. "Seninki nasıldı?"

"Fena değil. Koşuya çıktım," diyor göz kırparak.

Sigaram yanıyor. "Biraz bisiklet turuna çıktım," diyorum.

Sonraki şeyi söylemiyorum bile—seni görmedim.

Ama onun ne söylemediğini biliyorum.

Ben de seni göremedim Harlow. Seni aradım. Sana rastladığımda günlerim daha güzel geçiyor.

Onunla ilgili belirsiz hayallerim artık o kadar belirsiz gelmiyor. Gerçekleşebilir gibi hissediyorum. Ve biliyorum ki, şu anda bir plan yapma zamanı geldi.

MÜRETTEBATLA GÖRÜŞME

Harlow

Layla'nın New York şehrinde okula gitmesinin faydası birkaç gün sonra ortaya çıkıyor; o, Ethan ve ben Manhattan'ın üst kesimlerindeki yeni ve moda bir falafel dükkanında buluşabiliyoruz.

Onları görene kadar, onlara söyleyene kadar bütün gün saatleri sayıyorum. Hazırladığım planı en yakın arkadaşlarımla paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Saat yediye vardığımda, detayları anlatıp durabilirim ama bu sırrı çok uzun zamandır saklıyorum. Akşam için doğru fırsatı bulana kadar bekleyebilirim.

İçeri girdiğimde Ethan'ı görüyorum. Pencerenin yanındaki yüksek bir masayı kapmış, kot pantolonu, kırmızı tişörtü ve bilerek dağınık kahverengi saçlarıyla her zamanki gibi şık görünüyor. Yanına oturup yanağından öptüğümde, "Burası mahallenin en iyi insan izleme noktası," diyor.

"Güzel. Ve sakalın da hoş olmuş," diyerek yeni tıraş edilmiş sakalını okşadım.

"Teşekkürler. İşe yarıyor," diyor kayıtsızca omuz silkerek.

"Herkes bahse girerim," diyorum.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" der gibi gözlerle cevap veriyor.

Saniyeler sonra Layla, kot pantolon ve puantiyeli yüksek yakalı bluzuyla bile bir pin-up kızı gibi görünerek içeri süzüldü.

O oturduktan sonra garson yanımıza geldi ve ben gazlı su sipariş ettim, Ethan martini, Layla ise mojito istedi. Garson kimliklerini kontrol ettikten sonra, memnun kalıp kısa süre sonra geri döneceğini söyledi.

Garson uzaklaşırken Ethan, "Buradaki kokteyller harika," diye ekliyor.

"Üstelik en sıkıcı içeceği sipariş ettin," diyor Layla kuru bir tonda, onu azarlayarak.

"Lütfen. Martinilerin sıkıcı olduğunu kim söyledi ki?" diye soruyor gözlerini devirerek.

"Ben söylüyorum," diye karşılık veriyor Layla ve ben de onlara haberlerim olduğu için atışmayı bırakmalarını söylemek istiyorum ama aynı zamanda sözlü oyunlarını izlemekten de keyif alıyorum. Her zaman sevmişimdir. Bu yüzden kendimi gösterinin bir izleyicisi olarak izlemeye bırakıyorum. Yakında paylaşmak için zaman olacak.

"Çünkü mojito sıkıcı değil mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Mojitolar seksi," diye ilan ediyor, sonra da kırmızı dudaklarını yalıyor, çünkü Layla elbette kırmızı ruj sürüyor.

Ethan ona şüphe dolu bir bakış attı. "Yani doğru anladım mı? Bir mojito sipariş ettin diye yakışıklı bir adamın seni alıp götüreceğini mi düşünüyorsun?"

Layla şakacı bir şekilde omuz silkerek, "Araştırmalar mojito'nun yaşlı erkekleri cezbedtiğini gösteriyor," dedi.

Kahkaha atıyor. "Pekâlâ, o zaman. Gümüş tilkileri getirin," diyor ve sonra ela gözlerinde beklentili bir ifadeyle bana dönüyor. Masaya ellerini vuruyor, sanki benim giriş müziğimi çalıyor gibi. "Peki, büyük günün için ne istiyorsun?"

"Tahmin edeyim. Her Upper East Side sakininin istediği şey," diyor Layla. "Vasiyet fonunun ilk kademesine erişim."

"Tabii ki," diye gülüyorum, çünkü benimkinin nasıl düzenlendiğini biliyorlar—bir kısmına bu yıl erişebiliyorum, ama çoğuna yirmi beş yaşına geldiğimde. Hunter'ınki de aynı şekilde, ancak yirmi birinci doğum gününde aldığı ödeme mütevazıydı, bu yüzden bu fonlara güvenmiyorum. Ayrıca, kendi ayaklarım üzerinde durmak istiyorum. Kendi paramı kazanmak istiyorum. "Neyse, biliyorsunuz ki cumartesi akşamı en sevdiğim insanlarla takılmak istiyorum," diyorum onlara.

Layla kolumu sevgiyle sıktı. "Cumartesi gecesi tamamen seninle ilgili, Harlow. Ama yatma saatinden sonra uyanık kalabilecek misin?"

Evet, grubun en uslu üyesi benim. "Aman Tanrım, umarım öyledir."

Garson ieceklerimizi getiriyor ve ona teşekkür ediyoruz. Gittiğinde yirmi bir yaşına kadeh kaldırıyoruz, sonra da doğum günüm için planlarımızı gözden geçiriyoruz. Carlisle Akademisi'nden arkadaşlarımızı, üniversiteden arkadaşlarımızı, Layla ve Ethan'ın çeşitli yaz stajlarından arkadaşlarımızı toplayacağız.

“nce J’de akşam yemeği yiyeceğiz,” diyor Layla, sonra heyecanla titiriyor. “Sanırım annemin avukatı bize o rezervasyonu yaptırmak için ruhunu sattı.”

"J, şhrin en gözde yeni restoranı. şefin fotoğraflarını gördün mü?" diye soruyor Ethan, sanki şef dedikodunun zirvesindeymiş gibi.

"Dövmeler ve dağınık salar mı? Tam bir apkın gibi görünen mi?" diye soruyor Layla.

"Tüm iyi aşıların yapması gerektiği gibi," diyor Ethan.

“Evet, sosyal medya hesaplarını gördüm.” Layla, “Nefis!” diye mırıldandı. “yleyse, şefi inceledikten sonra SoHo'daki Edge'e gideceğiz.”

Ethan, "Bizi VIP listesine aldırdım," diye ekliyor.

Cidden. Arkadaşlarım en iyisi. "Sizi çok seviyorum," diyorum mutlu bir i çekişle. Sonra daha fazla dayanamıyorum. "Size söylemem gereken bir şey var."

İkisi de anında dikkatlerini bana çevirdiler, gözleri fal taşı gibi açılmış, çeneleri ellerinin üzerinde duruyordu.

İçimde kelebekler uçuşuyor, gazlı suyum yudumluyorum. Sonra, bir soygun filmindeki yıldızn ekibi bir araya getirmesi gibi, "şey, bu yaz yapmak istediğim bir fikrim var..." diyorum.

Her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlatıyorum ve onlara planı verdikten sonra heyecanla soruyorum: "Ne düşünüyorsunuz?"

Layla uzun ve takdir dolu bir nefes verdi, başını hayranlıkla salladı.

Ethan ayağa kalktı, sonra yalvarır bir tavırla önümde eğildi. "Ben buna layık değilim."

"Durun, durun," diyorum ama kendimi bir rock yıldızn gibi hissediyorum.

"Peki, bunu ne zaman yapacaksınız?" diye soruyor Layla.

Henüz çok erken.

Yutkundum. "Yarın sorarım. Nerede olduğunu biliyorum. Hatta kendi pastamı bile getireceğim."

Doğum günü dileğimi şimdiden planladım.

KESİNLİKLE ÇOĞUNLUKLA HATTI

Köprücü

Lise yıllarımda, yerel kütüphanemde kitapları adeta yutarcasına okurken, on yıldan fazla bir süre sonra güzel bir parfüm için anlaşma imzalayacağımı asla hayal etmemiştim.

Ama sanırım bir bakıma mantıklı geliyor.

Gençliğimde kitaplara bayılırdım. Şimdi ise parfüm, bir aşk hikayesini satmaya yardımcı olabilir.

Son zamanlarda hayatım hikayeler ve kokular etrafında dönüyor.

Cuma sabahı, Paris'teki bir parfüm şirketiyle olan ortaklığın şartlarını gözden geçiriyorum. Onların eau de toilette'i bir Afternoon Delight bölümünde yer alacak ve ardından parfümcü, Afternoon Delight markalı bir koku piyasaya sürecek.

Şirket, kokunun baharat ve baştan çıkarıcılık gibi koktuğunu belirtti.

Son bir kez okuduktan sonra sözleşmeyi hukuk departmanına gönderiyorum, ardından kapıma birisi vuruyor.

Muhtemelen Ian, çünkü on dakika sonra bir toplantımız var, ama okuma gözlüklerimi masama koyarken yeni asistanım Jules içeri girdi. Stajyer olarak başlamış ve yükselmiş, üstelik işinde çok titiz biri.

"Günaydın, Bridger," diyor hızla. Bana hiç Bay James diye hitap etmemişti.

"Nasılsın Jules?" diye soruyorum ama onun da benim kadar laf kalabalığına tahammülü yok.

"Anti-Heroes Unleashed hakkında istediğiniz araştırmayı hazırladım. Ayrıca dizinin geçtiği Paris'le ilgili bazı sorular da var," diyor, "bunları okuma klasörünüze gönderdim."

"Harika. Kısa süre sonra onlara bakacağım." Saate göz attım. "Ian ile olan toplantımı bitirdikten sonra."

Başını sertçe salladı. "Ayrıca Hazel Valentine'ın 'Plays Well With Others' adlı romanı hakkında da size bir yazı gönderdim. Dün gece okudum."

"Ve?"

"Aşk hikayesi hemen başlıyor." Bunun üzerine bana hafifçe gülümsedi. Artık ne istediğimi biliyordu.

"Harika."

"Biraz futbol, baştan çıkarma dersleri ve sahte flört üzerine ilginç bir bakış açısı bulacaksınız. Kesinlikle izlemeye değer," diyor.

"İyi bir asansör konuşması."

"Hem seksi hem de keskin," diye bitiriyor sözünü, sonra da tıpkı West Point'te topuklarını çevirip gitmeye hazır bir askeri öğrenci gibi başını tekrar sallıyor.

Koridorda bir boğaz temizleme sesi duydum, ardından sıcak, İngiliz aksanlı bir ses, "Birisi seksi ve keskin mi dedi?" diye sordu.

Ian ofisine girer ve Jules'e gülümseyerek bakar; Jules de onun için özlü sunumu tekrarlar. "Umut verici görünüyor," der.

Kadın dışarıya doğru yol alıyor ve koridorun sonuna geldiğinde adam onu işaret ederek, "İyi bir yönetici," diyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Elini çek, Ian." Mesai saatleri dışında ne yaptığı onun işi. Sadece onun işinin bizim işimize karışmasını istemiyorum.

Omuz silkerek, "Lütfen," dedi. Kanepeme büyük bir edayla yerleşti, ayaklarını alçak sehpanın üzerine koydu. Keşke bunu yapmasaydı. Bunu biliyor. O sehpa ayaklar için değil. "Zaten neredeyse evliyim. Benim için endişelenmene gerek yok." Sanki bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi, gri yastığın arkasına parmaklarıyla vurdu. "Aslında, Vivian ve ben bu hafta sonu Connecticut'ta düğün mekanları arıyoruz. Küçük pansiyonlara falan bakıyoruz."

Bu kesinlikle Vivian'ın tarzı olmalı. Ian, düğünlerin yapıldığı Yale Kulüpleri, lüks oteller ve Michelin yıldızlı restoranlar varken asla bir handa evlenmezdi. "Pansiyonda mı kalacaksın, Ian? Bu senin tarzın değil,"

diyorum ve kuru bir şekilde ekliyorum, "Onu gerçekten çok seviyor olmalısın."

Gülümseyerek, "İşte aradığım kişi o," diyor.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum, gerçekten de öyle. Umarım yeni aşkı, gerçekten ihtiyacı olan her şeydir.

Vivian benim için doğru kişi değildi, ama görünüşe göre onun hayallerindeki kadınmış. Ya da Ian bana öyle söylüyor. Bunu ondan daha önce birkaç kez duymuştum. Joan hakkında da duymuştum. Dördüncü karısı Mariana hakkında da duymuştum. Yıllar sonra, Felicity hakkında da ondan, geriye dönük olarak duymuştum. Kısa ve beklenmedik bir hastalıkla mücadeleden sonra ölümünün onu nasıl neredeyse mahvettiğini. Bundan sonra hayatın eşiğine ne kadar yaklaştığını...

Ama ben Ian'ı o olaydan sonra tanımadım. Onu, hayatını yeniden düzene sokmaya başladıktan birkaç yıl sonra tanıdım. Sanırım büyük ölçüde başarmıştı.

Çoğunlukla.

Kesinlikle çoğunlukla.

Her iki durumda da, onun işleri kesinlikle beni ilgilendirmiyor.

Ama ayakkabıları öyle ve tabanlarına bakmaya dayanamıyorum. Ayaklarını masadan indirmesini söylemek üzereyken, "Ama ben yarına kadar ayrılmıyorum," diyor. Sonra biraz gizli saklı bir şekilde gülümsüyor. "Bu iyi, çünkü gitmeden önce Harlow'a bir hediye vermek istiyorum."

Kalp atışlarım çok kısa sürede hızlanıyor.

Normal nefes almaya çalışıyorum. Gözlerimin önünden geçen Harlow'un görüntülerini bastırmaya çalışıyorum. Nişan partisinden. En sevdiği çiçekleri hatırladığımı fark ettiğinde bana bakış şekli. Göğsümün sinir bozucu bir şekilde çarpması.

Ama ne bekliyordum ki? Ona çiçek verdim ve kanım kaynadı.

Kızını böyle düşünürken onu ayakkabılar konusunda rahatsız etmemeliyim.

"Öyle mi?" diye sordum, hayatımda hiç bu kadar kayıtsızca konuşmamıştım.

"Ona harika bir hediye aldım," diyor ve ne olduğunu sormama bile gerek kalmıyor. Bana anlatmaya başlıyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Vay canına. Bu çok abartılı."

Omuz silkiyor ama heyecanını gizleyemeyecek kadar büyük bir gülümsemeyle. "Pekala, tamam. Aslında Felicity'den," diyor ama sanki bu

ayrıntı pek önemli değilmiş gibi—büyük hediyein ölen karısının kitaplarından gelmesi. Sonra gözlerini kırıştırıp ayakkabılarına bakıyor. "Saçmalık. Özür dilerim dostum," diyor ayaklarını masadan sarkıtarak. "Unuttum."

Gerçekten pişman gibi görünüyor.

"Sorun yok," diye mırıldandım.

"Neyse, en azından Harlow hâlâ benden hoşlanıyor. Hunter ise," diyor, başını sallayarak, belki de oğlunun eskiden programımızda çalışıp sonra yakın zamanda ayrılmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Ama kızlarla işler daha kolay."

Hiçbir fikrim yok. Ve elbette, onun ebeveynliği hakkında yorum yapacak bir şeyim yok. Kesinlikle yorum yapacak bir şeyim yok.

Hiçbir düşünce yok. Hiçbir duygu yok. Hiçbir şey yok.

Ian'ın dizi titriyor. "Bu akşam onu suşi yemeye götürdüğümde ona vereceğim. Yarın akşam arkadaşlarıyla resmi büyük günü için dışarı çıkıyor. Tabii ki."

Sanki yirmi birinci yaş gününde yapabileceği başka bir şey yokmuş gibi söylüyor. Tıpkı günümüz çocukları gibi.

Çenem seğiriyor. Onun dans ederken, gülerken, flört ederkenki görüntüleri beni kışkırtıyor. Yaşıtlarıyla dışarıda, güzel, genç ve çekici görünecek. Saçları savrulacak, dudakları dolgun, gözleri davetkar olacak.

Göğsüme bir kıskançlık sancısı saplandı.

Gerçekten yoga yapmaya başlamalıyım.

Bir şey. Herhangi bir şey.

Belki de masalara ayak basmama kuralımdan vazgeçmeyi öğrenmek iyi bir başlangıç olur.

"Eminim çok eğlenecektir," diyorum belirsiz ve mesafeli bir şekilde, çünkü Harlow'un doğum günü planları hakkında bir fikrim olmamalıydı, hele ki içgüdüsel bir tepki vermemeliydim.

Jules tekrar kapıyı çaldı, başını içeri uzattı, kahverengi gözleri iş odaklıydı. "Kızınız burada," dedi Ian'a.

İrkilerek geri çekildim. Sanırım yanlış duymuşum.

Ama Ian'ın yüzü gülüyor. "Harika. Onu içeri gönderin," diyor. Sonra ayağa kalkarken bana dönüyor. "Bu bir sürpriz. Onu bu geceye kadar göreceğimi düşünmemiştim."

Evet, gerçekten de tam bir sürpriz. Sandalyemde geriye doğru yaslandım. "İkinizi bırakacağım—" dedim ama tabii ki o benim

ofisimdeydi.

Ve saniyeler sonra Harlow da aynı durumda. Üzerinde şık, siyah bir pantolon var. Dar ama modaya uygun ve iş hayatına yakışır bir kesim. Kısa siyah topuklu ayakkabılar. Çelik grisi bir bluz—sert ama aynı zamanda kadınsı. Gür kestane rengi saçları sıkıca bir toka ile toplanmış.

Uzun, zarif boynu nabzımı zorluyor. Zincirindeki "I" harfine, altındaki deriye dokunmak istiyorum.

Yumruklarımı sıkıyorum.

"Sevgilim," diyor ve onu kucaklamak için kendine çekiyor.

"Merhaba babacım," diyor.

Bu garip. Az önce "Merhaba baba" deyiş şekli biraz... kasıtlı olarak tatlıymış gibi geldi.

Ve yine de seksi. Benim iyiliğim için fazla seksi. Sandalyede biraz daha yukarı oturup kendimi ayarlıyorum.

Elinde pembe harflerle yazılmış beyaz bir kağıt torba tutuyor. "Çok Kolay." "Bir pasta aldım. Hep birlikte kutlayabiliriz diye düşündüm."

Biz. Kutlamamızı mı istiyor?

Masamda mahsur kaldım. Hareket etmeye cesaret edemiyorum. Boğazım kuru. Vücudum yanıyor. Keşke gitmiş olsaydı. Keşke bunu istemeseydim. Gözlerimi bir anlığına kapatıyorum, sonra açıyorum.

Ian gülümsedi. "Biliyorsun ki tatlılara karşı koyamıyorum, sevgilim. Tatlıya olan düşkünlüğünü benden almışsın."

"Evet, babacığım," diyor ve bu da farklı. Sanki şu an aralarındaki bağı abartıyor.

Bu kadın neyin peşinde acaba?

O, benim karşımda, onun yanına kanepeye oturuyor.

Masam ve sehpa aramızda bir engel oluşturuyor ama yine de dengemi kaybetmiş durumdayım.

"İkinizin de burada olması iyi oldu," diye devam etti, yeşil gözleri ıslıl ıslıl ve heyecanlıydı.

"Neden öyle düşünüyorsun canım?" diye soruyor, elini okşayarak; bugün tam bir hoşgörülü baba.

"Çünkü ikinize de sormak istediğim bir şey var," diyor neşeyle.

Sonra gözlerime bakıyor ve yüzündeki o saf masumiyet, yerini tam bir yaramazlığa bırakıyor.

Bisiklet yolunda bana bakış şekli gibi. Gelecek yıl bana sor konusunu anlatış şekli gibi. Çiçeklerin üzerinde mırıldanış şekli gibi.

Neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama bu anın hayatımda bir dönüm noktası olacağından kesinlikle eminim:

O sormadan önce.

O sorduktan sonra.

DOĞUM GÜNÜM KUTLU OLSUN!

Harlow

Hayır demeyecekler.

Asansörde yukarı çıkarken, resepsiyonda ve koridorda yürürken bunu tekrar tekrar söyledim.

Hayır demeyecekler.

Çünkü... hayır demelerine izin vermeyeceğim. Sunumumu prova ettim.

Madem buradayım, talebimi basit ve doğrudan, tamamen iş odaklı tutacağım; tıpkı son birkaç yıldır bana örnek olarak öğrettikleri gibi.

Çantaya uzanıp küçük çikolatalı keki ve getirdiğim bıçağı çıkarırken kararlıyım. Şık ve gümüş rengi. Pembe kutuyu açtıktan sonra küçük keki dilimledim, sonra getirdiğim tabaklara yerleştirdim; enfes, zengin çikolatadan bir parça Bridger'a, sonra babama verdim, bir tanesini de kendime sakladım.

Sonuçta, istekler en iyi yiyecek hediyesiyle karşılanır.

Öncelikle şunları belirtelim.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Yani, doğum günü hediyesi almaya geldim," diyorum, sonra da bilerek geri adım atıp açıklıyorum, "Şey, ikinizin bana vermesi için çok heyecanlıyım." Gülümsüyorum, Upper East Side'a özgü, ustaca ve başarılı bir sırıtış.

Babam homurdandı. "Bu akşam yemeğe kadar bekleyecektim, canım."

Bana özel bir şey hazırladığını söyledi. Onu suşi eşliğinde verecekti. Ama benim başka bir hediye planım var. Kendime vereceğim bir hediye.

"Ah, bunu bilmiyorsun," diyorum, bana öğrettiği tüm özgüveni toplayarak. "Çünkü bu ikinizin de eseri."

Babam şaşkınlıkla göz kırıyor. Bridger'a şöyle bir bakıyorum. Alnında bir kırışıklık var.

İyi.

Onları sürekli tetikte tuttum ve bu bir müzakerede önemli.

Ve böylece, büyük soygunumda bir sonraki adımı atıyorum. Ödül mü? Heybetli masanın arkasındaki adama bir göz atıyorum.

O.

"Bir ay sonra mezun oluyorum. Çift diplomamla," diyorum, durumu basit ve net bir şekilde açıklayarak. "Ve mezuniyetten sonra ne yapmak istediğimi giderek daha çok düşünüyorum. İş dünyasında ve sanatta çalışmak istiyorum. Ama bunun tam olarak nasıl bir şey olduğunu çözmeye çalışıyorum," diyorum ve bu bir bakıma doğru. Çoğunlukla stratejik bir durum. "Yakında Afternoon Delight'ı başlatacağınız için, Paris'te geçen programınız için Fransız kültürü ve sanatıyla ilgili her şeyi araştırmanıza yardımcı olabilecek birinin burada olması mükemmel olmaz mıydı diye düşündüm? Ve ben de bunu yaparken televizyon anlaşmaları yapma işi hakkında daha fazla şey öğrenebilirim. O zaman, eğlence sektörünün benim için doğru kariyer olup olmadığını gerçekten anlayabilirim," diyorum, ellerimi kucağımda kavuşturarak.

Orada.

Bitirdim.

İkisinin de her zaman duymak istedikleri türden, basit bir tanıtım konuşması yaptım.

Babamın yüzü anında ışıltıyor. Çok kolay kandırılan biridir. Gözleri parlıyor. "Tatlım," diyor, son derece memnun bir şekilde. "Burada senin için her zaman bir yer var."

Bir kişi tamamlandı.

İş ortağına umutla bakıyor. Bridger işin ticari yönünden sorumlu, dolayısıyla son söz elbette ona ait.

O, metanetli. Neredeyse hiç kıpırdamıyor. Masasında bir heykel gibi oturuyor.

"Ama yaratıcı işlerden ben sorumluyum," diye ekliyor babam. "Bridger seninle daha yakından çalışacak. Bu sorun olur mu?" diye soruyor babam, sanki bu benim tercihimmiş gibi.

Evet, babacım. Bu çok uygun olur. "Kesinlikle," diyorum.

Ama Bridger taş gibi. Kıpırdamıyor. Sadece... nefes alıyor.

O, tam anlamıyla anlaşılmaz biri. Bu hem beni korkutuyor hem de heyecanlandırıyor.

Onun duvarlarını yıkmak istiyorum. Onları yavaş yavaş aşındırmak, kim olduğunu keşfetmek istiyorum. Zaten çatlakları gördüm ve daha fazlasını istiyorum. Onların ardında ne olduğunu özlüyorum. Ama bunu ortaya çıkarmanın tek yolu ona daha da yaklaşmak.

Planım bu.

Dudaklarını büzüyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. Sonra hızlı ve kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Elbette. Lucky 21'e hoş geldiniz," diyor.

İçimde patlayan havai fişekleri bastırıyorum. "Teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Çantanın içine uzanıp bir mum çıkarıyorum ve pastamın üzerindeki çikolatalı kremaya yerleştiriyorum. Sonra da yanımda getirdiğim çakmakla yakıyorum.

"Bir dilek tut, canım," diyor babam.

Alev titrerken, odanın karşısındaki, son birkaç aydır Doğu Nehri yolunda defalarca karşılaştığım adama bakıyorum.

Kırmızı gömleğinin manşetlerini çekiştiriyor. Dudakları cetvel gibi.

Ama koyu renk gözleri, aramızdaki sırrı, birbirimize duyduğumuz çekimin sırrını sakladığını söylüyor.

Alevi söndürüyorum ve bu yaz babamın iş ortağını baştan çıkaracağıma dair bir doğum günü dileği tutuyorum.

* * *

O gece daha sonra, avokado ruloları ve edamame yerken, babam bana bu yaz avukatlarla vakıf fonuma erişimim hakkında bir görüşme ayarlamam gerektiğini söyledi. "Vakıf fonu çok büyük bir şey değil," dedi. "Ama annen onu senin için çok uzun zaman önce kurdu. Onun fikriydi. Seni çok seviyordu."

Boğazımdaki yumruyu yutarak, "Biliyorum," diye fısıldadım. Bundan hiç şüphe duymadım. Her zaman biliyordum.

Sonra bana güzel bir kadife kutu verdi. Kutunun içinde, Altmış Sekizinci Cadde'de manzaralı tek odalı bir dairenin anahtarı vardı.

Ödemenin tamamı yapıldı.

Şaşkınım, söyleyecek söz bulamıyorum.

Ama söyleyecekleri daha çok şey var. “Son Sweet Nothings kitabından elde ettiğim telif haklarını bu yer için kullandım. Muhteşem bir yer. Sizin sahip olmanızı isterdi,” diyor ciddi bir ifadeyle. Gözlerindeki parıltı, onun da kendi yöntemleriyle onu hâlâ özlediğini düşündürüyor bana.

Boğazım düğümleniyor. Bu da ondan gelen bir hediye gibi. "Çok duygulandım. Bu inanılmaz."

Elimi örtüyor. "Ve her zaman... işleri aile içinde tuttuğun için teşekkür ederim," diyor.

Bir an bile kıpırdamıyorum. Bu daire de bir nevi ağzımı kapalı tutmamın karşılığı mı? Sanki son kitabından kazandığı telif haklarını kullanarak sessizliğimi takdir ettiğini mi söyledi? Bana sessiz kalmamı, yoksa birilerinin delirebileceğini mi söylemişti?

Rahatsız edici bir teşekkürden başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Gerçekten minnettarım. Manhattan'da kendi dairesine sahip olmak en büyük lüks.

Özellikle de bunu baştan çıkarma planlarım için iyi bir şekilde kullanabileceğim için.

ÇİFT METİN

Harlow

Teknik olarak bakıldığında, bu benim ilk işim.

On üç yaşındayken hemen yan sokaktaki Bancroft ikizlerine bakıcılık yapmam tam olarak sayılmaz. Sonuçta herkes bakıcılık yapar.

Ardından çocuk bakımı hakkında bilgi edindim, kalp masajı kursuna katıldım ve temel bilgileri öğrendim.

Lucky 21'de işe başlamadan önce ne okuyacağımı bilmiyorum. Sanırım yıllardır televizyon yapımcılığının inceliklerini öğreniyorum, etrafımdaki konuşmalardan, havadan içime çekiyorum.

Ama hata yapmaktan hoşlanmıyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum.

Mayıs sonlarında, Pazartesi günü işe başlayacağım ilk gün için dairemin kapısına doğru ilerlerken, telefonum titredi.

Neredeyse yerimden sıçradım. Ya o Jules ise? Ona rapor vereceğim. Ya benden erken gelmemi isterse? Eğer isterse, koşarak gitmem gerekecek.

Telefonumu alıp kapağını açıyorum.

Baba: Emin misin, arabayla götürmemi istemiyor musun? Jasper'ı hemen gönderebilirim. Arabaya bir saat daha ihtiyacım yok.

Bu tam da ona göre bir şey. Ama hayır.

Harlow: Teşekkürler baba. Ama yürüyeceğim.

Baba: Madem ısrar ediyorsun! Bütün hafta setteyim. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Ona yapacağımı söylüyorum ama ondan herhangi bir şeye ihtiyacım olacağını düşünmüyorum.

Kalkış yapıyorum, keşke bu kadar huzursuz hissetmeseydim diye düşünüyorum.

Belki de parkta yapacağım yürüyüş ilk günkü gerginliğimi yatıştırır. Altmış Sekizinci Cadde'den geçerken—ki bu benim sokağım, hâlâ tam olarak alışamadığım bir şey—endişelerime karşılık veriyorum.

Bu bir yaz stajı. Bunu başarabilirsin. Zekisin. Çalışkansın.

Ama uzaktaki yeşil ağaçların gölgesine bakıp, Lucky 21'i barındıran siyah gökdelene gözümü diktiğimde, içimde küçük kuşların kanat çırpması gibi sinirlerim yeniden kabarmaya başlıyor.

Aman Tanrım!

Bunlar iş stresi değil. Bunlar erkek olmanın verdiği stres.

Ve nedenini biliyorum. Bir aydan uzun bir süre önce Bridger'ın ofisine girip dileğimi dile getirdiğimden beri birkaç şey oldu.

Üniversiteden mezun oldum.

Kendi daireme taşındım.

San Francisco'da yaşayan kuzenim Rachel'ı da ziyaret ettim. O da annemin kız kardeşinin kızı, bu yüzden başka bir Dumont kadınıyla görüşmek güzeldi.

Ama Bridger'ı son bir ayda sadece iki kez gördüm. İlk karşılaşmamızda yoldaydı, neredeyse hiç yavaşlamadı ama yine de ona "Öğleden Sonra Keyfi"nin nasıl gittiğini sordum. "Şikayetim yok," dedi. Sonra saatine baktı ve gitmesi gerektiğini söyledi. Neşeli bir şekilde gülümsedi ve koşarak uzaklaştı.

Onu yolda ikinci kez gördüğümde telefonda konuşuyordu. Kulaklıklarını işaret ederek "ara" diye fısıldadı.

Bu yüzden midem hoplayıp hopluyor.

Bu stajı tasarlarken ne düşünüyordum acaba? Belki de korkunç bir hata yaptım.

Belki de ben sadece saf bir kıyım.

Belki de ben—

Parkın kenarında adımlarımı yavaşlattığımda, gözümün önüne altın rengi bir şey çıktı.

Şu bankın yanındaki kuş kafesi mi? Oraya doğru yürüyorum. Başımı yana eğiyorum. Yıldızlı, gösterişli bir papağan için yuva. Parmaklıklara süslü bir çerçeve içinde aynı derecede gösterişli bir tabela asılı.

Televizyondan daha iyi—iyi bir eve ücretsiz.

Eğlenerek başımı salladım, sonra da iyi bir New Yorklunun yapacağı şeyi yaptım. Fotoğrafını çektim ve sosyal medya hesabımda "Hipsterlar için TV?" başlığıyla paylaştım.

Son birkaç bloğu da geçerken, sinirlerim yatıştı. Belki de sadece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ve fotoğrafçılık işe yaradı.

Siyah binaya vardığımda, asansörle on dördüncü kattaki çok iyi bildiğim ofise çıkıyorum. Orada neşeli resepsiyonist Christian'a adımlı söylüyorum ama o şakayla karışık gözlerini deviriyor. "Sus Harlow. Seni tanıyorum," diyor.

Doğru. Tabii ki.

Ben tam anlamıyla torpil örneğiyim. Herkes benden nefret mi edecek? Onlar hak ederek burada olduklarını düşünüyorlar, ama ben burada... şey, ben burada bir plan sayesinde bulunuyorum.

Pişmanlık içimi kemiriyor. Bu kötü bir karardı.

Christian masadan fırlayıp beni koridora doğru yönlendirdi. "Sabahınız nasıl geçiyor Bayan Granger? Size bir kahve veya çay getireyim mi?"

Bana hizmet etmeye çalışıyor. Bu iyiye işaret değil. Burada çalışanların babasının kızına hizmet etmeleri gerektiğini düşünmelerine izin veremem.

"İyiym Christian. Sorduğun için teşekkürler," diyorum ve ileride Bridger'in kapısını görüyorum. Kapı ardına kadar açık.

"Bir şey değişirse bana haber verin," diyor Christian ve ardından aşırıya kaçan, yardımsever bir gülümseme sergiliyor.

"Bana asla içecek ısmarlamana gerek yok," diye onu temin ediyorum.

"Göreceğiz..." diyor Christian, neşeli bir tonda.

Bu savaşı kazanamayabilirim. Ve Bridger'in ofisinin önünden geçerken, bir başka savaşı daha kaybediyorum, çünkü ona şöyle bir göz atmaktan

kendimi alamıyorum. Ama onu görmüyorum. Sadece sesini duyuyorum, "Saat üçte orada olacağım. Evet. O zaman jenerik hakkında konuşabiliriz." diyor.

Acaba beni toplantıya davet edecek mi? Krediler hakkında konuşmak, buraya gelme amacımın bir parçası gibi görünüyor.

Birkaç saniye sonra Christian kolunu uzatarak bir grup çalışma odasını işaret etti. "Stajyerler," dedi ve ardından fısıldadı, "Sen onlardan biri bile değilsin."

Ama öyleyim. Gerçekten öyleyim. "Kesinlikle onlardan biriyim."

Gözlerini tekrar devirdi ve resepsiyona doğru geri döndü. Bu sırada, kahverengi saçları sabit duran bir kadın sandalyeden kalktı ve elini uzattı. "Ben Jules Marley. Bridger James'in idari asistanıyım. Sizi projelerinize yönlendireceğim," dedi robotik bir verimlilikle. "Ve kesinlikle kendinizi bir stajyer gibi hissetmenize yardımcı olabilirim."

Otuz dakika sonra, bir veritabanı üzerinde çalışıyordum...

Bridger'ı bütün gün görmüyorum.

Sanırım Jules haklıymış.

* * *

Salı günü vardığımda Bridger ofisinde yoktu. Jules, şirket dışı bir toplantıdan bahsetti. "Prodüksiyon fotoğraflarını Dropbox klasöründe düzenleyebilirsiniz," dedi net bir şekilde.

"Harika," diyorum, sesime tüm canlılığımı katarak. "Bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

"Güzel," diyor, sonra bana giriş bilgilerini veriyor ve beni yalnız bırakıyor.

Günümü ayıklamakla geçiriyorum.

Çok eğlenceli.

* * *

Çarşamba günü, bekleyin bakalım, bağlantıları kontrol edeceğim.

Yaşasın!

Tamam, kabul. Web sitesi bağlantıları bozuluyor. Bunları kontrol etmek önemli, falan filan, ama bu akıl almaz bir iş. Sweet Nothings bölümlerinin

bağlantılarının girdabında gezinirken gözlerim ağırlaşıyor. Beynim uyuşuyor ve aklım başka günlere, başka yerlere kayıyor.

Sonra başımı hızla çevirdim. Neredeyim ben?

Kahretsin. Ofisimde uyuyamıyorum.

Sandalyemden geriye doğru yaslandım, etrafıma bakındım, birkaç saniyeliğine bile olsa uyukladığımı kimsenin görmediğinden emin olmak için, lobideki kafeye gidip bir çay aldım. Hızlıca sipariş verdim ve elimde bir İngiliz kahvaltısı olunca çıkışa doğru döndüm. Ama sonra durdum ve nefesimi tuttum.

Bridger, lobideki turnikelerden kimlik kartını okutarak ve telefonundan bir şeyler okuyarak binaya doğru ilerliyor. Koyu mavi takım elbisesi bacaklarını sarıyor, kollarını okşuyor ve kalçasını vurguluyor.

Asansöre doğru hızla ilerliyor. Mükemmel. Ben de aynı yere gitmek için lobinin karşısından geçiyorum. Ondan önce varıyorum ve yanıma geldiğinde başını kaldırıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda, yere düşüp ses çıkarmasını engellemek istercesine telefonunu daha sıkı tutuyor.

“Merhaba,” diyor iş bitirici bir tavırla, sanki bisiklet yolunda bir zamanlar hiç flört etmemişiz gibi. “Harlow, nasılsın?”

Onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum ama bir fikrim var. Şikayet etmek istemediğim için, “İyi... işte,” diyorum.

Asansör geldi. Kolunu uzattı. İçeri girdim. Kapılar kapandı. “Nasılsınız?”

“Çok yoğun. Bir sürü toplantım var. Buradaki işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz.”

Ama sorun da bu zaten. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Bridger'ın bana göstermesi gerekiyor ama beni dışlıyor, benden kaçınıyor.

“Aslında—” diye sözümü yarıda kesip gerisini yutuyorum çünkü telefonu çalışıyor ve parmağını kaldırıyor.

“Bunu almam gerek,” diyor, özür diler gibi ama aynı zamanda da dilemiyor. Belki de rahatlamış?

On dördüncü kattan çıktığımızda, dar takım elbisesiyle koridorda başka biriyle derin bir sohbete dalmış bir şekilde yürüyen adamın arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadım.

* * *

O gece, Layla'ya haftanın şu ana kadar olan olaylarını anlatırken, Manhattan'a bakan yerden tavana pencerelerden dışarı bakarak dairemin içinde bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

"Senden kaçınıyor gibi görünüyor," diyor ve şüphelendiğim şeyi doğruluyor.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye soruyorum ama cevabı bildiğimden korkuyorum; sandığım gibi bana ilgi duymuyor.

Omuz silkerek, "Çünkü kızım, o sana çok aşık," dedi.

Duraklıyorum, elimi cama bastırıyorum. "Ne?" diye fısıldıyorum.

Gülerek, "Başka bir şey olduğunu mu sandınız?" diye sordu.

Yutkundum. "Evet."

"Ah, senden tamamen kaçınıyor," diye belirtiyor.

Bu hem gerçek olamayacak kadar güzel hem de aynı zamanda çok korkunç geliyor.

Benden uzak durulmasını istemiyorum.

Dahil olmak istiyorum.

Belki de biraz ısrarcı olmam gerekiyor. Bu sorunu çözdükten sonra, koltuğuma yerleştim, dalgın dalgın kolyemle oynadım ve ondan bana hikayeler anlatarak beni eğlendirmesini rica ettim.

"Annemin beni başka biriyle tanıştırmaya çalıştığı bölüm gibi mi?"

Gülümsüyorum. "Evet, o." Arkama yaslanıp dinliyorum. Layla'nın annesiyle ilişkisi karmaşık, ama ne kadar dikenli olursa olsun, sohbetlerine dair anlattığı hikayeler yine de içimde bir özlem duygusu uyandırıyor.

Telefonu kapattıktan sonra yatağı hazırlanıyorum ve başucu masamdaki tahta kutunun üzerinde parmağımı gezdiriyorum. İçinde annemden gelen tüm mektuplar var.

Her geçen yıl onu daha az özliyorum.

Bu da acı veriyor.

* * *

Perşembe günü ofise vardığımda, Bridger resepsiyonun yanından hızla geçip dışarı çıkıyordu. Christian'a ve bana neredeyse hiç gülümsemeden, "Webflix ile toplantım var," dedi. "Gitmem gerek."

Durun. Hayır. Olmaz.

"Gitmek istiyorum," diye birden ağzımdan kaçırđım.

Ama asansör kapısı onun üzerine kapanıyor.

"Şu adam... Hiç vakit kaybetmiyor," diyor Christian hayranlıkla, kendi kendine.

Dişlerimi sıktım ve homurdandım. "Doğru," dedim, gülümsemeye çalışarak.

Layla haklı olabilir, ama eğer benden hoşlanıyorsa, onu hiç görmediğim için bunun pek bir önemi yok.

* * *

İş gününün ardından eve doğru yürürken, Beşinci Cadde üzerindeki parkın yanındaki otobüs durağının önünden geçiyorum. Bankın üzerinde yalnız başına duran bir muz var. Sonra gözlerimi kısarak bakıyorum ve muzun üzerinde tükenmez kalemle yazılmış bir yazı görüyorum.

Bu gece. Sen. Ben. Siyah dantel.

Zekice. Belki de birinin beslenme çantasındaydı? Hemen fotoğrafını çekip sosyal medyada şu başlıkla paylaştım: Bazen her şeyi açıkça belirtmek gerekir.

Bu da iyi bir tavsiye.

Gerçekten çok iyi bir tavsiye.

Bridger genellikle saat sekiz buçukta ofise gelir. O gece, alarmımı her zamankinden daha erken bir saate kurdum.

* * *

Cuma sabahı, parkın karşısından geçip sekiz-on civarında ofise vardım. Çalışma masama yöneldim. Jules'dan önce ofise ulaştım. Sonra dizüstü bilgisayarımı açtım.

Ve ben bekliyorum.

Hazır ol.

Dinleme.

On dakika sonra, parke zeminde ayak seslerinin yankısını duyuyorum. Ayakkabıların burun kısmı. Para sesi. İşte bu benim için bir işaret.

Birden ayağa kalktım, koridordan aşağı indim ve Bridger'la kapısının önünde, o kapıyı açarken karşılaştım.

Bugün onun elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. İstediyimi istiyorum: bir açıklama.

Gözlerini kırıştırıyor, o masmavi gözler sorularla dolu. "Ah. Merhaba."

Ben işi ciddiye alırım. "Neden beni toplantılara götürmüyorsun?"

Dudaklarını aralıyor, ama uzun birkaç saniye boyunca hiçbir kelime ağzından çıkmıyor. Onu hazırlıksız yakalamışım ve yüzü bembeyaz oluyor. "Düşünmedim... Sanırım... Ben..." Ama patron olmasının bir sebebi var. Çabucak toparlanıyor. "Haklısın. Yapmalıyım. Buraya öğrenmek için geldin. Seni işin içine katmam gerekiyor," diyor, her kelime yavaş ve neredeyse acı verici bir şekilde.

Her şeyi yanlış mı anladım? Layla mı yanılıyor?

"Bu sabah CTM'nin yazarlarından biriyle ilgili bir görüşmem var. Gelmek ister misin?" diye soruyor, yine sakın ve kontrollü bir şekilde.

İçimden bir ses şunu sormak istiyor: Peki, benim orada olmamı istiyor musunuz?

Sormuyorum. Şimdilik ticari bir ilişkimiz var. Yıllardır geliştirdiğim özgüvenle başımı kaldırıp, "Evet. İstiyorum." diye cevap veriyorum.

Umarım Layla yanılmıyordur.

"Saat onda buluşalım."

* * *

Tam zamanında binanın önündeydik ve o da benim için bir lüks arabanın kapısını açık tutuyordu.

İçeriye kayarak giriyorum.

Bridger arkasından kapıyı kapatarak içeri giriyor. Klima vızıldıyor. Renkli camlar bizi içeriye hapsediyor. New York hem yanı başımızda hem de çok uzakta gibi geliyor.

"Mason Stein ile görüşeceğiz," diye başlıyor, sonra bakışları bacağıma, ayak bileğime kayıyor. "Yara iziniz solmuş."

Çizik çizik çıkıyor. Ve hoş bir sürpriz gibi.

Durun. Hayır. Seksi bir sürpriz.

"Evet, öyle," diyorum, tüm vücudumu ona çevirerek.

Dudaklarını yaladı, sonra da ayak bileğimi işaret etti. "Az önce fark ettim," dedi geri adım atarak. "Hepsi bu."

Daha iyi düşünmeden önce, "Bazı şeyleri fark etmekte bir sakınca yok..." diyorum.

Nefesi sert bir hırıltıyla çıkıyor gibiydi, sonra elini saçlarının üzerinden geçirdi ve sanki kafasındaki sisi dağıtıyormuş gibi davrandı. "TJ Hardman'ın menajeri Mason Stein ile görüşeceğiz," dedi, romantik roman yazarı Hardman'dan bahsederken kendine gelerek. "Menajeri, kitapları için bir yayın anlaşması yapmakla ilgileniyor. Onun Lucky 21'de yer almasını isterdim."

Bu dahice. "Tüm romanlarını okudum," diyorum, sanki elimde bir koz keşfetmişim gibi hissederek.

Bridger'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hepsi mi?"

"Hepsini tek tek," diyorum gururla.

"Hangisi televizyon dizisine daha uygun? 'En İyi Erkek Arkadaş' hariç," diyor, çünkü o kitap filme uyarlanmıştı.

"Look Me Up'ı izleyin," diyorum kendinden emin bir şekilde. "Sahte erkek arkadaş ilişkisi neredeyse küçük bölümler halinde anlatılıyor. Ve bu da büyüyen bir pazar olan eşcinsel içerikli konulara girmenizi sağlıyor."

"Öyle. İyi düşünmüşsün," diyor.

CTM'ye vardığımızda, önce o şehir arabasından indi, sonra bana elini uzattı. Tam bir beyefendi gibi.

Yoksa fırsatçı biri mi?

Elini tutuyorum. Parmaklarını avucumun etrafına kısıyor. İçimden bir ürperti geçiyor. Bu, birbirimize gerçekten dokunduğumuz ikinci sefer. Önce elim karıncalanıyor, sonra tüm vücudum.

Parmak uçlarının tenime değdiği, gergin bir an var; sanki beni bırakıyor.

"Teşekkür ederim, Bridger," diyorum ve ardından usulca ekliyorum, "Beni ağırladığınız için de teşekkür ederim."

Bu son sözlerden sonra yutkunuyor.

Bana sahip olmak.

Belki de Freudyen bir dil sürçmesiydi. Ama belki de değildi.

Önce benim geçmem için işaret etti. Onun önünden lobiye doğru ilerledim, bakmasına izin verdim. Beni izlemesine izin verdim.

Asansörde olduğumuzda, bana şöyle bir bakıyor, sonra da hemen gözlerini kaçırıyor.

Gülümsememi bastırıyorum.

CTM konferans salonunda Bridger beni kısaca "Lucky 21'den Harlow" olarak tanıttı. Belki de stajyer olarak yeni olduğumu vurgulamak

istemiyordur. Ya da belki de soyadımı kullanıp torpil yapıldığını belli etmek istemiyordur.

Pek de umurumda değil. Ama merak ediyorum.

Selam verdim, sonra Bridger menajerle ciddi bir şekilde görüşmeye başladı, olasılıkları tartışıyordu. Ardından bana döndü ve "Harlow'un Look Me Up hakkında bazı düşünceleri var" dedi.

Vay canına. Tam anlamıyla ateşle imtihan.

"Düşünceleri seviyorum," diyor Mason kuru bir tonda, sonra beni bekliyor.

Ben sunum yapma konusunda büyüdüm; satış benim ikinci doğam. "İlk bölüm kitaba sadık kalır ve adamlar tekrar karşılaştıklarında olay örgüsünü sonlandırabilirsiniz," diye başlıyorum, ardından düşmanlıktan aşka, sonra da sahte erkek arkadaşlığa dönüşen hikayede nelerin kalabileceğini ve nelerin çıkabileceğini özetliyorum.

Mason onaylayarak başını salladı. "İlginç." Birkaç saniye çenesine dokundu. "TJ için geliştirme anlaşmalarına ilgi duyan çok sayıda kişi var. Ama sizinle iletişime geçeceğiz." Bir an duraksadı. "Ve yakında."

Ofislerden çıkıp asansöre bindiğimizde Bridger bana onaylayıcı bir gülümseme gönderdi. "Hiçbir zaman 'yakında' demiyor. Bu iyi, Harlow."

"Çok yakında içeceğim," diyorum, biraz başım dönüyor.

Amsterdam Bulvarı'na doğru ilerlerken Bridger telefonuna uzanıyor, ancak bakışları beyaz masaları ve yeşil sandalyeleri olan, bir yandan samimi, bir yandan da modern bir kaldırım kafesine özlemle kayıyor. Kaşını soru sorar gibi kaldırıyor. "Şoförü arayacaktım ama acıkmış olma ihtimalin var mı? Kahvaltıyı atladım."

Hiç aç değilim. "Evet," diyorum hemen.

Parkın içindeki küçük alanda bir masa buluyoruz. Ben salata sipariş ediyorum, o ise risotto seçiyor. Garson gittikten sonra Bridger gömleğinin manşetlerini çözüyor, önce bir, sonra iki kez kıvrıyor. Mürekkebinin soluk siyah çizgilerini, yapraklara benzeyen bir şeyi görüyorum.

Bir gün, kolundaki dövme hakkında soru sormak istiyorum. Ama baktığımı fark ettiğinde, yüz ifadesi anlaşılmasın bir hal alıyor.

Şimdi bu kadar kişisel bir şey için uygun zaman değil, hele de onunla yeniden yakınlaşmaya yeni başlamışken.

Bunun yerine, çok dikkat çekmemek için etrafa şöyle bir göz atıyorum.

Dikkatim birkaç metre ötede leopar desenli bir elbise giymiş bir kadına takılıyor. Tıpkı her New Yorklu gibi telefonda konuşuyor ve bir yandan da

tasmalı bir tavus kuşunu gezdiriyor.

Bir anda telefonumu kaptım ve kadının ve evcil hayvanının fotoğrafını çektim.

Bridger beni merakla inceliyor. "Az önce bir tavus kuşunun fotoğrafını çektin."

"Birisi tavus kuşunu gezdirirken başka ne yapılır ki?" diye karşılık veriyorum, sanki Bridger'in ritmine geri dönüyormuş gibi hissederek.

"Sanırım fotoğraf çekmeliyim," diyor gözlerinde bir parıltıyla. Belki o da eski formuna kavuşuyor.

"Öyleyse neden fotoğraf çekmedin?" diye soruyorum. Belki biraz arsızım.

"Bu gerçekten çok iyi bir soru. Sanırım o anı kaydetmeliydim."

"Keşke senin de bir tavus kuşu fotoğrafın olsaydı? Belki ben de benimkini paylaşabilirim," diye takılıyorum.

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Evet, lütfen öyle yap, Harlow."

Alaycı bir gülümsemeyle, "Bunu neden aldığımı sor bana," diyerek ona gönderdim.

Mesajı okuduktan sonra merakla başını kaldırdı. "Bunu neden aldığını anladığımı sanıyordum. Çünkü orada duruyor."

"Evet. Ama benim de bir koleksiyonum olabilir," diyorum.

Bu, kaşların kalkmasıyla ve meraklı bir sırıtişla karşılanıyor. Bu, kaçınmasından çok daha iyi. Belki de Layla haklıydı.

"Pekala. Sorayım. Harlow, tavus kuşu koleksiyonunuz var mı?"

"Hayır. Ama bu hafta New York'ta bulduğum şeylerin fotoğraflarını çektim. Onları sosyal medya hesaplarımda paylaşıyorum," diyorum.

"Göster bana," diyor. Bu bir talep. Açgözlü bir talep. Bunu başka şekillerde de söylediğini duyabiliyorum.

Büyük bir heyecanla ana sayfamı açıyorum, telefonumu çeviriyorum ve onun bu hafta çektiğim fotoğraflara göz gezdirmesini izliyorum. Kuş kafesi ve "hipsterlar için televizyon" başlığı. Bir binanın merdiveninde gördüğüm bir kitap: "Centilmenler İçin İyi Giyinme Rehberi". Sonra da muz.

"Muzun üzerinde siyah dantel," diyor, belli ki eğlenerek. "Birileri bu gece çok eğleniyor."

"Evet, eminim öyledirler," diyorum ve dişlerimi dudağımın kenarına değdiriyorum.

Her hareketimi izliyor. "Evet, eminim öyledirler," diye tekrarlıyor sesi biraz sıcak, biraz boğuk. "Ne zamandır bu işi yapıyorsun?"

"Bu hafta başladım."

"Herhangi bir sebep var mı?"

Sizinle çalışmanın getirdiği gerginliğimi yatıştırmak için. Yapacak bir şeyim olsun diye. Bir proje, bir odak noktası, bir hikaye.

Bunu kendime saklıyorum. "Onlar birer bulmaca gibi. Çözmeye çalışıyorum," diyorum.

Seni çözmeye çalışıyorum.

Yemekler geldi ve yemeye başladık. Bridger çatalını kaldırırken, "Acaba bir sonrakini ne zaman bulacaksınız?" dedi.

Sanki sadece konu üzerine düşünüyor gibi.

"Ben de."

Yemekten sonra, onun kendini tanıtmak şekliyle ilgili soruyu tekrar gündeme getiriyorum. "Beni stajyer olarak tanıtmak yerine neden adıyla seslendiniz?"

Çenesi neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe seğiriyor.

"Ya da Harlow Granger gibi mi?" diye sormaya devam ediyorum.

Gözleri yoğun ve önemli bir şekilde gözlerime kilitlendi. "Çünkü ben seni böyle görüyorum. Harlow olarak."

Ne stajyer olarak ne de Granger olarak.

O, tüm sonuçlarıyla birlikte bunu orada bırakıyor. Ve ben o sonuçları eve götürüyorum, yakınımnda saklıyorum, yanımda tutuyorum.

* * *

O gece, kanepemde uzanmış kitap okuyordum ki telefonumdan bir bildirim geldi ve Bridger'ın adı belirdi. Hemen, heyecanla nefesimi tutarak mesajına tıkladım.

Sonra bir sokak tabelasının üzerinde Post-it notu resmi var. Birisi üzerine "Malzeme alın" yazmış.

Bunlar sadece malzeme. Ama aynı zamanda değil.

Cevap veriyorum.

Harlow: Umarım birileri malzemelerini almıştır.

Bridger: Ben de öyle umuyorum.

Tam kitabıma dönecekken, başka bir not belirdi. Çift mesaj.
Aman Tanrım. İki kere mesaj atılmış.

Bridger: Malzeme tedarikinde asla aksama yaşamak istemezsiniz.

Harlow: Asla. Bu bir kural.

Bridger: Asla kırmamanız gereken bir şey.

Harlow: Ben yapmazdım.

Bridger: Bunu yapacağını düşünmemiştim.

Malzemelerden bahsetmiyoruz. Ve artık benden kaçınıp kaçınmadığını merak etmiyorum. Kaçındığını biliyorum. Ve şimdi kaçınmıyor.
Özellikle de bir kez daha aynı mesajı iki kere gönderdiğinde.

Bridger: Kuralları çiğneyen biri gibi görünmüyorsunuz.

Cevap yazarken çok heyecanlanıyorum, belki de haklısınız.

VE BEN PES EDİYORUM

Köprücü

Pes ediyorum.

Sonunda yoga yapmaya başladım.

Harlow hakkındaki bu çılgın, tehlikeli düşüncelerle bir şeyler yapmalıyım. Belki pratik yapmak yardımcı olur.

Pazar sabahı Axel Huxley ile plan yapıyorum. Gerilim romanları yazarı benim binamda oturuyor ve son birkaç yıldır arkadaşım oldu.

Aşağıya bakan köpek pozunun müdavimi olan arkadaşım, bir süredir beni bu pozu denemeye teşvik ediyordu.

"Yoga en iyisi. Beni esnek tutuyor, böylece kelimenin tam anlamıyla ölene kadar yazabiliyorum," diyor, Gramercy Park binamızın köşesindeki yoga stüdyosuna doğru ilerlerken, omuzlarında rulo halinde matlar taşıyan, dar pantolonlu yoginilerin önden gittiğini anlatırken.

"Esnek olmak isteyeceğiniz şey bu değil herhalde," diyorum kuru bir şekilde.

"Ben de senin hakkında aynısını söyleyecektim. Bu yüzden, bu kadar ileri yaşta daha önce başlamamış olmana şaşırdım?"

"Otuz bir yaşında çok yaşıyım," diyorum ama ses tonumdaki alaycılık beni çok rahatsız ediyor. Özlediğim kadını düşündüğümde gerçekten yaşıyım. On yıl bir ömür demek. Ama yaş farkı en büyük engel değil.

Yine de Axel'in laf sokma savaşını kazanmasına izin veremem. "Yaşlılıktan bahsetmişken, sanırım sen hâlâ ve her zaman benden daha

yaşlısın, değil mi?"

"Sanırım bir sonraki kötü karakterimin adını da buldum," diyor ve ardından belli bir şeytani havayla "Bridger" diye telaffuz ediyor.

"Bana da uygun geliyor," diyorum.

O gülüyor, sonra bir an sessiz kalıyoruz.

"Peki... o kim?" diye soruyor Axel caddeyi geçerken. "Onca zamandan sonra yoga yapmaya başlamanızın sebebi o."

Kahretsin. Bu kadar mı belli ediyorum? Ve eğer arkadaşlarıma karşı bu kadar şeffafsam, Ian fark ettiğinde ne diyecek? "Hey dostum, seni bu kadar geren yeni kız kim?" mi diyecek?

Gözüm seğiriyor.

"O hiç kimse," diyorum.

Axel şüpheyle mırıldandı. "Ama önemli biri gibi görünüyor."

O birisi. Ama onun hakkında kimseye tek kelime etmeyeceğim. Duygularım çok tehlikeli. Çok yasak. Çok... yanlış. Bir sürü yanlış var, stajyer olmasından başlayıp Ian'ın beni asla affetmeyeceğine kadar. Bana bir daha asla güvenmeyecek ve güven olmadan iş yürütülemez.

Şirket benim için çok şey ifade ediyor. İşim benim pusulam. Hayatımda bildiğim tek istikrarlı şey bu.

Duyguların hiçbir önemi yok.

Bunlar gazyağı ve alevleri körüklemeye gerek yok.

"Önemli değil. Gerçekten önemli değil," diye bir kez daha, vurgu yapmak için söylüyorum.

Bana hatırlatmak için.

Axel, anlayışlı bir iç çekişle, bebek arabası iten bir anne ve anneden oluşan genç bir ailenin etrafından geçerken düşünceli bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum," dedi. "Bazı ilişkiler hiçbir yere varmıyor..."

Arkadaşım teslim olmuş, hatta belki de üzgün görünüyor. Bu ona hiç benzemiyor. Axel genellikle pervasız ve tasasızdır. "Tecrübeden mi bahsediyorsun?"

"Maalesef," diyor. "Bir kadın vardı..." Sonra elini sallayarak onu hafızasından siliyormuş gibi yapıyor. "Ondan bahsetmeye değmez. Anlıyormusun?"

Ama Harlow hakkında hissettiklerim tamamen böyle değil. Büyüleyici Harlow'um kesinlikle bahsetmeye değer. İçimde Axel'e ondan bahsetmek isteyen bir parça var. Anneme anlatmak isteyen bir parça var. Herkese, birilerine bir şeyler söylemek isteyen bir parça var.

Her şeyden önce, ona.

Bunun yerine yoga stüdyosuna giriyoruz ve savaşçı pozunda dururken, kafamdaki tüm tehlikeli düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum, sanki kafamdaki tüm çılgın fikirlerle savaşabilirmişim gibi daha da derine dalıyorum.

* * *

Pazartesi günleri nehir kenarında koşarken, yolda Harlow'la karşılaşma ihtimaline karşı sürekli ne söyleyeceğimi prova ediyorum.

Onu görürsem, "Bugün ne giymeliyim?" diye soracağım.

Ya da belki, "Üzerinde 'Çalışmıyor ama tamir etmek eğlenceli olabilir' yazan bozuk plak çaları gördün mü? Otuz Dördüncü Cadde'de tekrar satışta. Fotoğrafını çektim."

Ve...

Yazdığım acınası cümlelere ve onunla konuşma konusundaki acınası planlarıma hayıflanıyorum.

Kendine gel, dostum.

Telefonumda yeni bir çalma listesi açıyorum ve Rent'i son ses açıyorum. Kilometrelerce yol alırken onu düşünmüyorum. Müziği, hikayeleri ve annemin beni on üç yaşındayken bu gösteriyi ilk kez izlemeye götürdüğünde hissettiklerimi düşünüyorum.

Kendimi ait olduğum yerde hissettim. Bir sahnede bir hikayenin geliştiğini izliyordum.

Spor ayakkabılarımın beton zemine çarpma sesleri arasında anneme bir mesaj gönderiyorum.

Bridger: Rent müzikalinin oyuncu kadrosunun "La Vie Boheme" için aldığı ayakta alkışı hatırlıyor musunuz? Çok eğlenceli bir gösteriydi.

Anne: Aman Tanrım, bu kesinlikle en iyisiydi. Bu akşam onu söyleyeceğim. Şarkı listemizin bir parçası.

Bridger: Bu şarkıyı senin söyleyişini dinleme şansı bulan tüm Kanadalılara imreniyorum.

Anne: Sana korsan bir kopyasını yapacağım.

Koşumun geri kalanında zamanımı annemin Kanada'daki kabare turnesi hakkında mesajlaşarak geçiriyorum.

Bu, bir zafer gibi hissettiriyor.

* * *

Duştan sonra, belime havluyu asıp dolabımın önünde durup seçeneklerimi inceliyorum. Turuncu renkler – güneş ışığı gibi parlayan, yanık turuncu, parlak turuncu. Kırmızılar, şarap kırmızısından kızılıcığa, yakut kırmızısına kadar. Sonra maviler. Parmaklarımı altı tane mavi gömleğin üzerinde gezdiriyorum, acele etmeden, Harlow'un burada, evimde olduğunu hayal ediyorum. Kıyafetlerime dokunuyor.

Birini seçmek.

"Kızılgerdan yumurtası rengini giy. Gözlerinle uyumlu," derdi.

Sadece sesini kafamda duymak bile tüylerimi diken diken ediyor. Derin bir nefes veriyorum, sonra askıdaki tişörtün kumaşına elimi doluyorum, sanki dengemi sağlamak için bir tişörte tutunabiliyormuşum gibi.

Bunun yerine lacivert olanı alıyorum. Ama onu göğsüme dayayıp aynada baktığımda, yanlış görünüyor.

Sıkıcı bir renk.

Daha cesur bir renk giymeliyim.

Lacivert rengi geri koydum ve açık mavi olanı giydim. Bu onun için değil. Gerçekten değil. Sweet Nothings setine uğramam gerek.

Bu yüzden giydiklerime çok dikkat ediyorum. Bu gömlek, set ziyareti için doğru bir seçim çünkü güçlü bir duruş sergileyen bir gömlek.

On Birinci Cadde'deki stüdyolara vardığımda, yazarlar odasına doğru yol alıyorum. Diziden karelerle dolu tanıdık koridorda ilerlerken—bir sezonda Cruz'un kütüphanesinde Anna'yı öptüğü sahne, başka bir sezonda Sam ve Josie'nin şarap mahzeninde tartıştığı sahne, bir sonraki sezonda Cruz'un Anna'nın ikiz kardeşini öptüğü sahne—oyunculardan biri köşeyi dönüyor ve beni görünce gözleri aydınlanıyor. Zengin, kütüphane düşkünü

apkın Cruz'u canlandıran Dominic Rivera. "Bridger! Cruz'a kendi dizisini ne zaman vereceğiz?"

Yıldıza gülümsüyorum. "Belki bir gün," diyorum. Hiç belli olmaz. Eğer araştırmalar Cruz'un kendi programını sürdürebileceğini gösterirse, kendi programına sahip olur. O zaman olur.

Oyuncunun bakışları gökyüzüne doğru kayıyor. "Ağzınızdan Tanrı'nın kulaklarına," diyor ve ardından bana o etkileyici gülümsemesini gösteriyor. "Sonra televizyon kanalının kulaklarına. Sonra da yeşil ışığa."

Omzuna hafifçe vurarak, "Cruz yazarlarımızı epey meşgul ediyor, bu kesin," dedim ve hızlıca vedalaştıktan sonra yazarlar odasına doğru ilerledim.

Oraya varmadan önce Isla'nın sesini salonda duyuyorum.

"Aman Tanrım, evet, bu harika olurdu," diyor genç yazar.

Sonra başka bir ses geldi. "ünkü sen çok zekisin, canım."

Ian.

Dişlerimi sıktım. Ona "canım" diyemez. Bu kabul edilemez.

Aradaki mesafeyi kapatıp odaya girdiğimde, kadın bir elini adamın koluna doladı ve diğer eliyle dizüstü bilgisayar ekranını işaret etti. "Böyle mi?"

Daha da yaklaştı, elini bileğinde okşadı. "Evet, bu harika bir espri." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Ah, bakın kim gelmiş!"

alışanına bu kadar yakın durduğunun, hatta dizideki bir yazara dokunduğunun farkında bile değil.

Ama kimim ki ben yargılayayım? Kızına çok yakınım.

"Dikkatli ol" sözünü yutuyorum.

"EP ile görüşebilir misiniz?" diye sordum ona, gayet iş odaklı bir şekilde.

"Elbette," diyor, sonra Isla'ya gülümsüyor ve el sallayarak veda ediyor. Ofise doğru yürürken, yazarlar odasına doğru bir göz atıyor. "ok zeki biri."

"Gösterilerimizde böyle yetenekli kişilerin çalışıyor olması ne güzel," diyorum, dikkatimi onun işine vererek, koluna değil.

"Ben de."

Ama biraz fazla müstehcen kaçıyor, o yüzden konuyu değiştiriyorum. "Vivian nasıl?"

"İnanılmaz," diyor. Toplantımıza doğru giderken, sözde hayran olduğu kadın hakkında uzun uzun konuşuyor.

Belki de Isla dokunuşu hiçbir şey ifade etmiyordu.
Aklımdan çıkardım.

* * *

O günün ilerleyen saatlerinde, Ian setteyken ve ben Lucky 21 ofislerinde otururken, kapıma birisi vurdu. Çift vuruşlu telefonlardaki Jules'a benziyordu. "Merhaba Jules," diye seslendim. "Öğleden Sonra Keyfi senaryoları sende mi?"

"Hayır. Baş senaristin bazı sahneleri yeniden yazması gerekiyor."

Bu hiç iyi değil. "Çekimler gelecek ay yapılacak."

"Umarım yeterince zamanımız olur." Omuz silkerek karşılık verdi.

Elbette, bazı diziler bir gecede senaryo değişikliği yapabiliyor. Ama Afternoon Delight yeni bir dizi. Kusursuz bir şekilde hazırlanmış ve hazır olmalı. "Bilgilendirme için teşekkürler."

"Öğle yemeğiniz on beş dakika içinde geliyor. Ayrıca Harlow veritabanını bitirdi. Onu dizinin eski senaryolarını kataloglamakla görevlendirmek istiyorum. Ancak bunlar şifre korumalı bir dosyada. Şifreyi ona vermemde sakınca var mı?" diye soruyor.

Boynum giderek ısınıyor. "Elbette."

Ona istediği her şeyi verin.

"Teşekkürler," diyor.

O giderken, Harlow'a ihtiyacı olan her şeyi verdiğim düşüncesini zihnimden silmeye çalışıyorum, ama sonra Harlow'un burada çalışmakla ilgili yaptığı teklifi hatırlıyorum. Sanat, Fransızca, araştırma. Eski senaryoları kataloglaması için onu görevlendirmek israf olur. Bu gereksiz bir iş. Harlow bir stajyer—lanet olası bir stajyer—ve bunu her günün her saniyesinde hatırlamam iyi olur. Ayrıca çok zeki bir stajyer, bu yüzden yeteneklerini şirketin yararına kullanabiliriz.

"Aslında, Jules," diye sesleniyorum.

Asistanım kapı eşiğinde durup arkasına döndü. "Evet?"

"Ona dizideki Fransızca çevirileri ve müze ziyaretlerinin yer aldığı sahnelerde referans verilen sanat eserlerini gönderebilir misin? Bunları karşılaştırmasını iste. Hepsinden emin ol," diyorum. Bu, Harlow'un beynini daha iyi kullanmanın bir yolu.

Jules'un dudakları bir tavşaninki gibi seğirdi. "Elbette."

Arkasını dönüp gitti.

Öğle yemeğim kısa süre sonra geliyor ve bir sözleşmeyi incelerken yalnız başıma yiyorum. Tek arkadaşım, bilgisayarımda hafifçe çalan Patti LuPone'un Reno Sweeney rolündeki müziği. Bitirince tablettime giriyorum, sonra da bir kağıt defter açıyorum. Jules'un bana gönderdiği olası gösterilerle ilgili yeni haberleri incelerken, sayfalara notlar alırken, kapıma bir kez daha vuruluyor. Hem de iki kez.

"Merhaba Jules," dedim başımı kaldırmadan.

"Benim."

Ben.

Tek bir kelime beni nasıl elektriklendirebilir? Kalemı bıraktım, yukarı baktım. Harlow'un kahverengi saçları omuzlarının üzerinden dökülüyor ve kıvrılıyor. Pembe dudak parlaticısı davetkar bir şekilde parlıyor. Siyah, kalem etek giymiş. Etek bacaklarını çok güzel sarıyor.

Sonra ne diyeceğimi bile bilmiyorum ama düşünmeme de gerek yok çünkü kapıyı kapatırken masamı işaret ediyor. "Kalemle mi yazıyorsunuz?" Sesi... büyülenmiş gibi.

"Senaryo üzerine birkaç not. Neden?"

Peki neden kapıyı kapatıyorsunuz? Ama bunun için teşekkür ederim, çünkü günün geri kalanında sizinle konuşmak istiyorum ve hiç de dikkatli olmak istemiyorum.

"Bu çok tatlı."

Homurdanıyorum. "Kalemle yazı yazmak sevimli mi?"

"Defterler de öyle," diyor, masama doğru yürürken ve parmak uçlarıyla yazdığım sayfayı okşarken.

"Ben eski kafalıyım," diyorum. Ama belki de o benim yaşlı olduğumu düşünüyor. Onun için çok mu yaşlıyım? Ah, kahretsin. Neden böyle düşünüyorum? Belki de geçen gün eline dokunduğum için, ona mesaj attığım için, kapıyı kapattığı ve onu durdurmadığım için.

Çünkü şu anda sanki bir sırrı varmış gibi gülümsüyor.

Ben meslek olarak müzakereciyim. Tam bir anlaşma yapıcıyım, ama o bana dik dik bakarkenki korkusuz sırtışıyla beni geriyor. Bir yönetim kurulu toplantısında korkutucu olurdu. Ona karşı her savaşı kaybederdim.

"Bu nedir?" diye soruyorum, müzakerelerin en temel kuralını çiğneyerek ilk soruyu soruyorum.

"Gömleğini beğendim," diyor.

Boğazımdaki çölün arasından zar zor "Teşekkürler" diyebildim.

Kanepeye oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor.

Manzara. Onun o muhteşem, inanılmaz manzarası.

Allah şahit olsun.

Ama gözlerimi ondan alamıyorum, özellikle de öğle yemeğinden kalan boş poşete göz atıp üzerinde bir suşi restoranının adını görünce. "Ne tür suşi seversin?"

Sorusunun rastgeleliğine gülüyorum. Belki onun da bir gerginlik gidericiye ihtiyacı vardır. "Her türlü." "

"Ama bir favorin olmalı Bridger. Nigiri mi, rulo mu yoksa sashimi mi?"

"Aslında karışık tabak," diyorum ve onu anlamaya çalışarak kalemimi masanın kenarına vuruyorum. Bu tür ofis sohbetleri Harlow için yeni bir şey. Daha önce hiç böyle sohbetlere katılmamıştı.

Durmak istemiyorum. Hiçbir şeyi durdurmak istemiyorum. "Suşi sever misin?"

Omuz silkerek, "Önceden yüzmemiş olması yeterli," dedi.

"Vejetaryen şakası. Çok iyi."

Bilgisayarımı ve hoparlörlerden gelen müziği işaret ediyor. "Card Game" müzikalinin müzikleri çalıyor şimdi.

"Bu işe hiç bulaşmıyorum..." diyor, gösteriyi durduracak nitelikteki başlık şarkısının açılış dizesine başlarken, sesinde hafif bir şehvet tınısı var.

İşte orada.

Babasının evindeki geceye, aramızda geçen şarkı sözlerine, ilk flörtümüze bir gönderme.

Ben de hiç dikkatli davranmadan karşılık veriyorum ve oyunların beni hiç heyecanlandırmadığını söylüyorum.

Gözleri gözlerimle buluştu; midemi alt üst eden o güzel yeşil gözler. "Öyleyse neden istiyorum ki..."

Şarkının bir sonraki dizesi dilimin ucunda asılı kaldı. Onu söylemeyi çok istiyorum ama riskli.

Yine de yapıyorum. "Seninle oyun oynamak için," diyorum, sonra dünya bulanıklaşıyor.

O pencerelerin ardında hiçbir şey yok. Ofisimin kapısının dışında da hiçbir şey yok.

İstediğim her şey bu odada.

Gözleri bir an bile gözlerimden ayrılmıyor. "Güzel bir soru," diyor ama sonraki cümle bu değil. Bu onun yorumu ve evet, kesinlikle çok güzel bir soru. Özellikle de sesi okşayıcı bir his veriyor.

Ama burada kalırsam, bu şehvet dolu bulanık kozadan asla çıkamayacağım. Kapıyı kilitleyeceğim, onu kapıya iteceğim ve nefesini kesene kadar öpeceğim. Eteğini yukarı kaldıracağım, masama oturtacağım ve onu yiyip bitireceğim. Eğer böyle konuşmaya devam edersek, ellerimi ondan asla uzak tutamayacağım.

Boğazımı temizledim. "Gösteri şarkılarından başka bir şey dinliyor musun?" diye sordum, umarım bu yeterince zararsız bir sorudur.

"Evet, ama sürekli onlara geri dönüyorum. Ya sen?"

"Broadway sahnesinden yüksek sesle söylenmek üzere tasarlanmamış bir şey dinlediğim nadir günlerden biri olurdu sanırım." Bu çok daha güvenli, çok daha güvenli.

"Ask Me Next Year ve Card Game dışında nelerden hoşlanıyorsunuz?"

"Les Misérables, kesinlikle Rent ve tabii ki Sweeney Todd. Ama en sevdiğim kesinlikle 42. Cadde. Annem yıllar önce sahnelenen oyunlardan birinde Peggy Sawyer'ın yedek oyuncularından biriydi," diyorum ve bu benim şehvetimi yatıştırıyor. Annemden bahsetmek hiç de seksi değil.

"Acaba hiç oynama fırsatı buldu mu?"

"Birçok kez. Baş vokalistin her zaman ses problemleri vardı."

"Adınız ışıklı tabelalarda yazılıyken sahip olmak isteyeceğiniz türden bir şey değil bu. Annenizin performanslarını gördünüz mü?"

"Evet. Gerçekten yetenekli biri."

O da çok fazla içki içiyor. Çok lüks bir hayat yaşıyor. Ama bunu kendime saklıyorum.

"42. Cadde'den en sevdiğiniz şarkı hangisi?"

"Başlık şarkısı."

"Giyebilir misin?" diye soruyor ama ben hareket edemediğim ayağa kalkıyor, aradaki mesafeyi kapatıyor, masamın üzerinden uzanıyor. Santimetrelerce uzakta ve onu belinden tutup masanın üzerinden sürükleyip kucağıma çekmek istiyorum.

Saçlarını okşamak ve nefesi kesilene kadar boynunu öpmek istiyorum.

Dilencilik.

Nefes nefese.

Yeni şarkıya geçiyor. Tanıdık açılış notaları çalıyor ama o gitmiyor. Masanın üzerine çıkıp kenarına oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor, sanki günahım ve benim yıkımım gibi görünüyor, biz de sessizce şarkıyı dinliyoruz.

Üç dakika çok çabuk geçti ve geçtiğinde masamdan inip kapıya doğru yöneldi. Ama kapıyı açmadan önce durdu, sonra derin bir nefes alarak yanıma geri döndü. "Yalan söyledim."

Gözlerimi kırpıştırarak gerçekliğe yeniden bağlanmaya çalıştım. "Ne hakkında?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

"Gömleğini beğenmedim." Başını yana eğdi. "Ben bayıldım."

Kol manşetine dokunuyor, kumaşı parmaklarıyla yokluyor.

Nefesim kesiliyor. Bu kadar yakından, onun kokusunu alabiliyorum. Vanilya ve baştan çıkarıcılık. "Bunu senin için sürdürüm" deme isteğimi bastırıyorum.

Bunun yerine, olabildiğince duygusuz bir şekilde, "İşe geri dönmeliyim" diyorum.

Gözlerinde hafif bir hayal kırıklığı belirdi, sonra profesyonelce, "Ben de," dedi.

* * *

O gece ona plak çaların fotoğrafını gönderdim.

Bridger: Bu fotoğrafı sizin için çektim.

Bu da küçük bir zafer gibi geliyor. Ona takıntımın ne kadar derin olduğunu anlatmaya direndim. Sonra o cevap verdi.

Harlow: Bunu senin için çektim.

Ayak bileklerinin çapraz olduğu bir fotoğraf ve hayatımda gördüğüm en seksi şey. Ve ben daha da çok teslim oluyorum.

Bridger: Onu saklıyorum.

O EKSTRA İNÇ

Harlow

Her gün etek giymeye başladım.

Adam bacaklarımı beğeniyor. Bari istediğini vereyim.

Kalçalarımı saran ve dizlerime kadar uzanan koyu gri bir eteği fermuarla kapatıyorum.

Ah, kimi kandırıyorum ki? Bu dizlerin bir santim yukarısında bitiyor. Bazen o fazladan bir santim gerekiyor.

Aynada kendime bakıyorum, onaylayarak başımı sallıyorum ve işe gitmek için yola koyuluyorum. Yolda, dün geceki mesajları tekrar okuyorum. Geçen haftayı, sonra da son birkaç ayı zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum.

Bridger, yolda, telefonda ve kafelerde sohbet etmeyi seviyor gibi görünüyor. İş yerinde de ara sıra sohbet etmekte bir sakınca görmese de, masasının başında kesinlikle daha içine kapanık.

Belki de onu ofisten çıkarmam gerekiyor.

Kulaklıklarında "Waitress" çalışıyor ama bu neşeli melodiye pek kulak asmıyorum. Central Park'ın kenarında yürürken, atların tıktısını duymaktan çok hissederek, strateji düşünme yeteneğim aşırı çalışıyor.

Onu bir gösteriye davet edebilirim.

İşten sonra onu benimle fotoğraf çekmeye davet edebilirim.

Ama bu çok fazla ve çok erken değil mi?

Gözlerimi kısarak düşünüyorum, sonra zümrüt yeşili bir parıltı görünce daha da düşünüyorum. Özel dikim pantolon, kalın, koyu saçlar—Bridger elli metre ileride, Central Park South boyunca yürüyerek ofise doğru gidiyor.

Sanki kendiliğinden, ayaklarım hızlanıyor. Dur. Gerçekten bunu mu yapıyorum? Ona yetişmek için hızlı adımlarla mı yürüyorum?

Hayır, o kadar takıntılı olamam. O kız olamam. Ama kader beni çok seviyor olmalı çünkü telefonunda bir şeye bakmak için duruyor. Yürürken nefesim kesiliyor ve umut ediyorum.

Koşmuyorum, yine de ona ulaşıyorum. Böylece artık ıssız bir yerde kilometrelerce uzakta değilim. Bridger'ın yanındayım.

"Günaydın, Bridger," diyorum.

Başını kaldırıyor. Dolgun dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Her yerdesin, Harlow."

Beni sapık sanıyor mu?

Ama cevap vermeden önce, telefonum etek cebimde titredi.

Gülümsemesi daha da genişledi, gözleri sesin geldiği yere kaydı. "Dediğim gibi..."

Telefonumu açtığımda omuzlarımda bir ürperti hissettim. Ekranda bir resim belirdi.

Tuhaf bir şey. Karanlıkta, kapağı açık bir Tupperware kabı. İçinde, gümüş bir halkaya asılı Eyfel Kulesi figürlü bir anahtarlık var. "Bu sayılır mı? Birinin geocaching'i. Daha doğrusu, onların önbellesi," diyor.

Benim için başka bir fotoğraf daha çekti ve göğsümde oluşan bu his—sanki baloncuklar çalkalanıyormuş gibi—köpürmenin ta kendisi olmalı. "Bunu nereden buldun?"

"Geçen akşam parkta yürüyordum. Bir akşam yemeği partisi öncesinde -genellikle öyle yaparım- ve bir kayanın arkasında bunu gördüm," diyor, metodik ama biraz da heyecanlı bir şekilde.

Burada ele alınacak çok şey var. Çok fazla Bridger bilgisi. Ama en kolay olanla başlıyorum. "Bu kesinlikle geçerli," diyorum. "Yayınlayabilir miyim?"

Arabalar, taksiler ve otobüsler gürültüyle geçerken, "Buyurun, buyurun," diyor. Ama onlar hareket ederken, biz parkın dışında hareketsiz kalıyoruz, Haziran başı sabahı bizi sarıp sarmalıyor.

Haklıydım. Bridger ofisin dışına çıkalım.

“O zaman davet için teşekkürler,” diyorum seksi bir gülümsemeyle. Fotoğrafi hızlıca paylaşıyorum, sonra da ona açıklamayı gösteriyorum: Yakında tekrar geleceğim. Ya sen?

Yüz ifadesi değişiyor. Ciddi, endişeli. "Gidiyor musun?"

Alnında bir çizgi belirdi. Bu... bir ipucu. “Henüz değil...” dedim, sonra da sesimi kısıtım, yokluğumun ihtimalini havada bıraktım. Onu cezalandırmak için.

Sonuçta korku iyi bir motivasyon kaynağı olabilir.

“Yakında mı?” Endişe neredeyse dayanılmaz. Bunu azaltmak istiyorum ama aynı zamanda onunla oynamak da istiyorum.

Ben, yakaladığı avla oynayan bir kediyim.

Yalan mı söylüyorum? Aslında hayır. Paris'e geri dönebilirim, bu yüzden ona "Çok yakında değil" diyerek güvence veriyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Ama dudaklarındaki hafif seğirme ve ardından dudaklarını büzme şekli onu rahatlatıyor. Yine sakın Bridger, yine kontrolü elinde tutan Bridger olmuş.

Bridger ailesinin tüm üyelerini severim, ama özellikle bana isteklerini ve arzularını gösterdiğinde hoşuma gider. O istek ve arzuların ben olmam hoşuma gider. Şakacı bir şekilde omuz silkip, "Benimle gelmelisin," diyorum.

Aslında Paris'e gitmiyoruz, ama bu bir deneme.

Saçma bir şeymiş gibi gülüyor, sonra ofise doğru yürümeye başlıyor. "Şimdi mi gitmeliyim? Paris'e mi?"

“Kesinlikle,” diyorum. “Orada her türlü şeyi bulup fotoğraflayabileceğimi duydum. Park banklarında şapkalar, sokak aralarında atılmış sanat eserleri, geçitlerde terk edilmiş çiçekler.”

"Hikaye gibi geliyor," diyor.

“Güzel bir hikaye,” diyorum ama diğer kelimeleri kullanmaktan kaçınıyorum. Bir aşk hikayesi demiyorum ama ses tonumdan bunu anlamasını umuyorum.

"Bu hikâyeyi anlatabilirsiniz," diyor.

“Belki yaparım,” diyorum.

Önümüzde siyah gökdelen yükseliyor. Birkaç dakika içinde, rollerimizi oynayacağımız serin, klimalı binanın içine gireceğiz.

Patron ve stajyer.

Ama bazen, o duvarların içinde bile, sadece bir erkek ve bir kadın olduğumuzu hissediyorum. Tıpkı şu an hissettiğim gibi. "Ya da," diyorum,

"Paris'e gelmelisin" havasına geri dönerek, sonra da istediğimi alarak, "burada bir gösteriye gidebiliriz. Broadway'de."

Aniden ağzımdan dökülüyor. Parkın dışındaki köşede durup doğrudan gözlerimin içine baktığında, şekerli bir umutla kaplanmış, köpüren bir his duyuyorum. Düşünür gibi, dili kısa bir an dışarı çıkıyor, dudaklarını ıslatıyor. Zamanını ayırıyor, sonra sessizce konuşuyor: "Sence bu çok belli olur muydu?"

Tanrım. Evet. Çok açık ve net bir şey istiyorum. Hem de çok.

Ama ben bunun yerine başımı yana eğip masum rolü yapıyorum. "Açık olan ne?"

"Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsunuz," diyor sesi alçak, belki de bir uyarı niteliğinde.

Bunu dikkate almak istemiyorum. "Öyle mi?"

Başını salladı, gözlerini benden ayırmadı. "Akıllı bir kadınsın."

"Biliyorum," diyorum, aramızdaki iyonlar titreşiyor.

Kaşları çatıldı. "Zeki olduğunu mu biliyorsun yoksa 'açıkça belli olan' derken ne demek istediğimi mi anlıyorsun?" Aramızdaki akım elektrik yüklü, tamamen dolu.

"Bir gösteriye gidersek, bunun ne kadar karmaşık bir hale geldiği açıkça belli olur diye düşünüyorum," diyor.

İçimde alevler yükseliyor. Beklenti havayı sarıyor. Bu bir dönüm noktası. Gözlerimi onun güzel mavi gözlerinden ayırmadan sormuyorum. Niyetimi açıkça belli ederek söylüyorum: "Ask Me Next Year şarkısının tüm sözlerini bildiğimi biliyor musun?"

Sessiz kalıyor, çenesi seğiriyor, sanki ne diyeceğini ya da söyleyip söylemeyeceğini düşünüyor. Sonra neredeyse titreyen bir sesle, "Eğer bir gün yeniden canlanma ayini yapsalar..." diyor.

"Bridger," diye sert bir fısıltıyla sözünü kestim.

Babam, siyah binanın önünde durmuş, bize dik dik bakıyor. Başını yana eğmiş, bakışları meraklı.

Göğsüm çöküyor.

Geri çekilip el salladım ve gülümsedim. "Merhaba baba."

Bridger'ın yüzünde ifade yok. Tüm duygularını bir anda silmiş.

Ama babamın yüzündeki ifade çok sevinçli. "Demek her şey harika gidiyor? Staj?"

Ürpererek nefesimi verdim. "Öyle," dedim, Bridger da aynı anda aynı şeyi söyledi.

Eminim ikimiz de aynı büyük rahatlamayı hissediyoruz.
Ben de sanki cinayet işleyip paçayı kurtarıyormuşum gibi hissediyorum.

BÜYÜK MASA

Harlow

Ertesi sabah işe giderken telefonumu elime aldığımda mesaj ekranda belirdi. Tüylerim diken diken oldu.

Baba: İşe giderken sete uğrayabilir misin?

Dün bizi duydu mu acaba? Biliyor mu? Bir başka mesaj da keskin bir vızıltıyla geliyor.

Baba: Arabam binanızın önünde sizi bekliyor olacak.

Korku tüylerimi diken diken ediyor. Kapı uğursuz bir gürültüyle kapanırken oradan ayrılıyorum.

Koridorda ilerlerken nabzım hızlanıyor, sonra takım elbiseli adamlar ve şık pantolonlu kadınlarla çevrili minik asansör kabinine adımımı attığımda kontrolden çıkıyor.

Onlar da bu binanın diğer sakinleri. Kendi başıma asla karşılayamayacağım bu gösterişli on iki katlı bina. Asansörün en arkasına doğru sinip gidiyorum, tamamen yersizim.

Yirmi bir yaşındaki davetsiz misafir. Sahtekar, dolandırıcı. Onlar burada gerçekten yaşıyorlar. Benim muhteşem tek odalı dairem tamamen hak edilmemiş bir şey.

Asansör hızla aşağı inerken midem alt üst oldu. Hak sahibi sakinler, muhtemelen evlerini hak etmiş olanlar, yerlerini değiştiriyor, telefonlarında geziniyor, saatlerine bakıyorlar.

Boğazım düğümlenmiş bir halde pirinç kapılara bakıyorum. Asansör lobiye varıyor.

Utanarak arkada kaldım, sonra çıkışa yöneldim.

Kapıcı, "Günaydın, Bayan Granger," diyor.

"Günaydın, Henry," dedim gülümseyerek, ağzımda gümüş kaşıkla yaşıyormuşum gibi hissetmemeyi dileyerek.

Ama gümüş kaşığımlı o kadar çok seviyorum ki, tükürmeye kıyamıyorum.

Sokakta, pırıl pırıl siyah bir araba beni bekliyor. Babamın şoförü kapının yanında duruyor, kapıyı açıyor ve bana günaydın diyor.

Midem bulanarak selam veriyorum. İçeri girdikten sonra bölmenin yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum, ardından Londra'daki kardeşimi FaceTime üzerinden arıyorum; orada öğleden sonranın erken saatleri.

Gamzeli yüzü ekranda belirince hemen cevap veriyor, kahverengi gözleri meraklı ama endişeli. Ofiste, arkasında bir dizi televizyon monitörü var. Londra'daki Webflix'te yapımcı olarak çalışıyor. "Hey, nasılsın Lo?"

"Merhaba," dedim nefesim kesilerek.

Anında beni anladı. "Lanet olsun, neyin var?"

Başımı salladım, boğazımda bir yumruk oluştu. Araba sabah trafiğine karışırken sesim alçak bir tonda, "Hunter," dedim. "Babam bugün beni sete çağırdı. Nedenini bilmiyorum ama kötü bir şey varmış gibi geliyor."

Acıyarak kaşlarını çattı. "Bak, babam için çalışmak çok zor. Benim için de öyleydi. Ama sana karşı her zaman farklı davrandı."

"Özür dilerim," diyorum, sanki her şey benim suçummuş gibi, babamın oğluna karşı daha sert davranmasından dolayı. "Onun nasıl biri olduğu

için.”

"Senin suçun değil. O sadece... sana bayılıyor."

Sorun da bu zaten. Ben onun prensesiyim. Onun iyi kızıyım. "Biliyorum, ama bu sabah bana mesaj atıp gelmemi istedi ve şimdi çok endişeliyim."

"Neden mi? Yani, tam bir pislik olmasının dışında," diyor ve ben de gülümseyerek, sanırım ona katılıyorum.

Ama bu son derece karışık işlerime başka birini dahil etmemeliyim. "Ah, eminim hiçbir şey yoktur," diyorum rahat bir tavırla, konuyu geçiştirmeye çalışarak.

"Harlow," diye azarladı. "Neden bu kadar endişelisin?"

Bir cevaba ihtiyacım var. Niyetlerimin korkunç gerçeğini örtbas etmem gerekiyor. "Stajı mahvetmek istemiyorum," diyorum ve bu büyük ölçüde doğru. Stajı mahvetmek istemiyorum çünkü bu Bridger ile olan şansım. Tek şansım ve bu duygular artık sadece bir hoşlanma değil. Onu tanıdıkça, ona daha çok değer verdikçe, Bridger'ın da bana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Onda gergin bir şey var. Gergin bir adam. Sanki... çözülmeye ihtiyacı var.

Onu rahatlatmak istiyorum.

Peki ya babam beni çözmüşse?

Bu korkunç ihtimali gözlerimden uzaklaştırıp Hunter'a nasıl olduğunu soruyorum. "Seni heyecanlandıran biriyle tanıştın mı?"

Hunter bu yılın başlarında biseksüel olduğunu açıkladı.

"Hayır, ama davaya olan bağlılığım hâlâ çok yüksek," diyor gülerek. "Sadece birkaç öpücük alabilmiş olsam da."

Onunla konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissettiğim için her zamanki gibi daha çok gülüyorum. "Umarım öpüşmekten fazlasını elde edersin. Seni ne zaman tekrar göreceğim? New York'a hiç gelecek misin?" diye yalvaran küçük kız kardeş sesimle soruyorum.

Gülerek, "Belki. Patronum Bernard, New York'taki Webflix ekibiyle bazı işler yapmamı istiyor. Ne zaman olacağını söylemedi ama. Ama önümüzdeki hafta San Francisco'ya gidip oradaki bazı yapım şirketleriyle görüşeceğim." dedi.

"Pekala, sonra buraya gel," diye öneriyorum, çünkü ben böyle yardımsever biriyim. "Bernard'ın kız kardeşinin seni görmek istediğini anlayacağından eminim."

"Eminim o da öyle düşünecektir. Seni görmek istediğimi biliyorsun," diyor, kahverengi gözlerinde bir sıcaklıkla.

"Biliyorum." Bir an duraklıyorum, sonra soruyorum: "San Francisco'da kiminle görüşeceksiniz?"

"Birkaç spor ve belgesel yapımcısıyla tanıştım. Bunlardan biri spor macera programları yapıyor ve onlarla tanıştığım için çok mutluyum. Belki de onların reality belgesellerinden birini yapmaya çalışırım."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diyorum ama şehir arabası On Birinci Cadde'ye yaklaşırken, sanki kara duman solumuş gibi hissediyorum. Hunter'a bilgi gizleyerek yalan söylüyorum ve kendimi babam gibi hissediyorum. Onun gibi küçük bir yalancı olamam.

Sözleri kafamda tekrarlıyorum—Hunter, Bridger James'e bayılıyorum.

Sonra, bunları yüksek sesle söyleme zamanı gelir. "Sana söylemek istiyorum—" diye başlıyorum ama o arkasını dönmüş, dikkati işte başka bir yere dağılmış durumda.

Kardeşim bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz, Lo," diyor ve bana bir öpücük gönderiyor.

"Hoşça kal," diyorum ama o çoktan gitmiş, ben ise buradayım.

Çağrıldı.

* * *

Babam Lucky 21'de nadiren bulunur, çünkü ya evde senaryo yazıp denetliyor ya da burada sette oluyor.

Ya da burada. Yaratıcı yönetmen olarak imparatorluğunun taht odasında, yazarlık dalında kazandığı sayısız Emmy ödülüyle çevrili ve rafları annemin aşk hikayeleriyle dolu. Koridorda ilerlerken, ayakkabılarımın yankılanan sesiyle birlikte, kitapların sırtları reklam panoları gibi büyüyor.

Kolyemdeki "I" harfine dokunuyorum, keşke onu daha çok hatırlayabilseydim diye düşünüyorum.

Ama sanırım yeterince şey hatırladım, değil mi? Gözü pek olmayın. Korkusuz olun.

Bana bıraktığı şey buydu.

Peki ya babam?

Onun hayattan aldığı en büyük ders şu: Yetişkinlerin işlerini kendi aralarında bırakmak en iyisi.

Ben yetişkinim... dolayısıyla.

Duygularımı tersine çevirip, düzgün bir saten kurdeleyle bağlıyorum. Başım dik, korkusuzca ilerliyorum.

"Aşkım!" diye seslendi ayağa kalkarak, masasının etrafından dolaşıp bana sarıldı. "Sana kahve getirdim. Ve düğün için çikolata seçmeme yardım etmen gerekiyor," dedi ve masasının üzerindeki çikolata trüflerini, yanında bir fincan kahve ve mavi kupadan yükselen buharı işaret etti.

İstediği tek şey bu muydu? Düğün hediyeleri konusunda benim fikrimi mi?

"Elbette," diyorum, azarlanmak yerine çikolata tadına bakacağım için çok heyecanlıyım.

Ürünleri tattıktan sonra, bitter ahududu çikolatalı bir tane seçiyorum, sonra babam beni kapıya kadar uğurluyor. "Stajın iyi gitmesine çok sevindim, özellikle de Pazar günü birkaç günlüğüne şehir dışına gideceğim için," diyor.

"Ah, sen mi?" diye soruyorum, ortadan kaybolacak olmasından duyduğum heyecanı gizlemeye çalışarak ama muhtemelen başaramayarak. "Nereye gidiyorsun?"

"Cape Cod. Viv için küçük bir kaçamak," diyor. "Belki de Afternoon Delight'taki sorunu çözebilirsiniz."

"Sorun ne?"

"İşte asıl soru bu. Senaryo biraz üzerinde çalışılması gerekiyor," diyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

Ve işten çıkarıldım.

Bu flörtleşmeden paçayı sıyırdım ve onun farkındalığını çalmak hem şeytani hem de harika bir his veriyor.

Özellikle de bunu yapmaya devam edip paçayı kurtarmayı planladığım için.

* * *

Bugünü, "Öğleden Sonra Keyfi"nin Fransızca çevirilerinin son kontrolünü yaparak ve görsel referansları tekrar gözden geçirerek geçiriyorum. Sonunda, burada okul bilgilerimi kullanıyorum.

Gün çok çabuk geçiyor, ama yine de diğerlerinin ayrılmaya başladığı günün sonunun daha da çabuk gelmesini istiyorum.

Saat altı civarında Bridger'ın kapısını iki kez çaldım. Masasında oturmuş, tabletine eğilmiş, elinde kalemle, kısık sesle müzik çalıyordu.

"İçeri gelin," diyor.

Kapıyı itip kapatırken bile çok ısrarcı olmak istemiyorum. Hafifçe, sanki kendi kendine kapanıyormuş gibi. Benim değil. Koltuğuna oturduktan sonra kolay bir soruyla başlıyorum. "Sormayı bir türlü beceremiyorum... Annen ne tür bir kabare turnesi yapıyor?"

Bakışları kapalı kapıya, sonra da bana kaydı. "En sevdikleri. Hem coşkulu parçalar hem de hüzünlü aşk şarkıları," dedi ve kaşını kaldırdı. "Bu garip bir soru."

"Kolay bir soruyla başladım. Benden gelip 'Öğleden Sonra Keyfi'ne bir çözüm bulmamı mı bekliyordunuz?"

Derin bir iç çekerek, "Lütfen?" dedi.

"Senaryoları okumamı ister misin?" diye teklif ediyorum. İzin vereceğinden emin değilim. Babam verirdi. Ama babamdan izin istemiyorum. Bridger'dan izin istiyorum.

"Sen istiyor musun?"

Ona, "Beni tanımıyor musun?" dercesine bir bakış attım. Çünkü bence beni tanıyor. Bence artık tanıyor olmalıydı. "Elbette tanıyorum," dedim.

"Onları sana göndereceğim," diyor, sonra sandalyesine yaslanıyor; safir mavisi gömleği onu bir kral gibi gösteriyor, sakalı ise ona... erkeksi bir hava katıyor. "Yakında benim işimi devralacaksın."

Gülüyorum. "Dikkat et Bridger. Büyük masayı hedefliyorum," diyorum, bakışlarımı onun çok büyük masasına çevirerek.

Büyük masa. Büyük masa. Yemin ederim bu kelimeler gözlerinde bir anda belirdi.

"Evet, iyi bir boyut," diyor ifadesiz ve son derece kuru bir şekilde.

"Belki de senaryoları masanızda okumalıyım," diyorum, kendimi çok cesur hissederek. Babamla bir toplantının beni böyle heyecanlandıracağını kim bilebilirdi ki? Kendimi biraz enerjik, hatta coşkulu hissediyorum. Sanki rüzgar saçlarımı savururken, kar arkamda uçuşurken, en zorlu pistte kayak yapabilişimim gibi.

"İstediğin gibi kamp kurabilirsin. Bütün gece kalabilirsin," diyor ve evet, kesinlikle. Her şey karmaşık, doğru, ama ofisteki flörtleşmemizden kaçınmıyor.

Pes et, Bridger. Bana boyun eğ.

"Bu oldukça cazip bir davet," diyorum.

"Davetiye konusunda yetenekli olduğunuzu fark ettim," diyor.

"Peki, davetiyelere yanıt verme konusunda nasılsınız?" diye karşılık veriyorum.

Gülerek başını sallıyor, sanki burada olduğuma inanamıyormuş gibi. "Daha iyi olabilirdim," diyor.

"Bana mı söylüyorsun?" diyorum.

Bir kahkaha daha. "Bana neler yapıyorsun, inanamıyorum" diye iç çekiş daha. Sonra bir bakış. Başım dönüyor... neredeyse sersemleyeceğim.

Ama Bridger, yüzünü buruşturarak kapalı kapıya doğru baktı. Aslında yalnız değiliz. O ormanın ötesinde çok fazla insan telaşla hareket ediyor.

Bilgisayarından müzik çalıyor. Raúl Esparza yapımı bir oyun. "Hala Broadway'e gidiyor musun?" diye soruyorum, çünkü davetlerden ve karmaşadan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Yoksa onu çok fazla sıkıştıran ben olacağım ve bunu istemiyorum.

"Evet."

"Broadway ekibiniz var mı? Tiyatro arkadaşlarınız?"

Başını sallıyor. "Çoğunlukla yalnız gidiyorum," diyor ve kalemini çeviriyor. Sinirsel bir alışkanlık mı? Belki. "Herkes benim müzik zevkimi paylaşmıyor. Ama sorun değil. Tek başıma gitmekten rahatsız olmuyorum. Buna alışkınım."

"Neden?"

"Öğrenmek mi istiyorsun?" Şüpheli ama meraklı bir ses tonuyla konuşuyor. Kendisi hakkında pek rahat konuşmadığı izlenimine kapıldım. Ya da belki insanlar sormuyor. Belki de sürekli proje sunumlarına, "Bir dizi fikrim var" demeye alışmış durumda.

Belki de onu gerçekten tanımak isteyen ve aynı zamanda dinlemek isteyen birine ihtiyacı var. Ben o kişiyim. "Tanımak istiyorum. Hem de çok," diyorum, flörtöz tavrımdan vazgeçip samimiyetimi ön plana çıkararak.

Çünkü gerçekten de böyle hissediyorum.

Normalde tetikte olurdu. Ama gözlerindeki o keskinlik sönmüş gibi. Alışık olduğumdan daha fazla kırılganlık var. Bu, anlaşma yapıcı Bridger değil. Bu, gerçek insan. "Sahne arkasında büyüdüm. Sahnenin solunu ve sağını, gerçek sol ve sağdan önce öğrendim. Ödevlerimi tiyatro soyunma odalarında yaptım," diyor.

Bu görüntü aklımda ve kalbimde yer etti. Genç Bridger, yüzüstü uzanmış, elinde kalemle, tüylü şallar ve kalın makyajın arasında cebirsel denklemler çözüyor.

“Bunu görebiliyorum,” diyorum keyifle ve aramızda hâlâ biraz mesafe olmasına rağmen kanepede öne doğru eğiliyorum. “Bu tam sana göre.”

"Öyle mi?"

“Evet. Bu senin kimliğin. Hikayelere olan sevgin oradan geliyor. Eğlenceye olan tutkun da oradan.”

“Doğru.” Bir an duraksıyor, kalemini bir kez daha çeviriyor. “Ya sen? Senin sevgin nereden geldi?”

“Annem. Küçükken beni her yere götürürdü. Onu zar zor hatırlıyorum ama beni tiyatroya götürdüğünde hissettiklerimi hatırlıyorum. Açılış müziği çalmaya başladığında, 'Bunu hissediyor musun? Büyüyü?' derdi.”

“Peki, sen hissettin mi?”

“Evet,” dedim nefes nefese, sesim tizleşmiş bir halde. “Hâlâ da yapıyorum.”

"Ben de aynı şeyi hissettim," diyor saygıyla, sanki ikimiz de o büyüü ellerimizde tutuyormuşuz gibi.

Ve sonra, her zaman daha fazlasını istemelerini sağlamak gerektiği için, gidiyorum.

Daha fazlasını istediğini biliyorum.

* * *

O gece bana senaryoları e-postayla gönderdi.

Bridger: Sadece yatmadan önce okuyacağım bir şeyler.

Harlow: İyi ki yataktayım.

Bridger: O zaman yalnız değilsin. Ben de onları okuyorum.

Harlow: Yatakta mı?

Bridger: Evet.

Bana tabletinin, yorganının üzerinde durduğu bir fotoğrafını gönderiyor. Yorganın örtüsü güvercin grisi ve bu, onun özel hayatına açılan bu pencere, içimde inanılmaz bir heyecan uyandırıyor. Baş parmağımı örtünün üzerinde gezdiriyorum, sanki pamuğu hissedebiliyorum. Sanki taze çarşafların kokusunu alabiliyorum. Sanki altına girip sonra da üzerine çıkabiliyorum.

Ellerimi göğsünden aşağı, kollarından saçlarına doğru gezdirebiliyorum. Bacaklarımın arasında ısrarlı bir nabız atıyor. Sonra, yatak örtümün üzerinde duran tabletimin fotoğrafını çekiyorum. Onu gönderiyorum.

Bridger: Beyaz. Çiçekli. Nevresim takımınıza çok yakışmış.

Harlow: Çok mu süslü konuşuyorum?

Bridger: Hayır. Ama o çiçekler olağanüstü.

Onunla birlikteyken kendimi olağanüstü hissediyorum.

KAYBEDİLECEK HER ŞEY

Köprücü

Cuma günü, şehirde çeşitli toplantılardaydım, arada bir de "Öğleden Sonra Keyfi"ndeki sorunu kafamda kurcalıyordum. Ian'ı rahatsız etmedim. Pazar günü Vivian'la şehirden ayrılıyor, ama senaryoyu bana havale ettiğine göre, hikayede neyin yanlış olduğunu hiç anlamadığının bir işareti bu.

Ama neden işe yaramadığına dair bir tahminim var. Bunu düzeltmek istiyorum. Hemen şimdi. Şimdiden. Belki bunu yaparsam, Harlow'a olan takıntım sona erer.

Bu sorunu çözersem, belki de zihnim onunla konuşma ihtiyacından vazgeçer.

Belki, belki, belki.

Ama ona da senaryodaki sorunun ne olduğunu anlatmak istiyorum. Onun da bunu fark edip etmediğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Paylaşmak istememem gerekirdi ama istiyorum.

Tribeca'daki bir sonraki toplantıma giderken kendime bir söz veriyorum: Sadece o konuyu açarsa ona söyleyeceğim.

İşte bu. Bu iyi bir sınır.

Toplantım bittikten sonra, aklımdaki sınırimla birlikte Columbus Circle'a geri dönüyorum. On dördüncü kata ulaştığımda resepsiyondaki Christian'a selam verip koridordan aşağı doğru ilerliyorum. Ofisime girdiğimde Harlow içeri giriyor. Enerji dolu bir şekilde. O siyah etekle inanılmaz görünüyor.

"Sorunun ne olduğunu biliyorum," diye ilan ediyor, gözleri sevinçle parıldayarak.

Sorun çözenin heyecanıyla ısıldıyorum. "Ben de."

"Kahramanın geçmişine dair bir hikaye yok," diye açıklıyor.

Evet. Kesinlikle evet. Anladı.

"Austin hakkında yeterince bilgiye sahip değilim," diye ekledim heyecanla.

"Yazarların üzerinde çalışılması gerektiğini söylemelerine şaşmamalı," diyor o da aynı heyecanla.

"Ve ben Austin'i önemsemek istiyorum."

"Onun hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," diye karşılık veriyor kadın.

Birbirimize çok yakın duruyoruz, fikir alışverişinde bulunuyoruz. Bu, ön sevişme gibi, karşılıklı bir diyalog. Ama patron gibi davranmalıyım. İş bitirici olmalıyım. Boğazımı temizliyorum. "Salı günü bir rapor yazabilir misin? Çünkü ofis Pazartesi kapalı."

"Çok isterim. Hafta sonu üzerinde çalışacağım."

"Uzun hafta sonu boyunca çalışmak zorunda değilsin," diyorum.

"Hiç sorun değil. İsterseniz şimdi de bu konuda daha fazla konuşmaktan memnuniyet duyarım."

Duvardaki saate göz attım. "Birkaç telefon görüşmem var, sonra bir şeye gitmem gerekiyor," dedim, son kelime biraz buruktu. "Bir kokteyl partisine."

"Benimle gelmemi ister misin?" diye soruyor, nazık ve arkadaş canlısı bir şekilde.

Tahmin edebileceğinizden çok daha fazlası.

"Bunun karmaşık olmasına gerek yok," diye ekliyor kimsenin duymaması için fısıltıyla. "Ben senin yardımcın olabilirim?"

Olaylara karşı duyduğum küçümseme bu kadar açık mı? Belki de ona karşı öyleyim. Onunla konuşmak, başka herhangi biriyle konuşmaktan daha kolay. O, günlerimin, anlaşmalarımın, sorunlarımın, müzakerelerimin tam tersi. Ona karşı hislerim en büyük sorun olsa da, bir bilmecenin içine gizlenmiş bir muamma gibi, bunların bir çözümü gibi geliyor.

Ama tüm bilmecelerimi çözmesini istiyorum, bu yüzden bu sefer kapıyı kapatıyorum. Kanepenin bir ucuna geçiyor. Ben de karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Sence neden bir bilmeceye ihtiyacım var?" diye soruyorum, gerçekten beni anlayıp anlamadığını öğrenmek için çaresizce.

Eğer beni görürse.

"Partilerden hoşlanmıyorsun," diyor açıkça.

"Fark ettin."

"Sana söylemiştim. Ben bazı şeyleri fark ederim."

Onun bana nasıl bu kadar dikkatle baktığına biraz şaşırdım. Ya da belki de çok şaşırdım. Ve tamamen büyüledim. "Her şeyi fark ediyorsun," dedim.

"Partilerde de içki içmem. Hiç içki içmem," dedi ve ben bunu onun hakkında bilmiyordum. Bilmem için hiçbir sebebim yoktu.

"Öyle mi?" diye soruyorum, ondan her zaman daha fazlasını isteyerek.

"Yirmi birinci yaş günümde alkol almadım."

"Öyle mi?" Gülümsememi gizlemiyorum. Bu iyi haber. Hayır, en iyi haber. Benimle aynı kırıksıklıklara sahip birine neredeyse hiç rastlamıyorum.

"Sarhoş olmak istemiyorum. Bana göre değil. Kontrolü seviyorum." Bir an duraksıyor, ifadesi kırılğan. "Gençken bu kontrolüm yoktu."

Söylemediği her şeyi duyuyorum. Kontrol edilemez durumların, canavarca bir iştaha sahip bir adamın ve üzerinde hiçbir söz hakkının olmadığı bir dünyanın içinde büyüdü.

"Tüm seçimlerinizi berrak bir zihinle yapmak istiyorsunuz. Onları kendiniz için yapmak istiyorsunuz," diyorum.

"Kesinlikle."

Onunla ne kadar çok konuşursam, onu o kadar çok içime alıyorum. Genellikle paylaşımcı değilim. Sevmiyorum. Ama Harlow beni ikna ediyor. "İşte bu yüzden etkinliklerden önce parkta dolaşıyorum. Bir partiye katılmadan önce kendimi hazırlamak için. Hareket etmek, yürümek, genellikle aynı yolu kullanmak, bunu yapmama yardımcı oluyor."

"Peki, neden partilerden hoşlanmıyorsun?"

"Annem içki içiyor. O bir... alkolik. Bunu kimseye söylemiyorum," diye itiraf ediyorum. Ama Harlow insan gibi değil. Ona güveniyorum. Nedenini bile bilmiyorum, belki de bana sadece ona güvenmem için sebepler verdiği içindir. "Çocukken hep partiler verirdi, arkadaşlarını eve davet ederdi. Hepsi sarhoş olurdu. Her zaman. Evimde içki içerlerdi, şişeler tutarlardı, şarkı söylerlerdi, dans ederlerdi, her şey hakkında çok yüksek sesle konuşurlardı. Herkesi böyle görmekten nefret ederdim."

"Bu kulağa zor geliyor," diyor nazikçe. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

“Öyle olmak istemiyorum.” Her kelime bir yara izi gibi. Kuru ve sert.
“Ben olmak istiyorum...”

"Kontrol altında mı?" Benim gibi söylemiyor. Söylemesine de gerek yok.

"Evet."

"Peki, ben de sizinle geleyim mi?" Sesi umutlu ve istekli geliyor.

İşim her zaman önceliğim olmalı. İş ortağımla olan ilişkim. Kurduğumuz imparatorluk. Kaybedecek her şeyim var, yine de kanepeye doğru ilerliyorum. Daha yakına oturuyorum. "Harlow, bunu daha önce de söyledim. Tekrar söylemem gerekiyor." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ama devam ediyorum. "Gerçekten bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun? Sen ve ben bir partide?"

"Bu fikri beğendim," diyor güçlü ve emin bir şekilde.

Onun gücünü içime çekiyorum, bana enerji vermesine izin veriyorum. "Ben de öyle," diyorum sessizce, gerçeği söyleyerek. "Sorun da tam olarak bu."

Yüzünde bir anlığına yeniden gülümseme beliriyor, sonra da kendini tutuyor gibi görünüyor. "Neden sorun bu?"

"Nedenini biliyorsun. İşleri karmaşıklştırıyor," diyorum, durumumuzdan ve aramızdaki tüm engellerden tekrar sinirlenerek.

"Ama zaten karmaşıklar," diye karşı çıkıyor.

Pencereden dışarı bakıyorum, aşağıda Central Park, ötesinde New York. Sonra kanepemdeki esmer güzelliğe bakıyorum, kalbim acımasızca çarpıyor. Dudaklarını bir öpücükle ezebilir, vücudunu kaplayabilir, aklını kaybedene kadar onunla sevişebilirdim.

Kendini toparla.

"O kadar karmaşıklar ki, bazen senin yanında düşünemiyorum bile," diye itiraf ediyorum ve bu inanılmaz bir rahatlama.

"Benim için de aynı," diyor nefes nefese. "Benim için de aynı... Bay James."

Kirpikleri titriyor.

Bana ilk defa böyle sesleniyor ve bu çok seksi, çok tehlikeli.

Kalbim duruyor, sonra tekrar atmaya başlıyor, hem de iki kat daha hızlı. "Biliyorsun ki ofiste kimse bana Bay James diye hitap etmiyor, değil mi?"

"Bunu yaptığımda hoşuna gidiyor mu?"

Yumruklarımı sıktım. "Fazla," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

O bana daha da yaklaşıyor. Ben de parmaklarımı avucumun içine daha sertçe bastırıyorum.

Sonra adımı bir kez daha fısıldadı, her harfin üzerinde oyalanıyormuş gibi dudaklarından kayıp gitmesine izin verdi. "Bay James..."

Her şeye "lanet olsun" demeye çok yaklaştım. Kapıyı kilitleyip onu duvara yaslamaya, tişörtünü yırtıp atmaya ve dudaklarımı onun dolgun, baştan çıkarıcı tenine bastırmaya çok yaklaştım.

Ama ofis telefonum çalıyor.

Arayana hem teşekkür etmek hem de ona lanet okumak istiyorum.

Jules, interkomdan Carlos Mondez'in hatta olduğunu anons eder.

"Beni David Fontaine ile tanıştırmaya çalışan bir arkadaşım var. O aramayı cevaplamam gerek," dedim Harlow'a.

Yeşil gözleri parıltıyor, ardından dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor, sanki bir vakayı çözmüş gibi.

"Umarım parti kısa sürer," diyor.

"Ben de," diye mırıldandım, o da sessizce uzaklaşırken fısıldayarak, "Haftaya görüşürüz," dedi.

Salı gününün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

ŞAH MAT

Harlow

Uzun bir hafta sonu olduğu için Layla ve Ethan ile Hamptons'a gidiyorum. Ailesinin havuzunda raporum üzerinde çalışıyorum. Ayrıca, şu anda erişebildiğim fonları gözden geçirmek için yazın ilerleyen dönemlerinde bir toplantı ayarlayarak, vakıf avukatlarına da cevap veriyorum.

Ardından, Haziran güneşinin altında, dışarıdaki kanepesinde uzanmış, elimde bir Arnold Palmer ile, Bridger'a istediği bir şeyi teslim etme planım üzerinde çalışıyoruz.

Allison Tanaka-Fontaine onun iş dünyasının kalbine giden yol ve ben Allison'ı tanıyorum. Bu hafta nerede olacağını da biliyorum. Tablet ekranını arkadaşlarıma gösteriyorum, içimde bir heyecan kıvılcımı belirliyor. Umarım bu strateji işe yarar. "Ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

Layla kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Bu, adeta fıçıdaki balıkları vurmak gibi," dedi.

Gülüyorum. "Öyle mi gerçekten?"

Daha da yaklaştı, çenesini sıcak omzuma yasladı. "Gerçekten harika."

Ethan takdirle ıslık çaldı. "Sen çelik bakışlı bir baştan çıkarıcısın."

"İşe yarayıp yaramayacağından emin değilim." Ama umuttan uçuyorum.

"Denemeden bilemezsin," diyor.

"Dene Harlow, dene," diye ısrar ediyor Layla ama ben zaten oradayım.

Bir fırsat arıyordum ve buldum. Geçen yıl MoMA'da tanıştığım ve Bridger'ın çok istediği TV yazarının eşine bir e-posta gönderip ricada bulundum.

O gece Ethan, Layla ve ben kollarımızı havaya kaldırıp, kalçalarımızı sallayarak, müziğin ritmine kapılarak dans etmeye gittik. Harika bir gece geçiriyordum ama yine de bu muhteşem yaz haftasonunun bitmesini dört gözle bekliyordum.

* * *

Salı günü işe giderken, bir apartmanın önünde siyah bir döner telefon gördüm. Tuhaf. Birinin antika koleksiyonuna mı girecek yoksa çöpe mi atılacak? Bir fotoğraf çektim ve altına şu açıklamayı yazdım: Geliyor mu, gidiyor mu?

Raporumu zaten bitirmiş olsam da, tekrar gözden geçirmek ve tam doğru zamanda göndermek istiyorum.

Gün sonuna kadar bekliyorum, sonra Bridger'a e-postayla gönderiyorum. Kapanış saati yaklaşırken Jules eşyalarını topluyor. "Gitme vakti," diyor.

"Yapmam gereken biraz daha iş var."

Kaşını kaldırarak, "Nasıl isterseniz öyle yapın," dedi.

Yapacağım, Jules. Kesinlikle yapacağım.

Herkes, özellikle de Jules, gittikten sonra Bridger'ın ofisine gidip iki kez rap yapıyorum.

"İçeri buyurun," diyor ve ben de içeri girip kapıyı kesin bir şekilde, yüksek ve net bir sesle kapatıyorum.

"Ne düşündünüz?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Sence ben bunu zaten okumuş muyum?"

"Sanırım yirmi dakika önce iner inmez okudunuz," diyorum, kendime güvenerek ve güçlü hissederek.

"Raporunuzun harika olduğunu düşünüyorum. Ve sanırım telefon kapanıyor." Fotoğraflarıma baktığını itiraf ederken o mavi gözlerinde bir ışıltı var; bu itiraf beni çok mutlu ediyor.

"Sanırım geliyor. Ya da kalıyor demeliyim," diye ekliyorum.

"Ben de bunu görebiliyorum," diyor, gözlerini benden ayırmadan.

Şimdi kendimi çok neşeli hissediyorum. Cesur hissediyorum... Ona daha da yaklaşıyorum, kalçamı masasının kenarına doğru çıkarıyorum.

Gözleri bacaklarımda yukarıdan aşağıya doğru geziniyor, sanki kendini tutmaya çalışıyor ama dayanamıyor. Neyse ki ben de etek giymeyi onun bacaklarıma bakmayı sevdiği kadar seviyorum. "Carlos sana Fontaine ile tanışma fırsatı mı ayarladı?" diye sorarak onu teşvik ediyorum.

"Hâlâ üzerinde çalışıyor."

Gülümsüyorum ama Carlos'un sözünü tutmamış olmasından ne kadar mutlu olduğumu belli etmemek için hafifçe gülümsüyorum. "Peki, yarın akşam ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Bir an için irkildi. Onu şaşırttım. İyi. Dengesiz olduğunda en uysal hali oluyor. "Çalışıyorum," diye cevap verdi.

Başımı salladım, sonra masasının üzerine çıktım ve kalçamı kenarına yasladım. "Hayır, Petra Galerisi'ne gidiyoruz. Orada bir sergi var. Allison Tanaka-Fontaine, işletmenin gizli ortağı."

Onun gülümsemesinin yavaş ve durdurulamaz bir şekilde yayılışını izlemek gibiydi. "Sen vazgeçilmezsin," dedi sanki bana hayran kalmış gibi.

Güzel. Onu şaşırtmak istiyorum.

"Bizi VIP listesine aldıldım," diye ekledim.

"Gerçekten mi?"

"Elbette yaptım." Son sözü söyleyip bacaklarımı çaprazlayarak biraz daha yaklaştım. "Bunu senin için yapmak istedim."

"Harlow," diyor, alçak sesle uyarıda bulunuyor.

"Birlikte gidebiliriz," diyorum, daha da ısrar ederek. Bu fırsatı kaçırmayacağım.

"Birlikte mi?" diye soruyor, sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış, daha önce hiç telaffuz etmemiş gibi.

Avucumu masasının üzerinde daha da kaydırıyorum. Şimdi daha keskin bir açıdayım. Kalçalarımı, kıvrımlarımı ve göğüslerimi sergileyen türden bir açı. Bana dokunmak istediği tüm yerler. "Evet, tıpkı bir randevu gibi," diyorum ve gergin olmam gerekirdi. Ama değilim. Son bir yıldır bu an için hazırlanıyordum. Sadece hediyem için hazırım.

"Bu kötü bir fikir," diye uyarıyor.

Yanılıyor. Hiç de kötü bir fikir değil. "Bundan emin misin?"

Sert bir nefes daha. Gözleri kapanıyor. Adam savaş halinde. Eh, bazı adamların kovalaması gerekir. Doğrudum, masadan indim, kapıya yöneldim.

Sandalyesinin tekerlekleri gıcırıyor.

O da hemen ayağa kalktı, bileğimi kavradı, beni döndürdü ve kendine doğru sertçe çekti.

Bileğimde karıncalanma hissediyorum. Bedenim adeta şarkı söylüyor.

Gözlerinde ateşle bana dik dik bakıyor. "Son birkaç haftadır beni sadece kışkırtıyorsun," diye tıslıyor.

Bir suçlama. Ve aynı zamanda gerçek.

"Güzel," diye alaycı bir şekilde fısıldadım.

"Neden beni kışkırtıyorsun ki?" diye soruyor, ama bu bana yöneltilmiş bir soru değil. Evrene yöneltilmiş bir soru. Retorik bir soru.

Yıkılmakta olan bir adamın portresi. Bu oluyor. Tam gözlerimin önünde. Bu bir sanat ve ben buna bayılıyorum.

Kalp atışlarım inanılmaz derecede hızlı.

Ama ben sabırlı oldum. Şansımı bekledim. Sabırlı kalıyorum.

Eğilecek. Kırılacak. "Öyle miyim Bridger? O kadar cazip miyim?" diye soruyorum.

Burun delikleri genişledi. Sertçe nefes verdi. "Öz kontrolümü yok ediyorsun, Harlow."

Ona karşı kötü bir tilki gibi mırıldanıyorum: "Öyleyse... mahvet. Sadece mahvet."

Yüzümü kavradı ve istediğini aldı; dudaklarımı ateşli bir öpüşle kavradı.

KİRAZ GİBİ

Köprücü

Yaptım işte. Asla geçmeyeceğime yemin ettiğim çizgiyi aştım. Ama dudaklarımı onun dudaklarına değdirirken, henüz çok geç değil. Durabilirim.

Bu, çok çabuk bitebilecek tutkulu bir öpücük olabilir ve sonra ben uzaklaşırım.

Neredeyse aklanmıştı.

Bunun bir hata olduğunu söyleyebilirim.

Bunu bir kerelik, bir daha asla tekrarlanmayacak bir şey olarak kabul edin. Tabii eğer daha ileri gitmesine izin vermezsem.

Ama dudaklarımız bir kez daha birbirine değdiğinde, kemiklerim elektrikle çatırdıyor. Sonra sanki bütün şehir kıvılcım saçıyor. Bir fırtına gibi, gök gürültüsü ve şimşek gibi, gökyüzünün yarılması gibi öpüşüyoruz. Ve bu fırtınalı öpüşte biliyorum. Sadece biliyorum.

Geri dönüş yok.

Durabilirdim. Ama durmayacağım. Bu yüzden istediğimi alacağım.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve dudaklarını ezerek Harlow'u yuttum.

Bu tamamen yanlış.

Onun o enfes iç çekişleri zihnimi dolduruyor.

Bu tamamen doğru.

O kadar duyarlı ki, öpüşümün altında eriyor, tatlı iç çekişler ve nefes nefese kalışlar mırıldanıyor. Sesleri aklımı başımdan alıyor. Özlemi beni elektrikliendiriyor.

Ve daha fazlasına ihtiyacım var.

Daha derin. Daha yakın. Durmaya niyetim yok. Bu ofisin ötesinde hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. O benimle burada ve dünyanın canı cehenneme.

Elleri göğsüme doğru tırmandı, tişörtümün kumaşı üzerinde gezindi. Beni sıkıca kavradı, bırakmayı da reddetti.

Ondan bir çekme.

Benim itmemle.

Ve biz ilk öpücüğün bir tangosuyuz.

Dudaklarının tadı inanılmaz. Sanki...

Nefes nefese kalmış bir halde kendimi kaybediyorum. "Kiraz gibi tadın var," diyorum.

"Bu benim dudak parlatıcım."

"Bağımlılık yapıyor."

Gözleri parıldıyor. "Öyleyse bir nefes daha çek."

"Tamam," diyorum ama önce gözlerimle ona doyasıya bakıyorum, görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Işıltılı gözlerinden güzel dudaklarına, narin boynuna kadar güzel yüzünü.

Onun vücudunun her santimini keşfetmek istiyorum. Harlow'un tüm bölgelerini öpmek, her yerinin tadını öğrenmek istiyorum; köprücük kemiği, boynu, karnı, dizlerinin arkası, uyluklarının arası.

Bunun üzerine onu tekrar öpüyorum ve beynim çıldırıyor. Vücudum aşırı ısınıyor.

Çevik parmakları gömleğimin yakasını sıkıca kavradı. Onu öperken dudaklarından muhtaç bir inilti döküldü.

Alt dudaklarını emiyorum. İnliyor.

O ses.

Bu seksi ses beni öldürüyor.

Tahrik olduğunda nasıl ses çıkardığını bilmemeliyim.

Ama şimdi yapıyorum ve şimdi daha da büyük bir arzuyla yanıp tutuşuyorum. Kanımda dolaşıyor. Beni ileriye itiyor. Dudaklarını ısıtıyorum, dişlerimle ve dilimle, yumuşak ve sert, itip çekerek.

Sonra, hevesli ellerini boynumun arkasına doladığında ve beni inanılmaz derecede kendine çektiğinde, bu artık bir öpücük sayılmaz.

Bu bir ön sevişme.

Vücudumu onun vücuduna bastırıyorum, onun da benim uyarılmamı hissetmesine izin veriyorum, aynı şekilde onun da uyarılmasını da çok istiyorum.

Bu durum beni çıldırtıyor.

Beni pervasız hale getirdi.

Bir öpücük daha ve sonra duracağım.

Ama dudakları, kokusu ve üzerimde dolaşan elleri...

Ona dokunmalıyım. Yüzünü bıraktım, elimi yan tarafına doğru kaydurdum, göğsünün hatlarına hafifçe dokundum.

Titreyerek, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Öpüşmeyi kesmem yeterli. Ona, eminim ki, vahşi gözlerle bakmam da yeterli.

Bana daha da vahşi gözlerle bakıyor. "Bridger," diye fısıldıyor, sesi adeta duman gibi.

"Evet?" diye sordum bulanık bir sesle.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor.

Üç kelime ve teslim olsam daha iyi olurdu.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ben de seni istiyorum" demek apaçık ortada. Bunun yerine, avucumu kalçasının üzerinden kaydırıp, uyluğunun dış kısmına dokunarak eteğinin ucuna doğru ilerliyorum. Bütün bu süre boyunca bana bakıyor, dudakları aralık ve kızarmış, boynu uzun ve davetkar bir şekilde uzanmış.

"Ve sen benim için tamamen zararlısın," diyorum sonunda. Çünkü bu doğru. Ve gerekli.

Sadece gülümsüyor. Yavaşça, biraz da muzipçe. Sonra alt dudağının kenarını ısıyor ve "Ama bu seni durdurmuyor, değil mi?" diyor.

Dişlerimi sıktım, durmaya çalıştım, gerçekten çok çalıştım. Ama sonra çenesini yukarı kaldırdı. Bir davet gibiydi. "Daha önce boynumu düşündün mü?"

Sanki kirli zihnimin içini görebiliyor. Nefes nefese kalıyorum.

Uzaklaş. Sadece uzaklaş.

Ben oradan uzaklaşmıyorum.

"Fazlası," diye itiraf ediyorum. Artık mantıklı düşüncenin ne olduğunu bile bilmiyorum. Onunla birlikte aklımı kaybettim.

Sağ elini kaldırıyor ve şehvetli, baştan çıkarıcı bir şekilde parmak uçlarıyla boynunu, sonra boğazının çukuruna, sonra biraz daha aşağıya

doğru, göğüslerinin üst kısmını okşuyor. Bana takip edebileceğim bir iz bırakıyor.

Yüzümü eğip orasını öpüyorum. Tadı çok tatlı, çok cezbedici. Çok geçmeden, ağzım açık bir şekilde boğazının boyunca okşayışlarımı sürdürürken inliyorum. Elim eteğinin kenarıyla oynuyor ve tehlikenin kırmızı bölgesinde flört ediyorum.

Onu öpmek ayrı bir şey, ona yakın bir şekilde dokunmak ise bambaşka bir şey.

Eğer o çizgiyi koruyabilirsem...

Bir iki ya da on saniye daha keyif alacağım ve bir daha yapmayacağım.

Ama sonra bir elini saçlarımın arasına kaydırırken diğer eliyle elimi kavlıyor. Kendi bacağına üzerinde. Parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor.

Elim karıncalanıyor. Her yerim titriyor. Bütün vücudum titriyor ve onun verdiği hissi kaldıramıyorum. Öpüşmeyi kesiyorum, şehvet dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Ama ben onun ısıltılı gözlerinde sadece şehvet görmüyorum.

Özgüven görüyorum. Kesinlik görüyorum. Planı olan bir kadın görüyorum. El ele tutuştığımız elleri eteğinin altında hareket ettirirken gözlerini kaçırmıyor.

Uyarı işaretleri yanıp sönüyor, yine de... gidiyorum.

Avucumu iç bacağına ipeksi teni boyunca gezdiriyor.

"Harlow, tatlım," diye uyarıyorum, bu sevgi dolu takma ad istemsizce ağzımdan kaçıyor.

"Balım?" diye soruyor ama bu pek de bir soru değil. Daha çok kirli bir zevk.

Ona cevap vermiyorum.

Buna gerek yok.

İkimiz de az önce ne yaptığımızı biliyoruz.

O, bir deniz fenerinde, bir denizciyi evine yönlendiren muhteşem bir silüet gibi. Eli teninde yukarı doğru, gittikçe daha da yaklaşırken, onun ışığını takip ediyorum.

Onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Onun ıslaklığını hissedebiliyorum.

Ne tür iç çamaşırı giyiyor? Orgazm olması ne kadar sürer? Kontrolünü kaybettiğinde nasıl ses çıkarıyor?

Kötü düşünceler zihnimi kasıp kavuruyor. Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarım korkunç bir çizgiyi aşmaya çok yaklaşırken onları sıkıca

kapatıyorum.

Birkaç gergin saniye boyunca, yangın alarmının çalmasını, bir telefon gelmesini, kapıya birinin vurmasını umuyorum.

Ama kendi kapımı kendim çalmak zorunda kalacağım.

Sanki yanmışım gibi, hızla geri çekiliyorum, bir adım geri atıyorum, elimi ağzımın üzerinden geçiriyorum. Sanki onun tadını silip atabilmişim gibi.

"Yapamam," diye mırıldandım, başımı utanç içinde sallayarak.

Ya da belki de işlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiğime şaşırdım.

İş ortağımın yirmi bir yaşındaki kızıyla ilişki yaşayamam.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Neden?"

Birisi size sanki kıyafetlerinizi yırtmak istiyormuş gibi bakıyorsa, bunu sormak geçerli bir şeydir.

Ama cevap çok kolay.

Çaresiz ve hayal kırıklığına uğramış bir halde, kolumu savurarak önce ofisi, sonra kapıyı, sonra da bir şekilde tüm New York'u işaret ettim. "Bütün bunlar yüzünden," dedim kendime kızarak. "Şanslı 21, iş ve... her şey."

Gözleri parlıyor.

Alt dudağı titriyor.

Kahretsin. Onu üzmeye dayanamam. Ona doğru ilerliyorum, sonra duruyorum, vazgeçiyorum. Düşünüyorum. Sonunda düşünüyorum.

"Harlow," diye fısıldadım.

"Evet?"

"Bu çok riskli," diyorum, anlamasını rica ederek. Olabilecek tüm olumsuzlukları tek tek saymıyorum; hem itibarımı hem de şirketi riske atıyorum, ayrıca babası da ona sırtını dönebilir. Desteğini ondan çekebilir. Henüz gerçek bir işi bile yok. Onun geleceğini de riske atamam. "Ve seni de. Seni incitmek istemiyorum."

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Anlıyorum." Sonra derin bir nefes aldı ve az önce zihninden geçen tüm duyguları silmiş gibiydi. "Gitmeliyim."

Bu düşünceden nefret ediyorum ama sertçe başımı sallıyorum. "Yapmalısın," diyorum ve yüzündeki ifade çok sert, çok güçlü.

Kapıya doğru uzanıyor, yaşına göre olgun, güçlü görünüyor.

"İyi geceler," diyor, daha önce ondan hiç duymadığım bir tonda. Hem hüznü hem de soğuk. Sanki bu ton bir zorunlulukmuş gibi.

"İyi geceler."

O gidiyor ve ayakkabılarının tıktırması dindiğinde, asansör kapıları kapanırken, ben de kanepeme yığılıp ellerimi başıma koyuyorum, göğsümün bu kadar boş hissetmemesini diliyorum.

HERKES BİR ŞEY İSTİYOR

Köprücü

Sorun şu ki, o gece eve döndüğümde içimde bir boşluk hissetmiyorum.

Kendimi gergin ve huzursuz hissediyorum.

O on dakikayı durmadan tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum.

Bu azgın düşüncelerle dairede yalnız kalmaya dayanamıyorum, bu yüzden geç saatteki yoga dersine gidiyorum. Axel köşede buluşacağımızı söylüyor.

Binadan çıkarken kapıcı bana seslendi. "Hey, Bay James. Sizin için bir şeyim var," dedi lobideki parlak siyah masanın başındaki yerinden. Sanki paylaşacak bir sırrı varmış gibi beni yanına çağırdı.

"Hey, Randy. Elinde ne var?"

Lacivert üniformalı bıyıklı adam sesini sahne fısıltısına indiriyor. "Kuzenim Joey'nin bir senaryosu var. Bir grup iş arkadaşı etrafında dönen yeni bir aksiyon dizisi ve her birinin özel güçleri var. Efsanevi olacak. Yarın size getireceğim," diyor geniş bir gülümsemeyle.

Ben de onlara karşılık gülümsüyorum. Başka bir senaryo okumak için can attığım için değil. Çünkü bu benim hayatım. Herkesin, her yerde, içinde bir TV şovu potansiyeli var ve sürekli benden senaryolarını okumamı istiyorlar. Ian ve benim Sweet Nothings'e yaptığımızı onların şovlarına da yapmamı, onları zirveye taşımamı istiyorlar.

Bu benim lanet olası işim. Program bulmak, program yapmak, bu programların Ian'a, bana ve çalışanlarımıza para yağdırmasını sağlamak.

"Harika fikir, Randy," dedim ona, sonra da ılık Haziran akşamına doğru çıkarken hızlıca başımı sallayarak veda ettim.

Randy'nin kuzeninin programı bir sonraki hit olacak mı? İhtimaller hayır diyor. Ama yine de bu istek, dikkatimi televizyona, medyaya ve Ian ile birlikte kurduğum işe yeniden odaklıyor.

Harlow'un babasıyla Sweet Nothings üzerinde çalışmaya başladığımızda ve bunu gerçekleştirmek için Lucky 21'i kurduğumuzda yirmi beş yaşındaydım.

O dizi benim en büyük başarım. Sweet Nothings, kazandığım saygınlığın ve sonrasında gelen dizilerin yapım nedenidir.

Şirketimizin milyonlarca dolar değerinde olmasının sebebi bu.

Bu gerekçeyle oynayamam.

Köşeye doğru yürürken omzuma bir tokat yedim. Döndüğümde Axel'i gördüm. "Süper kahraman iş arkadaşları mı?" diye sordu kaşını kaldırarak. Arkamda olmalı ve tüm konuşmayı duymuş olmalı.

Stüdyoya doğru birlikte ilerlerken omuz silkiyorum. "Bir sonraki büyük hitin nerede çıkacağını asla bilemezsin."

"Randy geçen hafta bana kolluk kuvvetlerinden kaçış sahnesini daha iyi yazmanın yollarını gösterdi. Herkes bir şeyler biliyor ve herkes bir şeyler istiyor."

"Öyle değil mi?" diye karşılık veriyorum.

Ama Axel yeni bir gruptan bahsederken ben daha fazla bir şey söylemiyorum. O konuşurken, Harlow'un gözlerindeki öpüşme sonrası sersemlemiş ifadeyi, ardından dudağındaki ısırık izini görüyorum. Arzusunun kokusunu içime çekiyorum.

Dudaklarımda onun kiraz kokulu dudak parlatıcısının kokusunu yeniden hissediyorum.

"Onları sana göndermemi ister misin?"

Axel'in neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum. "Ne?"

Axel gülüyor. "Size yeni şarkılarımdan bahsediyordum."

"Özür dilerim. Dalgındım."

Yanlarından egzoz dumanı püskürterek geçen otobüse gözlerini devirdi. "Tahmin etmiştim zaten."

Sonraki blok boyunca aramızda garip bir sessizlik oldu, ardından stüdyoya yaklaşırken boğazını temizledi. "İyi misin Bridger? Kendine hiç benzemiyorsun."

İçimden bir ah çektim. "Hayır, ama iyiyim."

Stüdyoya giriyorum ve bir saatliğine bu duyguları zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

* * *

Ama eve döndüğümde hâlâ çok gerginim. Aklımdaki her düşünce, ofisimdeki kapının önünde geçirdiğim o on dakikaya geri dönüyor.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp duşa yöneldim ve suyu en yüksek ayara getirdim. Banyo buharla doldu ve kısa sürede elimi duvara vurup kendimi çılgınca bir şekilde terlemeye başladım.

Uzun zamandır böyle mastürbasyon yapmamıştım.

Telaşlı. Acil.

Görüntüler gözümün önünde beliriyor. Eli elimde. Benim elim tehlikeli bir şekilde külotuna yakın. Orada olmamı istiyor.

Beni aynı çılgın arzuyla istiyor.

Boğazımdan hırıltılı bir inilti geliyor, sonra nefes nefese, başımı suyun altına sarkıtarak soluk soluğa kalıyorum.

Belki de sadece onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Belki de iyi niyetli bir ahmak bugünü silip süpürür.

* * *

On dakika sonra yatakta huzursuzlanıyorum, içimde bir şey beni kemiriyor.

Elbette içini kemiren bir şey vardı. Ian'ın kızına dokundun.

Sinirlenmiş ve gergin bir şekilde ışığı kapatıyorum. Yarınki planlarımı zihnimde gözden geçireyim, belki o zaman uyuyabilirim.

Güne sabah toplantılarımla, öğleden sonra görüşmelerimle ve daha sonra da...

Yarın gece. Çarşamba akşamı.

İşte bu. Beni rahatsız eden şey bu.

Hemen doğruldum ve komodinin üzerindeki telefonumu kaptım.

Planları onaylamadım. Ayrılış şeklimden sonra onunla gitmeyeceğimi düşünebilir. Ya da onsuz gideceğimi düşünebilir.

Ona bir mesaj gönderdim.

Bridger: VIP biletler için tekrar teşekkür ederim. Belki orada buluşmalıyız.

Harlow: İyi fikir.

İçim alt üst oluyor.

Bu hiç ona benzemiyor. Hiç ona benzemiyor. O zeki ve keskin zekalı biri. En iyisi onu kendi haline bırakmak. Gerçekten de, bırakmalıyım.

Bu yüzden bugün doğru olan bir şeyi yapıyorum: Telefonumu kapatıyorum ki onunla tekrar tartışmaya girmeyeyim.

BAKİRE TOPLULUĞU

Harlow

Bal.

Bana bir takma ad verdi.

Lezzetli, seksi bir tane.

"Balım" sadece bir kez öptüğün birine verdiği bir isim değil. Yeterince okudum, yeterince gördüm, yeterince biliyorum. Ben onun balıyım.

Ve tek bir aksiliğin moralimi bozmasına izin vermeyeceğim. Basitçe... Bridger bilmeceğini çözmenin yeni bir yolunu bulacağım.

İstediğimi istiyorum ve onu elde etmek için, yani onu elde etmek için, işim henüz bitmedi.

Ertesi sabah, aklı başında, Upper East Side'lı bir kızın yapacağı şeyi yaptım. Takviye kuvvet çağırdım. İşe giderken Layla ve Ethan'a, Layla'nın çok sevdiği yakındaki bir lokantada hızlı bir öğle yemeği için buluşup buluşamayacaklarını soran bir mesaj gönderdim.

Neon Diner'da bir iş yemeği, diye ekliyorum.

Elbette, ikisi de evet diyor.

O zamana kadar, gelmiş geçmiş en iyi stajyer olacağım. Lucky 21'e giriyorum ve sabah benden beklenen her şeyi ve daha fazlasını yapıyorum. Mükemmel raporlar yazıyorum. Jules'dan emir alıyorum. Bridger'ı görmüyorum bile, onunla konuşmuyorum veya mesajlaşmıyorum.

Öğle vakti yaklaşırken, dahili dudak parlatıcısı kılıfı olan telefonumu kapıyorum—çantalar berbat—ve Jules'un masasına uğruyorum.

"Öğle yemeği yemeye gidiyorum. Kırk beş dakika içinde döneceğim," dedim ifadesiz yüzlü kadına.

Tertemiz masasından başını bile kaldırmadan, "Bir saat alabilirsiniz. Bu herkes için standart bir uygulama." diye yanıtlıyor.

Prensesler bile.

"Kırk beş dakika yeterli. Hiç sakıncası yok," diyorum neşeli bir şekilde. Bağlantılarımdan faydalanıyormuş gibi görünmek istemiyorum.

Gözlerini göremiyorum ama gözlerini devirdiğini hissediyorum. Sonra yüzünü kaldırıyor. Ağzı sıkı. Koyu renk gözleri delici. "Bu yaz stajının sonunda Lucky 21'de mi kalacaksın?"

Soruyu sorma biçimi ve yoğunluğu beni şaşırttı. "Aslında bilmiyorum," dedim, kendi şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. Planlarımla ilgilendiğini düşünmemiştim.

Omurgasını dikleştirdi. "Açık bir pozisyona başvuracaksanız, bunu bilmek isterim. Bu, kaynaklarımı daha verimli kullanmama yardımcı olur."

Jules, buraya gelmemin tek bir sebebi var ve bunun işle hiçbir ilgisi yok.

Ama medyada çalışmak gibi bir arzum olmadığını bilmesine gerek yok. "Teşekkür ederim. Sonbahar planlarım hakkında çok düşündüm. Size haber vereceğim."

"Öyle yap," diyor ve sonra gürültülü klavyesinde tık tık, durmadan yazmaya devam ediyor. Ne bir veda, ne de bir kovma yok. Ama işte bu, lafı dolandırmayan Jules'un tarzı.

Tam gitmek üzereyken boğazını temizleyip, "Eğer kalmak istemiyorsanız, geç saate kadar kalmak zorunda değilsiniz," dedi.

Sırtımdan aşağıya doğru bir korku ürpertisi geçti.

Dün gece ne yaptığımı biliyor mu? Ya da akşamları Bridger'ın ofisinin etrafında dolaştığımı fark etti mi?

Hiçbir fikrim yok. Sinirlerimi bastırıp tekrar onunla yüzleşiyorum. Ne kadar kötü kız gibi görünürsem, o da beni o kadar kötü kız sanacak.

"Teşekkür ederim, ama ben de okulda böyleydim. Geç saatlere kadar çalışırdım, erken gelirdim," diyorum omuz silkerek.

Araştır bakalım, Jules. Carlisle Akademisi'nde sınıf birincisiydim ve ilk yirmi beş arasında yer alan bir üniversitede Fransızca ve sanat tarihi çift anadal yaparak mezun oldum. İşten erken ayrılan tembel biri değilim.

Bu sözlerin ardından, endişelerimi bir kenara bırakıp öğle yemeğine çıkıyorum. Bridger ile vakit geçirmeme izin veriliyor. Hatta bu bekleniyor.

Babam, stajım için Bridger'ın irtibat kişisi olacağını açıkça belirtti. Ofis ziyaretlerimde hiçbir yanlış yapmadım.

Yine de, ayrılırken Bridger'ın kapısına bile bakmıyorum. Jules'a hiçbir yem vermeyeceğim.

* * *

Lokantada arka planda 60'lar müziği çalıyor. Nane yeşili ve pastel pembe etekli garsonlar telaşla koşturuyor. Jukebox'tan Elvis şarkıları çalıyor.

Ve retro lokantadaki masasının kendi tarafında oturan Layla, kendini yelpazeliyor. "Aman Tanrım. Kulağa çok ateşli geliyor," diyor arkadaşlarıma dün gecenin hikayesini anlatmayı bitirdiğimde.

Layla, mücevherlerle süslü elini yüzünün önünde sallıyor, gümüş kurukafa yüzüklerinden oluşan koleksiyonu öğleden sonra ışığında parıldıyor. Yanında Ethan bana ıslık çalarak, "Vay be, kızım. O hikayeyi tekrar anlatır mısın?" diyor.

Onların maceralarımın keyif aldıklarını görünce biraz gururlandım. Ben de çok keyif aldım.

Layla, "Benim de aşk hayatım deniz kızlarından bile daha yok denecek kadar az olduğu için bunu tekrar duymam gerekecek," diye ekliyor.

Elimle dur işareti yapıyorum. "Bekle," diye araya giriyorum. "O çocukla çıkıyordun sanıyordum? Annenin senin için mükemmel olduğunu düşündüğü çocukla?"

Layla, "Annem onun mükemmel olduğunu düşünüyor çünkü ailesi üç yat alacak kadar zengin ve onun makyaj imparatorluğunu çalmaya kalkışmaz," diyor.

"Elbette, romantik hayatınızın en önemli ölçütü bu," diye ekliyor Ethan.

"Onunla bir kere dışarı çıktım. O kadar sıkıcıydı ki, 'Sana hisse senedi portföyümden bahsedeyim' dedi," diyor. "Dolayısıyla, seks ve aşk hayatım denizkızı seviyesinde."

Ethan, Layla'nın tabağından bir patates kızartması alıyor. "Not: Son randevumdaki kız kendini deniz kızı sandı."

Layla kaşlarını çatı. "Kuyruğu balık kuyruğu gibi miydi?"

"Yoksa o da 'deniz kızı olmak istiyorum' diyenlerden mi?" diye soruyorum, ben de bir patates kızartması kaparken.

Başını sallayan Ethan, elini umursamazca salladı. "Yani, önceki hayatında bir deniz kızıymış." Sonra yaklaştı. "Benden bu kadar. Bize o öpüşmeyi tekrar anlat ve tek bir ayrıntıyı bile atlama. Layla, bu gece 'Tek Kişilik Randevu Gecesi'nden aldığı yeni oyuncaklarını denerken bu hikayeyi kullanmalı."

Layla, Ethan'ın omzuna vurur. "Sen de öyle."

"Oyuncağını test etmiyorum kızım," diyor.

Ama hikayeyi tekrar anlatmak istemiyorum. İçgörüyü ihtiyacım var. "Arkadaşlar, yardım edin. Çıkamazda gibiyim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu birlikte iyi olabileceğimize nasıl ikna edeceğim?" diyorum.

Yatakta kesinlikle iyi.

Belki de yataktan kalktıktan sonra bile iyi gelebilir.

Ama her şeyi sırayla yapalım.

Layla kaşlarını çatıyor, bir dakika düşünüyor. "Bak, muhtemelen bundan hiçbir şey çıkmayacak," diyor her zamanki gibi gerçekçi bir şekilde.

Gerçeği kabullenerek başımı salladım. "Biliyorum." Hem de çok iyi biliyorum.

"Ama belki senden bir şeye ihtiyacı vardır," diye yardımcı olmaya çalışıyor Layla.

"Evet, onun külotunu çıkarması ve vücudunu önüne sermesi gerekiyor," diye fısıldıyor Ethan.

Gülerek kıkırdadım.

Layla ona tekrar yumruk atar. "Bir şey kastetmiştim... duygusal, felsefi bir şey, seni top taşıyıcısı."

"Ah, doğru, o," diyor Ethan, sonra çaresizce omuz silkerek. "Testosteron. Ne yapabilirsin ki?"

Ama asıl soru bu. "Ne yapabilirim?" diye soruyorum, yoluma devam ederek.

Layla parmağıyla çenesine dokunuyor ve ben de derin derin düşünüyorum, dün gece olanları milyonuncu kez zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum.

Ama bu sefer yakınlığa değil, kelimelere odaklanıyorum.

Bu çok riskli.

Bridger, anlaşılır bir şekilde, birilerinin hakkımızda bilgi sahibi olmasından endişeleniyor. "Güvenilir olduğuma dair güvenceye ihtiyacı olmalı," diyorum, sanki sınıfta doğru soruyu cevaplamışım gibi. "Sadece

onun sırlarını değil, bu sırrı da saklayacağıma dair güvenceye ihtiyacı olmalı."

Layla'nın mavi gözleri parlıyor. "Ah evet, aynen öyle bebeğim," diyor Layla, tokatlanmak için avucunu uzatarak.

Ethan da aynısını yapıyor.

"Ve kesinlikle sırrımızı saklayabilirim," diye ekliyorum. Sonuçta, hayatımın son birkaç yılını her şeyi kendime saklama konusunda kusursuz bir sicil oluşturarak geçirdim. Babamın işleriyle ilgili tek bir kelimeyi bile, ilkokulda tanıştığım iki en yakın arkadaşımın dışında kimseye anlatmadım. Ebeveynlerimizin boşanmalarında, annemin ölümünde, ailedeki bağımlılık ve rahatsızlıklarda, iyi gecelerde, kötü sabahlarda, sevinçlerde ve zaferlerde birbirimize destek olduk.

"Yani ona ağzından kaçırmak istemediğini bildirmen gerekiyor," diye ekliyor Ethan.

Ama acaba ben o kadar iyi bir sır saklayıcı mıyım? Bu öğle yemeğinde kendi tezimi nasıl çürüttüğüm için biraz utanarak yüzümü buruşturuyorum. "Ama ikinize de söyledim," diyorum, sanki bir itirafta bulunuyormuş gibi.

Layla, "Şaka mı yapıyorsun?" der gibi bir ifade takındı. "Beyninizde yer kiraliyoruz. Biz sayılmıyoruz."

"Burası kasa," diyor Ethan, etrafımızda havada bir daire çizerek. Sonra elini Formika yüzeyine indiriyor. "Üçümüz birlikte gizli bir topluluk bile olabiliriz."

"Evet!" diyor Layla coşkuyla. Avucunu Ethan'ın avucunun üzerine sertçe vuruyor.

"Ben de katılmak istiyorum," diyerek elimi onlarınkine ekledim.

"İçeri girdiniz," diye ekliyor. "Ve şimdi... topluluğumuzun adı neydi? Bakireler Kulübü mü kullanacağız? En sevdiğimiz flört köşesinden sonra mı?"

Hepimiz bu isim altında yayınlanan, cinselliğe olumlu yaklaşan, faydalı bir flört köşesine bağımlı hale geldik. Pozisyonlar, fikirler, yaklaşımlar ve stratejiler hakkındaki yorumlarımızla birlikte her hafta birbirimizle paylaşıyoruz. Ama benim sadece bize özgü bir ismim var.

Mükemmel. Sinsi bir gülümsemeyle fısıldıyorum, "Biz Bakireler Topluluğuyuz."

Layla bana muzip bir bakışla baktı. "Ve bakirelik yeminini bozacak ilk kişi olarak seni aday gösteriyorum," dedi şeytani bir sırıtışla.

Ve Bridger'ın ilk adayım olmasını istiyorum. "Adaylığınızı kabul ediyorum."

Bu gece galeride Bridger'ı yanıma alıp bir köşeye çekeceğim, onunla konuşacağım, onu rahatlatacağım ve hem sevgilisine hem de kendisine göz kulak olacağımı söyleyeceğim.

ÇOK FARKLI ŞEYLER

Harlow

Jules'e bu akşam herhangi bir sebeple geç kalacağımı düşünme zevkini vermeyeceğim. Tam altıda kalkıp eşyalarımı alıyorum ve rahat bir şekilde, "Yarın görüşürüz. Bu akşam arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum. Alışveriş falan." diyorum.

Ona çocuk hastanesinde gönüllü çalıştığımı söylemeyi düşündüm ama ne kadar çok şey söylersen, yalan söylediğin o kadar belli oluyor. Bunu babamdan öğrendim.

Jules çantasını toplarken, "Elbette," diye karşılık verdi.

Daha fazlasını istemiyor. Çünkü zaten beni şımarık bir velet olarak görüyor. Onu aksine ikna etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Ha, bir de istediğiniz yeni veritabanını oluşturdum," diye ekledim. "Tüm acentelerin listesinin olduğu veritabanı. İhtiyaç duyarsak diye en sevdikleri hediyeleri de ekledim."

Gözlerinde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi, ama hemen sildi. "Harika," diye ekledi, sonra o da ayağa kalktı ve ben farkına varmadan benimle birlikte koridordan asansörlere doğru yürüyordu. Resepsiyondaki Christian ise çoktan mesaiyi bitirmişti.

Gözlerimi kısarak ileriye süzüyorum.

Ah.

Isla ve Bridger mı o? Sırtları bize dönük ama asansörlerin yanında konuşuyorlar.

Bu garip. Isla'yı Columbus Circle yakınlarında neredeyse hiç görmüyorum. Genellikle Eleventh'teki sette, senarist odasında oluyor.

"Ama ne zaman döneceğini biliyor musun?" diye sorduğunu duydum Bridger'a.

"Emin değilim," diyor Bridger, profesyonel ama biraz mesafeli bir tonla. "O ve nişanlısı düğün planlamakla meşguller."

Özellikle nişanlıya yapılan vurgu dikkat çekici.

"Pekala. Yani önümüzdeki hafta boyunca burada mı olacak?" diye soruyor Isla, neredeyse yalvarırcasına.

"Öyle düşünüyorum ama Isla, Sweet Nothings'in baş yazarı sensin. Ne yaptığını biliyorsun. Hikaye konusunda sana güveniyoruz," diyor, yatıştırmaya çalışmadan, kararlı bir şekilde. Bu, onun iş için babama ihtiyacı olmadığını hatırlatmak içindi.

"Sadece bu sahne fikrini onunla paylaşmak istedim. Sam, Josie ve avukat karakteriyle birlikte," diyor ve sesinde bir titreme oluyor. Hafif bir sarsıntı.

Ama onlara yaklaştığımızda Isla omurgasını dikleştirdi, dikkatlice etrafına döndü. Mavi gözleri irileşti, sonra bana yapmacık bir gülümseme gönderdi. "Merhaba Harlow. Nasılsın?"

"Harika," diyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye tekrar soruyor, sanki az önce aynı soruyu sormamış gibi.

Jules boğazını temizledi. "Merhaba Isla. Sweet Nothings konusunda sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı? En son revizyonlar ve senaryodaki yasal sorunları onaylayan standartlar ve uygulamalar raporu elimde."

Jules bölgesini işaretlemek için işese de olurdu.

Isla başını salladı, kızıl saçları hızla savruldu. "Hayır, iyiyim. Sadece..."

Ama sözünü bitirmeyince, Jules'un ilgisi kaybolmuş olmalı çünkü dikkatini Bridger'a veriyor. "TJ Hardman anlaşmasını sonuçlandırmak için yapılacak olan yaklaşan CTM toplantısıyla ilgili sana gönderdiğim tüm araştırmalar sende mi?"

"Evet, teşekkür ederim. Bu oldukça yardımcı oldu," diyor son derece profesyonel bir şekilde.

Gülümsememi zorla bastırıyorum. O anlaşmayı kazanmasına yardım ettiğimi belli etmiyorum. Jules çıldırırdı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, onu da yapabilirim," diyor.

Asansör gelip dördümüz içeri girdiğimizde, "Teşekkür ederim," diye yanıtladı. İçimizde babamı arayan kadın, benim ne yaptığımı merak eden kadın, hepsini inceleyen genç stajyer ve buradaki herkesin bir şeyler istediği adam vardı.

Çok farklı şeyler.

Bridger asansörün arkasında duruyor. Bana bakmıyor. Umursamıyorum. Kendini onlara ifşa etmesini istemiyorum. Elini bacaklarımın arasına sokmak istediğini belli etmediği için memnunum.

Jules başını Bridger'a doğru eğdi. "Bu gece nereye gidiyorsun?"

"Bir etkinliğe gidiyorum," diyor kesin bir ifadeyle.

Jules'un etkinliklerden hoşlanmadığını bilip bilmediğini merak ediyorum, ama sonra "Ne kadar eğlenceli!" diyor.

Ha. O bilmiyor. Ama ben biliyorum. Ben bazı şeyleri biliyorum. Bazı şeyleri fark ediyorum.

"Bu bir iş," diyor sert bir şekilde, sanki eğlenceli olması imkansızmış gibi.

Onun için öyle olmayacak.

Ama ona yardım edebilirim. Bu gece onun en yakın arkadaşı olabilirim.

Asansör ağır ağır aşağı inerken, Isla telefonuyla oynuyor, parmakları sanki ışık hızında mesaj gönderiyormuş gibi uçuşuyor. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. Muhtemelen mesajlaştığı kişi sevgilisi.

"Bu gece de çalışacağım. Biraz araştırma yapacağım," diye ekliyor Jules ve bu, daha önce gördüğüm kayıtsız yönetici asistanına hiç benzemiyor. Daha çok ona yaranmaya çalışıyor gibi. Daha önce hiç böyle bir şey yaptığını görmemiştim.

Lobiye ulaştığımızda, büyük döner kapılara doğru dağılıyoruz ve Jules bana neşeli bir şekilde, "İyi alışverişler, Harlow," diye sesleniyor.

Doğru. Elbette bunu belirtmesi gerekiyordu.

Ama rolümden çıkmadım. Ona el sallayarak, dünyanın derdini umursamayan, boş ve zengin bir kızın gülümsemesini sergiledim. "Yeni ayakkabılarımı almayı dört gözle bekliyorum," dedim, sonra onları arkamda bırakarak önden gittim, Columbus Circle'ı geçip metroya doğru yöneldim ve şehir merkezindeki sanat galerisine gittim.

Girişe bir blok kala telefonum titredi. Cebimden çıkardım. Ekranda bir mesaj belirdi.

Bridger: Arabaya bin. Alışverişe gidiyorsun.

Başımı çevirip benden on metre ötede, kaldırımda rölantide çalışan şık, siyah şehir arabasını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi.

Aradaki mesafeyi kapatıyorum. Kapı açılıyor. Arka koltuğa, dün gece dudaklarını benimkine bastıran adamın yanına kayıyorum.

"Alışveriş mi, gerçekten mi?" diye soruyor alaycı bir şekilde.

Ayak bileğinde yara izi olan bacağımı uzattım. "Sanırım yeni ayakkabılara ihtiyacım var."

GÖZ ARDI ETTİĞİMİZ ŞEYLER

Köprücü

Onun o pis metroya binmesine izin verecek değildim.

Onu götürebileceğim lüks bir şehir arabam varken hayır, olmaz.

Aynı yere gidiyorsak hayır.

Ama bu, benim için bir etkinliğe VIP biletleri ayarladığı zaman olmadı.

Yani, evet, sadece centilmenlik yapıyorum.

Hepsi bu kadar.

Araba trafiğe karışıp batıya doğru ilerlerken bölme perdesi kalkmış durumda. Arka koltukta sadece Harlow ve ben varız, klimanın uğultusu ve dün gecenin ağırlığı bizi sarmış durumda.

Gün batımının solgun ışığında, dalgalı kestane rengi saçları parıldarken, pencereyi kapatıyor ve bizi Manhattan'daki özel köşemize hapsediyor. Dolgun pembe dudaklarıyla bana gülümsüyor. Anlamlı bakışları bir davet niteliğinde.

Ve benimkiler de onun izinden giderek ayak bileğine doğru yöneldi. "Peki, bu alışveriş gezisinde sana ne tür ayakkabılar almalıyız?"

Düşünceliymiş gibi yaparak çenesine dokundu. "Bakalım... terlik giymemi ister misin?"

Evet, terlikler. Onları sabahları, mutfağında, uykulu, seksi ve sabahın erken saatlerindeki yumuşacık teninle, yanımda yatakta geçirdiğin gecenin ardından öpülesi halinle giyeceksin.

"Ya da belki yağmur çizimleri," diye öneriyorum panzehir olarak. Hiç de seksi değiller.

"İyi fikir. Şirin kısa şortlarla çok yakışır," diyor, arabanın tavanına bakmak için durakladıktan sonra bana alaycı bir gülümsemeyle bakarak, "sevimli kısa şortlarla."

Şah. Şah mat.

Hafifçe gülerek başımı salladım, sonra şoför bizi Village'a doğru giden yoğun Dokuzuncu Cadde'ye doğru yönlendirirken koltuğumun baş dayanağına yaslandım. "Kazandın," dedim usulca.

Bu giriş ücreti her şeyi kapsıyor...

Sadece centilmenlik yapmıyorum. Ona yakın olmak istiyorum. Onun yörüngesinde kalmak, onun çekimini hissetmek istiyorum.

"Ya da belki ikimiz de kazanırız?" Sesi umutla yükseliyor. Kalbimi derinden etkileyen, yalvaran, çaresiz bir umut bu; kalbim zaten onun ellerinde birer kil parçası gibi.

Keşke ikimiz de kazanabilseydik. Araba şehir merkezine doğru ağır ağır ilerlerken, Lucky 21'deki son birkaç hafta aklıma geliyor.

O, benim için yarışıyor.

Belki de tüm zaman boyunca.

Bunu beğendim mi?

Evet. Hem de çok.

Bu kadının ilgisinin odağı olmak çok heyecan verici. Sadece bunun ısıltısının tadını çıkarmak istiyorum.

Ama yapamam. Bunun yerine, başımı sallayarak sağ ayak bileğine, bir zamanlar pembe olan ama şimdi beyaza dönmüş yara izine işaret ediyorum. "Güzel yara izi," diye ekliyorum.

"Beğendiğinize sevindim, Bay James," diyor.

O kadar çok hoşuma gitti ki öpmek istiyorum. Baldırını, dizinin arkasını, uyluklarını öpmek istiyorum. Ama göğsümdeki bu tehlikeli açlığa, hızlı atan kalbime ve tüm bunlarla ne yapacağıma takılıp kalmadan önce, Harlow başını yana eğip beni merakla inceliyor.

"Bu nedir?" diye sordum, biraz tedirgin bir şekilde.

"Gömleğiniz," diyor.

Aşağıya doğru bir göz attım. Koyu, zengin bir turuncu. Cadılar Bayramı tonu değil, daha çok turuncu safir gibi. Hafif bir endişeyle dokundum. "Üzerinde bir şey mi var?"

"Hayır. Sadece hoşuma gidiyor. Zengin renkler sana çok yakışıyor. Mücevher tonları," diyor.

İçime bir sıcaklık yayılıyor. O, aynı anda hem güneş ışığı hem de arzu. "Öyle mi?"

"Evet, öyle düşünüyorsun, Bridger."

Bakışlarımı kaçırıyorum, göğsümdeki düğüm sıkılaşıyor, acı şiddetleniyor. Ona birkaç hafta önce aldığımı söylemeli miyim? Lucky 21'de işe başlamadan önceki hafta sonu? Village'daki, düzenli olarak gittiğim erkek giyim mağazasında onu tutarken, onun gömlekleri tuttuğu, fotoğraflar çektiği, bana gönderdiği zamanları hayal ettiğimi söylemeli miyim?

Ama ben boğuk bir sesle "Teşekkür ederim" diyebilirdim.

Sonra ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Ona yakın olmak çok zor. Keşke...

Keşke...

"Bridger," diyor ve bu yeni bir ton. Sanki "Söylemem gereken önemli bir şey var" der gibi.

"Evet, Harlow?" Sesimdeki gerginliği gizlemeyi umuyorum. Neyden korkuyorum ki ben? Ama...

Beni dengede tutan şeyi kaybetmek.

Benim işim.

Bütün hayatım boyunca hikaye anlatmak istedim. Kendi başıma yazma yeteneğim ya da sahneleme ilgim hiç olmadı. Ama her zaman bir gözüm vardı. Ham elmasın içindeki cevheri fark edebilecek keskin, zeki bir göz.

Annemin turneleri nedeniyle şehir şehir dolaşarak, New York'tan Los Angeles'a, Miami'den Sacramento'ya savrularak geçen istikrarsız bir çocukluğun ardından, annem ve benden başka kimsem olmadığı için, dayanağımı kaybetmek istemiyorum.

Benim istikrarım.

Şanslı 21'im.

Sanki ruhumun bir parçası gibi.

"Bizim hakkımızda asla kimseye bir şey söylemem," diyor, soruma sakın ama tutkulu bir sesle cevap vererek. "İş yerinde tek kelime etmem. Bizim hakkımızda bilen tek kişiler..." "biz" demeden önce duruyor ama ben duyuyorum, daha da önemlisi hissediyorum, "Layla ve Ethan."

Arkadaşlarından bahsedilince irkildim. "Onlar biliyor mu?"

Dudakları hafifçe kıvrılıp sırttı ama bunu bastırmaya çalıştı. “Onlara söyledim. Nasıl hissettiğimi biliyorlar,” diye başladı ve kalbim çok hızlı çarpmaya başladı. Bana fırlatılan o üç kelimeden—nasıl hissettiğimden—kendimi toparlamaya zar zor vakit buldum çünkü devam etti. “Beni seviyorlar. Koşulsuz. Birbirimizin sırlarını kimseye anlatmıyoruz. Birbirimizi koruyoruz. Her zaman koruduk. Ve bilmelisin Bridger, bilmelisin. Asla ona...” diye durdu ve düzelterek, “Ona” dedi.

“Pekala,” diyorum, çünkü o zamirden bahsedilince ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Yavaşça yaklaşıyor, eli benimkine çok yaklaşıyor. Parmaklarım onun parmaklarını tutmak için yanıp tutuşuyor.

Ama elini kucağına koyuyor. “Başka bir şey daha bilmeniz gerekiyor,” diye devam ediyor.

“Nedir?”

“On üç yaşındayken bana yaptığı şeylerden asla bahsetmememi söyledi. Ve ben de asla bahsetmedim,” diyor sesi acıdan titreyerek. “Mariana'ya ya da Joan'a tek kelime etmedim. Lise ve üniversite boyunca, istediği gibi her şeyi gizli tuttum. Hepsini. Sırları ifşa etmem. Seni koruyacağım.”

Aman Tanrım. Kahretsin. Beni korumamalıydı. Ben onu korumalıyım. Bu inanılmaz kadına göz kulak olmalıydım. Dayanamadım, ona doğru uzandım, elimi nazikçe ensesine doladım ve fısıldadım, “Buraya gel.”

Bir anda yanıma geldi, diz dizimize, bedenlerimiz birbirine dönük, yüzlerimiz yakın.

“Bütün gün bu geceyi bekledim,” diyorum ona ve bu sözleri söylemek canımı acıtıyor. Çünkü hiçbir yere gidemeyiz.

“Saatleri saydım,” diye fısıldadı.

“Ve beni korumak zorunda kalmamalısın,” diye vurgulayarak söylüyorum, alnımı onun alınına yaslayarak.

“Ama istiyorum. Ve yapabilirim,” diyor.

Kalbim sıkışıyor. Hem çok genç hem de aynı anda çok güçlü. Bunun nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Kendi imkanlarıyla kendini bu genç kadına dönüştürmek zorunda kaldı. Tek yaşayan ebeveyni narsist, bencil arzularının peşinden koşarken, hiçbir rol modeli olmadan bunu yapmak zorunda kaldı.

“Hayır, Harlow. Beni koruma,” diye mırıldandım saçlarına, şampuanının kokusunu içime çekerken ve kendimi kaybettim. Sadece onun vanilya kokusunda kayboldum.

Yavaşça geri çekilip, tutkuyla parıldaayan gözlerine baktım.

Sonra dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıp bir kez daha öpüyorum. Öpücük fısıltı gibi. İkimiz de kendimizi tutuyoruz, belki de arabadan sarhoş ve morarmış bir halde yuvarlanarak inemeyeceğimizin farkındayız.

Ama dudaklarımızın yumuşak dokunuşunda, kollarımızdaki ellerde, saçlarımızdaki ellerde, dokunmaya can atan ellerde, olanlardan kendimi koruyamayacağımı biliyorum. Çünkü bu, önündeki herkesi silen türden bir öpücük.

Ancak çok geçmeden kendimi ondan uzaklaştırma gücünü buluyorum ve şaşkın gözlerine bakarak, "Bana ne yapıyorsun?" diyorum.

"Bunun açık olduğunu sanıyordum," diyor, o yaramaz gülümsemesi geri dönerken.

Hafifçe gülüyorum. "Peki, o zaman seninle ne yapmam gerekiyor?"

Tişörtümün yakasını çekiştiriyor. "Bazı fikirlerim var. Belki de bu tişörtü çıkarmam gerekecek," diyor ve neşeli, eğlenceli bir tavır sergiliyor.

Akıllı ve dinamik.

Nazik ve cesur.

O, vizyonu ile hareket eden, Manhattan'ın Jeanne d'Arc'ı gibi. Ve sanırım ona fena halde aşık oluyorum.

Konuyu değiştirelim. Acilen bir tane lazım. Renkli camdan dışarı bakıyorum. Times Meydanı yakınlarda.

"Ask Me Next Year'ın yeniden çekiminde kimi oynatırdınız?" diye soruyorum.

"Ah, aklımda çok fazla fikir var."

Yolculuğun geri kalanını, üç başrol oyuncusunu seçerek müzikalin yeniden sahnelenmesi için oyuncu seçimi yaparak geçiriyoruz. Müzikalin mutlu sonla bitmediği gerçeğini görmezden geliyorum.

* * *

Köye vardığımızda şoför arabayı kenara çekti, motoru durdurdu. Elimle tişörtümü sildim, yansıma baktım. Hiçbir iz yoktu.

Harlow, telefonunun kamerasını kullanarak dudak parlatıcısını tazeliyor.

"Utanç verici," diye mırıldandım.

Başını yana eğdi. "Artık eskisi gibi öpülmüş gibi görünmüyorum, öyle mi?"

"Evet. O."

"Biliyorum," diyor.

Sonra arabadan inip, birlikte ama ayrı ayrı sokaklarda yürümeye başladık.

Güneş gökyüzünde alçalıyor ve kırmızı tuğlalı binaların arasına uzun ışık huzmeleri düşürüyor. Jane Caddesi'ne döndüğümde, Petra Galerisi'nin tabelası görüş alanıma giriyor.

Dikkatini topla, James.

Fontaine'i bulun. Bu geceki tek görevim bu.

KAPLAN

Harlow

Galerinin cam penceresini boydan boya kaplayan bir pankartta "Tekrar Oku" yazıyor. Bu, tarihin en büyük yazarlarından bazılarının aşk itiraflarından oluşan bu serginin adı. Mektupların fotoğrafları, her mektubun romantizm temasını yakalayan çarpıcı siyah beyaz görüntülerle birlikte sergileniyor.

Beni arabasında öpen adamla birlikte bir sanat galerisine doğru yürümek gerçeküstü bir deneyim.

Birkaç heyecan verici saniye boyunca, bunun biz olduğumuzu hayal ederek rol yapıyorum. New York'u böyle yaşıyoruz. Birlikte sergilere gidiyoruz. Belki tiyatroya gidiyoruz, sessiz kitapçılara göz atıyoruz. Birlikte sanat ve kültürü içimize sindiriyoruz, hikayeleri yutuyoruz, bir gösteriden büyüleniyoruz.

Sonrasında şehirde dolaşırdık. Konuşurduk ve birbirimizi gayet iyi anlardık.

Şu anda, Bridger'a tüm bu beklentilerle bakma dürtüsüne karşı koymak zorundayım.

Çünkü biz o tür bir çift değiliz.

Biz kesinlikle bir çift değiliz.

Galeriye adımımızı attığımız anda hayallerimin ölmesine izin verdim.

Siyah pantolonlu ve ütülü beyaz gömlekli garsonlar ellerinde tepsilerle dolaşırken, ekose gömlekli ve Converse ayakkabılı, motosiklet botlu ve

Manolo Blahnik ayakkabılı sanatseverler mektupları ve fotoğrafları hayranlıkla inceliyor.

Buraya iş için geldik ama Bridger'ın manşetlerini düzelttiğini görünce kalbim sıkıştı.

Onu rahatlatmak için bileğine dokunmaya çalışıyorum ama sonra ellerimi birleştiriyorum. Bunu yapamam. Ne burada ne de başka bir yerde.

Yerinde duramıyor ve gözleri kalabalığı hızlı ve etkili bir şekilde tarıyor. Görev başında olan bir adam. Buraya sosyalleşmek için gelmedi.

"Onu henüz görmedim," diye fısıldadım.

"Ben de öyle düşünmüyorum."

"Burada olacak," diye onu rahatlatıyorum. Umarım, gerçekten umarım, Fontaine'in karısını desteklemek için burada olacağı konusunda yanılmıyorumdur.

Ama... adama ulaşmanın daha kolay bir yolu olmalı. "Telefonlarınıza cevap vermiyor mu?" diye soruyorum.

Bridger düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Geçmişte olmuştu ama son zamanlarda hayır. Tanışma ayarlamaya çalışıyorum ama eski kafalı biri. Yüz yüze görüşmeyi seven bir tip. Yani..." Sonra Bridger bana biraz daha yaklaştı; uygunsuz değildi, fazla da değildi, sadece sedir kokusunu hafifçe hissetmem için yeterliydi.

Aralık ayında MoMA'da ona rastladığım zamankinden farklı. Şimdi daha incelikli. Solmuş sabun ve yağmurun yeni notaları var. Midem bulanıyor.

Bridger, "Onu etkileyebileceğini düşündüğüm bazı konseptler üzerinde çalışıyorum," diyor.

Onları duymayı dört gözle bekliyorum. Onun dünyasına, zihnine, düşüncelerine girmeme izin vermesine bayılıyorum. "Bana ne olduklarını anlatabilir misin? Yoksa bunlar sır mı?"

Derin mavi gözleri parıldıyor. "Sana güveniyorum," diyor alçak sesle ve neredeyse duyulmayacak şekilde. Sadece benim için.

Arabada yaptığımız konuşmadan sonra anlamları daha da arttı. "Güzel. Öyle olmalı," dedim.

"Yıllar önce yazdığı tüm mizah köşe yazılarını okudum. Gazete kapanmadan önce New York Press için yazıyordu. Onlarla ilgili bir şeyler yapmasını istiyorum. Hiç yapmadı ama ben onlarda bir yol görebiliyorum. Zekice gözlemleriyle anlatmaya çalıştığı bir hikaye var."

“Ah, ne güzel,” diyorum, sonra bakışlarım Aralık ayında MoMA heykel bahçesinde gördüğüm gümüş tilkiye takılıyor. Fontaine ve yine kolu karısının omzunda. Yine gülüyorlar, ama sanki sadece ikisi arasında geçen özel bir şaka gibi. “İşte oradalar. Gerçekten de onu güldürüyor gibi görünüyor,” diye fısıldıyorum cesaretlendirici bir şekilde. “Hadi bakalım, kaplan gibi.”

"Kaplan," diye tekrarlıyor, takdirle kaşını kaldırarak. Takma adı beğenmiş. "Bana şans dileyin."

Parmak uçlarımda yükselip onu öpmek istiyorum. Ama bunun yerine usulca, "İyi şanslar, kaplanım," diyorum.

Kalabalığın arasından sıyrılıp, kararlılık, hırs ve planla doğrudan David'e doğru ilerliyorum.

Tanrım, istediğini elde etme şekli çok ateşli. Bu durumda, David'in fikirlerini istiyorum. David'i kazanmasını istiyorum.

Kötü.

Bridger adama ulaştığında, Allison araya girip başka bir gruba katılıyor.

Memnuniyetle içimi çektim.

Bunu ben yaptım.

O görüşmeyi ben ayarladım.

Bridger'ın Carlos Mondez'e ihtiyacı yoktu.

Ona sadece ben gerekiyordu.

Kendime ayırdığım birkaç dakikam olduğu için içimden sırtıtmaya engel olamıyorum. Ve bu dakikaları en sevdiğim şeylerden birini yapmak için kullanıyorum: tüm güzel şeylere hayran kalmak.

Mektupların ilk bölümüne doğru ilerlerken, aklım bir anlığına annemin ben küçükken bana yazdığı mektuplara kayıyor.

Tıpkı köyde birlikte geçirdiğimiz günü anlattığı son yazısı gibi.

Sevgili Harlow,

Sana bir sır verebilir miyim?

Bu akşam West Village'daki o dondurmacıya gittiğimizde, çok uzun zaman önce, sen doğmadan önce New York'a ilk taşındığımda nasıl hissettiğimi hatırladım. Sadece Cassie ve ben vardık. Kız kardeşimle birlikte, New York'a gelmeyi çok istedikten sonra Florida'dan gelmiştik.

Çok şaşırmıştık. Başlangıçta şehir, metrolardan gökdelenlere, kokulardan hıza kadar her şeyiyle göz korkutucuydu. Ama New York size yol göstermez, bu yüzden yeni evimi öğrenmekten başka seçeneğim yoktu.

Bugün, Christopher Caddesi'nde kendinden emin bir şekilde yürüyüşünü izlerken, "İşte benim şehir kızım" diye düşündüm.

New York'un elinden tutmasına ihtiyacı yok. Bu şehir onun.

Boğazım daralırken, kolyemdeki "I" harfine dokunuyorum, nefes alıp veriyorum ve anının zihnimin kıyılarına vurmasına izin veriyorum. Sonra, bir dalga gibi, sonsuz denize geri çekiliyor.

Yavaş yavaş kayboluyor ve duyguların düğümü çözülüyor.

Petra Galerisi'nde, bir zamanlar onunla birlikte ziyaret ettiğim Batı Köyü'nün bu küçük köşesinde, zaman ve mekanla yeniden bağlantı kuruyorum. Diego Rivera'nın Frida Kahlo'ya yazdığı bir mektubun önünde durup, yazışmalarını okuyorum. Umutsuz, derin ve şehvetle dolu, "Ellerinle kıyaslanabilecek hiçbir şey yok, gözlerinin yeşil-altın rengine benzeyen hiçbir şey yok" gibi sözlerle bezeli.

Yanındaki fotoğrafa bakıyorum, siyah beyaz bir yakın çekim, bir çift gözün fotoğrafı. Muhtemelen onun ya da onun gözleri değil. Kime ait olduklarını bilmek imkansız. Ama siyah beyaz olsa bile, bir şekilde bunların Frida'nın yeşil-altın rengi gözleri olduğuna inanabiliyorum. Biraz daha bakıyorum, zihnim görüntünün içine, güzelliğine, şekillerine dalıyor.

Bir sonraki bölüme doğru bir adım attığımda, kulağıma kadınsı bir ses geldi: "Eğer heykel sadece bir heykelse, mektup da sadece bir mektup mudur?"

Bu, pantolon takımı içinde şık görünen ve saçlarını topuz yapmış Allison Tanaka-Fontaine. MoMA'daki konuşmamızı hatırlıyor ve bazen bir heykelin sadece bir heykel olduğunu söylediğini anlatıyor. "Bu mektubu okuyunca pek öyle görünmüyor. Ama sanırım mektuplar farklı bir sanat türü."

"Haklısınız. Bunlar yazılı sanat eserleri. En azından ben öyle düşünüyorum," diyor hafif bir gururla. Anlaşılabilir.

"Kesinlikle öyleler. Bugün böyle bir mektup yazmayı hayal edebiliyor musunuz? Artık sadece selfie ve mesaj gönderiyoruz. Ama bu mektuplar,

artık görmediğimiz bir şekilde saf ve ilkel. İnsanların eskiden nasıl olduklarına dair ham bir bakış açısı sunuyorlar. Geçmişe açılan bir pencere. Günümüzde iletişim kurma biçimlerimize bir bakış.”

“Aynen öyle.” Bunu sanki bütün gece birinin bu gözlemi yapmasını umutsuzca istemiş gibi söylüyor. “Bu arada, geldiğiniz için teşekkürler. VIP listesinde adınızı gördüm ve MoMA'daki kısa sohbetimizi hatırladım. Serginin bizim bölümümüzü küratörlüğünü yaparken aklıma geldi.”

"Öyle mi?" Onda bu kadar büyük bir etki bıraktığıma inanamıyorum.

“Katılımcıların deneyimleyebileceği bir eser yaratmak istedim. Harfleri görmelerini, okumalarını ama aynı zamanda hissetmelerini de istedim. Bu yüzden bazen heykel heykeldir, sanat sanattır derim. Çünkü sanat her şeyden çok bir duygu uyandırmakla ilgilidir.”

Ben de aynıyım ve aramızdaki ortak bağdan dolayı çok neşeli ve heyecanlı hissediyorum. "Bu çok yeni moda. Çok biçimci," diye takılıyorum.

Yapmacık bir şaşkınlık ifadesiyle, "İçimde bir formalizm var," diyor. "Kimseye söylemeyin."

Sonra onun az önce söylediklerine tekrar odaklandım. "Sergideki kendi payınıza düşen kısımdan bahsettiniz. Bunun daha fazlası var mı?"

“Evet. İki galeriyle daha iş birliği yapıyoruz. Yarın akşam Bettencourt, ondan sonraki akşam da Ashanti. İkisinde de mektuplar var. Her biri farklı bir temayı ele alıyor.”

"Sanat için bir tür bar turu gibi. Ve temanız özlem mi?" diye soruyorum.

Parlak kahverengi gözleri farkındalıkla parıldıyor. "Öyle," diyor, sonra kocasına ve Bridger'a doğru başını sallıyor. "Kocamı baştan çıkarmaya çalışıyor, değil mi?"

Bir an için, "Nereden bilebilirim ki?" demek istedim.

Ama bu savunmacı bir tavır. Aramızda bir ilişki olup olmadığını sormuyor—var mı? Aramızda bir ilişki var mı? Tanrım, umarım vardır—bu yüzden tepkimi içime atıyorum.

Sonra onun sorusunu dikkatlice düşündükten sonra, "Eğlence sektöründeki çoğu insan kocanızın gönlünü kazanmak istemez mi?" diye soruyorum.

“Doğru.” Biraz da kabullenmiş bir şekilde içini çekti. “Çoğu başarısız oluyor.”

"Umarım Bridger öyle düşünmez," diyorum, çünkü Lucky 21 stajyeri olarak bunu istemem mantıklı bir şey.

"Onunla birlikte geldiğin için bundan şüphelenmiştim," diyor.

"Birlikte çalışıyoruz," diye ekliyorum, aceleyle değil, savunmacı bir şekilde de değil. Sadece tezimi kanıtlamak için. Kamuoyu önünde hiçbir şey ifade etmiyoruz. "Lucky 21'de."

"Peki sizce o zaman kocama ne gibi bir teklifte bulunabilir?"

Onun bana Bridger hakkında sorular soracağını hiç düşünmemiştim, ama cevap dilimden kolayca döküldü. "Yorulmak bilmez. Azimli. Tutkulu. Ve kocanızın hikayeleriyle neyi başarmak istediğini anlıyor. İnsanları güldürmek istiyor." Sonra, neyse, devam ediyorum. "Ve onları beklenmedik bir aşk hikayesiyle şaşırtmak istiyor," diye ekliyorum, biraz özgür davranarak, ama David'in karısına olan düşkünlüğüne dayanarak haklı olduğumdan oldukça eminim.

Allison etkilenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Bunu bilmek güzel," diyor, MoMA'dan gelen küratör yanına gelirken, bu sefer örgülerinin uçları kıvrılmış.

"Tekrar karşılaşıyoruz," diyor Amelie bana Fransızca olarak, şakacı bir şekilde.

"Elbette," diyorum aynı dilde cevap vererek.

"Peki sergi hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizin için yeterince teori içeriyor mu?" Ses tonunda bir ima vardı. Heykel bahçelerindeki geçmiş sohbetimize bir gönderme.

"Ya da belki de asla yeterli değil," diye karşılık veriyorum, sonra köprüdeki kadının siyah beyaz fotoğrafına doğru başımı sallayarak, "Siyah beyaz zekice bir seçim. Harflerin fotoğrafik tamamlayıcısı gibi," diyorum.

Dudaklarındaki kıvrım, bu gözlemden memnun olduğunu gösteriyor. "Evet, mükemmel bir ikili. Şarap ve meyve."

"Zeytin ve peynir," diye yudumladım, sonra üçümüz bir dakika daha enstalasyon hakkında sohbet ettik, ta ki siyahlar içinde bir adam Amelie'nin arkasından gelip kulağına bir şeyler fısıldayana kadar.

"Elbette, Serge," diyor önce ona, sonra bana, "Konuşmam gereken biri var. Allison, benimle gel."

Vedalaşıyoruz ve onlar gidiyorlar; sanat dünyasının iki güçlü kadını, belki de duyguların önüne geçerek anlaşmalar yapıyorlar. Daha fazla mektuba bakmak için ilerlerken, Bridger'ın David'in elini sıkıldığını görüyorum. David ona küçük bir gülümseme atıyor, sonra karısını görünce daha büyük bir gülümsemeyle dönüyor. Doğruca ona doğru gidiyor. Bridger galerinin karşısından bana doğru yürüyor.

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle, sadece benim için.

"Bence hiçbir şey yapmadım."

Başını şiddetle salladı. "Her şeyi sen yaptın. Kapıyı sen açtın. Hatta çelik burunlu botunla tekmeleyerek açtın."

İltifatı geri çevirmeyeceğim. "Peki, kaplan?"

Bridger yüzünü eğip sonra kaldırıyor, sanki kaplanın ona nasıl hissettirdiğine dair izleri silmek için kahramanca bir çaba sarf ediyor.

Görünüşe göre oldukça iyi.

Işıldıyorum.

"Biraz ilerleme kaydettim," diyor. "Köşe yazıları fikrini ve bunları bir hikaye şeklinde nasıl yapılandırmayı önerdiğimi beğendi. Ama bir şey onun önünde engel teşkil ediyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir şeyin onu 'evet' demekten alıkoyduğunu hissedebiliyorum."

"Bunun ne olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Ama ona, programımızın dünyanın en büyük hit'i olması için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyledim."

Onun özgüveninden dolayı tüylerim diken diken oldu. Bunu başarmasına bayıldım. Fontaine için kendini ortaya koymasına.

Kalabalığa, gürültüye, uğultuya, sohbetlere ve müziğe şöyle bir göz attım. Bridger bu kadar kalabalığı sevmiyor. Onu rahatsız ediyorlar. Gençken canını acıtan bir anıyı hatırlatıyorlar. "Gitmen gerekiyor mu?"

"Sergiyi gezmekten hoşlanacağınızı tahmin ediyorum," diyor ve benim için kalacağını, eğlenmemi istediğini belirtiyor.

Bu jesti çok sevdim, o yüzden kabul ediyorum. "Ben de öyle yapardım."

Elini kaldırıp sırtımın alt kısmına koyacakmış gibi yapıyor. Sonra vazgeçiyor olmalı, çünkü kolunu indiriyor. O eli çok özlüyorum ama bu dürtüyü aklımda tutuyorum, bana karşı yaptığı hareketlerin bir klasörüne saklıyorum.

Diğer mektupların yanından geçerek dolaşıyoruz, Zelda Fitzgerald'ın kocası F. Scott Fitzgerald'a yazdığı, ona dünyada ondan başka hiçbir şey istemediğini ve kalbini kendine saklamak için her şeyi yapacağını söylediği mektubun orijinaline ulaşıyoruz.

Mektubu bitirdiğimde, gönderene karşı içimde bir sızı hissediyorum, sonra da "Çok güzel bir mektup, değil mi?" diyorum.

"Karmaşık bir ilişkileri olmasına rağmen, durum böyleydi."

Sormak istiyorum: Ama gerçekten öyle mi? Ama şimdi bunun zamanı ve yeri değil; henüz "biz" kavramını geliştirmeye çalışırken değil. Bunun

yerine şunu soruyorum: "Sence bu mektupların hepsi yalan mı?"

"Hayır. Bence biz sadece görmek istediğimizi görüyoruz. İnsanlar göstermek istediklerini gösteriyorlar. Ama her harfin ardında başka bir hikaye var."

Hikaye.

Bu söz yankılanıyor.

Bu his kemiklerime kadar işliyor.

Belki Bridger'ın eserinde de öyledir, çünkü neredeyse saygıyla "Ve geçmiş öyküsü" diye ekliyor.

Sonra, yemin ederim ki mavi gözlerinde fikirlerin parıldadığını görebiliyorum. Bir bulmaca çözüldü. "Harlow," diyor, sanki gömülü bir hazine bulmuş gibi. "Öğleden Sonra Keyfi'nde eksik olan şey buydu."

"Doğru, evet." Peki bununla nereye varmaya çalışıyor?

Etrafına şöyle bir göz gezdirdi. İnsanlarla çevriliyiz. Çok fazla kulak var. Sonra alnını kapıya doğru eğdi.

Onu takip ediyorum, kalabalık galeriden uzaklaşıp New York gecesine karışıyorum, sonra şoförünü çağırıyor, bana da katılmam için işaret ediyor —sanki başka bir yere gidecekmişim gibi. Heyecandan nefesim kesiliyor. Araba kenara çekildiğinde, şoförden Central Park'a kadar gitmesini istiyor.

Evet, doğru.

Bu da bize birlikte yalnız kalmak için bolca zaman sağlıyor.

ŞAMPANYA ÖPÜCÜĞÜ

Harlow

Şoför kapıyı kapatır kapatmaz Bridger birden, "Ya Afternoon Delight'ın her bölümü bir mektupla başlasa? Her şey bir mektup etrafında şekillense, kahramanın geçmişinden bazı detayları ortaya çıkaran bir aşk mektubuyla?" diye patladı.

Kollarımın tüyleri diken diken oldu. "Bu harika!"

"Bundan hoşlandın mı?"

"Bayıldım," diyorum ve araba köyün içinden geçerken, Öğleden Sonra Keyfi hikayesi için fikir alışverişinde bulunuyoruz. Sonra, aşk mektupları sergisinin pub turu tarzında olduğunu açıkladığımda, hiç endişe duymadan, kendinden emin bir şekilde, "Yarın akşam birlikte gitmeliyiz. Bir sonraki sergiye. Ve sonuncusuna da," diyor.

Birlikte.

Hamle yaptı.

Bana doğru.

Çok büyük bir tane.

"Evet. Evet," dedim tekrar, fikirlerden, bizden, bu geceden dolayı başım dönüyordu.

Bridger aynı görünüyor. Işıklar yanıyor, biraz kafası güzel.

"Şampanya içmek böyle bir şey mi?" diye fısıldayarak sordum.

Sessizleşiyor, kaşları çatılıyor, gözleri kararıyor. Sonra, "Sanırım sen şampanya içmenin nasıl bir his olduğunu yansıtıyorsun," diyor.

Kalbim tekliyor.

Çenesi kasılıyor. Sonra burun deliklerinden keskin bir nefes alıyor. Gözlerini kapatıyor. Yine benimle ilgili sorunu çözmeye çalışıyor.

Bırak o çözsün. Sorunu o çözsün. Benim için bulacağı tek çözüm, evet, benim kendim olacağım.

Gözlerini açtığı anda, gözleri vahşi ve ateşli.

İşaret ediyor. Tek bir parmak. Hepsi bu. Hemen oradayım. Saniyeler içinde hareket ediyorum, üzerine çıkıyorum, eteğimi yukarı çekip kucağına oturuyorum.

Elleri hiç vakit kaybetmeden kalçalarımı kavradı.

Tanrım, bu çok güzel hissettiriyor. Ben onun üzerindeyim. Elleri benim üzerimde. Dokunuyoruz. Her yerimiz.

"Harlow," diyor, sanki adım onun nefesiymiş gibi.

"Biraz şampanya iç," diyorum.

Sonra ellerini belime doladı. Ben de ellerimi boynuna doladım. Sıcak, hoş kokulu bir sessizlik oldu. İkimizin de arzuladığını hissedebiliyordum.

İhtiyaç duyan.

Karnım kasılıyor. Öpüşmesini beklerken canım yanıyor. Ama öpücük gelmiyor. Bunun yerine, elini kalçamdan kaldırıp alt dudağımı okşuyor.

Sonra üst dudağım.

Ardından parmağıyla çenemi, çene hattımı ve kulağımın dış kenarını okşadı.

Bir şekilde, bu hem bir öpücükten daha hassas hem de daha heyecan verici. Sanki elleriyle beni ezberliyor. Beni çiziyor, beni hatırlıyor.

Bunu yapamadığı zamanlar için.

Ama o karamsar sesi elimden geldiğince görmezden geliyorum.

Şu an burada, bu arabada, Manhattan gecesinde bir caddede, bir sokakta, bir zamanda gezinirken, ben onun emrindeyim.

İki parmağını yanağımdan aşağı doğru gezdirirken, izledikleri yolu inceliyor. Parmakları dudaklarıma geri dönüyor ve sanki beni öpüyorlarmış gibi oluyor. Sonra, gerçekten de öpüyor. Dudakları benimkilerde, ama daha öncekinden daha yumuşak, daha nazik.

Bridger'ın bu kadar şakacı olduğunu kim bilebilirdi ki?

Bana neredeyse hiç dokunmuyor. Neredeyse hiç öpmüyor bile. Ve ben sadece istiyorum.

Ve ben kıpırdandım, sonra kucağına çöktüm. Onun hatlarını hissettim.

Neredeyse hırıltıya varan bir inilti çıkarıyor.

Sertleşmiş penisinin sırtına sürtünüyorum. Homurtu daha şehvetli bir hal alıyor ve kendimi şeytani hissediyorum. "Beni kışkırtıyorsun," diyorum, basit bir gözlem.

"Ve sen de bundan hoşlanıyorsun," diyor.

"Bayıldım," diye karşılık veriyorum.

Boynuma sürtünüyor. "Mmm. Ben de."

Elleri beni daha da keşfediyor, kollarım boyunca, uyluklarımın üzerinden, bluzumun kumaşı boyunca ilerliyor. Beni soymuyor. Ama ağzıma geri dönüyor, küçük dokunuşlar yapıyor. Alt dudağımdan bir çekiş. Ağzımdan bir yudum. Benden bir tat.

Eğer bu şampanya öpücüğü değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Çok mutluyum. Sarhoşum. Ve daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Çok geçmeden, ona sürtünerek hareket etmeye başladım ve uzun, nefes nefese bir inilti çıkardığımda o da homurdandı.

Sonra yüzümü sertçe kavradı. Beni kendine doğru çekti ve birkaç ateşli, akıl almaz saniye boyunca durmaksızın öptü. Ağzımı adeta yutarcasına öperken, bir elini bacaklarıma indirdi ve sağ uyluğumu kavradı.

Sıkıca. Sanki kendini kelepçeliyormuş gibi.

Ah, Bridger. İzin ver de sana yardımcı olayım.

Elini tutuyorum, öpüşmeyi kesiyorum ve gözlerine bakıyorum. "Bana dokun," diyorum ve elini eteğimin altına yönlendiriyorum.

"Öyle mi?" Arzudan titriyor. Çıldırıyor ve bunu izlemek heyecan verici.

"Lütfen," diyorum ve aynı anda hem yalvarıyorum hem de kontrolü elimde tutuyorum.

Gözlerini kapatıyor, sanki kendini kontrol etme tanrılarına dua ediyormuş gibi. Ama tanrılar ona cevap vermiyor. Arzu cevap veriyor, çünkü gözlerini açtığında eli uyluğumdan yukarı doğru, merhametle merkezime doğru ilerliyor.

Ardından parmakları ıslak külotuma dokundu.

Ve ikimiz de inleriz.

"Ah, kahretsin canım," diye homurdandı.

İşte hepsi bu kadar. Bir saniye içinde parmakları külotumun altına kayıyor, ağzı benimkine yapışıyor ve ben kirli bir cennetteyim.

Dudaklarına doğru iç çekerek onu öpüyorum ama odaklanamadığım için öpüşüm karmakarışık oluyor. Sadece o beni okşarken bacaklarımdan hissettiğim o enfes zevki hissedebiliyorum.

Öpüşmeyi keserek ama teması kesmeden, hırıltılı bir sesle, "Sana bak. Sadece sana bak." dedi.

Elbette yapamam, ama mesele bu değil. Bana bakıyor. Sanki hem değerli hem de kirliymişim gibi bakıyor.

"Çok ıslak, çok muhteşem," diye övüyor, sonra yüzünü boynuma gömüyor ve parmaklarını kasıklarında gittikçe hızlanarak gezdirirken tenimin her yerine umutsuzca öpücükler konduruyor.

Başparmağıyla nabzımın nerede attığını buluyor.

Çılgılık atıyorum. Daha önce hiç böyle olmamıştı, yalnız başıma, tek başıma hiç olmamıştım. Hiçbir zaman.

"Tanrım. Lütfen. Evet," diyorum.

Kelimeler birbirine karışana kadar.

Her yerim titreyene kadar.

Ta ki zevkin acısı dayanılmaz bir hal alana kadar.

Daha hızlı sallanıyorum, daha sert biniyorum ve sonra paramparça oluyorum. O kadar yüksek sesle inliyorum ki, o da elini ağzıma kapatıyor. "Şşş, tatlım," diye fısıldıyor.

Ama onun eliyle beni susturmasına rağmen, bağırmayı bırakamıyorum.

Söyleyemem çünkü çok mutluyum, kendimi çok iyi hissediyorum, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar keyifliyim.

Gözlerimi açıp ona baktığımda, o da sarhoş görünüyordu. "Dünyadaki tüm şampanyalardan daha iyi," dedi. Sonra da beni öptü.

Yumuşak ama bir o kadar da sıkı bir öpücük, neredeyse bir söz gibi.

Sonra parmaklarını yaladı, bu da konsoldan bir mendil almadan önce bende bir zevk dalgası daha yarattı. İşini bitirdiğinde araba evimin yakınındaydı, tanıdık binalar onunla geçirdiğim gecenin sonuna doğru bana alay edercesine bakıyordu.

"Yukarı gelebilir misin? Karşılığını vermek istiyorum..." Yaklaşıp fısıldadım, "İyiliğine karşılık vermek istiyorum."

İçini çekiyor, sonra başını sallıyor. "Yapamam," diyor.

Kalbim acıyor.

Bu, dokunma duygusunun kaybı bile değil...

Sürekli böyle bitiriyoruz her şey.

Araba rölantide çalışıyor. Saçlarımı okşuyor. "Keşke her şey farklı olsaydı," diyor.

"Ben de," diyorum. Bakışlarımı gömleğine indirip manşetlerine uzanıyorum, onlarla oynayarak zamanı uzatmak istiyorum.

"Bir sürü şey var işte. Mesela, ofiste sana bakmamak ne kadar zor," diyor, teslim olmuş bir şekilde. Sonra yanağını avuçluyor, sesi yumuşak. "Senin başının belaya girmesini istemiyorum. Kimseyle. Ve ben de boykot edilmek istemiyorum."

Bu son, korkunç olasılık karşısında irkiliyorum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diyorum ve o bir kez, mizahsız bir şekilde gülüyor. "Asla bir şey söylemem."

"Biliyorum canım. Endişelendiğim sen değilsin," diyor ve sonra başını sallıyor. "Başkalrı için endişeleniyorum, o zaman sen nerede olurdun? Ben nerede olurdum? Baştan başlamam gerekirdi."

Keşke bu durum Fransızca bir metin olsaydı da tercüme edebilseydim, analiz edebileceğim bir sanat eseri olsaydı. İçgüdüsel olarak nasıl başa çıkacağımı bildiğim bir şey. Ama bu daha zor ve üstesinden gelmek için yeni bir strateji seviyesi gerekecek.

Gitmeliyim. "Yarın akşam görüşürüz?" diye soruyorum, öyle olacağına inanmayı seçerek. Şimdilik iki gece daha kalmayı tercih ediyorum.

"Elbette," diyor. "Bettencourt."

Bu bir randevu değil, ama bir söz. En azından iki gecemiz daha var. Yeni bir plan yapma zamanı geldi.

Ondan uzaklaşıp telefonumu alıyorum, eteğimi düzeltiyorum ve kapı koluna uzanıyorum.

"Beklemek."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Ona doğru dönüyorum, büyük bir istekle.

"Sizin için bir şeyim var," diye ekliyor.

"Ne oldu?" diye sordum ama o çoktan gömleğinin düğmelerini çözmüş, altındaki beyaz tişörtünü ortaya çıkarmıştı. Tişört, güçlü göğsünün üzerinde sıkıca gerilmiş, ona mükemmel bir şekilde oturuyordu.

Sonra bakışlarım kollarına kaydı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim; özgürce bakma iznim olmamıştı. Kaslarına, ön kolundaki dövmeyle bakabilmişim. Dokunabilmişim. Ona uzanıp sağ kolundaki dövmenin çizgilerini sessizce, tek kelime etmeden takip ettim.

Derisine çizilmiş, küçük bir kitap yığınının etrafına dolanmış sarmaşıkların üzerinde ilerlerken ürperiyor. Bunu neden yaptırmış? Elbette tahmin edebilirim, ama sebebini bilmek istiyorum. Ama şimdi dövmeleri hakkında soru sormanın zamanı değil. Ona dokunmak, ona dokunmak benim için bir lütuf.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. O çok güzel.

Ve o benim olacak.

Elimi bıraktım ve o sanki yeryüzüne geri dönüyormuş gibi göz kırptı. Sonra bana ütülü turuncu tişörtü uzattı ve ben de onu burnuma bastırıp, onu içime çektim, sırrımızı içime çektim.

Bir başka tutkulu öpücüğün ardından yanağımı okşadı. "Bununla bir fotoğraf çek. Bana gönder."

Yapacağım.

BİR TEŞEKKÜR HEDİYESİ

Köprücü

Yirmi dakika sonra evdeyim, zihnim bedenimle savaş halinde. Ya da belki de beynim kendi kendine savaşıyor.

Duygusal zihnim bana, ona doğru koş diyor.

Ve mantıklı zihnim bana ondan kaçmamı söylüyor.

Ama kalbim, o aptal kalbim, sadece... onu diyor.

Tekrar tekrar, telefonuma bakıp bekliyorum.

Dolabıma doğru yürürken, tabureye otururken, ayakkabılarımı çıkarıp düzgünce ayakkabı rafına yerleştirirken o lanet olası cihazı elimden bırakamıyorum. Çoraplarımı ve pantolonumu çıkarırken, telefonumu da mindere koyuyorum, pantolonu düzgünce katlayıp kuru temizleme yığınınına atıyorum. Tişörtümü de çamaşır sepetine atıyorum.

Telefonu tekrar elime alıp bir kez daha kontrol ediyorum.

Bu benim; boxer şortum ve telefonumla karşınızdayım.

Tanrım, ben kim oldum böyle?

Durmak zorundayım, ama yine de sadece bir fotoğraf çekme umuduyla ayakta duruyorum.

Kendine gel.

Telefonu komodinin üzerine bırakıp boxer şortumu çıkarıyorum, duşa giriyorum ve sıcak suyun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum, ta ki bu gece her şey temizlenene kadar.

İş ortağım yakında şehre geri dönecek.

Yakında onun gözlerinin içine bakmak zorunda kalacağım.
Yakında başka bir anlaşma daha yapacağız.
Öğleden Sonra Keyfi'nden bahsedeceğiz, konsept üzerinde çalışacağız,
Tatlı Sözler konusunu ele alacağız.
Eğer onun kızıyla birlikte olursam bunu yapamam.
Onunla birlikte olmuyorsun.
Henüz.
“Tanrım,” diye mırıldandım, duştaki fayanslı duvara yumruğumu vurarak. Sanki teknik ayrıntının bir önemi varmış gibi. Musluğu kapattım, dışarı çıktım, bir havlu aldım.
Kurulanırken kendime, söz konusu olanın Ian'dan çok daha fazlası olduğunu hatırlatıyorum.
Yüzlerce çalışan.
Sahip olduğumuz diziler.
Denetimini üstlendiğimiz yapımlar.
Dünyanın dört bir yanından, geçimini sağlamak için ikimize bel bağlayan bunca insan var. Bütün o yapımlar. Bütün planlarımız. Eğer diğer adamın kızıyla yatırırsam, bu şirketi nasıl yönetebilirim ki?
Ian beni asla affetmezdi. Bana asla güvenmezdi. Ve artık benimle çalışmak istemezdi.
Onunla böyle devam edemem. Ama uyumak için spor şortumu giyip yatağa girdiğimde, hemen telefona uzanıp bir kez daha kontrol ediyorum.
Adını gördüğümde kalbim acımasızca çarpıyor. Sanki benimle alay ediyor.
Yatağa geri çöktüm, telefonu sanki kıymetli bir esermiş gibi sıkıca tuttum. Öyle de zaten. Onun anahtarı onda. Telefonu açtım. İsmine tıkladığımda ağzım kurudu, sonra mesajı açtım.
Dünyada bundan daha seksi hiçbir şey yok, tek bir şey bile yok.
Harlow, aynanın karşısında, bu sefer tüm vücudunu.
Üzerinde sadece benim tişörtüm var.
Bacakları çıplak, paçaları ikiye kıvrılmış ve üstteki birkaç düğmesi açık bırakılmış, böylece göğüslerinin kıvrımlarını kısmen görebiliyorum.
Dudakları hafifçe aralık.
Onun silüetini hayranlıkla takip ediyorum. Sonra kendime bir daha bakmamayı, cevap vermemeyi söylüyorum. Ama bu fotoğrafı ya da gönderdiği şu sözleri görmezden gelemem: "Hediyem için teşekkür ederim."

Bir nota yazıyorum, sonra gönder tuşuna basıyorum.

Tüm hediyeleri hak ediyorsun.

Birkaç saniye sonra üç nokta belirdi. Ama o cevap göndermeden önce, kendi cevabıma alaycı bir şekilde baktım. Bütün hediyeleri hak ediyor musun?

Cevabım bu fotoğrafa layık değil.

Işık hızında tekrar yazıyorum.

Seni düşünmeden duramıyorum.

Gönder'e tıkladım.

Noktalarının dansı duruyor. Sonra tekrar başlıyor.

Benim için de aynı şey geçerli, biliyorsun.

* * *

Sabah, Grand Central yakınlarında bir oyuncu seçimi yönetmeniyle kahvaltılı bir toplantıya gidiyorum. Ardından, birlikte çalıştığımız bir marka pazarlamacısını görmek için Chrysler Binası'na uğruyorum. Öğleden sonra, nihayet ofise doğru giderken annem mesaj atıyor. Döner pirinç kapılara doğru ilerlerken mesajı açıyorum.

Anne: Canım! Gelecek ay New York'ta olacağım. İnanabiliyor musun? Bazı arkadaşlarımla kabare yapıyorum. Ve o gece Sardi's'te bir parti veriyoruz. Mutlaka gelmelisin!

Sardi's'e hiç ilgim yok. Onun arkadaşlarıyla alkollü bir gece geçirmek de istemiyorum. Ama gitmeliyim. O benim annem. Her zaman sadece ikimiz olduk.

Bridger: Orada olacağım. Sabırsızlıkla bekliyorum.

Bu bir yalan, ama son zamanlarda söylediğim en kötü yalan değil. Siyah binaya vardığımda, daha fazla yalana, daha büyük yalanlara hazırlanıyorum. Partnerimin kızı yüzünden aklımı kaybetmediğimi göstermek için zırhımı giyiyorum.

Asansörde giderken telefonumdan bir bildirim geldi. Harlow'dan. Nefesim kesildi. Sinir bozucu bir tepkiydi bu. Ama notu hemen açtım.

Harlow: Hey! Jules beni bugün sete gönderdi. Bütün sabah buradaydım. Ofisten çok sette bana ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Hmm. Bu alışılmadık bir durum, ama sanırım en iyi şekilde kullanılabileceği yere gitmeli. On dördüncü kata ulaştım, sonra koridorda ilerlerken Harlow'dan bir mesaj daha telefonumda belirdi. Ön izlemede Jules ile ayarlamaya çalıştığı bir öğle yemeğinden bahsediyordu.

Ama asistanım ofisimde beni beklediği için kapıyı açmıyorum.

Jules, gözleri kurşun gibi keskin bir şekilde bana bakıyor. "Harlow'la ilgili neler olup bittiğini biliyorum."

SADECE BİR KİTAP

Harlow

Babam birkaç dakika önce Cape Cod'dan beni aradı ve yardımımı istedi. Şimdi, telefon kulağıma dayalı bir şekilde onunla konuşurken, setteki bir kütüphanede kitapların arasında arama yapıyorum. Yüksek raflara yaslanmış, sırtları dışarıya doğru çıkmış, dokunmaya davet eden kalın kitaplarla dolu bir merdiven duruyor.

Ve buradaki kitaplara birçok el dokundu.

Sırt kasları da aynı şekilde etkileniyor.

Ve kalçaları da unutmayalım.

Babam ve yazım ekibi bu stüdyoda geçen sayısız öpüşme sahnesi yazdı.

Bu, Sweet Nothings dizisindeki Cruz'un çatı katındaki kütüphane. Zengin ve bağlanamayan çapkın bir adam. Dizinin hayranlarının favorisi olduğu için her sezonda yeni bir romantik hikayesi oluyor.

Babamın kendisinin Cruz olduğunu hayal edip etmediği konusunda fazla düşünmek istemiyorum. Babam hakkında hiç fazla düşünmek istemiyorum.

Özellikle de dün gecedен sonra.

Babamla telefonda konuşmayı bir an önce bitirip, aklımdaki bazı şeyleri Jules ile konuşmak için ona yardım etmek istiyorum. Az önce ona kısa süre içinde öğle yemeği için buluşup buluşamayacağımızı sormak için mesaj attım, ama sonra babam aradı, bu yüzden Jules'un cevap verip vermediğini kontrol edemedim.

Onun bana cevap yazıp yazmadığını görmek için sabırsızlanıyorum. Onunla konuşmak için daha da sabırsızlanıyorum.

Şu anda babamın kütüphanede belli bir kitabı bulmama çok ihtiyacı var. Ama hangi kitabı istediğini hatırlayamıyor. Babam, kitabın resimlerin en yakınındaki rafta olduğunu söylüyor. Bu yüzden o şehir dışındayken ben onun kulakları ve gözleriyim.

Burada yalnız başıma, karakterin modern sanat koleksiyonuna en yakın rafları tarıyorum ve telefonda babama isimleri okuyorum. "Anna Karenina. Pelikan Belgesi. Carrie. Bu tuhaf bir koleksiyon."

"Cruz'un geniş ve çeşitli zevkleri var."

"Ya da gösteriş yapmayı seviyor," diyorum, sonra bir sonrakini okuyorum. "Romeo ve Juliet."

"O değil. O çok trajik," diyor babam gülerek. Uzaktan kuş cıvıltıları duyuyorum, sonra da okyanus dalgalarının hafif sesi. Eminim Vivian'la kaçamak için muhteşem bir sahil evi kiralamıştır.

"Biliyorum, trajik bir olay. Okudum," diye belirtiyorum ve daha fazla kitabın adını okumaya devam ediyorum. Her birinde, ya "hayır", ya "o değil" ya da "kesinlikle o değil" gibi bir yanıt alıyorum.

Babam adını hatırlayamadığı bir kitabı bulmaya o kadar odaklanmış ki, şimdi bir soru sormak için en uygun zaman gibi görünüyor. Babam şehir dışında olduğu için Bridger ile vakit geçirmek çok daha kolay.

"Cape Cod'da ne kadar kalacaksınız?" diye sordum ona, olabildiğince kayıtsız, nerede olduğunu sorar gibi sıradan bir şekilde. Birkaç gündür Cape Cod'da; geçen hafta sonu ve bu haftanın başından beri.

"Ah, biliyorsunuz işte. İhtiyacım olduğu sürece," diyor umursamaz bir tavırla ve eğer bu kaçamaklı bir cevap değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Ama ısrar etmiyorum, çünkü hayatına çok fazla ilgi duyduğumu göstermek istemiyorum. Bu, bir şeyler çevirdiğimi düşünmesine neden olabilir.

Ama onun bilmesi gereken hiçbir şey yapmıyorum. Değil mi? Yirmi bir yaşındayım. Yetişkinim. Akşam dışarı çıkmalarım hakkında ona bir şey anlatmama gerek yok.

Bu onu ilgilendirmez.

Ama rafları karıştırırken midem şiddetli bir şekilde bulanıyor.

İşte buradayım, onların dizisinin setindeyim. Onların şirketinde staj yapıyorum. Yaptığım şey onların işi.

Çok fazla.

Yarattığım bu sorunu düzeltmem gerek. Hemen yapmalıyım. Ama önce babamın kitap bulma isteğini halletmem lazım.

Ona daha fazla isim okudum ve son rafa geldiğimde, neredeyse hiç kitap kalmamışken, bir şiir kitabına tırnağımla dokundum. "Pablo Neruda?"

"İşte bu kadar!"

Nihayet.

İncecik kitabın üzerinde elimi gezdirdim. "Fotoğrafını çekmek ister misiniz?"

"Hayır." Telefonda bir sessizlik oluyor. "Al bunu," diye fısıldıyor, sette tek başıma olduğumu bilmesine rağmen. "Hiçbir şeyin eksikliğini hissetmeyecekler."

"Ne?"

"Tatlım, kimse çaldığını fark etmeyecek bile."

Harika, ben bir yalancıyım ve yakında da hırsız olacağım. "Baba," diye usulca azarladım.

"Söz veriyorum, her şey yolunda olacak."

Sinirlenerek gözlerimi devirdim. Ama haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Yine de boş sahneye göz gezdirdim. Sahne yöneticisi Ollie, bu kitapla dışarı çıktığımı görürse, sahne malzemelerinden birinin kaybolmasına kızabilir. Sonuçta, Ollie beni içeri almıştı çünkü babam için bir iyilik olduğunu söylemiştim. "Baba, Ollie çok kızacak."

"Ancak seni görürse," diyor babam, çok zekice, çok şeytani bir şekilde.

Kedi hırsızlığı için seçeneklerimi hızla değerlendiriyorum. Kalem etek giyiyorum. Kitabı belime sıkıştırarak değilim. Bir an için keşke çantam olsaydı diye düşünüyorum. Ama yok. Dişlerimi sıkarak kitabı alıyorum, kolumun altına sıkıştırıyorum. En iyisi masum görünmek.

Ayakkabılarımın bordo Türk halısına gömülmüş sesiyle, elimde kitap, yüzüme yapışık telefonla dışarı çıktım. Sonra da koridora kaçtım.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum.

"Kaldığım adresi sana mesajla göndereceğim. Lütfen FedEx'e ertesi gün teslimat için ver. Yarın sabah yola çıkmadan önce ihtiyacım var."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

Babam gülüyor. Kendi kendini bile etkilemiş gibi bir kıkırdama. "Haftanın geri kalanını izinli geçiriyorum. Viv ile çok eğleniyoruz ve Yeni İngiltere'de geyeceğiz."

Ah, bu mantıklı. Uzun bir tatil. "Bunu hak ettin. Ben hallederim." Vedalaşıp ofis malzemeleri odasına gidiyorum ve kitabı bir zarfa koyup

stüdyonun posta odasına bırakıyorum, ertesi gün teslimat için.

Mesajlarımı geri döndüm, Jules'la iletişime geçmeye hazırlanırken dikkatim koridorda ilerleyen yakışıklı bir adama takıldı. Bronz teni, keskin çenesi ve hayranlarının bayıldığı çarpık gülümsemesiyle, kelimenin tam anlamıyla yakışıklıydı. Cruz'u canlandıran ödüllü oyuncu Dominic'ti. Telefonda konuşuyordu ama beni görünce gözleri parladı. Telefonu kapattı. "Sanat dünyası nasıl gidiyor Harlow? MoMA'yı ele geçirdin mi henüz?"

Dominic'in MoMA'daki gümüş ve altın partisinde yaptığımız kısa sohbetten benimle ilgili bir şeyler hatırlamasına şaşırdım. "Henüz değil, ama belki yakında," dedim gülümseyerek; umarım bu gülümseme, babam için karakterinizin kütüphanesinden bir kitap çaldığımı ortaya çıkaracak herhangi bir ihaneti örtbas eder.

El sallayarak veda etti ve yoluna devam etti, ben de telefonuma döndüm.

Ah!

Abimden bir mesaj geldi, Cumartesi sabahı Üçüncü Cadde'deki favori lokantamızda kahvaltı için müsait olup olmadığımı soruyor.

Olduğum yerde donakaldım ve ağzımı kapattım. Aman Tanrım. Beni ziyaret etmek için San Francisco gezisini uzatacak!

Harlow: Ciddi misin? Bu, New York'a geleceğin anlamına mı geliyor? Gerçekten mi? Beni kandırma!

Hunter: Şey, birileri onu görmem gerektiğini açıkça belirtti. Yarın sabah bir toplantım olduğu için bu gece Chicago'ya gidiyorum, bu yüzden New York'ta bir gece geçirerek seyahatimi uzatabileceğimi düşündüm. AMA... yarın gece sizin dairenizde kalma şansım var mı? Cumartesi günü New York'tan kalkan son uçakla ayrılıyorum.

Harlow: Sanki başka bir yerde kalmana izin verecekmişim gibi! Seni çok seviyorum!!!! Seni görmek için sabırsızlanıyorum! Ve doğru bir seçim yaptın—babam burada olmayacak!

Hunter: Ben oldukça zekiyim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum, Lo. Uçuş bilgilerini sana e-postayla göndereceğim.

Harlow: Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Ama yankılı koridordan geri dönüp, çalışmak için sete doğru ilerlerken, ayakkabımın içine küçük bir taş sıkışmış gibi hissediyorum. Rahatsız edici, önemsiz bir şey. Ama içimi kemirmeye başlıyor.

Yarın akşam kardeşimi g rd ğ  mde ona yalan söylemek zorunda kalacağım çünkü Bridger hakkında tek kelime bile edemiyorum.

 stemsizce ürperiyorum, utanç ve suçluluk dalgası beni sarıyor.

Ama daha çok erken. Bridger'la internette tanışmış olsam bile, Hunter'a bu kadar erken bir şey söylemezdim.

Bridger, internetten tanıştığım biri değil. Yıllar önce evimde tanıştığım biri.

Suçluluk duygusu beni kemiriyor. Ama her şey sırayla.

Öncelikle yarattığım sorunla başa çıkmam gerek. Jules'la öğle yemeği planı yapmayı boşver.

Onu arıyorum.

BOYKOT MEZARIM

Köprücü

Bu yılın başlarında, East River yolunda kızıyla karşılaştıktan kısa bir süre sonra Ian ile öğle yemeğine gittim. Yemek boyunca olabildiğince soğukkanlı davrandım.

Birkaç ay sonra, Harlow ofisime girip cesurca bu stajı istediğinde, Ian'ın beni göremeyeceği kadar iyi bir maske bulmayı başardım.

Şimdi, Jules kapımda durup Harlow'la ilgili neler olup bittiğini bildiğini söyleyince, daha önce hiç oynamadığım bir Texas Hold'em oyununun dünya şampiyonası turuna milyonların önünde girmiş gibi hissediyorum.

Artık işin üstesinden gelmek için sonuna kadar blöf yapma zamanı.

"Öyle mi?" diye soruyorum, sakın bir şekilde. O kadar sakın bir şekilde ki, sesimdeki çatlağı bile duymayacak. Bende hiçbir çatlak göremeyecek.

"Evet," diyor Jules, başını sallayarak ve nefesini hafifçe içini çekerek.

Taş cephemin altında kalbim hızla çarpıyor, zihnim karmakarışık. Jules dün gece bizi takip etti mi? Harlow'un arabama bindiğini gördü mü?

Daha dikkatli olmalıyım.

Ama nasıl bildiğini merak edecek zaman yok. O sadece biliyor. Bu durumdan sıyrılmak için yalan uydurmaya hazır bir şekilde masama yöneliyorum ve telefonumu sanki sıradan bir gün, sıradan bir anmış gibi umursamazca bir kenara bırakıyorum.

Jules, dün gece saat dokuz civarında elimi nerede tuttuğumdan başka bir şey hakkında soru soruyor gibi.

En çok sevdiğim şeyi, yani Şanslı 21'i kaybetmeye hiç niyetim yok.

Bütün bunlar, sahip olamayacağım bir kadına olan takıntım yüzünden.

Jules, bana menajerinin telefonda olduğunu, öğle yemeğimin geldiğini, bir projeyi bitirdiğini söylerken kullandığı net ve keskin ses tonuyla, "Harlow çok iyi," diye devam ediyor.

Her şey için aynı sesi kullanıyor.

Kadının ne hissettiği anlaşılamıyor.

Elbette, "Harlow iyi biri" diyebilirim ya da susup Jules'un konuşmaya devam etmesine izin verebilirim.

Sessiz kalıyorum. Elinde ne tür kanıtlar olduğunu öğrenmek istiyorum. Sanki hayatımın emeği tehlikede değilmiş gibi, masamdaki kalem kutusunu sakince düzenliyorum.

Jules sessiz tuzağa düşüyor.

"Geç saatlere kadar kalıyor. Geçen hafta boyunca hep geç saatlere kadar buradaydı," diye devam ediyor Jules.

Kahretsin. Lanet olsun. Cehennem olsun.

Jules, Harlow'un geç saatlere kadar kalıp benimle burada, ofisimde hayat, New York ve aile hakkında konuştuğu zamanları biliyor mu?

Oturuyorum, başımı yana eğiyorum, bıçağın aşağı inmesini bekliyorum. Hızla atan, Mach 10'a yaklaşan nabzımı umursamıyorum.

"Ve Fransızca bildiğini biliyorum. Sanat öğrencisi olduğunu da biliyorum." Parmağıyla göğsüne işaret ediyor. "Ama ben de bazı şeyler biliyorum," diyor Jules ve sesinde en ufak bir yakalama tonu yok, ama geliyor. Yemin ederim geliyor. Yoksa neden bu kadar iltifat yağdırsın ki?

"Eminim öyledir," diyorum açıkça, ama içimden "Bu kadın ne demeye çalışıyor?" diye bağıriyorum.

"Ama eğer aramızdan biri yardımcı yapımcı görevini alacaksa, o kişi ben olmalıyım."

Ne???

Jules az önce ne dedi böyle?

Kaşlarımı çatıp neredeyse "Ne saçmalıyorsun?" diyecektim.

Ama şaşkınlığımı bastırıyorum. "Ah, açık olan pozisyon. Doğru, doğru," diyorum, sanki kimi işe alacağımı düşünüyormuşum gibi, oysa hiç de öyle değil. Bu benim görevim değil.

Şu anda onu işe almayı düşünmek bile benim için inanılmaz bir zevk. Ama sonunda onu doğru anladığımdan emin olmak için soruyorum: "İşi istiyor musun?"

İçimden kendime soruyorum: Buraya benim boykot mezarımı kazmaya gelmediniz, değil mi?

Jules, metodik bir şekilde, iddiasını ortaya koyarak, "Harlow'dan daha uzun süredir buradayım," diyor. "Kendimi adadım. Odaklanmış ve zekiyim. Dürüst olmak gerekirse, Harlow'un televizyonda çalışmak istediğini bile sanmıyorum. Ama ben istiyorum. Bu benim hayatım. Bu benim hedefim. Geç saatlere kadar çalışarak ve programlar için planlar yaparak sizi etkilemeye çalıştığımı biliyorum, ama ben de bir şans istiyorum," diyor ve çenesini kaldırıyor. "Bana bu iş için en iyisi olduğumu gösterme şansını vermenizi istiyorum."

"Böyle bir paçayı kurtardığımı" düşünsem sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, en iyi patron tavrıyla başımı sallıyorum ve "Jules, neler yapabileceğini görmek isterim," diyorum.

Lucky 21'in gösterileri için fikirlerini ve planlarını paylaşıyor ve bunlar gerçekten de iyi. Ama sonra Christian arıyor ve Los Angeles ofisinden Mia Liu'nun hatta olduğunu söylüyor. Kendisi başkan yardımcısı ve Batı Yakası'ndan pazarlamamızı yönetiyor ve çekimler başlamadan önce önümüzdeki ay birlikte Paris'e gideceğiz.

Jules, tam bir asistan gibi, "Bunu alıp Afternoon Delight'ın pazarlama planlarını görüşmelisin," diyor.

Ya da belki de yardımcı yapımcı gibi.

"Yapacağım."

Telefonu açıp Mia ile konuşmaya başladım, tüm süre boyunca rahatlamıştım, tamamen rahatlamıştım. Hatta hayatımın en iyi görüşmesi bile olabilirdi.

İşimiz bittiğinde Harlow'a mesaj atmak üzereydim ki Jules iki kere rap yaptı, sonra tekrar içeri girdi.

"Olası iş hakkında daha fazla konuşmak ister misiniz?" diye soruyorum. Bu konuda bütün gün konuşabilirim.

"Çok isterim," diyor, sonra derin bir nefes verip, uzun zamandır ilk kez gülümsüyor. "Bu arada, Harlow işten ayrıldı."

SÖYLEYEBİLİR MİYİM?

Köprücü

Saat yediye on dakika kala, güneşin batışı yavaş yavaş gerçekleşirken, Upper East Side'daki gökdelenlerin arkasından saklambaç oynarcasına, Bettencourt Galerisi'nin önünde volta atıyorum.

Öğleden sonra Harlow'a ulaşamadım. Toplantılar ve telefon görüşmeleri günümü aldı. Yapmamız gereken konuşma için mesajlaşma kesinlikle yetersiz.

"Ne oldu?" diye sorduğumda verdiği tek cevap "Her şey yolunda, bu akşam açıklayacağım" oldu.

Sonra da, "Galeriye yürüyerek giderim. Evime sadece dört blok uzaklıkta," diye eklemişti.

Umarım—hatta dua ediyorum—erken gelir. Onunla yalnız kalmaya ihtiyacım var. Hayır, bir dakikadan daha fazlasına.

Ve burada tanıdığım tek bir kişiyi bile görmek istemiyorum.

Neyse ki, görüştüğüm menajerlerin, yapımcıların, oyuncu seçimi direktörlerinin ve yazarların çoğu bir sanat galerisi etkinliğinde bulunmuyor.

Onlardan Harlow yüzünden kaçınmaya çalışmıyorum. Onlardan kaçınmak istiyorum çünkü dizinin arka plan hikayesine dair fikrimiz beni heyecanlandırıyor. Kahramanı çerçevelemek için kullanılan aşk mektupları, onunla yürüttüğüm yepyeni bir pazar araştırması seviyesi gibi. Sadece onunla. Hikaye araştırması. Gizli araştırma.

Mia tipi birine, bir analiste ya da başka herhangi birine ihtiyacım yok.

Saatime bakıyorum. Yediye iki dakika kaldı. Harlow asla geç kalmaz. Galeri, dört haneli fiyat etiketlerine sahip ayakkabı mağazaları ve her birinde belki sekiz ürün satan butiklerle dolu, emlak açısından günah sayılabilecek kadar boş alanla çevrili, Madison Avenue'nun bu şık bölümünün sonunda yer alıyor. Köşede Opal adında şık bir bar var. Yanından geçiyorum, sonra duruyorum, dönüp etrafa bakıyorum, telefonuma bakıyorum, bekliyorum.

Hâlâ onu bekliyorum.

Sonra, ensemde bir karıncalanma hissettim. Bir şekilde, onu görmeden önce varlığını hissettim.

Ayakkabılarının sesi mi? Kokusunun hatırası mı? Manhattan'ın yoğun trafiğinde, otobüslerin gürültüyle geçtiği ve köşelerde ilgi bekleyen çöp kutularının olduğu bir ortamda, o vanilya parfümünü veya vücut yıkama jelini koklayabilir miyim acaba?

Cevabı bilmiyorum. Ama onu bir şekilde hissediyorum ve bu tamamen etkisizleştirici bir şey.

Arkamı döndüm, hem aklımı kaybetmediğime sevindim hem de Madison Caddesi'nde bana doğru yürüyen kadını görünce şaşkına döndüm.

Kestane rengi saçları, parlak gümüş bir toka ile bir yandan tutturulmuş. Tokadan birkaç tutam saç sarkıyor. Bu yeni bir görünüm. Biraz bohem, neredeyse. Geri kalanına da dikkatlice bakıyorum. Kısa bilek botları, siyah deri bir etek (tahminimce vegan) ve tek omuzdan düşen gümüş bir bluz giymiş.

Ağzım kuruyor.

Burası Harlow ofisi değil.

Bu onun başka bir versiyonu.

Ve ben bunun için buradayım. Bu bir sorun. Harlow'un tüm versiyonları için buradayım.

Onunla ilgili tüm kötü düşünceleri bir kenara bırakıyorum. İşlerim yoğun olduğu için hemen onun yanına gidiyorum.

Ama ona ulaşır ulaşmaz bir taksi kaldırıma yanaştı. İçeriye hızlıca bir göz attım ve bilmem gereken her şeyi anladım. İçerisi sanatla uğraşan insanlarla doluydu. Onun işi hakkında konuşmamızı kimsenin duymasını istemiyordum.

Düzeltilme—eski işi.

"Benimle bir içki içmek ister misin?" diye sordum, taksiden kimse inmeden önce hızla.

"Elbette."

Alnımı kaldırıp Opal'e selam veriyorum. İki dakika sonra, sessiz barda bir köşe masasında oturmuş, buzlu çaylarımızı yudumluyoruz.

"Ne oldu? Neden istifa ettin?" diye fısıltıyla sordum.

"Benim için mi istifa ettin?" demek istemiyorum. Bu hadsizlik olur. Ama bunu düşünüyorum. Kesinlikle düşünüyorum.

"Bridger," diyor, sonra etrafına bakınıyor, durumu değerlendiriyor. Yakınımızda neredeyse kimse yok. "Dün gece eve dönerken bunun ne kadar riskli olduğu hakkındaki söylediklerin aklımda kaldı. Bunları daha önce düşünmemiş olmam aptallıktı. Bunun özellikle senin için ne anlama gelebileceğini. Sana ve kariyerine nasıl zarar verebileceğini."

Dişlerimi sıktım. Sonra homurdandım, "Beni korumamanı söylemiştim." Belki de tıslama gibiydi.

"Biliyorum," diyor, omuzlarını dikleştirerek, sanki bugün yaptıklarının sorumluluğunu tamamen üstlenmiş gibi, sanki bu sadece onun seçimiymiş gibi ve gerçekten de öyle. "Yine de, senin incinmeni istemiyorum. Baştan başlamak zorunda kalmanı istemiyorum."

"Ve sevdiğin işini kaybetmeni istemiyorum," diyorum sert bir şekilde, çünkü o benim için hiçbir şeyden vazgeçemez, vazgeçemez işte.

"Ama bakın... staj benim hayalimdeki iş değil." Ses tonunda bir özür vardı.

"Ne?" Bu mantıklı değil. "Sen...gerçekten çok istiyor gibiydin. Ofisime geldiğin o gün. Doğum günü dileğin olduğunu söylemiştin."

Hafif bir omuz silkme. Adeta kendi içinde bir itiraf. "Benden bekleniyordu... Bunun onu mutlu edeceğini biliyordum." Gözlerinde biraz suçluluk ifadesi var. "Ve dürüst olmak gerekirse, benden daha iyi yapabilecek, daha çok hak eden bir sürü televizyon ve film öğrencisi var. Sadece soyadım yüzünden böyle harika bir staj yapmamalıyım."

Katılmıyorum. "Zeki ve kurnaz olmasaydın burada kalamazdın," diye belirtiyorum. "Ortaya koyduklarını küçümseme. En iyilerden birisin."

"Teşekkür ederim. Ama bunun sebebi okulda başarılı olmam. Öğrenebiliyorum. Bir şeyleri çözebiliyorum." Buzlu çay bardağına uzanıyor ve bardağın üzerinde kayan buğulanmanın üzerinden parmağını gezdiriyor.

"Peki, ne iş yapacaksın?" diye soruyorum, ama bu sözler ağızından çıkar çıkmaz ilk defa bir şey aklıma geliyor. Stajyer olarak çok para

kazanmıyor. Çok fazla ödeme yapmıyoruz. Kimse yapmıyor zaten.

"Sana bir sır söyleyebilir miyim?" diye fısıldadı.

Tanrım, bana tüm sırlarını anlat. "Evet."

"Benim dairem mi?"

"Evet?"

"Ödemesi yapıldı. Annemin son Sweet Nothings albümünden aldığı telif hakları bunu mümkün kıldı."

Elimle boynumun arkasını okşayarak bunu içime sindirdim. Onun hayatı benimkinden çok farklı. Büyürken her kuruş için mücadele etmek zorunda kaldım. Annem fazla kazanmazdı ve kazandığı para da içkiye, partilere ve pullu elbiselere giderdi. Ben hiçbir şeye sahip değildim, her şey için çalışmalıyım. Üniversiteye burs ve kredilerle gittim.

Harlow, üst düzey bir üniversitede okudu... elbette, ailesinin sayısız kuruşunun yardımıyla. Muhtemelen borçsuz yaşıyor.

Bunda yanlış bir şey yok. Sadece farklı dünyalardan geliyoruz. Ama bu beni rahatsız etmiyor. O, sadece ayrıcalıklarını değil, aklını da nasıl kullanacağını öğrendi. Son birkaç haftadır Lucky 21'de beynini çok iyi kullandı.

Düşüncelerimi toparlayıp, onun işten ayrılmasının pratik yönlerini duygusal yönlerinden ayırırken, bir yudum içki içiyorum ve kendime soruyorum: "Ne yapacaksın? Ne yapmak istiyorsun?"

"Biraz zamanım var. Ama sanırım çözdüm, Bridger," diyor ve ismim heyecanla ağzından çıkıyor. Sanki bu farkındalığını paylaşmak istediği ilk kişi benmişim gibi. Ve açıkçası, bunu ilk duyan kişi olmak isterim.

Bu yüzden onun kararı beni de duygulandırıyor. Çünkü onun gelecek planlarını öğrenmeyi çok istiyorum. "Anlat bana," diyorum heyecanla.

"Anlaşılan, sanat dünyasında çalışmak istiyordum. Sadece teori, eğitim veya tarihle ilgili olmasını istemiyorum. İnsanları düşündüren ve hissettiren şeyler küratörlüğünü yapmak istiyorum," diyor, yeşil gözleri ıslık ıslık parlayarak. Bir anda yeniden gençleşmiş gibi görünüyor. Daha doğrusu, yaşına uygun görünüyor. "Bu... saçma mı?"

"Tanrı aşkına, hayır. Bence harika. Gerçekten öyle." Tutkunuzu keşfetmek bir lütuf. Sizi neyin heyecanlandırıldığını öğrenmek.

Ama bu aynı zamanda omuzlarımdan büyük bir yükü kaldırdı.

Bugün orada birkaç saat boyunca, benim için her şeyden vazgeçtiğini düşündüm. Ve bu tür bir jestle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Çoğunlukla çünkü onun benim için fedakarlık yapmasını istemiyordum.

Dünyayı deneyimlemesini, kendi yolunu bulmasını istiyordum. "Sanırım stajı gerçekten istediğini düşündüm," dedim sonunda rahatlayarak.

Yüzünü öne eğdi, bardağı çevirdi, sonra dudaklarının kenarında bir yumuşaklıkla gözlerimin içine baktı. Gözlerimi kilitleyerek, "Yaptım. Gerçekten yaptım," dedi.

Nefesim kesildi. Kalbim tekledi. Evet, şimdi neden bunu istediğini anladığımdan oldukça eminim.

"İyi ki yapmışsın," diye itiraf ediyorum sessizce.

Sonra saate bakıyorum. Gitmeliyiz ama gitmek istemiyorum. Özellikle de kimsenin kapıyı çalmadığı, kimsenin nereye gittiğimizi sormadığı bu sessiz bar köşesine kaçmışken.

Saçlarına başımı sallayarak onaylıyorum. "Yeni bir tarz bu."

Elini kaldırıp gümüş saç tokasına dokundu, sanki az önce orada olduğunu hatırlamış gibiydi. "Fark ettin."

"Ben de bazı şeyleri fark ediyorum."

Gülümsüyor. "Tokalarımı beğendin mi?"

"Evet. Saçların ve şekillendirmen gibi. Eteklerin gibi. Daha önce hiç giymediğin bir şey giymişsin. Bu gece Art Harlow'u mu görüyorum acaba?"

Son birkaç kelimeyi duyunca yanakları kızardı: "Bu gece görüşmek üzere."

Evet, sorunun bağlamına uyuyorlar, ancak belki de burada Freudyen bir dil sürçmesi de söz konusu.

"Sanırım ofis şıklığından ziyade galeri şıklığına daha çok ihtiyacım var," diyor. "Başarabiliyor muyum?"

"Çok yakışmış," diyorum.

"Rolümü hakkıyla yerine getirmek istiyorum," diyor ve biraz nefes nefese ekliyor, "Cumartesi günü MoMA küratörüyle kahve içeceğim. Onunla Sweet Nothings partisinde tanıştım ve dün gece tekrar görüştüm. Bu öğleden sonra kendisiyle iletişime geçtim."

Vay be. Kariyerinin kontrolünü ele almanın yolu buymuş. "Sen tam bir hırslısın."

"İki hafta önceden haber vermeli miydim? Jules'e istifa edeceğimi söylediğimde, hemen gidebileceğimi, hatta ofise geri dönmeme bile gerek olmadığını söyledi."

Hiç şaşırmadım. "Sorun yok. Jules bu öğleden sonra başka birini işe aldığını söyledi." Jules'un en başından beri Harlow'dan tehdit altında hissettiğini eklemiyorum. Ian ve benim de kızı için fazladan bir stajyer

pozisyonu uydurduğumuzu eklemiyorum. Harlow'un bunu şimdi bilmesine gerek yok.

“Pekala, ama seni yarı yolda bıraktığımı hissediyorum. Yine de 'Afternoon Delight' konusunda yardımcı olabilir miyim? İstiyorum, Bridger. Kahramanın geçmişine dair fikir üzerinde çalışmaya devam edebilir miyiz?”

“Elbette,” diyorum hemen, çünkü bu bizim fikrimiz gibi geliyor. “Bu bizim fikrimiz.”

Ayrıca, onunla bu şekilde çalışmak güvenli. Ian senaryo sorununu çözmemi istedi. Ve yıllardır Harlow ile hikaye fikirleri paylaşıyor. "Afternoon Delight" projesi, Harlow gençken onun evinde geçirdiğim gecelerin doğal bir uzantısı. Babasıyla birlikte çalıştığım geceler.

Ve... hayır.

Oraya gidemem. Şimdi değil. Karşımda oturmuş, çok güzel görünürken asla.

Onun babasıyla olan ilişkim hakkındaki düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Sadece bu kadınla geçirdiğim geceleri, sanat galerilerini ziyaret etmeyi, aşk mektuplarını incelemeyi düşünmek istiyorum.

"Hem zaten, programın buna ihtiyacı var," diye ekliyorum, sanki kahretsin, ne olursa olsun, Afternoon Delight'ı düzelterek.

"Güzel. Yardım etmek istiyorum," diyor.

Bu da bana akşamları onu görmem için makul bir bahane sağlıyor. Ian bizi görürse veya ararsa diye de bir bahane olur. Sanki hikayede bir sorun yaşadığımızı başka kimseye açıklayamam ki.

Harlow ile ne olursa olsun kabul ederim. O takımdan ayrılrsa bile, birlikte kalmamız imkansız. Hala çok şey tehlikede. Biz imkansız bir durumdayız. Ama birkaç gece? Evet, lütfen.

Garson yanımıza gelip tapas menüsü isteyip istemediğimizi soruyor. Onunla birlikte yemek sipariş etmek çok cazip, hem de son derece cazip.

“Harlow? Acıktın mı?”

"Açlıktan ölüyorum," diyor.

Birkaç küçük tabak sipariş ediyoruz ve biraz daha kalıp mezeleri atıştırırken sanki işten kaçıyormuşuz gibi hissediyoruz. Mutlu saatler yeni başlamış olsa da, sanki mekanı kapatıyormuşuz gibi. Bir portobello mantarını yerken, "MoMA küratörüyle görüşmenizden biraz daha bahseder misiniz?" diyorum.

“Yarın bütün günümü buna hazırlanarak geçireceğim. Ama kendimi hazır hissediyorum. Onunla tanıştığımndan beri koleksiyonlarını takip ediyorum. Muhteşem bir gözü var,” diyor. “Ve anlaşılan ikimiz de The Frick'i çok seviyoruz.”

"Beşinci Cadde'deki müze mi? Eskiden evmiş?"

"Evet! Gittiniz mi?"

"Asla."

Şakacı bir şekilde nefes nefese kalıyor, koleksiyon hakkında bana daha fazla şey anlatırken yüzü aydınlanıyor, sonra tofu satayından bir ısırık alıyor. Bitirdiğinde, "Orada olmayı seversin. Belki bir gün... gidebilirsin," diyor, neredeyse "biz" kelimesini yutarak "sen" diyecekmiş gibi.

Sanki o da biliyor ki, biz ikimiz The Frick'te bir araya gelmeyeceğiz.

"Belki yaparım," diyorum, kabullenmiş bir şekilde, çünkü şu an gerçekçi olmak, kalbimdeki dürtüye boyun eğmekten daha kolay.

Harlow yemeğini bitirip çatalını bırakırken, kararlı ama biraz da çaresiz bir sesle adımı söyledi: "Bridger?"

"Evet?"

Sanki hâlâ güvende olduğumuzdan emin olmak istercesine etrafına bir kez daha göz attı. Gözleri gözlerimle buluştu. "Sana bir şey olmasını istemediğimi söylerken ciddiydim."

Kalbim acı verici bir şekilde göğüs kafesime çarpıyor. Sanki kendini ona atıyormuş gibi. "Biliyorum, tatlım."

“Dün gece bunu düşündüm. Bunun yüzünden sana kötü bir şey olmasına izin veremem.”

Ama bana zaten bir şeyler oluyor. O bana oluyor.

Ona daha fazla yaklaşmayı bırakmalıyım. Gerçekten de bırakmalıyım. Beni yaralayabilecek sivri bir taşı kenara çekebilirdi. Ama aşağıda, azgın nehrin altında gizlenmiş bir sürü başka taş var. Bu hızlı akıntıları güvenli bir şekilde geçmenin hiçbir yolu yok.

Bir de babası ve şirketi var, bunların yanından geçemem, yoksa paramparça olurum.

Şimdilik en azından stajyerle ilişkiye giren adam ben değilim.

Bu acı düşünceyle masadan uzaklaştım. "Gitmeliyiz. Çünkü biraz sanat deneyimlemen gerekiyor."

Gülümsemesi manyetik. Sanki onu tamamen anladığımı söylüyor ve şu anda sahip olduğumuz tek şey bu; birbirimizi anlamamız. "Evet," diyor.

Hesabı ben ödüyorum. Keşke bunu her gece onun için yapabilseydim. Ve sanırım, işten ayrılmak suretiyle yaptığı jestle nasıl başa çıkacağımı da biliyorum.

Onu kollarıma sarmak, uzun uzun öpmek ve eve götürmek istiyorum. Ama yapamam.

KAYIP VE BULUNAN

Köprücü

Bettencourt Galerisi'nde, bembeyaz sütunların arasından geçerken, duvardaki mektupları incelerken neredeyse hiç konuşmuyorum. Bu mektuplar, uzun mesafeli aşk temasını işleyen modern sanatçıların resimleriyle birlikte sergileniyor.

Yalnız bir daktiloyu tasvir eden sürrealist bir tablo, James Joyce'un bir aşk mektubunun resminin yanında asılı duruyor.

Harlow bunu sessizce yüksek sesle okur. "Beni tamamen etkisi altına aldın. Gelecekte güzel veya soylu bir şey yazacaksam, bunu ancak kalbinin kapılarında dinleyerek yapabileceğimi biliyor ve hissediyorum... Seninle birlikte hayatı yan yana geçirmek, sana daha çok şey anlatmak ve birlikte tek bir varlık olana kadar, ölüm anımız gelene kadar birlikte olmak istiyorum..."

Bana yan gözle baktı. "Çok mu abartıyorsun?"

Gülüyorum. Bu onun yeni bir yönü. Saygısız, sevdiği şey olan sanatla dalga geçiyor.

Başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırıyorum. "Birazcık."

"Ama daktiloyu çok seviyorum. Sokaklarda bir tane aramaya devam ediyorum. Şehirde dolaşırken bir gün bir daktilo göreceğime dair çılgın bir hayalim var."

"Neden daktilo bulmak istiyorsunuz?"

“Bunun bir hikayesi olmalı, değil mi? Ya da düşünürseniz birçok hikayesi. Keşke bir yerde, bir merdiven basamağında, o döner telefon gibi bir tane bulabilsem. Ve daktilonun kaydettiği her şeyi fısıldadığını hayal ediyorum. Karanlıkta, perdeler kapanıp ışıklar söndüğünde,” diyor ve sonra memnuniyetle içini çekerek canlı bir görüntü çiziyor.

“O daktiloyu bir gün bulacağız,” diyorum ve daktilo arayışımız, tutamayacağımı ve tutamayacağımızı bilmeme rağmen, tutabileceğim bir söz gibi geliyor.

Ama bu gece her şey biraz da olsa mümkün gibi geliyor.

Özellikle de kalabalıkların arasında kimse bizi fark etmeden yürürken. Kendimizi yabancı bir ülkede gibi hissediyoruz, yerlilerin yanından sessizce geçiyoruz, kimse turistleri fark etmiyor, biz de ara sokakları ve sessiz yan yolları inceliyoruz. İşte biz de, aşk mektupları ve resimlerle dolu bu diyarı, fark edilmeden ziyaret ediyoruz.

Kimse durup el sıkışmıyor. Kimse benden senaryo okumamı istemiyor. Hiç kimse babasının nasıl olduğunu sormuyor.

Bunun yerine Harlow özgürce ve akıcı bir şekilde hareket eder, geniş, serap benzeri fırça darbeleriyle yapılmış eski bir açılır kapanır masa resminin önünde durur. Masanın önünde bir kadın durmaktadır, elinde bir kağıdın üzerinde duran bir kalem tutmaktadır ama hiçbir şey yazmamıştır. Bunun yerine, pencereden nehre bakmaktadır. Belki de Seine Nehri'ne. Nehir ağaçlarla çevrilidir. Bir çift birbirine sarılmış halde su kenarında yürümektedir.

Her şey biraz gümüş rengi gibi, biraz da bir anı gibi.

"Bu bir Zara Clementine," diyor bana. "Biraz melankolik ama özlemi çok iyi anlıyor."

Harlow'a tabloyu sevip sevmediğini sormama gerek yok. Gözlerindeki hayranlıktan, hafifçe aralık dudaklarından ve yüz ifadesinden anlayabiliyorum. Hem biraz şaşkın hem de biraz da şaşkın.

Harlow etikete işaret edip, sanki "aman Tanrım" dercesine parmaklarını şıklattı. "Satıldı. Çok yazık."

Gülüyorum. Fiyat, bir sürü sıfırdan oluşuyor.

Yolumuza devam ediyoruz ve giderken gecenin amacına geri dönüyorum. "Sanırım kahramanımızın uzun mesafeli bir aşk ilişkisi vardı. Belki de ona eski bir masadan mektuplar yazan bir kadınla," diye öneriyorum.

“Evet! İşte bu yüzden aşka teslim olmuyor. Geçmişle barışmadı. Geride bıraktığı biri var.”

"O da birini özleyiyor," diyorum.

Kahramanımız için yeni bir geçmiş hikayesi yazıyoruz ve bu, halka açık bir yerde geçirdiğim en güzel anlardan biri. Kalabalığın içinde yüzüyoruz ama göğsümde o tanıdık sıkıntıyı, ait olmadığım hissini hissetmiyorum.

Ama şansımı zorlamak istemiyorum. Saat neredeyse dokuz ve onunla biraz yalnız kalmak istiyorum, bu yüzden bir fırsat yakalıyorum, yaklaşıyorum. "Buradan çıkmak ister misin? Arabam var."

Nefesi kesiliyor. Gözleri evet diyor. Ama kelimelerle cevap veremeden, beş sezondan fazla süredir televizyonda duyduğum, güçlü, kendinden emin ve çok tanıdık bir ses kulaklarıma çarpıyor.

“Bridger!”

Camın kırılması gibi, o an bin parçaya ayrılıyor. Dizimizdeki oyuncuya doğru dönüyorum.

Dominic Rivera burada ve Harlow'dan bana doğru merakla bakıyor.

SADECE KAHVERENGİ KAĞIT, HEPSİ BU KADAR

Harlow

Teşekkür ederim, baba.

Bana anlık kararlar vermeyi öğrettiğin için.

"Hey, sen!" diye neşeyle seslendim sette birkaç saat önce karşılaştığım adama. "Seni daha önce görünce bu akşam gelip gelmeyeceğini soracaktım."

Dominic'in koyu kahverengi gözleri sorularla parıldıyor. "Sen kimdin?"

"Telefon görüşmenizi bölmek istemedim ama geçen kış MoMA'da buluştuğumuzda, doksanlar ekolüne ne kadar hayran olduğunuzdan bahsetmemiş miydiniz?" diye soruyorum, Zara Clementine'in temsil ettiği doksanlar resim ekolü hakkında tamamen uydurma bir şekilde.

Dominic öyle bir şey söylemedi ama sanat koleksiyoncuları hakkında bir iki şey öğrendim. Bilgilerini sergilemeyi çok seviyorlar. Ve Dominic hakkında da bir iki şey öğrendim. Sanat bilgisinin çoğunu Sweet Nothings'deki karakterinden edinmiş.

Dominic'in resim çalışmalarında babaya kimin yardım ettiğini tahmin edin?

Bu kız.

"Evet. Evet, tam da bunu konuşuyorduk," diyor Dominic, sonra sorularının bir kısmını geçıştirdikten sonra bana doğru eğilip sarılıyor. "Seni tekrar görmek güzel."

Elini bıraktığında Bridger ile tokalaşıyor. "Merhaba," diyor Dominic. "Hâlâ seninle bir yan dizi hakkında konuşmak istiyorum."

"Her zaman," diyor Bridger sakin ve düz bir ses tonuyla hızlıca selam vererek.

Daha fazla bir şey söyleyemeden Bridger'ın koluna elimi koydum. "Gitmeliyim. Arkadaşlarımla o etkinlik için buluşacağım," dedim gözlerimi devirerek. "Bir VIP falan filan," dedim ikisine de, sanki en yakın dostlarımla ne yapmam gerektiğine inanabiliyor musunuz?

Dominic gülüyor. "Çok heyecan verici geliyor."

Sadece omuz silkip gülümsüyorum. Upper East Side'lı kız, her şeyden bıkmış durumda.

Bridger hemen rolüne bürünüyor. "İyi eğlenceler ve doksanlı yıllardaki okul hakkındaki ipucu için teşekkürler. Öğleden Sonra Keyfi'nde yardımcı olacak."

"Babama haber vereceğim," dedim, sonra ikisine de öpücükler gönderdim ve arkama bakmadan oradan hızla uzaklaştım.

Artık birlikte ayrılmamızın imkanı yok, bu yüzden birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmak en iyisi.

Bu düşünce içimi kemiriyor, kalbime küçük bir bıçak saplanıyor. Ama böyle olmak zorunda. Başka çaresi yok.

Madison Bulvarı'na çıktığımda, son bir kez daha bakmak için can atsam da arkama bakmıyorum. Direniyorum, ilerliyorum, arkadaşlarımı görmeye gidiyorum, bilmem ne işim var, Bridger'ı da galerimize beklenmedik bir şekilde gelen misafirle baş başa bırakıyorum.

Aradan mesafe açıldıkça, nabzım sürekli yükseliyor.

Üçüncü Cadde'den geri dönüp yoluma devam etsem bile, yaydığım yalanların dumanlarının hala farkındayım.

Onlar, beni kovalayan, bana yapışan, boğucu bir parfüm gibiler.

Binama vardığımda bile gitmiyorlar, içeri girip kapıcıya Bridger'ın adını veriyorum.

"Bana bir şey bırakacak. Onu listeye ekleyebilirsin," diyorum, önceden düşünerek, plan yaparak.

Sonra asansöre ulaşıyorum ve derin, kekeleyen bir nefes veriyorum. Ciğerlerimden dışarı fırlamak için acele ediyor.

İçimde bir endişe dalgası yükseliyor, derken telefonuma bir mesaj geliyor.

Bridger: Sen bir dahisin. Akşam yemeğine mecbur kaldım. Ama sen muhteşem bir dahisin. Ve sana minnettarım.

Asansör yükselirken kakhaha atıyorum, çılgınca gülüyorum. Aman Tanrım. Başardık. Muhteşem bir takımız. Birkaç saniye sonra evime girdiğimde cevap yazıyorum.

Harlow: İstersen daha sonra gelebilirsin... Listede varsın. Seni az önce ekledim.

Bridger: Keşke. Şehir merkezine gidiyoruz. Özel bir kulübe. Yeni bir program için kapsamlı bir sunumu var. Sanırım bundan kurtulamam. Keşke seni de görebilseydim.

Duygularımın düğümünü yutuyorum.

Belki de işi bırakmakla aptallık ettim.

Belki de uzun zamandır istediğim, peşinden koştuğum Bridger'ı sonunda elde ettiğimi düşünmek aptallıktı.

Belki de ona sahip olmam hiç kaderimde yoktu.

* * *

Sabahleyin, kanepeme kıvrılmış, Amelie'nin koleksiyonunu araştırırken bir yandan da Bridger'ı ve nereye gittiğimizi (muhtemelen hiçbir yere, sadece hiçbir yere) düşünmekten kendimi alıkoymaya çalışıyordum ki telefonum çaldı ve binanın numarası arandı.

Telefonu alıp cevap veriyorum.

"Ben Andy," diyor binanın tamircisi. Tamirci Andy. "Henry bana sizin için bir paket verdi. Yukarı getirmemi istedi."

Ah. Ben hiçbir şey sipariş etmedim. Belki kuzenimden eğlenceli bir şey gelir? Bir kolye? "Hemen aşağı ineyim," diyorum.

"Oldukça büyük," diyor bana. "Yukarı getireceğim. Sadece evde olup olmadığınızdan emin olmak istedim."

Birkaç dakika sonra kapıyı çaldığında, ben çoktan kalkmış kapının önündeydim ve kapıyı hızla açtım. Paketin büyüklüğünü ve şeklini görünce nefesim kesildi.

İçimden bir şeyler kopuyor ama kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Muhtemelen başka bir şeydir. Hayal ettiğimden farklı bir şey. Hayal kurmak çok tehlikeli ve onları bastırmaya çalışıyorum.

"Teşekkür ederim," dedim ve Andy'den dikdörtgen şeklindeki paketi aldım, kapı hafif bir sesle kapandı.

Nefes nefese, heyecanla onu kanepeme taşıdım, sonra yere bıraktım. Geri çekilip ona baktım. Kahverengi kasap kağıdıyla kaplıydı ve ön yüzünde adım yazılıydı.

İmkansız.

Bunun imkanı yok.

Önce bir köşedeki, sonra diğer köşedeki, sonra da bir köşedeki bandı dikkatlice çıkarıyorum.

Kağıdı soyuyorum.

Donakaldım.

Sonra, ağır çekimde, donmuş halimden kurtuluyorum ve elimi ağzıma götürüyorum.

İnanamıyorum. Bridger bana dün geceki tabloyu aldı. Zara Clementine tablosunu. Ve köşede üzerinde adım yazılı bir zarf var.

Heyecanla parmaklarımı zarfın içine açıyorum. İçinde Bettencourt Galerisi'nden bir kırtasiye malzemesi var.

Dün gecenin böyle bitmesinden dolayı üzgünüm, ama artık bunu istediğin zaman inceleyebilirsin. Gözlerinde özlemle buna bakarken hiç bu kadar güzel görünmemiştin.

xo

B

SEN SADECE

Harlow

Andy o sabah tabloyu astıktan sonra, cuma öğleden sonra geç saatlerde Abingdon Meydanı'nda, Village'ın tepesindeki küçük üçgen bir park alanında, Bakireler Derneği'nin doğaçlama bir toplantısını düzenliyorum. Burası Manhattan'da bankları, ağaçları ve bol yeşilliğiyle bir vaha.

Bir diğer avantajı da, çikolata dükkanının bir uzantısı olan Lulu's Café'nin hemen yanında olması.

Üçümüz parkta buzlu sıcak çikolatalarımızı yudumlarken Layla beni yarın Amelie ile yapacağım görüşmeye hazırlıyor ve ben de anın tadını çıkarmaya, Bridger'ı göreceğim on beş dakika sonrasına atlamamaya çalışıyorum.

Layla bana sert, ciddi bir bakış fırlattı. "Peki, kendini beş yıl sonra nerede görüyorsun?" diye sordu, Amelie'yi canlandırırken Ethan da buzlu çikolatalı içeceğini alıp bir yudum aldı.

Ben cevap veremeden ve o içkisini içmeden, "Bridger'ın bacaklarının arasında, onu emerek" diye mırıldandı.

Ona bir tokat attım. "Sus!"

Layla, kaşlarını çatarak Ethan'a dik dik bakıyor, "Aferin sana" der gibi. Sonra boğazını temizliyor. "Dediğim gibi, beş yıl sonra, ilk çocuğun uyurken onu masasının altında ya da oturma odanızda harika bir şekilde becerirken hayal ediyor musun?"

"İkiniz de kovuldunuz!" diye bağırdım.

"Dostluktan mı? Çünkü yakında Bakireler Topluluğu'ndan kendini kovacak gibi görünüyorsun," diye belirtiyor Ethan ve sonunda bir yudum alıyor.

"Hedefim hep buydu," diyorum, sonra Layla'ya bakıyorum. "Beni iş konuşmalarından seks konuşmalarıyla uzaklaştırmayı bırak. Bu senin fikrindi. Beni yarına hazırlamak istedin."

"Ayrıca müstehcen hikayelerden de hoşlanırım. Ne yapayım yani?" diyor omuz silkerek.

Beş yıllık soruyu tekrar soruyor, ben de etkileyici bir şekilde cevap veriyorum ve bununla birlikte yarına hazır olduğumu ilan ediyorum.

Ethan bacağımı okşadı. Bacağım neredeyse çıplak. Yani, kısa, mavi ekose bir etek giyiyorum. "Peki, baban işten ayrıldığını biliyor mu?"

"Ona söylemedim. O da sormadı. Muhtemelen Vivian'la çok meşgul. Ama yakında söyleyeceğim."

Ethan kaşlarını kaldırarak, "Madem öyle, baban geri döndüğünde senin ve doğum günü hediyenin akıbeti ne olacak?" diye soruyor.

Midem bulanıyor. Babamın tatilinin ne zaman biteceğinden emin değilim ama sonsuza dek uzakta kalamaz. İşini çok seviyor. Sorun da bu zaten. Her zaman Bridger ile çalışacak. "Bridger ile bu konuda konuşmadık. Henüz bu konuya girmek bile istemiyorum. Her şey çok... kırılgan ve tehlikeli."

"Aaa, bu Ethan'ın yeni bir şarkısının sözlerine benziyor," diyor Layla neşeyle.

Ethan kaşlarını çattı ve kafasındaki ritme uyarak başını salladı. "Yani, kalbim sana karşı çok kırılgan... ama bizim için tehlikeli," diye doğaçlama yaptı hafif pürüzlü, güzel bir tenor sesiyle.

"Yeteneklerini sergilemeyi bırak," diye takılıyorum.

Telefonundan saate bakıyor. "Prova stüdyosuna geri dönmeliyim. Arkadaşlar geri dönecekler."

İlgimi çektim. "Nasıl gidiyor?"

Ethan yeni grubuyla müzik yapıyordu ve işlerini hallederken bizi de ziyaret etmeye geldi.

"Ah, bilirsiniz işte. Hem seversiniz hem nefret edersiniz, hem de kendinizi suçlarsınız bir anda," diyor.

"Yani... diğer sanat dallarından farksız."

"Kesinlikle."

Layla da ayağa kalktı. "Ben de gitmeliyim. Annemin bu akşam benim için bir yardım etkinliği var. Bana şans dileyin."

Vedalaşıyorum ve cuma trafiğinin en yoğun olduğu saatlerde dışarı çıktıklarında saate bakıyorum. Bridger on dakika içinde burada olacak.

Onu görmeyi ve nihayet detayları öğrenmeyi dört gözle bekliyorum.

Ona daha önce bu hediyeği nasıl hazırladığını sormuştum, ama Brooklyn'deki Ashanti Galerisi'ne giderken beni almaya geldiğinde anlatacağını söylemişti. "Sabır, tatlım," diye yazmıştı.

Bana bu güzelliği verdiğin halde nasıl sabırlı olabilirim ki?

Sonra ona duvardaki sanat eserinin fotoğrafını gönderdim. Tamirci Andy işini hızlıca halletti.

Tam zamanında Bridger'ın arabası yanaştı ve Bridger arka koltuktan indi; bacaklarını saran koyu renk pantolonu ve koyu kırmızı şarap rengindeki gömleğiyle son derece yakışıklı görünüyordu. Çenesinde ince sakal izleri vardı.

Gözleri parlıyor, çok memnun görünüyor. Belki de benim için kendi sanat eserini çalmayı başardıktan sonra bütün gün şeytani bir şekilde sırtmıştır.

Şu an kendimi ne kadar iyi hissettiğime neredeyse inanamıyorum. Vücudum ne kadar da enerjik. Ona doğru yöneliyorum ama o daha hızlı. Kararlı adımlarla parkın karşısına doğru geliyor. Yanıma vardığında elimdeki bardağa bakıyor. "İçinde güzel bir şey var mı?"

"Buzlu çikolata," diyorum sanki bütün günün, bu akşamın olasılıklarının üzerinde uçuyormuşum gibi. Kardeşim daha sonra geleceği için bu akşam birlikte çok az zamanımız olacak, bu yüzden her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum. Ona içeceği uzatıyorum. "Denemek ister misin?"

"Evet," diyor, az önce dudaklarımın değdiği aynı metal pipetten bir yudum alırken bana bakarak.

Baş döndürücü.

Elini bıraktığında, bakışları pipetin üzerindeki dudak parlaticısı kalıntılarına kaydı. "Çikolata ve dudak parlaticısının tadını alabiliyorum."

Tenimde karıncalanma hissediyorum. Vücudum ağrıyor. "Tadı güzel mi acaba?"

"Muhteşem," diyor, mavi gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyu, tutku ve utanmaz bir arzuyla dolu. Başını arabaya doğru eğdiğinde boğazından bir hırıltı geliyor. "Hadi arabaya binelim, Harlow. Şimdi."

Aman Tanrım. Bu adam resmen oyunun seyrini değiştirdi.

Bütün ay boyunca, hayır, bütün yıl boyunca istedim, umdum, özledim.
Sonra kovalamaca.

Şimdi ipleri eline alıyor. Bu her neyse, o da işin içinde.

Hemen bardağı parkın geri dönüşüm kutusuna attım, sonra metal pipeti de kılıfına koydum.

Arabanın kapısını açık tutuyor ve ben arka koltuğa kayıyorum—Manhattan'daki özel yolculuğumuz başlıyor. Kapıyı içeri kilitledikten sonra bana dönüyor, beni götürmeye hazır gibi görünüyor. Ama ben daha hızlıyım. Eşyalarımı konsola bırakıp yanaklarından tutarak yüzünü kavriyorum. "Resim için teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim," diyorum, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum.

"Benim için bir zevkti—" Dudaklarım onunkileri yakalarken son kelimesini yutkunuyor.

Öpücüğümle ona daha önce kimsenin bana böyle bir şey yaşatmadığını anlatmaya çalışıyorum.

Ama bir öpücük her şeyi anlatamaz.

Kendimi tutamıyorum. "Bridger, bayıldım. Notunu da çok sevdim," diyorum, savunmasız bir şekilde, ona karşı tamamen açık ve dürüst davranarak.

Gülümsüyor; sıcak, rahat ve ona yabancı gelen bir gülümseme. Sanırım bu onun tatil gülümsemesi, tropikal bir adada güneşin altında, okyanusun kıyıya vurduğu sırada bir sandalyede uzanırken takındığı gülümseme.

Bu, halinden memnun bir adamın gülümsemesi.

Ama onun doğasında hali yerinde değil. Sürekli meşgul, hareket halinde, çabalıyor, özlem duyuyor. Ancak şu an için memnun görünüyor.

Benimle mi? Bizimle mi? Bu geceyle mi? Belki de hepsi birden.

Araba Brooklyn'e doğru ilerlerken, tekrar soruyorum: "Peki bunu nasıl başardınız?"

Sinsi bir sırıtışla, "Ne yapayım? Bu arabayı mı alayım?" dedi.

Ben de oyuna katılarak avucumu siyah deri koltuğun üzerinde gezdiriyorum. "Evet. Araba. Çok güzel."

"Şehir içi kullanım için mi beni beğeniyorsun?"

"Aynen öyle."

"Söyle şunu," diye takıldı. "Şehir arabam için beni sevdiğini söyle."

"Asla," diye alay ediyorum.

"Hadi ama. Birazcık?" diye ısrar ediyor. Ama gerçekten güvenceye ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorum.

Belki de ona, onu olduğu gibi sevdiğimi, lüks arabası için, işinin getirdiğı gösterişli şeyler için ya da elde ettiği muhteşem başarının aksesuarları için değil, gerçekten kendisi olduğu için sevdiğimi duyması gerekiyor.

Resim için bile değil.

Belki de onunla etkileşim kuran ve gizli bir amacı olmayan tek kişi benim. Ya da daha doğrusu, belki de onun da istediğı amaç benim amacım: biz.

Gömleğinden tuttum. "Seninle Brooklyn'deki galeriye kadar yürürdüm."

Elini benim bir elimin üzerine koydu. "Tamam, şimdi kenara çekiyoruz."

"Tamam, belki de bunu kastetmedim," diyorum gülerek. Sonra tekrar gözlerine bakıyorum, gülümsemem kayboluyor. Cesaret toplamak için hızlıca bir nefes alıyorum, sonra atılıyorum. "Seni çok seviyorum," diyorum, bu kelimeleri denemeye çalışırken, bir itirafın başlangıcı. Ama bu, göğsümde sıkıca düğümlenen bu duygu yumağını zar zor örtüyor. Arzu, istek, umut ve sonra başka bir şey. Yeni bir şey. Lezzetli bir şey. "Ve tabloyu seviyorum çünkü sen bana verdin. Bu yüzden hediyeği seviyorum."

Elimi göğsünden çekip parmaklarını benimkilerin arasına kıvırdı. "Bunu senin için almak zorundaydım."

"Evet?"

Dudaklarımın kenarına yumuşak ama son derece seksi bir öpücük konduruyor. "Ona baktığını görünce kararımı verdim," diyor öpücüğü keserek.

Neredeyse yerimden fırlayacaktım. "Anlat bakalım. Bunu nasıl başardın?"

Kendinden emin bir omuz silkme hareketiyle, "Geçimimi müzakere ederek sağlıyorum. Bunu müzakere ederek elde ettim," diyor.

"Peki ne zaman?" diye soruyorum.

"Ayrılmadan önce, Dominic küratörle sohbet ederken, eseri satın alma konusunda sahibine sordum. Bettencourt'un kendisine. Satıldığını söyledi. Alıcının adını açıklamadı. Birinin elinden alamayacağını söyledi." Bridger, hikaye anlatımına kısa bir ara vererek gerilimi artırıyor. "Ama istediğinizi elde etmenin birden fazla yolu vardır. Bu yüzden Dominic katılımcılarla sohbet ederken onunla birlikte vakit geçirdim—konuklarla kısa sohbetler yaptım, alıcıyı tanıyan olup olmadığını öğrenmeye çalıştım."

"Bütün bunları sen mi yaptın?" diye fısıldayarak sordum.

Sosyal ortamlardan nefret ediyor. Bu onu strese sokuyor. Kontrolünü kaybettiğini hissettiriyor. Neredeyse kaygı bozukluğu yaşıyor. Ama benim için yaptı.

Sadece başını salladı, sonra devam etti. "Dominic Bettencourt ile konuşurken bir ipucu buldum. Başka bir galerici, bir adamın Zara Clementine'i satın almakla övündüğünü duyduğunu söyledi. Dominic ile şehir merkezine doğru giderken, o adamı araştırdım. Meğerse bir hedge fonunda çalışıyormuş."

"Vay canına," diyorum ve bu kelime bile etkileyici olduğumu tam olarak ifade etmiyor.

"Dominic'in önünde o zaman bir teklif yapmadım. Ama bu sabah piyasalar açıldıktan kısa bir süre sonra alıcıyı aradım, evi istediğimi söyledim ve ardından reddedemeyeceği bir teklif yaptım."

"Bridger," dedim, onun hediyesinin büyüklüğünden etkilenerek.

"Herkes için iyi oldu. O bir yatırımcı. Yirmi dört saatten kısa bir sürede müthiş bir yatırım getirisi elde etti. İsteddiğiniz sanat eserine sahipsiniz." Çenemi kavrayıp yüzümü okşadı. "Ve ben de size en çok istediğiniz şeyi verebildim."

Her yerim ürperiyor—seksi, muhteşem bir ürperti. Kalbim boğazıma düğümlendi. Sıkışmışlığımdan dolayı "Teşekkür ederim" diyebildim.

"Sadece senin sahip olmanı istedim," diyor ve dudaklarına hafif bir öpücük konduruyor. "Özellikle de benim için yaptıklarından sonra..."

"Biz" demeye çok yaklaştı.

Dilinin ucundan duyabiliyorum.

Belki de bir gün hep birlikte olacağız diye düşünmüyorum ama şu an, bu gece, sanki başka bir şey olamayacakmışız gibi hissediyorum. Özellikle de bana taparcasına boynuma öpücükler kondurduğunda. Sonra da sanki ona aitmişim gibi kulak mememi ısırduğunda.

Bu gece ya da başka bir zaman olsun, yakınlık kaçınılmaz gibi geliyor, bu yüzden elimi aramızda kaydırıp göğsüne bastırıyorum. "Hiç seks yapmadım. İlk deneyimim seninle olsun istiyorum."

Duraksıyor, gözlerini kırıyor, sonra dikkatlice soruyor: "Gerçekten mi?" Sesinde hayret, saf bir heyecan var ve en ufak bir yargılama yok.

"Evet."

Nefesini ürpererek dışarı verdi. Dudaklarını yaladı. Sonra sadece başını salladı. "Evet."

İşte bu kadar. Bitti. Bir gün mutlaka yapacağız diye söz veriyoruz.

Ŗu anda tek istediğim ona daha yakın olmak, bu yüzden koltuğa uzanıyorum, üzerine geriniyorum ve onu üzerime çekiyorum.

Güçlü bedeniyle beni örtüyor ve ben de bacaklarımı onun etrafına doluyorum.

“Sen sadece...” Sözleri, dudaklarıma değdiği anda paramparça oldu.

Cümleyi tamamlamasına gerek yok.

Ben de aynı Ŗeyi dŖnyorum.

O sadece...

Ŗehrin bir ucundan diğer ucuna kadar, tüm bedenimizle pŖyoruz iŖte böyle.

DÜŞME

Harlow

Son aşk mektupları sergisinde adeta süzülüp gidiyorum, Bridger'la daha fazla zaman geçirme ihtimalinden başka hiçbir şeyin farkında değilim.

Bir şekilde, bu dilekler ve açlık karmaşası içinde, Afternoon Delight'ın kahramanının geçmişine dair sağlam bir konsept oluşturmayı başardık.

İşimiz bittiğinde, "Bu, önümüzdeki hafta yazı ekibiyle paylaşmak için yeterince güçlü görünüyor," diyor.

Önümüzdeki hafta yaklaşıyor.

Gelecek hafta ne yapacağız? Tabii ki onu ofiste göremeyeceğim. Üzerinde çalışabileceğimiz bir program konseptimiz olmayacak. Ona geleceğin bizim için neler getireceğini sormak istiyorum ama şu an bunun için uygun bir zaman gibi görünmüyor.

Galeriden ayrıldığımızda da henüz vakit geçmemiş gibi görünüyordu ve Bridger etrafı tarayarak yakındaki Brooklyn Botanik Bahçesi tabelasını fark etti.

Umut dolu bir bakışla saatine baktı. "Yaz saatleri. Hâlâ açıklar mı?"

Bu, "Bu gece benimle dışarı çıkar mısın?" diye soran bir soru.

Hemen uçuş uyarısını kontrol ediyorum. Hunter'ın uçağı zamanında, ama biraz daha geç gelecek, bu yüzden gecenin geri kalanını çalabilirim. "Kardeşim dokuz buçuktan önce burada olmayacak."

Bahçeye doğru yürüyoruz ve içeri giriyoruz; Bridger günün son ışıklarının tadını çıkarmak için bilet alıyor. Tıpkı dün gece olduğu gibi,

yemek yemeye çıkmayı teklif ettiğinde ben de fırsatı değerlendirdim.

Yemyeşil bahçelerde dolaşıyoruz, nilüfer havuzunun terasında açan orkideleri inceliyoruz. Göz alıcı kırmızı, narin pembe ve parlak turuncu çiçeklerle çevrili bu ortamda, onu تنها bir bölüme çekmek istiyorum.

Ama bu çok riskli. Bunun yerine, yemyeşil çalılıkları, ağaçları ve bitki örtüsüyle kaplı Shakespeare Bahçesi'nde dolaşıyoruz. "Shakespeare gerçekten burada yazmış olsaydı komik olurdu," diyorum.

"Brooklyn'deki Şair," diyor Bridger, sanki kelimeler üzerinde düşünüyor gibi.

"Bu bir müzikal ismi gibi geliyor," diyorum. "Brooklyn'de The Bard'ı yapımcılığını üstlenmelisin. Bu senin bir sonraki kariyer hamlen olabilir. Müzikallere destek olmak."

Gülüyor. "Bu hiç de riskli değil."

"Televizyon riskli bir iş ve sen de bunu yapıyorsun," diye belirtiyorum.

"Haklısın."

"Ve sonra Davis Milo'nunki gibi, Playbill'de müthiş bir tek satırlık biyografin olabilir," diyorum ödüllü yönetmeni kastederek. "Playbill'deki biyografisinde ne yazdığını biliyor musun?"

"Elbette. Yönetmenliğini Davis Milo yapıyor," diyor.

Sonraki cümleyi hep bir ağızdan söylüyoruz: "Bridger James yapımcılığını üstleniyor."

"Gördünüz mü? Bundan daha iyisi olabilir mi?" diye soruyorum.

"Öyle değil." Ama başını sallıyor. "Sanırım sadece gösteri izlemek istiyorum. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Ben de hiçbir zaman tiyatroda çalışmak istememiştim. Ama tiyatroyu gerçekten çok seviyorum."

"Ben de. Sizi 'The Un-Gentleman' filmini izlemeye götürmeyi çok isterim," diyor.

Birkaç hafta içinde başlayacak müzikalden bahsedilince gözlerim aydınlanıyor. "Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Benim için de aynı şey geçerli," diyor hüzünlü bir şekilde, sonra konuyu değiştiriyor. "Annem gelecek ay şehre geliyor."

Ya da belki de o kadar büyük bir değişim değil. Tiyatroya olan sevgisi ondan geliyor. Ama kalabalıklarla ilgili rahatsızlığı da ondan geliyor. "Onu görmek istemiyor musun?"

Bir an duraksadı, derin bir nefes verdi. "Onu görmek istiyorum. Ama bir parti veriyor ve benim de gelmemi istiyor. Sardi's'te olacak." Bu kelimeyi

söylerken yüzünü buruşturdu.

Bahçenin ortasında duruyorum, elim onun eline dokunmak için kaşınıyor. Herkese açık bir yerde ona dokunmamak için parmaklarımı birbirine kenetliyorum. "Ne zaman?"

Bunu sanki gelecekte, yakın gelecekte, onun sevgilisi olarak gidebileceğim, gerçek anlamda onun kalkanı olabileceğim bir zaman varmış gibi soruyorum.

"Birkaç hafta," diyor, belli ki o zaman onunla gidemeyeceğimi bildiği için kabullenmiş bir şekilde.

Bunu başarabileceğimden emin değilim. Ama ona şunu söyleyebilirim: "Seninle gelirdim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Anında, "Seni alırdım. Bunu biliyor musun?" diye yanıtladı.

Boğazımdaki duyguları zorlukla bastırarak başımı salladım. "Bridger?" diye başladım ve daha fazla bekleyemedim. "Bu geceden sonra ne olacak?"

İç çekerek, hüzünlü bir gülümsemeyle, "Senden uzak durmakta pek başarılı olamıyorum, değil mi?" dedi.

"Bunu daha iyi yapmak ister misin?" diye soruyorum, biraz da cilveli bir şekilde.

Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle yavaşça yaklaşıyor. "İstemem gerekirdi ama istemiyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum," diyorum.

Biz sadece bugünün parçalarına tutunuyoruz, ama şimdilik o da bırakmıyor.

"Kardeşin bir süre burada olmayacak, öyle demiştin?" diye soruyor.

Telefonumu kontrol ediyorum. Hunter'dan bir mesaj gelmiş, uçağının yeni indiğini söylüyor. "Bir saat içinde benim evimde olmalı."

"Bu bize biraz zaman kazandırıyor," diyor.

Onunla ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum.

* * *

Bunun için zaman yok.

Ama binamdaki asansör kapıları kapanır kapanmaz Bridger üzerime atılıyor. Beni duvara yaslıyor, yüzümü tutuyor, adeta beni yiyip bitiriyor.

Paris'teyken tam da bunu özliyordum.

Yalnız kaldığım her seferinde bunu hayal ederdim.

Bu adamın bana karşı duyduğu o çılgın arzuyu hayal ettim.

Birkaç saniye sonra katımızdaki kapılar gıcırtyla açıldığında, Bridger'ın nefes nefese olduğunu fark ettim. Koridoru taradım. Katımızda on daire vardı. Koridor bomboştu. Elini tuttum ve birlikte 8E numaralı daireye doğru yürüdük.

Hemen kilidini açıyorum.

Kapı daha yeni kapanıyordu ki beni duvara doğru sıkıştırdı. Şiddetle öptü beni. İç çekişleriyle, dudaklarıyla ve dokunuşlarıyla. Mırıldanmaları beni heyecanlandırdı. Dokunuşları beni tahrik etti. Ve bedeninin benimkine sürtünmesi beni coşturdu.

Galeriye gitmeden önce arabada olduğundan daha da gergin ve öfkeli.

O, bir oyuncak kutusundan fırlayan bir oyuncak gibi ve vücutlarımızın her itme ve çekme hareketi onu daha da sıkılaştırıp yukarı doğru kıvrıyor.

Daha güçlü.

Tanrım, inanılmaz bir his veriyor ve ondan çok daha fazlasını istiyorum. Elimle aramızdan aşağı doğru kayarak düz karnından beline doğru ilerliyorum.

Onun sertleşmiş, kalın ve nabız gibi atan penisinin yanına yaklaştıkça nefesim kesiliyor.

Öpüşmeyi keser, derin bir nefes alır.

Elimle onun ereksiyon halindeki cinsel organına doğru gittiğimin farkına varıyor.

Geri çekiliyor, bana bakıyor. "Harlow," diyor, sanki bir uyarıda bulunuyormuş gibi.

"İstiyorum," diyorum, çıplak ve aç bir halde.

Gözlerini kapatıyor, sonra elimi örtüyor. Henüz beni durdurmuyor. Belki sadece oyalamaya çalışıyor.

Gözlerini açtığında, elini sıkıca benimkine kenetlemiş, kemerinin üzerinde hazır bekliyordu. "Seni çok istiyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyorum. Artık neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Ama seninleyken, sadece... istiyorum."

Alev alev yanıyorum. "Şu anda bana ne yapmak istiyorsunuz?"

Gözleri kararıyor. "Seni her yerimde tadacağım," diyor.

Her yerim ürperiyor. Dizlerim de dahil.

Boşta kalan eliyle kalçamdan tutarak dengemi sağlıyor. "Düşme," diye fısıldıyor.

Artık çok geç.

“Yapmayacağım,” diye mırıldandım, sonra mutfaktaki saate baktım. Kardeşim çok yakında burada olacak.

Bridger'ın tatlısı olmaya vaktim yok. Ama bu acıyı dindirmem gerek. Bu kadar ıslak, bu kadar tahrik olmuş bir geceyi atlatamam. Çaresiz ve muhtaç durumdayım, bu yüzden soruyorum: "Yapabilir misin—"

Hiç vakit kaybetmeden eli eteğimin altına, iç çamaşırlarıma kayd ve bu ağrıyı dindirmeye başladı.

Aman Tanrım, gerçekten de öyle.

Duvara yaslanmış halde, beni hızlı ve ustaca okşuyor. Uzun sürmeyecek. Bu gece değil. Ben bu kadar enerjikken değil.

Yaklaştığımda nefesimi tutarak, "Sana da dokunabilir miyim lütfen?" diye soruyorum.

"Kahretsin," diye küfretti.

Bunun bir "evet" olup olmadığından emin değilim, bu yüzden tekrar soruyorum: "Lütfen?"

"Evet, kesinlikle evet," diye hırçın bir şekilde karşılık verdi.

Sonra ellerim havada uçuşmaya başladı, pantolonunun fermuarını açtım, boxer şortunun bel kısmını çekiştirdim ve sıcak, sert uzuvunu bir elimle kavradım.

Nefesim kesiliyor, o parmaklarıyla beni becerirken ben de onu okşuyorum.

Ona dokunduğumda titriyor. Sonra kaba ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Duyduğum en seksi ses ve içimdeki düğmeyi çeviriyor. Saniyeler içinde çığlık atıyorum ve zevk vücudumu kasıp kavururken yoğun bir haz yaşıyorum.

Ama onu bırakmıyorum. Devam ediyorum, yumruğumu hareket ettiriyorum, onun elimde sallanmasından heyecan duyuyorum.

Sonra, o durduğunda inliyorum. Elimi kapatıyor. Geri çekiliyor.

“Gitmeliyim. Kardeşini görmen gerekiyor,” diyor, göz bebekleri genişlemiş, dudakları morarmış ve kıyafetleri buruş buruş olmuş halde.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Evimde. Ve umarım bu son olmaz.

Çıkarken, kanepemin üzerindeki Zara Clementine çantasına şöyle bir göz attı. "Mükemmel."

"Bayıldım!" derken kalbim gümbür gümbür atıyor.

Sonra gidiyor.

BELİRLİ BİR KİŞİ VAR MI?

Harlow

Mükemmel bir yaz sabahı, kardeşimle bisiklet turuna çıkarken Central Park'ın ışıkları yanımızdan hızla geçiyor.

Hunter, önümdeki pırıl pırıl gölün etrafından dolanıyor, uzakta kayıkhanenin su üzerinde hakimiyet kurduğu görünüyor. Ondan birkaç adım gerideyim ama yetişeceğim.

Onunla birlikte bisiklet sürmek, tıpkı gençken yaptığımız gibi, şehrin en sevdiğimiz yerinde -burada- birbirimizi kovaladığımız anlara benzer şekilde enerji verici.

O zamanlar onu hiç yenememiştim. Ama şimdi daha güçlüyüm ve kelimenin tam anlamıyla savaş yaralarıyla doluyum.

Aynı zamanda kararlı.

Ayak bileğimi, üzerindeki yara izini hayal ediyorum.

Pedallara daha sert ve hızlı basıyorum ve kısa süre sonra Hunter'ı geçip ona en şeytani küçük kız kardeş sırtışıma fırlatıyorum.

"Bethesda Terrace'a kadar yarışalım!" diye bağıyorum.

"Tamam."

Sonra, bisikletin üzerine eğilip iyice büzüldüm. O bir yarışçı ve macera bisikleti sürüşlerini çok seviyor, ama ben vahşi hayatımın adrenaliniyle besleniyorum. Dün gece Bridger'la yaptığım gibi, galeriden bahçeye, oradan da daireme kadar uzanan anların tadını çıkararak. Onu ne zaman tekrar

göreceğimi bilmiyorum. Ondan ne zaman tekrar haber alacağımı da bilmiyorum.

Belirsizlik beni biraz daha zorlamaya, kaslarımı çalıştırmaya itiyor. Sanki daha hızlı sürersem onu daha çabuk tekrar göreceğim gibi.

Bu hedef beni motive ederken, bisiklet yolunda hızla ilerliyorum, ancak hedefimize elli metre kala Hunter, tam bir kabadayı gibi, öne geçiyor.

Nefes nefese kalmış olsa da, zafer kazanmış bir şekilde benden önce bitirdi.

Bir saniye sonra durduğumda, ona yapmacık bir şekilde homurdanıyorum. "Biliyorum, dün gece bisikletine turbo şarj yaptırdın," diye takılıyorum, tıpkı çocukken yaptığımız gibi.

"Evet, aynen öyle Lo. Dün gece sen uyurken kiralık bisikletime şarj koydum," diyor kuru bir şekilde.

"Biliyordum," diyorum, sonra bisikletlerimizi bir rafa kilitliyoruz ve kasklarımızı elimize alıp, Hunter'ın yazlarını burada geçirdiği yıllarda en yaramaz gezilerimizin gerçekleştiği Bethesda Terrace'a doğru yürüyoruz.

Filmlerde meşhur olmuş bir çeşmeye bakan terasta duruyoruz ve ilerideki ağaçları işaret ediyorum. "Orada ağaç ev yapmaya çalıştığımızı hatırlıyor musun? Bir nalburdan tahta, alet ve her şeyi almıştık," diyorum, kendimizi hem kaşif hem de inşaatçı sandığımız o maceralı günü gözümde canlandırarak.

Gülüyor. "Bu çılgın fikri nereden bulduk acaba?"

"Eminim bir kitapta vardır," diyorum.

"Sonra polis geldi ve esasen 'Çocuklar, Central Park'ta ağaç ev yapamazsınız' dediler," diyor.

"Ama o zamanlar çok iyi bir fikir gibi gelmişti," diyorum.

"En iyi fikir."

O güzel anıyı hatırlayıp gülüyorum, sonra dirseklerimi terasa dayayıp güneşin tadını çıkarıyorum. Amelie ile biraz sonra buluşacağım ama şimdilik, özellikle dün gece geldiğinde çok yorgun olduğu için, sabahımı kardeşimle geçiriyorum. İkimiz de çok yorgun düştük. Belki de bu en iyisiydi, çünkü o gelmeden birkaç dakika önce neler yaptığımı düşününce...

Bridger dün gece arabasından bana mesaj attı ve "Hunter az önce içeri girdi" dedi.

"Az kalsın" demeye gerek duymadım. İkimiz de az kalsın öyle olduğunu biliyorduk.

Şimdi dikkatimi konuğuma veriyorum. "Peki, Kaliforniya seyahatiniz hakkında daha fazla bilgi verir misiniz?" İş için San Francisco'ya gitmişti. "Webflix'te her şey nasıl gidiyor?"

Yanakları kızardı, gamzesi iyice belirginleşti. Ahhh. Bu çok ipucu veriyor. "Sanırım işten daha ilginç bir şey oldu?" diye düşündüm. Ona dikkatlice baktım. Benden ne saklıyorsun?

"Neden bir şey olduğunu düşündünüz ki?" diye soruyor son derece masum bir şekilde.

"Hunter! Kaliforniya'da kiminle görüştün?" Abartılı bir öfkeyle ayağımı yere vurdum.

"Kimse." Ama yüzündeki gülümsemeyi silemiyor ve gözlerini deviriyor. "Ah, boş ver. Biri. Tamamen muhteşem biri." Kalın saçlarını elleriyle karıştırıyor. "İşte bu adam. Aman Tanrım. O sadece..." Zar zor konuşabiliyor, o kadar... aşık olmuş ki.

Hikayesine o kadar kapıldım ki, çılgılık atmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Detayları anlat!" diye talep ediyorum.

"Onun evine gittik ve harika bir yerdi."

"Sen...?" diye fısıldadım.

Başını salladı. "Henüz değil. Yani, daha önce sadece bir erkekle öpüştüm ama bu adamla öpüşmekten biraz daha fazlasını yaptık."

Ya da belki de çok şey, diye düşünüyorum yüz ifadesine bakarak. Ama hazır olduğunda paylaşacaktır.

Sesini daha da alçaltıyor. "San Francisco'da bir futbol oyuncusu. Ve gerçekten inanılmazdı. Her şey... inanılmazdı."

"Harika," diyorum, kardeşim adına çok heyecanlanarak. O da tamamen aşık olmuş gibi görünüyor. "Peki, onu tekrar göreceğiz misin?" diye soruyorum, ama bunun pek olası olmadığını anlıyorum. Bu adam San Francisco'da yaşıyor. Kardeşim ise Londra'da.

"Sanmıyorum," diyor üzgün bir şekilde. "Koca kıta ve bir de okyanus meselesi var. Ama belki gelecek yıl tekrar gidersem onu görürüm," diyor, sadece sarhoşluğun getirebileceği bir umutla.

"Anlaşılan onu şimdiden özlüyorsunuz."

Başını sallarken, sanki bunu kabul etmek canını acıtıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Garip bir şekilde, anlıyorum. Bir gündü, bir öğleden sonraydı. Ama çok iyi anlaştık. Bir yandan seksiydi, bir yandan da kırılğan, anlıyor musun?"

Dün gece Bridger'ın bir görüntüsü gözümün önünden geçti.

Çenesindeki kasılma. Gözlerindeki ateş. Sesindeki kısıtlama.

Ama bir yandan da boyun eğmek.

Beni istediği o pervasız arzu. Anı daha da derinden canlandıkça içimde kıvılcımlar uçuşuyor.

Bridger seksi ama aynı zamanda kırılgan.

"Biliyorum," diyorum olabildiğince sakın bir şekilde, sesime kızgınlığın yansımamasını umarak.

Hunter meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Kimseyi özellikle belirtmek zorunda değil mi?

Bu dile getirilmeyen bir soru ama beni rahatsız ediyor.

Bridger hakkında hiçbir şey belli edemem. En ufak bir ipucu bile veremem.

Hunter, Bridger'ı tanıyor. Hunter, bu yılın başlarında Webflix'e katılmadan önce Sweet Nothings'te yardımcı yapımcı olarak çalıştığı iki yıl boyunca Bridger onun maaş çeklerini imzalamıştı. Ama Bridger'a aramızdaki ilişkiyi gizli tutacağıma söz vermiştim. Ve gerçeği yutmak zorunda kalacağımı bilmeme rağmen, yalan boğazımdan aşağı kayarken yine de canım acıyor.

"Yani, ne demek istediğini tahmin edebiliyorum," diye düzeltiyorum, bunu olabildiğince rahat bir şekilde, babamın yıllarca yalanlarıyla eğittiği içimdeki oyuncuyu ortaya çıkararak. Sonra direksiyonu kapıp konuşmayı tekrar ona çeviriyorum. "Şey, bu adam. Emin misin tekrar görüşemeyeceğinden? Birçok aşk ilişkisi uzun mesafeli olarak başladı. Belki de aşılmaz bir engel değildir."

Mutluluktan ziyade, boyun eğmiş bir kahkaha attı. "Aslında öyle değil. Gelirime göre yaşıyorum. Babamın parasıyla geçinmiyorum."

Omurgamı dikleştirerek sert bir şekilde, "Ben de öyle düşünmüyorum," dedim.

Hunter'ın yüzü bembeyaz oldu. "Aman Tanrım. Lo, sana karşı hiçbir kötü niyetim yoktu," dedi özür dileyerek. "Biliyorum, öyle olmadığını."

"Dairem annemden," diye ekledim sesimde kırgınlık vardı.

"Bak, biliyorum."

"Ve bir iş bulacağım," diye ekliyorum, olması gerekenden daha savunmacı bir tavırla. "Belki de bugün bile."

Beni teselli edici bir şekilde kucaklıyor. "Senin tarafındayım. Anlıyorum. Babasının kızı olduğunu söylemiyordum. Sadece Sweet Nothings'ten gelmediğimi varsayarak yaşamam gerektiğini söylüyorum."

Gerçek şu ki, benim işim daha kolay. Sonuçta, daire her şeyi değiştiriyor. Burnumu çekip geri çekiliyorum. "Özür dilerim, sadece gerginim. Bugünün ilerleyen saatlerindeki röportaj yüzünden," diyorum.

"Harika işler başaracaksın. Lucky 21'den ayrıldığına da sevindim. Suç sende değildi. Ve babanla bu kadar iç içe olmanı istemiyorum. Onunla çalıştığım dönemde çok zehirli bir insandı."

Midem bulanıyor. Hunter bunu ima etmişti ama bunu duymak kalbimi acıtıyor. "Böyle bir şey yaşadığın için üzgünüm."

"Beni sürekli aşağılıyordu, onun kadar iyi olmadığım için küçümsüyordu ve aynı zamanda beni kendi dünyasında çalışmaya ikna etmeye çalışıyordu. Sanki önce bir kucaklama, sonra bir tokat, sonra bir tokat daha, sonra bir kucaklama daha gibiydi. Şimdi kendi işimi yaptığım için daha mutluyum," diyor Hunter, özgürlüğüne kavuşmanın verdiği rahatlamayla. "İşte bu yüzden istifa ediyorsun, değil mi? Kendi işini yapmak için?"

Bir kez daha, keşke ona tamamen dürüst olabilseydim. Keşke kendim için istifa ettiğimi söyleyebilseydim. Tutkularımın peşinden gitmek için istifa ettim, ama tutkum aynı zamanda babamızın iş ortağı olmak.

"Elbette," diyorum ve bu gerçeğe çok ama çok yakın.

* * *

Evime döndüğümde duş aldım ve işe uygun ama yine de Cumartesi havasında bir şeyler giydim. Üzerinde minik beyaz puantiyeler olan kırmızı, yazlık bir elbise seçtim ve kısa kollu beyaz bir hırka ile kombinledim. Şık ve ferah bir görünüm elde ettim ve elbisedeki puantiyeler, noktacılık sanatına gönderme yapan küçük bir detay gibiydi. Sanatsal bir gönderme içeren bir kıyafet giymek her zaman bir artıdır.

Hunter ile birlikte ayrılıyoruz. Sokakta, yanağından öpüyorum. "Bu akşam görüşürüz? Akşam yemeği yiyelim mi?"

"Kesinlikle iyi olur," diyor ve bir arkadaşıyla öğleden sonra bira içmek için buluşmaya gidiyor, ben de Gramercy Park'taki bir kahve dükkanına uğruyorum.

MoMA'da veya yakınlarında buluşmamamız biraz garip, ama cumartesi olduğu için sanırım bu durum mantıklı.

Lyft beni Yirmi Yedinci Cadde'ye kadar götürdü ve kafeyi çabucak buldum, ardından içeride pencere kenarındaki bir masada şık küratörü gördüm. Kısa bir selamlaşmanın ardından karşısına oturdum.

"Kahve, çay, LaCroix mi, yoksa sana bir şeyler hissettiren bir karışım içeren bir milkshake mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Amelie'nin kuru mizahına gülüyorum. "Çay harika. İçine bir şeyler katılmış çaydan nefret ediyorum."

Siparişlerimizi verdikten ve kupalarımızla masaya döndükten sonra, bana yoğun bir bakış fırlattı. "Neden MoMA'da buluşmayı teklif etmediğimi merak ediyor olabilirsiniz."

"Bu düşünce aklıma geldi," diye itiraf ediyorum.

"Bakın, durum şu," diyor arkasına, sonra etrafına bakıp lafı uzatmadan. "Geçen hafta istifa dilekçemi verdim. Son iş günüm Salı."

Vay canına. Bu çok büyük bir şey. "Bu bir değişim."

"MoMA harika bir yer. Orada deneyim kazandığım için mutluyum. Ama," diyor gizli bir tonla, "Allison size bunu söylememe izin verdi. Beni Petra Galerisi'ne gelmeye ikna etti. Çok heyecan verici enstalasyonları olacak ve daha fazla yeni sanatçı getirmek için alanı genişletiyoruz," diyor ve ardından peşinde oldukları sanat türü hakkında ayrıntıları sıralıyor: tutkuyu, duyguyu, sevgiyi sergileyen sanat. "Müşteri tabanımızı oluştururken yükselmek için bazı ortaklar arıyoruz."

"Nereye kayıt olabilirim?" diye soruyorum, hissettiğim tüm coşkuyu göstermekten çekinmeden. Ve tüm o coşkuyu hissediyorum. Tüm o galonları. Tüm o bidonları.

"Emin misin?" diye soruyor çekingen bir şekilde. "Sanat teorilerine bu kadar meraklı olduğun izlenimini hiç edinmedim."

Risk alıyorum. Şöyle diyerek büyük bir tahminde bulunuyorum: "Ve sanırım beni işe almak istemenizin sebebi de bu."

Omuz silkiyor ama gülümsemesi de belli oluyor. "Haklısın."

Daha fazla konuştuktan sonra, son onay için Allison ile görüşmesi gerektiğini söyledi. "Bu hafta size geri döneceğim," diye ekledi.

"Bunu dört gözle bekliyorum," diyorum ve kariyerimin zirvesindeymiş gibi hissederek oradan ayrılıyorum.

İlk defa bu coşku hissi tamamen bana ait. Aklımdan, kalbimden ve çalışmalarımından geliyor. Ne sevdiğimi ve neyi sevmediğimi öğrendiğim süreçte sanata harcadığım zaman ve enerji neredeyse karşılığını verdi.

O şehir merkezine, ben de şehir dışına doğru giderken, kolyemdeki "I" harfine dokunup fısıldıyorum: "Anne, sana bir sır söyleyebilir miyim?"

Sonra ona günün geri kalanını anlatmayı hayal ediyorum, biliyorum ki benimle gurur duyacaktır.

Gözlerimi gökyüzüne diktim, sonra heyecanla derin bir nefes alarak tekrar yeryüzüne baktım. Arkadaşlarıma ve kardeşime haber verme zamanı gelmişti ama önce kaldırımında, bir ızgaranın yanında bir spor ayakkabı gördüm. Tek başına duran mor bir Converse. Fotoğrafını çekip paylaştım ve şu soruyu sordum: Kayıp mı, bulundu mu?

Arkadaşlarımla haberi paylaşmak için mesajlarımı açtığımda, karşıma yeni bir mesaj çıkıyor.

Bridger'dan.

Okuduktan sonra gördüğüm ilk taksiye el sallıyorum.

MASUM VE BAŞTAN ÇIKARICI

Köprücü

Birkaç dakika önce

Cumartesi günlerimi genellikle çalışarak geçiriyorum. Daireme kapanıp senaryoları, sözleşmeleri, anlaşma notlarını incelemem alışılmadık bir durum değil.

Bu yüzden, geçen yılın sonlarında edindiğimiz Anti-Heroes Unleashed adlı senaryonun yayın koşullarını kesinleştirmekle, Afternoon Delight'ın yeniden yazımının detaylarını hazırlamak arasında gidip gelmek, beni tüm gün boyunca odaklanmış tutacak.

Buradaki kilit kelime "meli"dir.

Bu iki proje, akşam Axel ile bir şeyler yiyebileceğim veya belki de yapımcı meslektaşlarımla görüşebileceğim zamana kadar beni epey meşgul edecek.

Sorun şu ki, öğleden sonra geç saatler ve her iki konuda da son derece kötü ilerleme kaydettim. Lucky 21 ofisinde yalnız başımayım, dizüstü bilgisayara boş boş bakıyorum, terimler bulanıklaşıyor.

Ben ne okuyorum böyle?

Belki de bugün dikkatim dağılmış durumda.

Belki de kart oyunu müziğini kapatmalıyım.

İşte bu kadar. Tamamlandı.

Sessizliğin içinde bir kez daha deniyorum, ama aklım başka yerlere gidiyor. D n geceye. Ondan  nceki geceye. Sonra da ondan önceki geceye.

K fretiyorum, sonra volta atıyorum, on dört kat aŗağıdaki camdan dıŗarı bakıyorum, Cumartesi günü New York'un y r y ŗ n  izliyorum. Daha da ilerilere, parka bakıyorum. Harlow parkı çok seviyor. Bugün kardeŗiyle oraya gitti mi? G l n etrafında dolaŗtılar mı? Bana k   ken yaŗadıkları maceraları anlatmıŗtı. Diğ rlerini ise yıllar önce bu şirketi kurmak için geç saatlere kadar  alıŗtıđım evinde bulunduğum zamanlardan kendim duymuŗtum.

Babasıyla birlikte  alıŗıyor.

Bakıŗlarımı pencereden hızla kaçırıyorum, sanki aramızdaki çarpık bağın hatırlatıcılarını bir kenara bırakabilirmiŗim gibi.

Sonra diğ r tarafa dönüyorum ama hâlâ çok gerginim.

Rahatlamak için yoga yapabilirdim ama üzerimde şık bir pantolon ve gömlek var. İŗ kıyafetleriyle ofiste yoga yapan o aptal adam olmak istemiyorum.

Geçmek.

Derin bir nefes verip nefesimi verdim, sonra da kanepeye yığıldım. Belki de sadece iŗten biraz uzaklaŗmaya ihtiya ım var. Belki de son zamanlarda çok fazla koŗturup durdum.

Hariç...

Son    geceyi Harlow ile geçirdiğim için normalden biraz daha az  alıŗtım.

Birdenbire, onu d ŗ nd k  vücudum hafifliyor. Sanki iyi hissettiren bir ilaç gibi vücudumda etkisini gösteriyor.

Gözlerimi kapatıyorum, d n gecenin en lezzetli anısına dalıyorum. Duvara yaslanmış halde. Ona dokunduğumda yaptığı hareketler. Dudaklarından dökülen seksi inlemeler.

İŗte içimde biriken tüm bu baskının cevabı bu.

Onu en kısa zamanda görmek istiyorum.

Onu sadece görmek istiyorum. Ona sarılmak, onunla konuŗmak, onunla birlikte olmak istiyorum.

Sanırım kardeŗinin bu gece ayrılacağını s ylemiŗti. Bir anda yerimden fırladım, masama doğru yürüdüm, telefonumu kaptım. Ama şu anda g r ŗmedeydi. Bu yüzden basit bir mesajla baŗladım: Merhaba... seni d ŗ n yorum. Amelie ile g r ŗmenin iyi geçmesini umuyorum.

Sonra, bir mesaj daha yazıyorum: Bu akşam ne yapıyorsun? Görüşebilir miyiz?

İşte. Nefes alabiliyorum, çalışabiliyorum, odaklanabiliyorum. Boynumu bir yandan diğer yana esnetiyorum, parmaklarımı çıtlattıyorum ve tekrar işe koyuluyorum.

Ama yine de masamdaki telefonuma uzanıp onun cevap verip vermediğine bakıyorum.

Tekrar ne zaman giriş yapabileceğimi görmek için sürekli saate bakıyorum.

Saat neredeyse beş.

Sabırlı olabilirim. Onu zorlamayacağım.

Ama gözlerimi kapattığımda onu görüyorum, onu hissediyorum, onun kokusunu alıyorum.

Keşke şu an burada olsaydı. Eğer burada olsaydı, ben...

İstemsizce inliyorum.

Eğer o burada olsaydı ne yapacağımı biliyorum.

Gözlerimi açtıktan sonra bir mesaj daha gönderiyorum.

Röportajınız bittiğinde sizi görmek istiyorum. Sizi öpmek istiyorum. Sizi masama yatırmak, ellerimi uyluklarınızda yukarı doğru kaydırmak ve sonra da her yerinizi tatmak istiyorum.

Ofisteyim. Kimse yok burada.

* * *

Kapıdan içeri adımını attığı anda onu kendime doğru çekiyorum, kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve kollarımın arasına alıyorum.

Onu derin ve tutkulu bir öpücükle karşılıyorum. Bacakları belime dolanmış halde onu masama taşıırken öpmeyi bırakmıyorum.

Sonra onu üzerine oturttum.

Bazen olduğu gibi kurnaz bir tilki gibi muzip bir sırıtışla arkasına yaslandı, meşe ağacına hafifçe vurdu ve "Gerçekten çok büyük bir masa," dedi.

"Bakalım ne kadar işe yarayacak," dedim ona, sonra kapıyı hızla kilitledim ve yanına döndüm. Elimi çıplak bacağından aşağı, yara izi olan sağ ayak bileğine doğru kaydardım. "Ayağını masanın üzerine koy."

Yüksek topuklu ayakkabısının sivri ucunu tam tahtanın kenarına yerleştiriyor.

Şehvet bedenimi sarıyor.

“Çok güzel,” diye mırıldanıyorum, sonra sandalyeme oturup onu masaya yaklaşıtıyorum ve eğilip yara izini öpüyorum. Bunu nazikçe, hayranlıkla yapıyorum, onu bir hediye gibi görüyorum.

Kulaklarıma titrek bir nefes geliyor.

Elim onun ayak bileğini kavıyor. Dudaklarımı tenine değdiriyorum. Sonra bacağına doğru. O baştan çıkarıcı vanilya kokusu kafama doluyor, beni sarhoş ediyor. Dizine ulaşıyorum, önce yanını, sonra da sırtını öpüyorum.

Hafif bir nefes kesilmesi.

Bir kıpırdanma.

Gülümsedim ve diğer elimi yavaşça, zevkle diğer bacağına koydum, bacaklarını benim için araladım. Yüzümü kaldırdım, ona bakmaya ihtiyacım vardı.

Beni izliyor, yeşil gözleri arzuyla parıldıyor.

"Bunu daha önce de düşünmüştüm," diyor yumuşak bir itirafla. Yüzümü sol bacağına çevirip, sakallı çenemi yumuşak ve narin tenine sürterken sırtımdan aşağıya bir sıcaklık yayılıyor.

"Peki, bunun ile kıyaslandığında durum nasıl?" diye soruyorum.

“Henüz yeterli veriye sahip değilim” derken yüzündeki gülümsemeyi görebildiğimden daha çok hissedebiliyorum.

"Daha fazla araştırma yapmalıyız," diye öneriyorum.

Kadın arkaya yaslandı. "Araştırmayı severim. Bol bol araştırmayı, Bay James."

“Ben de.” Tekrar bacağından öpüyorum. O bir hazine gibi ve onun her kıymetli yönünü keşfetmek istiyorum.

Bana kendini bu şekilde adaması büyük bir ayrıcalık.

Bacaklarının iç kısmını öperken, gittikçe daha da yaklaştıkça titriyor. Kokusu beni çılgına çeviriyor.

"Lütfen."

Bu kelime kalbimi buruyor ve aynı anda beni inanılmaz derecede tahrik ediyor.

İnleyerek kendimi tamamen görevime verdim, ağzımla onu tahrik ettim, sonra eteğini daha yukarı iterek kumaşı belinde topladım ve iç çamaşırını ortaya çıkardım.

Küçük, beyaz dantel.

Duruyorum. Ben de titriyorum. Bir an için kendime gelmem lazım.

Göz teması kurma isteğiyle yüzümü tekrar kaldırdım. O da aynı şeyi istiyor olmalı, çünkü bakışlarında beklenti vardı. Sanırım tüm zaman boyunca bana bakıyordu.

"Beğendin mi?" Sesi umutlu geliyor.

Boğazımdan kısık bir sesle "Seni seviyorum" diye fısıldadım. Sonra beyaz danteli elimle örttüm, avucumun topuğunu onun sıcaklığına bastırdım.

"Evettt!" diye haykırıyor.

Vücudumda bir anda yoğun bir zevk dalgası hissediyorum. Buna dayanabilir miyim bilmiyorum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Ama denemeye hazırım.

"Bunları neredeyse çıkarmak istemiyorum," diyorum ona, parmağımı külotunun dikişinde gezdirerek. "Hem masum hem de baştan çıkarıcılar. Tıpkı senin gibiler."

Hafif bir sesle, "Sanırım beni baştan çıkarıyorsun," diyor.

Önce hareketle karşılık veriyorum; dantelle oynuyorum, parmağımı kumaşın hatları boyunca gezdiriyorum.

Kalçalarını kaldırıyor, bedeni yalvarıyor adeta.

Sonra ben de ona bir soruyla karşılık veriyorum: "Harlow, seni baştan çıkarmamı ister misin?"

Dirseklerinin üzerinde daha yukarı doğru kalkarak, savunmasız bakışlarıyla beni süzdü. "Bunu hep istemiştin," dedi, sonra elini vücudunda aşağı doğru, göğüslerinin üzerinden, karnı boyunca gezdirdi ve parmaklarını külotunun içine soktu.

Zihnim şehvetle dolup taşıyor. Eli daha da içeri kayıyor, sonra geri çekiliyor ve parmaklarını yüzüme götürerek kendini bana sunuyor.

El bileğini kavradım, sonra da vücudundaki yoğun tadı yaladım.

"Çıkar onları. Hemen şimdi," diyor titrek bir sesle ve bu aynı zamanda bir hatırlatma niteliğinde; onun insafına kalmış olduğumu da hatırlatıyor.

Yavaşça, işkence edercesine yavaşça itaat ediyorum, pantolonu aşağı doğru, uyluklarının üzerinden çekip çıkarıyorum.

Ayaklarını masanın kenarına geri koydum.

Sonra bacaklarını iyice açtım ve kendimi kiliseye gitmiş gibi hissettim.

Kutsal olmayan, kötü bir kilise; burada bu tanrıçaya tapınmayı planlıyorum.

UYGUNSUZ BİR ÖPÜCÜK

Harlow

Şehvetten titriyorum.

Arzu.

Ve o kadar çok duygu var ki, tüm bu hisler için içimde yer olup olmadığını bile bilmiyorum.

Bu muhteşem yeniliklerle adeta patlayacak gibiyim.

Özellikle de Bridger gözlerinde ateşle bana bakarken. Şu an hissettiğim iyiliğe zar zor dayanabiliyorum; masasının üzerinde bir tatlı gibi uzanmış, eteğim belime kadar kalkmış, bedenim ona açıkta.

Gözlerini ondan ayıramıyor. Dokunmaktan da vazgeçmiyor.

Çok sevildiğimi hissediyorum.

Bunun sadece seksten ibaret olmadığını düşünmek aptalca mı? Bana öyle geliyor. Pek fazla kıyaslama ölçütüm yok. Onu başkasıyla bile kıyaslayamıyorum.

Ama elleri bana saygıyla dokunuyor. Gözleri bana hayranlıkla bakıyor. Ve bacaklarımın üzerinden öpüşerek ilerleyip, sonunda, çok uzun bir bekleyişin ardından, en çok istediğim yere kesinlikle edepsiz bir öpücük kondurduğunda, yemin ederim ki onun da yoğun duygularını hissedebiliyorum.

Nefesim kesildi, sırtımı kamburlaştırdım, başını kavradım ve parmaklarımı yumuşak, koyu saçlarının arasına geçirdim.

Gözlerimi kapatıp, beni öperken bu muhteşem, şeytani hislerin tadını çıkarmak istiyorum. Açgözlü sesleriyle kovalanan, müstehcen bir Fransız öpücüğü gibi. Ama gözlerimi kapatmaya cesaret edemiyorum. Bunu çok fazla hayal ettim. Çok çok kez bunu özledim. Bizi tıpkı böyle hayal ettim.

Ve beni kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği ve tatlı gibi yiyor.

Yumuşak dudakları önce öpüyor, sonra yiyip bitiriyor. Önce hafifçe dokunuyor, sonra emiyor.

Haz, merkezimden, kemiklerimden, derimin altından yayılıyor. Bütün bedenim şarkı söylüyor.

Ellerim saçlarının arasından geçerken, dudaklarına doğru hareket ediyorum.

O beni daha derinden öperken, sahiplenici elleri karnımdan yukarı, sonra belime, oradan da kalçalarımın doğru ilerliyor.

Yanaklarımı sıkıyor. Çok sıkı. Sonra daha da sıkı. Sanki beni bırakmayacakmış gibi. Tanrım, onun beni asla bırakmasını istemiyorum. Durmasını istemiyorum. Öpüşmeyi de, bana oral seks yapmayı da, beni görmeyi de.

Hiçbir şeyi durdurmak istemiyorum. Ondan çok daha fazlasını istiyorum.

İnliyor. Şehvet dolu. Ele geçirilmiş gibi. Duruyor, bana bakıyor, ifadesi vahşi ve şehvet dolu. "Tadın inanılmaz. Durmak istemiyorum," diyor aceleyle, yalvararak.

Hem zihnimi hem de bedenimi aynı anda okuyabiliyor.

"Durmak istemiyorum" deyiş biçimi karanlık ve tehlikeli.

Sanki o, bu anın çok ötesinde bir anlam ifade ediyor.

Masasının üzerindeki bu eylemden daha fazlası.

Sanki bana riskli bir söz veriyor gibi; durmayacağımıza dair. Yutkunuyorum, duygularımı ifade edecek kelimeler ararken ellerimi saçlarına daha sıkı doluyorum. "Lütfen durma. Hiçbir fikrin yok."

Dudakları şeytani bir sırıtişla kıvrıldı. "Neyi bilmiyorsun?"

"Seni ne kadar çok istiyorum," diyorum, tüm vücudum titriyor.

Çenesini yukarı kaldırıyor, gülümsemesi kendinden emin ve kararlı. "Boşalmak istiyor musun tatlım? Yüzüme boşalmak istiyor musun?"

Bu adam kim? O pis ağızla, o kirli gözlerle, o aç ellerle?

Benim adamım.

Şu an benim erkeğim o. Ve sonunda birbirimizi baştan çıkarıyoruz. "Çok fazla," diye mırıldanıyorum.

Ellerini kalçalarımın altına kaydırıp, beni avuçlayarak sonra da ağzına doğru kaldırdı.

Ve ben bu derin, tutkulu zevkin içinde kaybolmuş durumdayım.

Seslerden anlaşıldığı kadarıyla o da öyle. İnlemeleri hem müstehcen hem de güzel.

O kadar yaklaştım ki, zevkin kıvrımları karnımda kıvrılıyor. Tüm tensel seslerimiz birbirine karışıyor.

Ve sonra bir zil sesi duydum.

Keskin, rahatsız edici. Çok gürültülü.

Telefonunu görmezden geliyor, beni daha şiddetli, daha kararlı bir şekilde yalamaya devam ediyor. Tanrıya şükür. Ama saniyeler sonra telefonum çalıyor. Tıpkı bir ineğin anırması gibi.

Sonra telefonu tekrar çalmaya başladı.

Bu kadar gürültü, o anı bozmaya yeter.

Dirseklerimi daha yukarı doğru itiyorum. Önce kendi telefonuma dönüyorum ama cevapsız aramanın kimden geldiğini göremiyorum. Sonra ikimiz de, çıplak bacaklarımın birkaç santim ötesinde, masasının üzerinde şıkırdayan telefonundan gelen rahatsız edici sese doğru dönüyoruz.

Ekranda beliren isim ise Ian.

SUÇ ORTAKLARI

Harlow

Telaşa kapılıyorum.

Masadan indim, eteğimi hızla aşağı çektim, çılgıncasına iç çamaşırlarımı aramaya başladım.

Bunlar nerede Allah aşkına?

"Cevap verecek misin?" diye fısıldadım, beyaz bir dantel parçası ararken.

"Evet. Burada olabilir," diyor Bridger sakın ve soğukkanlı bir şekilde.

Bridger bunu nasıl başarıyor? Nasıl böyle sakın kalabiliyor? Kalbim yerinden çıkacak. Eğer babam bu binadaysa...

Öleceğim.

Giyinmem gerek. Eteğimi düzeltirken, ofisinin halı kaplı zeminini gözden geçirdim ve onları gördüm.

İç çamaşırlarımı sanki kaçak malmış gibi sıkıca tutuyorum. Bridger derin bir nefes alıp telefonu açıyor. "Hey, Ian, neler oluyor?"

Her zamanki sesi. Her zamanki selamı. Daha önce de duymuştum. Yıllar içinde farklı zamanlarda. Şu anda ise, aldatırken yakalanan benmişim gibi hissettiriyor.

Bir an duraksama oluyor.

Islak külotumu hızla giyiyorum. Yüzüstü düşüp yuvarlanmadığıma şaşıyorum. Bu bir mucize.

Bridger'ın kaşları kalkarken, üzerimdeki kıyafetleri düzelterip hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Tebrikler."

Ama ses tonunda bir ünlem işareti duymuyorum. Yine de, tebriklerin ne için olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sonra, çok tanıdık bir farkındalıkla, emin oluyorum.

Bu yüzden babam da birkaç saniye önce beni aradı.

Babam Bridger'la konuşurken, ben de sessizce, "Vivian'la mı evlendi?" diye sordum.

Düğüm.

Bunun geleceğini biliyordum. Kesinlikle geleceğini biliyordum. Ve yine de, şimdiden onun için üzülüyorum. Muhtemelen hayal bile edemeyeceği kadar yakın bir zamanda gelecek olan kaçınılmaz son için üzülüyorum. Bu hafta başlarında Isla'nın babamı ararken gözlerinde endişe, sesinde duygu olduğunu hayal ediyorum. Sadece patronunu aramıyordu. O, ...

Aklımdan bile "sevgilisi" kelimelerini geçiremiyorum.

Bu evlilik onun en kısa evliliği olacak.

Ama sonra onları düşünmeyi bırakıyorum, çünkü artık bu binadan kendi çıkış planımı yapma zamanı geldi.

Babam buradaysa diye.

Telefonu kulağına dayamış olan Bridger, "Bu gece mi? Şimdi mi? Balayına gitmiyor musun?" diye soruyor.

Bir an daha duraklıyorum. Midem altüst olmuş bir lunapark oyuncağı gibi.

"Doğru. Ve evet, elbette seninle kutlamak istiyorum," diyor canavarı yatıştırarak. "Bu harika. Şehre geri döndüğünü fark etmemiştim."

Bakışlarımı ofisin içinde gezdirip kapıya doğru yöneldim. Ama Bridger elini uzatıp beni durdurdu. Avucunu koluma doladı. Ama bu sevgi dolu bir dokunuş değildi. Daha çok... hesaplı bir dokunuştı. Biz suç ortaklarıyız ve kaçış planımızı yapmamız gerekiyor.

"Evde misin?" Birkaç blok ötede. "Evet. Neden McCoy's'ta buluşmuyoruz? Bir saat içinde orada olabilirim." Kısa bir duraklama. "Daha erken. Tabii, daha erken gelebilirim. Ava's Bistro'da buluşalım." Bir duraklama. "Doğru, doğru. Daha yakın ve Hunter da kısa süre sonra orada olacak," diyor ve umarım babam Bridger'ın bu bilgiyi neden benim hatırım için tekrarladığını anlamaz. "Evet, mantıklı. Peki Harlow'la konuştun mu?"

Tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak avucumu kapıya bastırıyorum.

"Umarım yakında sizi geri arar."

Babamın kıkırdaması duyabileceğim kadar yüksek.

"Evet, eminim o daha çok mesajlaşmayı tercih ediyordur," diyor.

Evet, o nesil ve hepsi.

Yaş farkını bir kez daha hatırlatıyor.

Bridger gözlerini kapatır. Yüzünde utanç ve şok ifadesi belirir. Ardından elini ağzının üzerine götürür.

Zorlukla yutkunuyorum. Ağzının üzerindeyim. Babamla konuşurken beni siliyor.

Gözlerini açıyor. "Yakında görüşürüz ve tekrar tebrikler."

Sonra telefonu kapatıyor. Kolumu bırakıyor. Pencereden boş boş bakıyor. Sonra tekrar bana bakıyor. "Dün gizlice evlendiler. New York'a geri döndüler. Vivian bu hafta ajansda çalışmak zorunda. Hepimizi kutlamak için akşam yemeğine götürmek istiyor," diyor, zaten tahmin ettiğim her şeyi anlatarak. "Sen cevap vermeyince Hunter'ı aradı. Hunter da akşam yemeğine geliyor. Uçuşundan önce."

Bridger'in üslubu suçluluk ve kendinden nefret duygularıyla dolu.

Az kalsın yakalanacaktı.

Korkunç düşünceler beynimi kemiriyor.

Bu asla işe yaramaz.

Bu şirket her zaman aramızda bir engel olacak. Babam her zaman aramızda bir engel olacak.

Biz nasıl olur da gerçek bir şey olabiliriz ki?

Şu anda Lucky 21'deyim.

Lucky 21'de onu baştan çıkardım.

Şanslı 21, bu ikisine de ait.

Ve Bridger'a "Acaba gerçekten birlikte olabilir miyiz?" diye soramıyorum.

Henüz o noktada değiliz. O seviyede değiliz. Şu an iç çamaşırlarının yerde olduğu, masanın üzerinde gizli buluşmanın yaşandığı, hemen üzerimizi örtüp oradan def olup gitme seviyesindeyiz.

Kontrolü ele geçirmem gerekiyor. Hem de çok acil. Hayatım kontrolden çıkıyor.

Yüzümü kaldırdım, çenemi yukarı kaldırdım ve dilime gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım: "Çok korkuyorum. Gerçekten çok korkuyorum. Bu çok riskli."

Yüzünü buruşturuyor ama sadece bir saniyeliğine. "Biliyorum."

Bu kadar mı? Biliyorum? Beni rahatlatması gerekiyordu. Bunu birlikte çözeceğimizi, birlikte üstesinden geleceğimizi söylemesi gerekiyordu.

Boğazım düğümleniyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum, gözlerim yanıyor. Ama onun beni ağlarken görmesini istemiyorum. Bunun için değil.

Belki fikrini değiştirir, bunun aslında riskli olmadığını söyler. Ya da belki de üstesinden gelebileceğimizi söyler.

Ama tanıdığım en stratejik adam bile, ofisinde etrafına bakınırken, elini masasına vurarak ve kekeleyerek, "Biz ne yapıyoruz ki?" diye sorarken son derece şaşkına dönmüş durumda.

Ben mi? Ona aşık oluyorum. Ama o ne yapıyor Allah aşkına? Cevabını bilmek istiyorum. Çenemi kaldırıp kollarımı kavuştururken titreyen tüm duygularımı bir kenara bırakıyorum. "Bilmiyorum, Bridger. Ne yapıyoruz biz?"

Derin bir iç çekerek, korkunç bir teslimiyetle, "Emin değilim. Sadece..." dedi.

İşte geliyor. Sona hazırlanıyorum. "Yani sence biz...?" Ama "dur" kelimesini yutuyorum.

Bunu söylemeye bir türlü cesaret edemiyorum. Ne kadar güçlü olduğumu düşünsem de.

Çenesi seğiriyor. Gözleri neredeyse... sertleşiyor. "Harlow..." Soluyorum.

Tek kelimeyle, kendi adıma, ağır bir darbe yedim. İşte bu, ve "Bunu yapamayız" sözlerini duymaya dayanamıyorum. Sonuçta "Dur" demesini duymaya dayanamıyorum.

Dur işareti anlamında elimi kaldırıyorum. "Gitmem gerekiyor."

Sonra, daha bir kelime bile söyleyemedim, bileğimi tutamadan, beni anlamam için yalvaramadan, her şeyden önce, oradan ayrılıyorum.

Adımı seslendiğinde bile, ben yoluma devam ediyorum. Ondan daha hızlı.

Dışarıya güvenli bir şekilde çıktığımda, Central Park'ta yürürken, içimde biriken tüm duyguları bastırmaya çalışıyorum. Sonuçta babama mesaj atmam gerekiyor.

Çünkü o bunu bekliyor.

Ama saniyeler sonra beni arıyor ve ben de cevap veriyorum, yine her şeyi baştan taklit ediyorum, coşkulu tebrikler ve aman tanrım, ve bu çok harika.

Bütün bunlar, içimde sarmaşık gibi kıvrılmış yalanları örtbas etmek içindi.

* * *

Restorana doğru yürürken, kolyemdeki "I" harfinin üzerinde parmağımı gezdiriyorum. Bu gece tüm cesarettime ihtiyacım var.

Benim de tüm dayanıklılığımıza ihtiyacım var.

Şu an ne kadar acı çektiğimi kimsenin görmesine izin veremem.

Park Avenue üzerindeki Ava's Bistro'nun özel odasına giriyorum. Babam beni görünce gülümsüyor, beni kocaman bir kucaklamayla içeri çekiyor. Sonra Hunter'ı da diğer tarafa çekiyor.

"Ne kadar şanslıyım! Zaten New York'a dönüyorduk, çünkü... 21. günden sonsuza dek uzak kalamam, ve meğerse yine şanslıymışım çünkü iki çocuğum da benimle birlikte kutlamak için buradalar," diyor, sanki bu tarihi günde şehirde bulunmamız sadece onun sayesindeymiş gibi. Hunter'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum, sanki buna inanabiliyor musun der gibi. Gözleri ise "Evet, evet, inanabiliyorum" diyor.

Bir garson içeri girince babam bizi bıraktı.

İçim paramparça olsa da, kardeşimden çok büyük bir özür dilemeliyim.

Babam ve Vivian garsonla şarap hakkında sohbet ederken, ben Hunter'ı yakalayıp kenara çektim. "Seni bu işe karıştırdığım için özür dilerim," diye fısıldadım. "New York'taki son birkaç saatini onunla geçirmek istemediğini biliyorum."

"Sorun yok," diye beni rahatlattı, sesi alçaktı. "Ve ona nerede olduğunu söylemedim."

Dimdik duruyorum. Masayı gözümde canlandırıyorum. Bacaklarımı açıyorum.

Hunter, "İş görüşmesiydi," diye ekliyor. "Babamın istifa ettiğini bilip bilmediğinden emin değildim."

Doğru. Tabii ki. Hunter benim orada olduğumu düşünüyor.

"Teşekkür ederim."

"Aldın mı?" diye heyecanla soruyor, benim için çok mutlu olmuş.

"Sanırım öyle. Umarım öyledir. Babama istifa ettiğimi söylemedim henüz."

"Bol şans. Buna ihtiyacın olacak," diyor ve beni bir kez daha kucaklıyor.

Özellikle bir dakika sonra kanat uçlarının birbirine çarpma sesi tekrar sert olmam gerektiğini işaret ettiğinde, onun tüm gücüne ihtiyacım olacak.

Bana Harlow taktığını uygulayan adam odaya giriyor. Yaptığımız şeyden haberi bile olmayan adam.

Ne yaptığımı biliyordum.

Düşüyor.

Kalbim onun için çok düzensiz, çok acı verici bir şekilde çarpıyor. İçimde aynı anda çok fazla şey oluyor. Tüm duygularımı bastırmak için canla başla çabalıyorum, ama Bridger bana bu kadar yakinken imkansız.

Babam iş ortağına gülümsüyor. "Ve tabii ki bu kutlamaya en yakın arkadaşımın da katılması gerekiyordu."

Bridger, ilk defa bu kadar duygusuz bir yüz ifadesi takınmıyor. Bunun yerine, kafası karışmış görünüyor. Kaşlarını kaldırıyor. Gözlerinde soru işaretleri beliriyor. Ama bariz olanı söylemiyor: "Biz en iyi arkadaş değiliz, Ian."

Çünkü o, ortamın havasını iyi bilir ve şu an babamın dostluk balonunu patlatmanın zamanı değil.

Ama babam omzuna vurup onu kucaklayarak karşılayınca durum değişiyor. "En iyi dostum," diyor tekrar, sanki durumu iyice vurgulamak istercesine.

Vivian, Bridger'a "Sen aile gibisin" diye mırıldandı.

Sadece gözümü kırıpıyorum. Bu da ne? Birkaç ay önce Bridger'ı parası için istiyordu.

Sonra babam kolunu masaya doğru uzattı. "Oğlum şehirden ayrılmadan önce akşam yemeği yiyelim."

Şimdiye kadar yaşadığımız en garip aile yemeği için masaya oturuyoruz. Yanımda benden dokuz yaş büyük olan yeni üvey annem oturuyor. Diğer tarafımda ise gerçeği söyleyemediğim kardeşim var. Bana yalan söylemeyi öğreten kişinin çaprazında oturuyorum. Ve karşımda da aptalca aşık olduğum ve asla birlikte olamayacağım adam oturuyor.

Bu rahatsız edici yemek boyunca Bridger'a neredeyse hiç bakamadım.

Ama iyi haber şu ki, bunu yapmak zorunda değilim.

Çünkü narsist kişi odada. Ve baba sohbeti yönlendiriyor, bize Pablo Neruda kitabını Vivian'a sahil evlerinde nasıl hediye ettiğinin hikayesini anlatıyor.

"İlk randevumuzda Pablo Neruda sayesinde birbirimize bağlandık," diyor, romantik öykülerinden oldukça memnun bir şekilde.

Kitabı zar zor hatırlayabiliyordu.

"Sonra da gizlice gidip evlilik cüzdanı aldık ve belediye binasında evlendik," diye ekliyor ve Vivian ajansdan bir hafta daha izin alabilirse, bu yazın ilerleyen dönemlerinde balayı planlayacaklarını söylüyor.

"Ama evlenmek için sabırsızlanıyorduk," diye ekliyor Vivian.

Belki de hamiledir.

Üvey kardeşimi doğuracak olması umurumda bile değil.

Akşam yemeği sona erdiğinde, babam boğazını temizledi. "Bu ay yeni bir müzikal başlıyor. 'The Un-Gentleman'. Biliyorum, ikiniz de Broadway'i çok seviyorsunuz," dedi Bridger'a ve bana.

Nefesim kesiliyor ve birkaç umutlu, tehlikeli saniye boyunca Bridger'ın "Evet, kızınızı tiyatroya götürmeyi çok isterim" dediğini hayal ediyorum.

Ama ya o bunu söylerse? Babama olanları anlatır mıydım? Partnerine aşık olduğumu söyler miydim? Babam buna nasıl tepki verirdi?

Kötü.

Babam devam ediyor. "Dördümüzün gidebileceğini sanıyordum." Hunter'a dönüp "Sen kaybettin" der gibi bir omuz silkme hareketi yapıyor. "New York'ta yaşasaydın seni de davet ederdim, ama beni yine Londra için terk ettin."

Hunter tuzağa düşmüyor. "Evet baba, yaptım." Sonra saate bakıyor. "Ve tekrar gitmem gerekiyor. Uçağım iki saat sonra kalkıyor."

Babam tiyatroya katılacağımı teyit etmemi beklemiyor. Bridger'ın da teyit etmesini beklemiyor. "Harika. Dördümüz de gideceğiz," diyor sanki "Öyle olsun" der gibi.

Ortalığı karıştırmak istemiyorum. Sorun çıkarmak istemiyorum. Bu hafta içinde babama katılamayacağımı söyleyeceğim.

Burada söyleyecek ya da yapacak bir şeyim yok. Hunter da gidiyor, bu yüzden benim de gitmem için en uygun zaman.

Onunla birlikte dışarı çıktım ve sokakta kardeşime veda ettim; sarılmamız her zamankinden daha uzun sürdü, ben onu bırakmak istemiyordum, o da ne kadar muhtaç olduğumu anlıyor gibiydi.

Sonra gitti. Keşke bavulunun içinde yolculuk edebilseydim diye düşündüm neredeyse.

Bunun yerine, yalnız başıma eve yürüyorum. Başımın üstüne yağmur damlaları düşmeye başlıyor. Ve yanaklarımdan yalnız bir çift gözyaşı

süzülüyor.

KAİDELER VE PRENSESLER

Harlow

On blok yürüdüktan ve asansörle katıma çıktıktan sonra elbisem üzerime yapışmıştı. Yanaklarım da ıslaktı, ama yağmurdan değil.

Daireme girdiğimde, ıslak kıyafetlerimi çıkarıp, isteksizce çamaşır sepetine atıyorum ve ağır adımlarla duşa gidiyorum.

Bugün yanıma şemsiye almadım. İhtiyacım olacağını düşünmemiştim. Bu acemi bir hataydı. New York, fazla rahatlayan herkesi gökyüzünden bir kamyon dolusu su boşaltarak şaşırtmayı çok seviyor.

New York'ta yağmur, köşede pusuya yatmış bir gölge gibidir. Ondan kaçamazsınız. Sadece sizi avlamasına izin vermeniz gerekir.

Duşu açıp son birkaç saatin yalanlarını ve acılarını yıkıyorum. Kendi aldatmacamı ve kalp kırıklığımı temizliyorum. Zevk de vardı elbette, ama o çoktan geçti. Ve bir süre onun ofisinde, sanki evrende tek önemli şey benmişim gibi beni öperken, umut ve olasılık hissettim...

Belki de seksten bu kadar çok şey hissetmem aptalca bir şey.

Belki de onun için her şey sadece seksten ibaretti.

Duvarımdaki Zara Clementine'in resmi gözümün önünden geçiyor. Onun için asla sadece cinsel bir obje olmadım. Bunu biliyorum.

O zamanlar ben neydim?

Belki de asla bilemeyeceğim.

Duştan çıktığımda saçımı havluyla kurulayıp siyah bir pijama şortu ve beyaz bir atlet giyiyorum.

Temizlendikten sonra oturma odasına geçtim, kanepeye çöktüm ve tabletimi aldım. Fransızca haberler okumalıyım. Sanat galerilerindeki yeni trendleri araştırmalıyım. Tüm tehlikeli seçimlerime panzehir olarak üretken bir şeyler yapmalıyım. Bu ayrılık acısında boğulmamak için zenginleştirici bir şeyler bulmalıyım.

Gerçekten birlikte olmadığınız biriyle ayrılabilir misiniz?

Yine cevabını bilmediğim bir soru. Bunun yerine Webflix'e girip, zekâ gerektirmeyen bir reality şov olan The Ultimate F Boys'u izliyorum. Kaslı, sarışın erkekler ve gösterişli takılar takan, iri göğüslü, şımarık kızların dünyasına fazla dalmadan telefonum çalıyor.

Ve o saçma kalbim hızla çarpmaya başladı. Belki de Bridger benden ayrı kalmaya dayanamadığını söylemek için arıyordur. Bana deli gibi aşık olduğunu söylemek istiyordur. Korkmadığını, aksine cesur ve gözü pek olduğunu söylemek istiyordur.

Ama cihazı elime aldığımda omuzlarım düşüyor. Umut bu gece beni adeta ezip geçiyor.

Telefonu açıyorum. "Merhaba baba," diyorum.

"Canım, neden işten ayrıldığını bana söylemedin?"

Bunun geleceğini biliyordum ve önceden önlem almalıydım. Bunu da hatalarım listesine ekleyin. "Özür dilerim baba. Vivian'la birlikteyken seni rahatsız etmek veya bu geceki kutlamayı bozmak istemedim."

"Ne oldu? Biri sana kötü mü davrandı?"

Kalbim sıkışıyor. İnanamıyorum, ilk önce oraya gitti—var olmayan okul bahçesi zorbalarından beni korumak için.

Böyle zamanlarda ondan nefret etmek zor.

Ondan nefret ettiğimden bile emin değilim. Nefret çok güçlü bir kelime. Hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Çelişkili duygular içindeyim, tiksiniş hissediyorum.

Ama şu anda bunların hiçbiri değilim. Sadece onun küçük kızıyım. Beni her zaman bir kaideye oturttu. Eğer Bridger'ın beni bugün öğleden sonra bir masanın üzerine koyduğunu bilseydi, benden çok hayal kırıklığına uğrardı.

Vücudumda keskin, taze bir ağrı yayılıyor.

Babam ne yaptığımı bilseydi, benimle tüm bağı koparırdı. Ve bunu sadece maddi olarak değil, hayatından tamamen çıkarırdı.

Her açıdan yetim olurdum. Zaten bir ebeveynimi kaybettim ve hayatta olan ebeveynimle ilişkim on bin parçalık bir bulmacadan daha karmaşık olsa da, onu da kaybetmek ister miyim?

Belki de Bridger beni başa çıkmaya hazır olmadığım bir gelecekte kurtardı.

Midem bulanarak, "Gerçekten çok üzgünüm. Az önce fark ettim ki, sonuçta sanat dünyasında çalışmak istiyorum," dedim.

Ona tamamen doğru bir şey söylediğim için kendimi düşündüğümde daha iyi hissediyorum. Belki de bu geceki tüm yalanlardan sonra, sadece gerçeği söylemem gerekiyor, bu yüzden daha fazlasını anlatıyorum. "Lucky 21'de bulunduğum süre boyunca çok şey öğrendim. Bana sağladığınız fırsat için çok minnettarım. Ama sanatın beni ne kadar çok çektiğini fark ettim ve bir galeride çalışmak istiyorum. Düğün hazırlıklarınız sırasında sizi rahatsız etmek istemedim. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

"Harlow, beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın," diyor, ses tonunda bir kucaklama gibi bir sıcaklık var. "Keşke bana söyleseydin. Sana yardım ederdim."

Yardım edebileceği hiçbir şey yoktu. Ama bunu söylemenin de bir anlamı yok. "Teşekkür ederim," diyorum. "Nasıl öğrendiniz?"

Gülerek, "İsla bana birkaç dakika önce telefonda söyledi," dedi.

Radarım bip sesi çıkarıyor. "Cumartesi gecesi mi?"

"Senaryoda bir şey hakkında arıyordu. Ayrıca kendi dizisi üzerinde de çalışıyor ve ona bakmamı istiyor. Muhteşem olması lazım. Saçma sapan şeylere zamanımı harcamak istemiyorum," diyor.

On dakika boyunca yazma becerileri, günümüzdeki yetenek ve hikaye anlatımı hakkında konuşuyor.

Belli ki istifa etmemden hiç rahatsız olmamış. Bir yanım keşke rahatsız olsaydı diye düşünüyor. O zaman haklı öfkenin beni beslemesine izin vermek daha kolay olurdu.

Aksine, çok gerginim.

Vedalaştığında, yalnızlığımı bir kez daha hissediyorum, yanımda sadece The Ultimate F Boys var.

Kanepede kıvranıyorum. Sonra ne yapacağımı bilmeyi, kendimi bu kadar aptal hissetmemeyi diliyorum. Brayden kameraya arsızca hiçbir kadının onu asla köşeye sıkıştıramayacağını söylerken, kapıya gelen bir tıkırtı beni irkiltti.

Televizyon programını kapatıyorum, sonra aniden kalkıp gözetleme deliğinden içeri bakıyorum.

Nefesim kesildi. Bridger karşı tarafta ve sırılsıklam olmuş.

ON KEZ

Köprücü

Dairesinin önünde bir o yana bir bu yana yürüdüm. Kapıyı çalmalı mıyım diye düşündüm.

Acaba beni görmek bile ister mi diye merak ediyorum. Harlow ile olan bu durum tamamen bilinmeyen bir bölge. Bu bölgede yolumu bulacak haritam yok.

Ofiste, korktuğunu itiraf ettiği ve ne yaptığımızı sorduğu o anı çok daha farklı şekilde ele almalıydım.

Benim parlak cevabım mı? Emin değilim.

Ama şunu biliyorum.

Harlow'un benimle birlikte gitmesi konusunda ısrar etmeliydim.

Ona bunun son derece riskli olduğunu ama onun bu riske degeceğini söylemeliydim.

Bir çözüm bulacağımı söylemeliydim.

Hiçbir şeye cevabım yok... kalbimin çok hızlı, çok telaşlı atışı dışında.

Hiçbir cevap yok... Sadece sağanak yağmur altında on kere bloğun etrafında dolaştım, kendimi gitmekten vazgeçirmeye çalıştım, arkadaşlarıyla birlikte olacağını, ziyaretçi istemeyeceğini, bu işi çoktan atlattığını düşündüm.

Cevap yok, sadece...

Kapıyı hızla açtı, gözleri kısılmış, kaşları çatık. "Burada ne yapıyorsun?"

Bunu sineye çekiyorum. Savunma mekanizmaları sonuna kadar devreye girmiş durumda ve bunu hak ediyorum. Ama onu bırakamam. Bırakamam işte. Düşünmeden soruyorum: "Ona bir şey söylemeli miydim? Bu gece? Söylememi istiyor muydun?"

Bu acımasız olasılığı dile getirmek—hatta bu büyük zorluğu kabul etmek, ki bu sadece ilk adım, sorunu bile çözmiyor—içimde bir şeyleri açığa çıkarıyor. Ona karşı hislerimi, bastırmaya çalıştığım o duyguları, gün yüzüne çıkarıyor. Artık bunu yapabileceğime emin değilim.

"Ona söyleyeyim mi?" diye tekrarladı, sanki ölü bir dil konuşmuşum gibi tamamen şaşkın görünüyordu.

"İstersen yapayım mı? Çünkü ofiste olanlar için çok üzgünüm," diyorum, beni dışarı atacağından, kapıyı çarpacağından korkarak. Ama denemek zorundayım.

"Hangi bölümü?" diye sert bir şekilde sordu, bana meydan okuyarak.

Ona dokunduğum için pişman olduğumu düşünmesine asla izin veremem. Bir saniye bile. "Seni bırakmaya razı olduğumu düşündürdüğüm kısım için."

Birkaç saniye boyunca hareketsiz kalıyor, olduğu yerde donup kalıyor. Ama gözlerinde bir umut parıltısı belirliyor.

Ben daha bir şey söyleyemeden kapıyı açtı. "İçeri buyurun."

Biraz rahatlayarak içeri girdim, ıslak saçlarımı elimle düzelttim ve fayanslı zemine baktım. Su birikintisi yoktu ama birkaç damla vardı.

"Havlu ister misiniz?"

Hayır, lanet olası bir havlu istemiyorum. Seni istiyorum. Seninle konuşmak istiyorum. Seni görmek istiyorum. Sana dokunmak istiyorum.

Ama daha önce işleri mahvettim.

Ve bunları düzeltmeliyim. Ona tekrar dokunma, onu tekrar kucaklama, ona layık olma hakkını kazanmalıyım.

Kapı kapanır kapanmaz hiç vakit kaybetmedim. "Telefon görüşmesinden sonra olanlar için özür dilerim. Sana veda öpücüğü vermediğim için. Her şeyin yolunda olacağını söylemediğim için. Ve akşam yemeğinde seninle baş başa bir an geçiremediğim için," dedim.

Boğazında bir düğüm varmış gibi yutkunuyor.

Ama o sadece bekliyor.

"Bu riskli," diyorum, gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş. "Bu, şimdiye kadar yaptığım en riskli, en korkutucu, en tehlikeli şey. Ve doğru, ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok, Harlow," diyorum, umutsuzluk beni

sarmış durumda. Yerinde bir durum, çünkü ona karşı umutsuz bir özlem duyuyorum.

"Ama bir şeyler yapıyor muyuz Bridger? Ofisinizden ayrıldığımda öyle bir şey yapmıyormuşuz gibi gelmişti," diyor, henüz boyun eğmemiş, henüz affetmemiş bir şekilde.

"O zaman... şaşırmıştım. Ama gerçek şu ki... bu her neyse onu durdurmak istemiyorum. Ve fiziksel olanı kastetmiyorum," diye yalvarıyorum, kalbimi ortaya koymaya çalışarak, umarım anlayacaktır. "Seninle benim aramda olan bu şeyi kastediyorum." Duraklıyorum, sonra açıklıyorum, "Aramızda... olan şeyi."

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor, ama sonra kayboluyor. Yine de, özellikle yumuşayıp, "Ne yapıyoruz biz?" dediğinde bana umut veriyor. Duruyor, başını sallıyor. "İlişkimizi bitireceğini sanmıştım. Ama sorun değil."

Ama hayır.

Bunu benim için kolaylaştırmasına gerek yok.

"Duramıyorum," diye itiraf ediyorum, ona karşı duyduğum bu hislere karşı çaresizce. Yaklaşıyorum, ona uzanmak için elimi kaldırıyorum ama sonra indiriyorum. Söyleyeceklerim hâlâ var. Ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum. Duygularım benden uzaklaşıyor olabilir, ama durumu kontrol altına almalıyım. Büyük değil, küçük adımlarla başlamalıyım. "İyi misin? Bütün gece berbat geçmiş olmalı."

"Gerçekten çok üzüldüm. Ama şimdi iyiyim. Güçlü biriyim," diyor yumuşak bir sesle.

"Biliyorum, ama akşam yemeğinde senin için endişelendim."

"Sen miydin?" Bu soru biraz şaşkınlıkla karışık çıkıyor ağzınızdan.

"Elbette. Her zaman senin için endişeleniyorum. Her zaman seni düşünüyorum. Ve öğleden sonra yaşananlardan ve söylediklerimden sonra babanı görmenin kolay olmayacağını biliyordum. Çok güçlüsün. Çok dayanıklısın. Ve seni akşam yemeğine, olanların mutlak gerçeğinden başka bir şey düşünerek gitmene izin vermemeliydim."

"Gerçek ne?" diye soruyor, sesi de umutsuz çıkıyor. "Neler oluyor?"

Elim yanağına dokunmak, yüzünü tutmak için yanıp tutuşuyor. "Akşamı seninle geçirmek istiyorum. Sonraki geceyi de, ondan sonraki geceyi de, ondan sonraki geceyi de seninle geçirmek istiyorum." Zorlu bir nefes alıyorum. "Sana tamamen hayranım."

Bu sözler üzerine dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gözlerine yayıldı. Tüm yüzünü kapladı. "Büyüledin mi?"

Hafifçe gülerek, sırlıklam olmuş kıyafetlerime dikkatlice bakıyorum. "Evet. O kadar büyülenmişim ki, sağanak yağmurda defalarca bloğun etrafında dolaştım." Sertçe nefes veriyorum. "Harlow, bir planım yok. Ne yaptığımızı bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Ama... babana söylememi ister misin?" diye tekrar soruyorum.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aman Tanrım," dedi gergin bir şekilde, belki de sonunda babasına söylemenin ne anlama geldiğinin, o dağın büyüklüğünün farkına varmıştı. "Bilmiyorum," diye ekledi yavaşça, her rahatsız edici kelimeyi tartarak.

"Eğer şu anda yapmamı isteseydiniz, yapardım," diyorum, nasıl yapacağımı bilmediğim bir şeyi teklif ederek.

"Bununla nasıl başa çıkacağımı henüz bilmiyorum, Bridger," diyor, cevabından belki de biraz utanarak.

"Sorun değil. Ben de nasıl yapılacağını bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Daha fazla rahatlama. Bu sefer ikimiz de derin nefesler aldık.

Sonunda, en büyük sorunu dile getirdik.

Belki de şu an için ihtiyacımız olan şey bu. Bunu yüksek sesle dile getirmek, bu gece çözümesek bile.

Biraz daha yaklaşıyorum. "Onlar gittikten sonra eve gitmeye başladım. Ama taksi çağırmaya bile cesaret edemedim. Son bir saattir New York'ta dolaşıp seni düşünüyorum, ne yapacağımı anlamaya çalışıyorum. Mesaj atmak istemedim. Aramak istemedim. Sadece seni görmek istedim. Ama senin beni görmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordum."

Yumuşuyor, gözleri parlıyor. "Seni her zaman görmek istiyorum." Bana doğru yaklaşıyor, gözlerini benden ayırmıyor, sonra elleriyle yanaklarını kavırıyor.

Tüylerim diken diken oldu. Dokunuşu, vazgeçemeyeceğim her şey. "Her zaman," diye tekrarladı, yumuşak ama kendinden emin bir sesle. Elini kaldırdı, ıslak tişörtümün içine doğru kaydırıldı. "Sırlıklam olduğunda bile. Belki de özellikle sırlıklam olduğunda."

Ve böylece onu kucaklama iznim oldu. Dünyada istediğim tek şey bu. Ellerimi kalçalarının etrafına doladım, onu yukarı kaldırdım. O da benimle birlikte hareket etti, bacaklarını sırtıma doladı.

Bu kadına karşı hissettiklerimi "büyülenmiş" kelimesi bile tam olarak ifade edemiyor.

Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı ve sanki bütün gün sadece onu düşünmüşüm gibi onu öptüm.

Bu gece ihtiyacım olan tek şey o.

Ona karşı çok derin, çok yoğun ve çok hızlı bir şekilde aşık oluyorum ve en son istediğim şey onu korkutup benden uzaklaştırmak.

O da beni sertçe öpüyor. Güçlü bir şekilde. Duygusal olarak. Ve daha öncekinden daha derin bir şekilde.

Burada, onun giriş holünde, yağmurdan mahvolmuş kıyafetlerimle ve onun kuru kıyafetleriyle, dünyamı altüst eden bir öpüşle yeniden bir araya geliyoruz.

Ona doğru dönerek yaklaşıyor.

Tek istediğim ona daha da yakınlaşmak.

Bir şekilde durma iradesini buluyoruz, nefes nefese kalmış bir halde su yüzüne çıkıyoruz.

Islak tişörtümü çekiştiriyor. "Yağmurdan sonra gerçekten çok iyi görünüyorsun, Bridger."

Gülüyorum. "Görünüşü beğendiğine sevindim." Sonra kahkahamı kesiyorum, ona özlemle, arzuyla ve vahşi bir umudun başlangıcıyla bakarken kahkahamın sönmesine izin veriyorum. "Masada başladığım işi bitirelim."

Dudaklarının kenarını hafifçe ısırды, sonra titreyerek kaşını kaldırdı. "Bunu istiyorum ama biraz soğuk ve nemlisin."

"Böyle bir şeye izin veremeyiz."

Başparmağıyla dairenin iç tarafını işaret etti. "Duşa gir. Çabuk ısın. Gerçekten çabuk."

Ayakkabılarımı çıkarıp banyoya doğru yürüyorum, Harlow hemen arkamdan geliyor.

Küçük beyaz odaya girdiğimizde bana bir havlu uzattı. "Kıyafetlerini bir askıya as." Sonra kapıyı kapattı.

Dünyanın en hızlı duşunu alıyorum, soğuk bedenimi ısıtıyorum ki ona dokunduğumda sıcaklığı hissetsin.

Suyu kapatıp kurulanıyorum ve havluyu belime sarıyorum. Banyo kapısını açtığımda, yatağının kenarında oturmuş, üzerinde sadece beyaz atlet ve külotu var; artık pijaması yok.

Takdirle homurdanıyorum. "İnanılmaz görünüyorsun."

“Sana da aynısı,” diyor, gözleri çıplak göğsümde gezinip sonra belime sıkıca bağlanmış havluya takılıyor. Beni işaret ediyor, parmağıyla daire çiziyor. “Soyun.”

Komutanlığını çok seviyorum ama önce... şu.

“Bir saniye.” Aradaki mesafeyi kapatıp, yanına doğru yürüdüm, çenesini kavradım. Eğilerek yüzünü kendime yaklaştırdım. Bir kez öptüm onu—burada olduğumu ve gitmeyeceğimi söyleyen, kararlı ve kesin bir öpücük. Öpücüğü bitirirken, “Teşekkür ederim,” dedim.

"Burada olmanıza gerçekten çok sevindim."

“Ben de,” diyorum, sonra havluyu bırakıp yere atıyorum.

Çıplak bedenime bakarken nefesi kesik kesik geliyor.

Bakışları, benimkine benzer bir açlıkla dolu.

Elini uzattım, onu kaldırdım ve atletini çıkardım. "Şimdi uzan ve o güzel bacaklarını aç ki, seni hakkıyla yiyebileyim."

Gözleri parıldayarak itaat ediyor. Bacaklarının arasına sürünüyorum, külotunu aşağı çekiyorum ve onu bir kez daha öpüyorum.

Ve işte böylece geri döndük.

O karşımda çıplak ve ben hayranlık içindeyim.

Ona böyle dokunabilmek büyük bir ayrıcalık. Tıpkı size bir Stradivarius kemani verilmesi gibi, kıymetli ve nadir bir şey ve ona saygıyla yaklaşmalısınız.

Yavaşça başlıyorum, onun işaretlerini dinliyorum. Çok geçmeden, ona tekrar dokunuyor ve onu tadıyorum. Bir rüya gibi tepki veriyor, su gibi hareket ediyor, zevk dolu sesler çıkarıyor. Ses ve hareketin mutluluk verici bir karışımı haline geliyor, sonra elleri saçlarımı kavradığında ve dudaklarım onu yuttuğunda tam bir teslimiyete dönüşüyor. Sırtını geriyor, sonra çığlık atıyor ve hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey bundan daha iyi olmamıştı.

O aşağı inerken yanına yaklaştığımda kendimi bir kral gibi hissediyorum. Baş dönmesi ve heyecan dolu bir ifadeyle bana dönüyor, sonra elini göğsüme doğru kaydırıyor. "Sonunda," diye fısıldıyor.

"Ağzımın senin üzerinde olmasını bu kadar çok mu istedin?" diye soruyorum, hem gülüyorum hem de aynı anda inanılmaz derecede tahrik olmuş durumdayım.

Yaramaz ve baştan çıkarıcı bir şekilde başını salladı. "Sonunda, bu."

Vücudunu benimkinin yanına sıkıştırarak, parmakları göğüs kaslarımdaki dövmelemin üzerinden geçiyor, sonra da göğüs kıllarımın

arasında dolaşıyor. Tüylü değilim ama vücut kıllarımı da almıyorum. Parmakları keşfederken çevik hareketlerinden hoşlanıyor gibi görünüyor. "Sana dokunmayı çok uzun zamandır istiyordum," diyor ve ellerini göğsüme, sonra da belime yayarken hiç çekinmiyor.

Arzum, olabildiğince gerilmiş bir ip cambazı gibi. Ama o ne kadar süreye ihtiyaç duyarsa o kadar bekleyeceğim. "Ellerinin üzerimde olmasını seviyorum, ama seni bekleyebilirim, Harlow."

Gözleri kocaman açılmış ve hiç de masum olmayan bir ifadeyle gözlerime bakıyor. "Bekleme. Şimdi benimle seviş," diyor çaresiz bir yalvarışla.

Vücudum yanıyor.

Üzerine eğildim, bileklerinden tuttum ve başının üstüne sabitledim. "Ne zaman istersen seninle sevişeceğim, ama her zaman seninle aşk da yaşayacağım."

Dudaklarının kenarını hafifçe ısırıdıktan sonra, ağır ve kararlı bir şekilde, "Şimdi başla," dedi.

BENİM HEDİYEM

Harlow

Bir saat kadar önce her şey ters gidiyordu.

Şimdi, bu geceyle ilgili her şey yeniden doğru. Bridger'ın bileklerimi sıkıca tutuşundan, yüzüme bakışına, dudaklarını boynumda gezdirmesine ve "Benimle birlikte olmak ister misin, tatlım?" diye sormasına kadar her şey mükemmel.

Ağzı.

Onun muhteşem derecede kirli ağzı.

Üşüyorum.

Gitgide daha çok ıslanıyorum, daha çok ısınıyorum.

Nefes nefese, "Hepsini istiyorum," diye cevap verdim.

Hafifçe kıkırdadı. "Her şeye sahip olabilirsin, ama hepsine birden değil."

Düşüncelerimi toparlıyorum. "Seni böyle istiyorum," diye itiraf ediyorum, ona yukarıdan bakarak, güçlü kolları beni sarmış, sıkı bedeni benimkini örtmüş. Bu benim fantezim, ama yine de... "Sadece, senin üstünde olursam daha iyi hissetmem gerekiyor."

Bir anda elini bıraktı, sırt üstü döndü ve beni üzerine çekerek bacaklarımın arasına oturmamı sağladı. Karnımı avucuyla kapattı. "Mmm. Böyle yavaş yavaş yapsan nasıl olur? İyi hissettirdiğinden emin ol," dedi ve elini sağ göğsüme götürüp sıktı. Yüksek sesle inledim. O da hafifçe inledi,

sonra kendi arzusunu bastırmaya çalıştı. "Sana dokunabilirim," dedi, bir kez daha sıkarak. "Ve sen kendi temponu bul."

Adam göğüslerime bayılıyor. Ben de onun göğüslerimle oynamasını izlemeyi seviyorum, bu yüzden ona yardım ediyorum, diğer elini de tutarak ikisini de avuçlayıp sıkmasını sağlıyorum.

İşte böylece, yavaşça ereksiyonunun üzerinde hareket ediyorum, ıslaklığım onu kaplıyor, gelecek olanların bir ön izlemesi gibi.

Büyük ihtimalle ben.

Her an olabilir.

Çok heyecanlandım. Çok tahrik oldum. Çok coştum.

O da öyle görünüyor. Gözleri kararıyor. Çenesi kasılıyor. Sıkıca tutulmuş bir halde. Şehvetten patlamak üzere olan bir adam. Ve yine de beni bekliyor. Komodine uzanıyorum, bir prezervatif arıyorum ve ona veriyorum.

Doğrulup kapıyı açar.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Onu böyle görmek boğazımı kurutuyor ve kalbimi hızlandırıyor.

Korunma aletini taktıktan sonra penisinin dibini bana doğru tuttu. Ve... vay canına.

Bu inanılmaz derecede seksi.

O kadar lezzetli bir şekilde kirli.

Son bir yıldır özlediğim adam, beni ele geçireceğini hayal ettiğim adam, işte burada, yatağında. Evimde. Altımda.

Bana penisini hediye eder gibi sunuyor.

Tıpkı yirmi bir yaşına girdiğimde dilediğim hediye gibi.

Ve şimdi, birkaç ay sonra, hediyeği tamamen açıyorum.

Doğrulup kasık bölgemi penisinin başına sürüyorum.

Evet, benim de doğum günüm kutlu olsun.

Onu kavrayıp, sanki bu gece onun kutup yıldızıymışım gibi, uzunluğunu kendime doğru yönlendiriyorum. Belki de bir süredir onun kutup yıldızıyım zaten. Bu düşünce içimde çılgın duygular uyandırıyor.

Yavaşça, keyifle, onun üzerine çöküyorum.

Avuçlarımı göğsüne bastırıyorum, gerilmeye, içeriye girmeye alışmaya çalışıyorum.

Muhteşem, hain bir müdahale.

İlk başta acıyor ve tüm bu yeniliğe alıştıkça ağrı karnıma kadar yayılıyor.

Göğsümden boynuma, oradan da saçlarıma doğru elini kaydırırken tepkilerimi okuyor. Eli nazık ama tutkulu. "Güzel kadınıam," diyor, sanki gözlerini benden alamıyormuş gibi.

Bu gece beni öfkeliendirecek bir kelime olsaydı, o kelimeyi asla seçmezdim.

Benim.

Ama o boğuk sesiyle, saygıyla, şehvetle söylendiğinde, o kelime beni heyecanlandırıyor.

Bu gece o benim olabilir.

Ve şimdi hiçbir yerim acımıyor. Acı yok oluyor ve onun yerine inanılmaz bir şey geliyor.

O ve ben, birlikte hareket ediyoruz.

Elleri kalçalarımda, beni sıkıca kavrıyordu.

Göğsünde benim, ona sahibim.

Gözleri beni baştan aşağı süzüyor, bana hayranlıkla bakıyordu.

Sevişirken öpüşürken dudaklarımız birbirine değiyor.

Sonra, kendimi aşağı doğru indirirken, göğüslerim onun göğsüne yapışmış, parmaklarım saçlarında, elleri kalçalarıma indi. Beni sahiplenici bir şekilde kavradı.

O kadar sahiplenici ki. Sesi de öyle, beni teşvik ediyor. "Bunu hayal ettin mi?" diye soruyor, günün başlarında yaptığım itirafı hatırlatarak.

"Bu kadar."

"Ben de," diyor öfkeli ve aceleci bir şekilde.

"Evet?"

"Birkaç gece önce. Bir hafta önce. Bir ay önce," diye hırıltılı bir sesle art arda söylüyor ve her itirafıyla birlikte, parlak bir şekilde yanan başka bir ateş tutuşuyor.

O da bir süredir aynı şekilde beni istiyordu.

Ve bana bunu, beni nasıl becerdiğini, derin ve tutkulu itişleriyle gösteriyor.

Nefesim kesildi. İçimde bir yere dokunduğunda, beynimi zevkle saran o keskin, ateşli nefes alışverişim.

Mükemmel bir uyum içindeydik, bacaklarımız ve kalçalarımız birbirine dolanmış, dudaklarımız ve nefeslerimiz karışmıştı. Elini bacaklarıma arasına kaydırđı, başparmağı merkezimi buldu ve beni kovalayan doruk noktasına doğru ilerliyordum.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor, omurgamda bir karıncalanma hissediyorum. Gözlerimin içine bakıyor ve bakışlarının yoğunluğu neredeyse dayanılmaz.

Gözlerimi kapatıyorum, ılık atarken dünya kararıyor ve güzelleşiyor.

Ardından, saniyeler sonra parmakları tenime saplandı ve o da boşalırken pompalamaya, itmeye ve inlemeye başladı.

Birkaç dakika sonra, ortalığı toparladıktan sonra, banyo koridorunda kasılarak durdum, onun giyinip, veda edip geceye karışıp gitmesini bekliyordum.

Ama kıyafetleri hâlâ ıslak ve banyomdaki askıda asılı duruyor.

Onlara şöyle bir baktım. "Sanırım bir süreliğine burada mahsur kalacaksınız."

"Biliyorsun işte," dercesine sırtarak kakhaha attı. "Çıkmazdayım Harlow. Kesinlikle çıkmazdayım."

Yanıma yatağı geri kayıyor, sıcak, çıplak bedeni benimkine yapışıyor. Giyecek bir şeyi olmadığı için kalmıyor. Kalmasının sebebi, olmaktan daha çok istediğı başka bir yer olmaması.

Başım dönüyor, vücudumda hâlâ yankılanan yeni hislerin etkisiyle kendimden geçmiş durumdayım. Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum.

Elini uzatıp elimi tutuyor, parmak uçlarımı öpüyor. "Bugün bulduğun ayakkabı mı?"

Bir an için, öğleden sonraya geri döndüm. Ha, doğru. Mor Converse ayakkabılar. "Kaldırımdaki mi?"

"Evet." Bir an duraksıyor, gözlerime anlamlı bir şekilde bakıyor. "Kaybolmadı. Bulundu."

Bulduğum şeylere fazla anlam yüklememeye çalışıyorum.

Gerçekten de deniyorum.

Ama başaramadım.

YAĞMURDA BENİ BUL

Harlow

Yeni yıkanmış çamaşırları bir poşete koyup asansörden indim, koridorda ilerledim ve Pazar sabahı dairemin kapısını açtım. Koltukta oturuyor olmasına rağmen, şakayla karışık, "Üzerin edepli mi?" diye seslendim. Ama Bridger'ın cevap vermesini beklemedim. "Cevabı biliyorum. Bunları sana geri verene kadar edepsizsin."

Kapıyı kapatırken, pantolonunu kolumda tıpkı bir boğanın önünde kırmızı bir bez salllar gibi sallıyorum.

Rahat bir sırıtışla bana doğru baktı. Koltukta uzanmış, bana verdiği turuncu tişörtü ve dün gecedan kalma boxer şortunu giymişti. Şort, belli ki yağmurdan ıslanmamıştı, yani yeterince kuruydu, ama ben onun takım elbise pantolonunu bu sabah binamdaki çamaşırhanede hava kurutma programına attım. Bir fincan kahve içiyordu, fincanın üstünden buhar yükseliyordu. "Evet, Harlow. İnanılmaz derecede edepsizim."

Üşüyorum. "Ve bundan hoşlanıyorum."

"Fark ettim," diyor, gülümsemesi genişleyerek.

"Takas mı yapalım? Pantolon karşılığında kahve?" Ama sonra çeneme dokunup çıplak bacaklarına, kaslı uyluklarına baktım. "Ama pantolonsuzken çok tatlısın."

Kaşlarından birini kaldırıyor. "Sevimli mi? Ben mi sevimliyim?" diye tekrarlıyor, inanmaz bir şekilde.

Koltuğa yanına oturup ona iyice sokulurken omuz silkip "Çok tatlısın," diyorum, biraz da çekici bir tavırla.

"Hım. Bunun karşılığında kahve alamayabilirsiniz."

"Beni asla kahveden mahrum bırakmazsın."

"Haklısın. O kadar da acımasız değilim." Bardağı sehpaye bıraktıktan sonra beni kendine doğru çekiyor, saçlarıma bir öpücük konduruyor ve sonra beni içine çekiyor. "Vanilya. Vanilya gibi kokuyorsun."

"Acıktırıyor mu?"

"Beni acıktırıyorsun."

"Oldukça iştahlısınız," diyorum.

"Evet," diyor ama sonra hızla uzaklaşıp küçük mutfığa gidiyor ve birkaç saniye sonra elinde dumanı tüten başka bir kupa ile geri dönüyor.

Onu bana uzatıyor ve ben de o güzel şeyden hayat dolu bir yudum aldıktan sonra, beni tekrar kendine çekiyor. "Pantolonumu kuruttuğun için teşekkür ederim," diyor, sanki bu cömertliğin zirvesiymiş gibi.

Pazar sabahı onunla birlikte kendimi evimde gibi hissederek gülümsüyorum. Bu puslu, hafif ve keyifli hissin uzun sürmeyeceği önemli değil. Dairemin içinde bir baloncuk içinde yaşıyor olmamız da önemli değil. Şimdilik bu baloncuk tüm dünya.

Dün onu kaybettiğimi sanmıştım ama birlikte geçirdiğimiz bir gecenin ardından, birlikte uyandıktan sonra, ilk kez yaşadığımız o sakin, uykulu sabah seksinden sonra hala burada.

Bu baloncuk hoşuma gitti.

Ama güneş pencereden içeri süzülüyor, evime daha parlak ışınlar saçıyor ve günün geçip gittiğini hatırlatıyor.

Kaçınılmaz olanı geciktirmek istemiyorum. Bu yüzden kendimi hazırlayıp, "Gitmek zorunda mısın? Şimdi tekrar kıyafetlerin olduğuna göre?" diye soruyorum.

"Bu güzel bir soru," diyor derin düşüncelere dalmış bir şekilde.

Kahvemi masaya bırakıp merakla ona döndüm. "Neden iyi bir soru bu?"

Elini kolumda, bilinçli ama aynı zamanda rahat bir şekilde gezdiriyor. Sanki bu bizim yaptığımız sıradan bir şeymiş gibi. Kanepemde birlikte oturup kahve içiyoruz, gün boyunca birbirimize özgürce dokunuyoruz. "Bugün için bir planın var mı?"

"Pek sayılmaz. Muhtemelen arkadaşlarımı göreceğim, bisiklet turuna çıkacağım ya da Frick Müzesi'ne gideceğim," diyorum, sorusunun ağırlığını henüz tam olarak kavrayamadan otomatik olarak.

Ah.

Ne yaptığımı sormasının tek nedeni sohbet başlatmak değil.

"Benimle New York'tan çıkmak ister misin? Bir günlüğüne?" diye soruyor.

Kulağa rüya gibi geliyor. "Evet, öyle düşünüyorum."

"Bunu yapabiliriz, sizce de öyle değil mi?"

Sorduğu her şeyi anlıyorum. "Sanırım öyle," diyorum, bu olasılığın heyecanıyla şimdiden coşuyorum. "Hala o 'Öğleden Sonra Keyfi' projesi üzerinde çalışıyoruz."

İşte size kılıf hikayemiz—gerçi muhtemelen buna ihtiyacımız olmayacak. New York'tan kaçmak demek, balık istifi gibi sıkışık şehirden, metroda, parkta, sokakta tanıdığımız birine rastlama ihtimalinden kaçmak demek.

"Wistful'a gidelim. Buradan çok uzak değil. Taksi çağıracağım." Kahvesinden bir yudum daha alıyor, saatine bakıyor. "Bir saat içinde hazır olabilir misin?"

Kalbim aya uçuyor. "Evet."

* * *

Biraz sonra arabadan inip, New York'taki her şeyden ve herkesten çok uzakta, Connecticut'taki küçük sahil kasabasının sakin ve şirin ana caddesine adım atıyoruz.

Özellikle Bridger elini sırtıma koyup sokaklarda yürürken orada tuttuğunda, kendimi bir hikayenin içine girmiş gibi hissediyorum.

İlk kez bir arada.

Bir hırdavatçı dükkanının, antika tabelalar ve bahçe cüceleri satan bir dükkânın önünden geçiyoruz, sonra da vitrini dikkatimi çekince Various and Sundry'nin önünde duruyorum.

Üzerinde dünya haritası olan şeffaf bir şemsiye. "Şemsiyeye ihtiyacın var, kaplan."

Kapıyı iterek açtığımda, üzerimdeki zil çınlarken, "Gölden bir Jane Austen kahramanı gibi çıkmış görünüşümü beğendiğini sanıyordum," diye alaycı bir şekilde söyledi.

"Doğru. Ben de öyle yaptım. Ama ya önemli bir toplantıdan önce yağmura yakalanırsanız? Mesela David Fontaine ile olan toplantı gibi,"

diye öneriyorum, puantiyeli mavi, çizgi film köpekli gri, müzik notalı kırmızı şemsiyelere doğru ilerlerken.

Tezgahın arkasındaki kadın, kedi gözü gözlüklerinin arkasından başını kaldırarak, "Yardım edebileceğim bir şey olursa lütfen bana bildirin," dedi.

"Tamam," dedim ve doğruca yağmurluğa yöneldim. "Yani şemsiye taşımaktansa sıırıslıklam bir şekilde toplantıya gitmeyi mi tercih edersin?"

Bridger bunu düşünüyormuş gibi yapar, sonra başını sallar. "Ben de öyle yapardım."

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten şemsiye taşımak istemiyor musun?"

"Hayır. Bir sürü şeyi yanımda taşımak istemiyorum. New York'ta zaten çok fazla şey taşıyorum. Şehirde çevik olman gerekiyor," diyor, sonra burnu boynuma değecek kadar yaklaşıyor. "Ayrıca, sen de taşıımıyorsun zaten."

"Haklısın," diyorum, onun yanımda olmasıyla hafif bir heyecan, hafif bir karıncalanma hissederek.

Görevimden biraz da olsa dikkatim dağıldı.

Ama bu arzu heyecanını üzerimden atıyorum, arkamı dönüyorum ve mağazada sade, güvercin grisi bir defter bulana kadar arıyorum. Küçük, neredeyse cep boyutunda. Defteri ve bir kalemi alıp tezgaha yöneliyorum ve satın alıyorum.

Dışarı çıktığımızda Bridger bana meraklı bir bakış attı, belli ki satın alma işlemini açıklamamı bekliyordu.

Henüz ona müsamaha göstermiyorum.

Kaldırım kenarında bir bank görünce oraya doğru yöneldim, oturdum ve kitabın kapağını açtım. O da yanıma oturdu ve ben yazarken meraklı gözlerle beni izledi.

Defteri ve kalemi kapatıp ona uzattım. "Bu bir hediye."

Midem alt üst oldu. Sinirlerim alt üst oldu. Ona daha önce hiç hediye vermemiştim. Umarım beğenir. "Bu hafta ofiste olduğunda beni hatırlayabilirsin," diye ekledim.

"Zaten öyle yapardım," diyor ve hafif bir gülümsemeye defteri açıyor.

Kalbim boğazımda atarken, onun kelimeleri okumasını izliyorum.

Beni yağmurda bul.

Gözlerini kapattığında, gözleri karanlık ve derin bir şekilde parlıyor. "Yapacağım, Harlow. Yapacağım."

Bana doğru yaklaşıyor ve sanki küçük bir kasabanın sokaklarında herkesin gözü önünde öpüşme ihtimalinin eşiğinde, dengede duruyoruz.

New York'taki hayatımızdan çok, çok uzakta.

Orada kalıyor.
Ve bu bana yeterli.

* * *

Daha sonra, kasaba meydanının kenarındaki bir kuyumcu dükkanına uğradık. Bana San Francisco'daki kuzenimin dükkanını hatırlattı. Kolyelerin sergilendiği bir bölümün önünden geçerken Bridger durdu, bana baktı, bakışları boynuma kaydı. "Bunun ne için olduğunu hiç sormadım?"

Başparmağını nazikçe zincirimdeki "I" harfine dokunduruyor.

"Annem bana bir zamanlar vermişti," diyorum, anılar gözümün önünden geçiyor. Ama şimdi acıtmıyorlar. Şu anda, beni ve seçimlerimi, her birini anlayacağını hissediyorum. Kitaplarını okudum. Dinini biliyorum. Aşk onun tek ve yegane kilisesiydi. "Cesarettir bu."

Tam olarak doğru telaffuz edemese de, cesurca tekrarlıyor. Sonra bırakıyor, parmak uçları göğsüme hafifçe dokunuyor.

"Bunu hep merak etmişimdir," diyor usulca.

Bu beni çok heyecanlandırıyor. "Sen de öyle mi yaptın?"

"Belki her zaman değil," diye düzeltiyor hafifçe omuz silkerek. "Ama o partiden beri kesinlikle öyle."

Tam olarak hangisini kastettiğini biliyorum. "Geçen Aralık'ta mı? O kahverengi taş binada mı?"

"İşte o," diye doğruluyor.

"Zeytinlerin senin gizli zevkin olduğunu öğrendiğimde?"

"Evet," diyor.

"O partiye neredeyse gitmeyecektim."

"Bunu yaptığınıza çok sevindim," diyor.

"Bu, verdiğim en parlak kararlardan biriydi," diyorum gülerek, ama sonra kahkahalarım diniyor. O gece bir dönüm noktasıydı. Geleceğim netleşti. Hepsi de evet dediğim için. Bridger ve ben – kabul edilmiş davetleriz. Pişmanlık duymadan verdiğimiz evetler ve daha fazla evetleriz.

"Ama o gece başka şeyler de öğrendim," diyor. Ses tonunda bir kırılganlık seziliyor.

"Ne öğrendin?" diye soruyorum, sanki büyük, anlamlı bir şeyin eşiğindeymişim gibi.

Dükkânda uzun süre bakışları üzerimde kaldı. Sonunda, "Seni," dedi. "Seni tanıdım. Mesela 'Ask Me Next Year' şarkısının tüm sözlerini nasıl bildiğini."

Sanki yerçekimi beni hiç etkilemiyor.

Zaman içinde geriye doğru gidiyorum, o an bana bir kadında aradığı özelliklerin bunlar olduğunu söylediği o heyecan verici ana.

Şarkı sözleri ve bakışlarımızı paylaştığımız zamanlarda.

Başlangıçta, her açıdan birbirimiz için bir plan yapıyorduk.

"Ve böylece başladı," diye mırıldanıyorum.

"Ve bu durmadı," diye ekliyor.

Gözlerini kırıştırıyor, sanki kendini toparlaması gerekiyormuş gibi. Etrafımızı saran arzu sisini dağıtmak için. Benden uzaklaşıyor, tezgaha gidiyor ve fırçalanmış gümüş bir saç tokası satın alıyor. Çıkarken tokasını bana uzatıyor.

"Bu, yeni işinizdeki ilk gününüz için."

"Henüz almadım."

"Yapacaksın, Harlow." Parmaklarını benimkilerle kenetledi. "Yapacaksın."

* * *

Haklı. Salı günü e-postama bir teklif geldi. Perşembe günü Petra Galerisi'nde işe başladım. O sabah evden çıkmadan önce ona ilk iş günümde çekilmiş bir fotoğrafımı gönderdim. Zara tablosunun önünde duruyordum. Saçımın yan tarafı gümüş bir toka ile tutturulmuştu.

Art Harlow burada.

Birkaç dakika sonra, metroya doğru giderken sokakta olduğum sırada, bana bir fotoğraf göndererek karşılık verdi.

Bu, ona aldığım defterin fotoğrafı. Masasının üzerinde açık duruyor. İlk sayfasına bana bir mesaj yazmış.

İş yerinde seni özledim. Ama bu akşam görüşeceğiz. Sabırsızlıkla bekliyorum.

Kolyemdeki "I" harfine dokunuyorum, Bridger'dan gelen mesajı okuyorum, sonra da bana iyi dileklerini ileten arkadaşlarımın olduğu grup mesajına tıklıyorum.

Bugün hayatımın geri kalanının başlangıcı gibi geliyor.

BAZEN KAZANIRSIN, BAZEN KAYBEDERSİN

Köprücü

Kaşlarını çatmış bir şekilde Ian, masasının üzerindeki senaryo yığınlarına, yıpranmış kitap kümelerine ve gezdiği yerlerden getirdiği hatıralara bakıyor.

Onun 11. Cadde'deki ofisinde, karşısındaki sandalyede oturuyorum. Cevap bekliyorum.

O da ayaklarını masanın üzerine koymuş, ayakkabılarının aşınmış tabanları adeta bir mesaj veriyor. Ayaklarını kendi masasına koymak elbette onun hakkı. Ama kim başkasının ayakkabısının altına bakmak ister ki?

Parmaklarını birbirine kenetliyor. Mırıldanıyor. Sandalyede oturan benden öteye, raflarındaki kitaplara, Felicity'nin öykülerinin tüm koleksiyonuna bakıyor.

Ian sessiz biridir ve bu onun için nadir bir durumdur.

"Peki, fikri duymak ister misin?" diye tekrar soruyorum. Belki de neden burada olduğumu unutmuştur.

Neden kendimi onun kral, benim de tebaası gibi hissediyorum? Sanki ondan "Öğleden Sonra Keyfi" fikrimi değerlendirmesini rica etmek için huzuruna çıkmışım gibi?

Derin bir nefes alıyor, sonra bakışlarını kitaplardan ayırıyor. Sonunda gözlerime bakıyor. "Yani, doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Afternoon Delight'taki Austin karakteri için bir geçmiş hikayesi konsepti üzerinde çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Evet," diyorum kısaca, ses tonumdaki hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak.

Bunu ona söyledim. Buraya gelme sebebimin bu olduğunu biliyor.

Benden hikaye problemine çözüm bulmamı istedi. Hatta kendi kızından bile bu konuda çalışmasını istedi.

Ama "kızım" kelimesini aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Onunla etkileşim kurarken onu düşünmemek için çok uğraşıyorum. Son birkaç geceyi onunla nasıl geçirdiğimi, hatta sabahın erken saatlerini bile.

"Harlow ile birlikte," diye ekliyorum, umarım bugün onun adını bir daha anmak zorunda kalmam.

Tekrar mırıldandı. "Tamam. Tamam. Şimdi anladım. Peki, ne olmuş yani?"

Gerçekten hatırlamıyor mu? Tekrar deniyorum. "Ortaya attığımız fikir, bir geçmiş öyküsünü şuraya kurgulamaktı..."

Ayaklarını masadan sürükleyerek kalktı, sandalyesinden fırladı. "Şu anda sözünüzü keselim. Isla ve ben hallettik."

Doğru duyup duymadığımı teyit etmek için neredeyse sandalyeden fırlayacaktım. "Sen ve Isla mı?" diye sordum ayağa kalkarak.

Masasının etrafında volta atıyor, kitap raflarına doğru yöneliyor. "Evet. O da Paris'e gelecek. Çekimler başlamadan önceki hafta oraya gittiğimizde. Baş yazarın orada olması iyi olacak."

Dişlerimi sıkıyorum. Isla'yı bir sonraki büyük prodüksiyon alanımızı ziyaret etmek için iş gezisine getirmesinin sebebinin bu olduğuna inanmak istiyorum. Ama inanmıyorum.

O konuşmaya devam ederken ben sessiz kaldım ve şöyle dedi: "Döndüğümde beri üzerinde çalışıyoruz. Sanırım size söylemeliydim. Ama aslında Cape'te olduğum zaman da üzerinde çalışıyorduk."

Gerçekten mi? "Sen ve Vivian düğün planlamakla meşguldünüz sanıyordum?"

Ian sadece kıkırdadı. "İlla bilmek istiyorsan, ortada pek fazla planlama yoktu."

Hayır. Bilmemem gerek. Sen kendi cinsel hayatından bahsetme, ben de kendi cinsel hayatımdan bahsetmeyeyim mi?

Onun yorumunu görmezden geliyorum. "Peki, o zaman fikir ne?"

Kitap raflarının önünde duruyor, gözleri parıltıyor ama hüznü bir ifadeye de sahip. Tahtaya parmak boğumlarıyla vurarak, "Bence geçmiş de cevaptır. Austin hayatının en büyük aşkını kaybetti. Bu yüzden kimse

onunla kıyaslanamaz," diyor, kesin ve kararlı bir şekilde. "İşte onun yarası bu."

Vay canına. Tam isabetten de öteye gidebilir miyiz? Ama yaratıcı lider o, ben değilim. Ben sadece ihtiyacı olduğunda yardımcı oluyordum. "Austin ile gitmek istediğiniz yön bu mu?"

Keskin bir baş sallama. "İşte izleyeceğimiz yön bu," diyor sanki kraliyet fermanı yayınlıyormuş gibi. "Onun bazı sahnelerini yeniden kurgulamak için çok zaman harcadık. Onu harekete geçiren şey bu. Hiç şüphem yok. Birini bulacak. Kahretsin, birini bulacak." Yürümeyi bırakıyor, içini çekiyor. "Sonunda, bir kez ve sonsuza dek, bulacak."

Kalbim acıyla çarpıyor. Ondan daha önce hiç bu kadar yoğun bir duygu duymamıştım, ama bunun onun acısı olduğundan şüpheleniyordum. Bu onun yarası. Bu yüzden bir kadından diğerine, bir kadından diğerine bir topaç gibi dönüyor.

"Umarım öyledir," diyorum. İş ortağımın mutlu olmasını istiyorum. Tamamlanmış olmasını istiyorum.

Sanırım, çok sevdiğim kadının babasının yeniden bir nebze de olsa mutluluk bulmasını istiyorum.

Ian'ın çene seğirmeleri. "Yapacak. Kesinlikle yapacak."

Derin bir nefes alıyor. İşini bitirmiş gibi görünüyor, bu yüzden "Kulağa hoş geliyor. Senin bölümün." diyerek konuşmayı sonlandırıyorum.

Saatine baktı, sonra göz kırptı, sanki bir şey söylediğimi yeni fark etmiş gibi. "Ama fikrini aklında tut Bridger. Üzerinde çalıştığımız bir sonraki programda kullanabiliriz. Mesela David Fontaine'den almaya çalıştığımız programda. Onunla görüşüyor musun?" diye sordu.

Ian, bunu açıkça söylemeden bile bir şeyi çok net bir şekilde ortaya koydu: O yaratıcı yapımcı, ben ise ticari yapımcıyım. Bu çizgileri aşmıyoruz.

Belki de bu yüzden, ona henüz David Fontaine'den bahsetmek istemiyorum. Ya da hâlâ onun peşinde olduğumu. O gizemli yazar için fikirlerle dolup taşıdığımı.

Uzun zamandır ilk defa Ian'a bir planım olduğunu söylemiyorum. "Onun şansı düşük. Olacağını sanmıyorum," diyorum ve omuz silkip geçiyorum. "Bazen kazanırız, bazen kaybederiz."

Kapıya doğru yöneldim. Ama çıkmadan önce Ian'ın gözlerinde tanıdık bir parıltı belirdi.

Neredeyse müstehcen bir şey.

Bakışlarını benden çevirip koridora doğru baktı, sonra telefonuna eğilip mırıldandı: "Güzel sohbetti dostum."

Ayrılırken Isla'nın yüzünde bir gülümsemeyle telefonunda bir şeyler yazarak bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Şaka mı yapıyorsun? Bu tehlikeli. Bu çok riskli. Bunu ben bilmeliyim.

Boğazımı temizledim. "İyi günler, Isla," dedim, belki de imalı bir şekilde.

Şaşkınlıkla bakışlarını ekrandan ayırdı. Yüzündeki o gülümsemeyi anında sildi. "Merhaba Bridger. Nasılsın?"

"Harika gidiyor. Sen nasılsın?"

Dudaklarında bastırmaya çalıştığı bir gülümseme belirdi. "Güzel. Çok güzel."

O yürümeye devam ediyor. Ben adımlarımı yavaşlatıp duvara yaslanıyorum, kapıdan görünmeyecek şekilde geri çekiliyorum.

O yaklaşırken, ben de bir casus gibi duvar boyunca yürüyerek geri döndüm. O ofisine girip kapıyı kapattığında, ben yirmi metre uzaktaydım. Tam zamanında eğilip kilidin belirgin tık sesini duydum.

Bir yanım ona karşı yargıda bulunmaya hakkım olmadığını söylüyor. Ama bir diğer yanım –daha güçlü bir yanım– aynı olmadığımızı söylüyor.

Biz aynı değiliz. Hiç değiliz.

ÖZEL KONUK

Harlow

Buna alışabilirim. Bridger'ın yatağında onunla birlikte kıvrılıp kitap okuyoruz.

Pazar akşamı. İş yerindeki ilk iki günüm inanılmazdı. Bu hafta sonu da öyleydi, özellikle de bugün yine kaçamak yapıp, üst üste ikinci pazar günü Connecticut'taki bir sahil kasabasına gittiğimiz için. "Alışkanlıklarımızın esiriyiz," diye takılmıştım.

"Evet. O biziz," demişti.

Biz.

"Biz" olmanın yolunu bulmak istiyorum ama bunun ne anlama geldiğinden hala biraz korkuyorum. Bu yüzden kitabıma geri dönüyorum.

Bir bölüm sonra telefonum çaldı. Komodinin üzerindeki telefona baktım. Ekranda babamın adı belirdi.

Göğsümde kısa bir sızı hissettim, geçen hafta Bridger'ın ofisinde olanları hatırlattı. Ama görmezden geldim. Bu sefer çağrılmayacağım.

Saniyeler sonra ondan bir mesaj geldi.

Okudum. Vay canına. "Hım," dedim şaşkınlıkla.

Bridger kitabını, ardından da okuma gözlüğünü yere bıraktı. Merakla, "Neler oluyor?" diye sordu.

Notu yüksek sesle okudum.

Poppet, gelecek ayki Yıllık Eleştirmenler Ödül Galası'na gelmek ister misin? Vivian ve ben elbette VIP masamızda olacağız. Seni özel

konuğumuz olarak ağırlamaktan mutluluk duyarız! İlk kez katılabilirsin!

Telefonu kenara koydum ve Bridger'a baktım. "Küçükken oraya gitmeyi çok istiyordum."

Anlayışla başını salladı. "Ah. Katılımcıların yirmi bir yaş ve üstü olması gerektiğine dair bir kural var," dedi.

"On yaşındayken annemle babamın gideceğini hatırlıyorum. O zamanlar Sweet Nothings sadece bir kitap serisi olduğu için ajansın misafiriydiler. Beni de götürmeleri için yalvardım." Gençlik yaramazlıklarımından biraz utanıyorum. "Gidebilirim bir yıl boyunca evi temizleyeceğimi söyledim. Yerleri süpürürdüm, tuvaletleri temizlerdim, her şeyi yapardım." Anıyı hatırlayıp gülüyorum. Sonra Bridger'a dönüyorum. "Sanırım sen de gidiyorsun."

"Orada olacağım."

Tiştörtünün yakasıyla oynuyorum. "Smokin mi giyeceksin?"

Dudaklarında küstah bir sırıtış belirdi. "Elbette."

"Hım. Sanırım gideyim o zaman. Seni hep smokin içinde görmek istemiştım," diyorum.

Elimi tutuyor. "Sonra da buraya geleceksin ve ben seni hâlâ o muhteşem elbisen üzerindeyken alacağım."

Haz duygusu içimi sarıyor.

Aynı şey bir fikir için de geçerlidir.

"Aslında, smokin giydiğinde sana yapmak istediğim başka bir şey daha var," diyorum, elim göğsünden aşağı doğru inip karın kaslarını okşarken.

"Bu nedir?" diye soruyor, sesi kararıyor, biraz da kirli bir tona bürünüyor.

Doğrulup oturdum, sonra tiştörtünün etek ucundan çekiştirdim. "Bunu çıkar."

Doğruluyor ve tek bir hızlı hareketle, inanılmaz derecede seksi olan o hareketi yapıyor; tiştörtünü tek eliyle çıkarıyor.

Vücudundan aşağı doğru kayarak önce şortunu, sonra da boxer külotunu çekiştirdim. Penis sertleşmiş bir şekilde serbest kaldı. Bana hazırды.

"Daha çok pratik yapmam gerekiyor, Bay James," diye takılıyorum ve ucuna çok hafif bir öpücük konduruyorum.

Eli saçlarıma iniyor, telleri hafifçe okşuyor. Bacaklarının arasına yerleşirken dilimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum.

Kısık ve bastırılmış bir şekilde inliyor.

Bunu ona daha önce sadece bir kez yapmıştım. Adam benim zevkime o kadar odaklanmış ki, neredeyse hiç fırsatım olmuyor. Ama onunla her şeyi deneyimlemek istiyorum. Bu adamla yakınlık kurmak için can atıyorum.

Bu yüzden bir kez daha pratik yapıyorum, elimi onun uzunluğu boyunca daireler çizerek onu ağzımın içine daha da yaklaşıtıyorum.

Cinsel ilişki sırasında olduğundan daha sessiz, neredeyse hiç konuşmuyor.

Sadece homurdanıyor.

İnilti.

Onu daha derine çekerken mırıldanıyor.

Birlikte bunca gece çıplak kalmış olmamıza rağmen, sanki onun bir parçası hâlâ benim yanımda kendini kontrol altında tutuyor.

Bunu bir önceki sefer yaptığımda, bitirmeme izin vermedi. Boşalmaya yaklaştığında onun yerine benimle ilişkiye girdi.

Bu sefer, dayanmaya kararlıyım. Bu yüzden daha derine, daha şiddetli bir şekilde emiyorum.

"Kahretsin, Harlow," diye inledi.

Anında ıslanıyorum.

Daha sıcak.

Ağzımla ona onu ne kadar çok tahrik ettiğimi gösteriyorum. Altımda titrerken, eli saçlarımı daha sıkı kavırıyor ve mırıldanıyor: "Sana dokunmama izin ver."

Elimi bıraktım, yukarı baktım. "Lütfen. İstiyorum."

Bana bakıyor, sanki bu onun için zormuş gibi, ama sonra hırlayarak, "Öyleyse işini bitir," diyor.

Komut üzerine cızırdıyorum. Onu ağzıma geri alıyorum, ta ki yüksek sesle, anlamsızca inleyene kadar, sonra da boğazımdan aşağı iniyor.

Birkaç saniye sonra, yanından ayrılıp kolunun kıvrımına yerleştim. Mutlu ve doymuş görünüyordu. Sersemlemiş bakışları bunu gösteriyordu. Ama yine de endişeliydim. Bunun yaşla ilgili bir şey olduğu konusunda içimde kötü bir his vardı. "Bridger, bunu sana yapmamı istemiyor musun?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Cesurca davrandım. "Bu, benden daha genç olduğum için mi? Yani, sana oral seks yaparsam, tamamen sana odaklı bir şey yaparsam benden faydalandığımı mı düşünüyorsun?"

İnanmazcasına gülüyor. "Hayır, Harlow." Sonra da lafı dolandırıyor. "Pekala, belki ilk başta öyle hissetmişimdir. Her geceyi birlikte geçirmeye

başlamadan önce."

Biraz rahatlıyorum. Ama tamamen değil. "Peki ya şimdi? Hâlâ aynı şekilde hissediyor musun?"

Koluma elini hafifçe dokundururken şeytani bir gülümsemeyle, "Sebep bu değil," dedi.

"Öyleyse sebebi ne?"

"Senin zevkine takıntılıyım. O yüzden konuşmayı bırakalım da sen yüzüme otur?"

Ürpererek itaat ediyorum.

* * *

Daha sonra, ışığı kapatmadan önce, galaya katılımımı onaylıyorum. Birkaç hafta sonra o gece Bridger'ı smokin içinde göreceğim. Sonrasında onunla eve gideceğim. Tıpkı önümüzdeki hafta sonu The Un-Gentleman'a gittiğimizde yapacağımız gibi.

Bu, sahip olacağımı hayal ettiğimden çok daha fazlası.

Ama yine de öncesini de özlüyorum.

Ve bu süreç boyunca.

Yatakta uzanıp yaptığım seçimlerin sonuçlarını düşündüğüm için uykuya dalmam çok uzun sürüyor.

BANKA NASIL SOYULUR

Köprücü

Harlow, kalan yemekleri buzdolabına yerleştirirken hâlâ ısı ısı ısı parlıyordu. Hatta Petra'daki yeni kurulum hakkında konuşurken adeta parlıyordu. Haziran ayının bir Cuma akşamıydı ve işe başladığı ilk tam haftasını özel siparişle hazırlattığımız bir akşam yemeğiyle kutladık. Tezgahın üzerinde daha sonra yemek için en sevdiği pastadan bir dilim vardı.

"Bütün hafta boyunca hem beynimi hem de kalbimi aynı anda kullanıyormuş gibi hissettim," diyor.

Sesindeki gerçek sevinci duymak, işini iyi yapmanın verdiği zevki görmek inanılmaz bir heyecan. Tabakları lavaboya yerleştirirken, "Ait olduğun yerdesin," diyorum gururla. Son birkaç haftayı birlikte geçirmenin getirdiği bir rutin bu bu zaten; neredeyse her gece.

"Bütün bunlardan sonra, sanat alanında çalışacağımı kim bilebilirdi ki?" diyor, New York'taki minik bir buzdolabının üst rafına kutuları yerleştirirken kendi kariyer yoluna gülerek.

"Sanırım MoMA'daki tahminlerim yanlış çıktı," diye takılıyorum.

"Yanlış yaptığınızı sanmıyorum," diyor buzdolabının kapağını kapatıp ona yaslanırken. Ben de mutfak tezgahında karşısında duruyorum. "Ama diplomanızı nasıl kullandığınızı ve nasıl kullanmadığınızı anlatmanız beni gerçekten özgürleştirdi. Sonunda sanat dünyasında çalışabileceğimi görmemi sağladı. Sadece hayal ettiğimden farklı bir şekilde."

"Bu senin tutkun. Sanat senin tutkun. Ve bazen mesleğin de olabilir."

"Yani hem pastamı yiyorum hem de pastamın tadını çıkarıyorum," diyor, gözleri enfes çikolatalı pasta dilimine kayarken, kaşlarında bir kırıksıklık oluşuyor. "Ama yine de, daha ilk hafta. İlk haftalar güzel hissettirmeli, değil mi? İlk öpücükler gibi?"

Onun yanıldığını kanıtlamaya karşı koyamıyorum. Ona doğru eğilip, dudaklarına uzun, kışkırtıcı bir öpücük konduruyorum. Kulağıma hafif bir iç çekiş geliyor. Parmakları belime dolanıyor.

O bana iyice sarılırken öpüşmeyi kestim, başımı yana eğdim. "İlk öpüşmelerin onuncu ya da yüzüncü öpüşmelerden daha iyi olduğunu söylüyordun, değil mi?"

"Araştırmadan bahsediyordum. Daha fazla araştırmaya ihtiyacım var," diyor nefes nefese.

Bir iki dakika daha öpüşme araştırması yapıyoruz ve sonunda durduğumuzda, lavabodaki tabak yığınının başıyla işaret ediyor. "Bulaşık mı, seks mi? Dağınıklıktan nefret ettiğini biliyorum."

"Bu bir tuzak soru."

"Yani, seks. Anladım."

Başımı salladım ve içimden ona "Tsk" dedim. "Harlow, senin ve benim aramda bulaşık yıkamak ön sevişme sayılır."

Yaramazca gülümsedi. "Öyle mi?"

Biraz küstahça, oldukça kendinden emin bir şekilde, "Bulaşıkları yıkamak için kolları sıvamak zorunda kalacağım," dedim.

Gömleğimin manşetlerinin düğmelerini çözmeye başlıyorum.

Ağzı açık kaldı. "Şimdi de kirli oyunlar oynuyorsun."

"Dediğim gibi... ön sevişme," diyorum bir düğmeyi daha açarken. Hafifçe nefes alıyor.

"Bırakın ben yapayım," diyor ve mutfaktaki ışıkları kısıyor. Evi, alacakaranlığın loş halini andıran bir atmosfer yaratıyor.

Bileklerimi uzatıyorum. Sağ manşetin düğmelerini tamamen açıyor, önce bir kez, sonra bir kez daha katlıyor. Sol manşete geçiyor, metal düğmeyi yavaşça yerinden çıkarıyor, sonra parmaklarını kolum boyunca, kitapların etrafına kıvrılmış mürekkep lekelerinin üzerinde gezdiriyor.

"Aşkımın başladığı gün safir mavisi bir gömlek giymiştin," diyor, sanki ilişkimizin nasıl başladığının hikayesini anlatıyormuş gibi.

"Öyle mi?" diye sordum, hikayesinin devamını merakla bekliyordum.

"Sonra yakut kırmızısı bir gömlek vardı. Zümrüt yeşili bir gömlek. Hepsini fark ettim. Eğer seninle karşılaşırsam, bana gelersen, bir parti olursa

hangi gömleği giyiyor olabileceğini düşünürdüm.”

"Kıyafetler insanı gösterir" diyecektim ama bu sıradan bir yorum olurdu ve şu an hiç de hafif bir an değil. Bunun yerine hiçbir şey söylemiyorum. Sadece dinliyorum çünkü bir hikaye anlatıyor. "Geçen yaz seninle ilgili tüm bunları fark ettim, Bridger. Sonra da bileğimi kırdığım gün," diyor bana bakarak, kalbimin zor dayanabileceği kadar şefkatle. "Mor giymiştin ve beni taşımıştın."

"Yaralanmıştın. Yardım etmek istedim," diyorum dürüstçe. O an sadece bunu düşünmüştüm.

Ellerini göğsümde gezdiriyor, hevesli parmakları üst düğmeyle oynuyor. "O yaz seni düşündüm. Paris'teyken seni hayal ettim. Seni görmek için o 'Tatlı Sözler' partisine davetimi onayladım," diyor, duyguları kabardıkça sesi titriyor.

O duraksadığında, ben de kendi yorumumu ekliyorum: "Ve sonra seni koşu yolunda aradım. En sevdiğim günler, seni gördüğüm günlerdi."

Gözleri parıldıyor, zihninde dişliler dönüyor. "Ve sonra senin için staj başvurusunda bulundum," diyor.

Ofisimde mumu üflerken, gözlerime bakarken, bakışlarımı kilitlerkenki görüntüsü beni kışkırtıyor. Beni cezbediyor.

Onun ne istediğini bilmek bile inanılmaz bir heyecan veriyor.

"O zamanlar bunu fark etmemiştim sanırım. Ama daha geçen hafta, senin böyle bir şeye sahip olduğunu anladım," dedim ona, ellerim onu daha sıkı kavrarken, içimde arzu giderek artıyordu.

"Peki, ne düşündünüz?" diye soruyor, saf ve masum bir şekilde, nasıl bir araya geldiğimizin hikayesini yeniden anlatırken.

"Sanırım doğum günü dileğin bendim," diyorum zarlara atarken.

Çenesini kaldırıp bana en seksi gülümsemesini fırlattı. "Sen harika bir doğum günü hediyesisin." Boynuma doğru eğildi, dudaklarını boğazıma değdirerek çeneme kadar öpmeye başladı.

Ondan daha fazlasını arzulayarak açgözlülükle iç çektim. "Beni baştan çıkarmak istedin," diye mırıldandım.

Bana doğru başını salladı. "İşe yaradı mı?"

Cevabı gayet iyi biliyor. Ama biraz gösterip anlatmanın da zararı olmaz.

Ellerini tuttum, göğsümden çektim, sonra onu geriye doğru itip tezgâhın üzerine yaslardım. Parmaklarım saçlarının arasına girerken boynunu öptüm ve boğazı boyunca ateşli, ihtiyaç dolu öpücükler bıraktım.

"Bay James," diye mırıldanıyor ve baştan çıkarıcı tonu sırtımdan aşağıya şehvet dalgaları gönderiyor.

Benim seksi, tatlı şeytanım. "Tekrar söyle," diye emrediyorum.

Aramızdaki on yıllık yaş farkına yaslanırken bu durum biraz riskli oluyor. Öğrendiğim kadarıyla o bu yaş farkını seviyor.

"Beni al, Bay James," diyor, bu da beni inanılmaz derecede tahrik ediyor. "Beni yatağa yapıştır, Bay James."

Ona şimdi ihtiyacım var. Hemen şimdi.

"Yatak odası çok uzakta."

* * *

Kalçalarını kavrayarak onu daha sert bir şekilde penisime doğru çekiyorum. O da tırnaklarını pazularıma saplıyor, sıkıca tutunuyor ben de onu mutfak tezgahında beceriyorum; eteği yukarı kalkmış, bluzu çözülmüş, göğüsleri serbestçe sallanıyor.

Vücudunun sıkı sıcaklığının tadını çıkararak kalçalarımı çevirdim, içine doğru okşadım. "Böyle seviyorsun, değil mi tatlım? Seni derinden becerdiğimde. Öyle değil mi?"

Telaşla cevap veriyor ve beni "Daha sert. Daha derine." diyerek teşvik ediyor.

Ona istediği her şeyi veriyorum.

Çok geçmeden, tatlı, seksi kızım aklını kaybediyor. Ensem arkasını tutuyor, omuzlarımı tırmalıyor.

Şehvet omurgamdan aşağı doğru kayıyor. Ama kendi boşalmamı engelliyorum. Onun boşalmasını özlüyorum. Onun seslerini, onun zevkini, onun zevkini.

Her şeyden çok, onun tatlı, pervasız ve kendini bırakma halini özlüyorum. Yatakta korkusuz. Arzularının peşinden utanmadan koşan ve bunu tamamen hak eden bir kadın. Ve ben de ona bunu verebilen şanslı adamım.

Çok yakın, çok yakın ama yine de nefes nefese, "Lütfen, lütfen, lütfen Bay James," diye fısıldadı.

"Bunu istemekte çok iyisin," diye övüyorum.

Her yeri titriyor. "Sana yalvarıyorum. Beni orgazma ulaştır."

Devrelerim aşırı ısınıyor. Cızırtı çıkarıyorlar. "Her zaman. Her kahrolası seferinde," diyorum, elimi bacaklarının arasına sokup başparmağımla klitorisini okşarken. Titriyor ve ürperiyor, sonra dağılıyor, o kadar güzel bir mutluluğa dalıyor ki.

Bacaklarım titriyor. Penisimin zonkluyor. Ve ben de tam orada, onun yanındayım, şehri, geceyi, zamanı silip süpüren, ruhunun derinliklerine işleyen bir orgazmı onu dolduruyorum.

Bu coşkudan başka hiçbir şey yok. Ve biz.

* * *

Biraz sonra, hâlâ orgazm ilacının etkilerini hissederek, yatakta onun yanında uzanıyordum.

Onun yan etkileri.

Dalgın dalgın parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Pazar günü nereye gitmek istersin? Belki Brooklyn'e tekrar gidebiliriz," diye önerdim, en son orada bahçelerde olduğumuz zamanı hayal ederek.

"Brooklyn," diyor, sanki kelimeyi deniyormuş gibi. "Giderek yaklaşıyor, değil mi?"

Elbette şehre daha yakın yerleri kastediyor.

Çıplak omzunu öpüyorum. "Yakında Manhattan'da," diyorum umutla, nasıl tutacağımı tam olarak bilmediğim bir söz veriyorum. Ama tutmak istiyorum.

"Yakında," diyor, sonra bir an duraksıyor. "Bu şehirde görülecek çok şey var. Her zaman keşfedilecek ve ortaya çıkarılacak bir şeyler var. Başka hiçbir yerde yaşamadım ve yaşamak isteyip istemediğimden de emin değilim."

Boğazımı temizledim. "Öhöm. Paris'i mi unuttunuz?"

Sahte bir şokla nefes nefese kaldı. "Haklısın. Paris'i nasıl unutabilirim ki? Orayı gerçekten çok seviyorum."

"Bu hafta oraya gittiğimde sana hatırlatmak için fotoğraflar çekeceğim. Seni ışıklar şehrinde mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Bir geçitten aşağı doğru yürürken, bir fırına girerken, içinde bir sanat galerisi bulunan gizli bir bahçe bulurken..."

Mutlulukla mırıldanıyor ve acaba o da aynı şeyi hayal ediyor mu diye düşünüyorum—bir gün bunu birlikte yapmayı. "Özünde bir şehir kızıyım,"

diyor yana dönerek, başını eline yaslayarak. "Annem de benim için aynısını söylerdi."

Yatakta biraz daha yana kayıyorum. Annesinden pek bahsetmez. Bahsettiğinde ise dikkatle dinlemek istiyorum. "Bunu ne zaman söyledi?"

Harlow cevap vermeden önce bir an duraksıyor, ne söyleyeceğini tartıyor gibi. Sonra uzaklaşıyor, komodine doğru eğiliyor ve alt raftan bir şey alıyor. Kilidi açık bir tahta kutu. Kapağını açıyor. İçinde bir yığın küçük zarf var. "Çocukken bana mektuplar yazardı."

"Onları sana o mu gönderdi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Aslında onları yastığımın üzerine bırakırdı. Sadece küçük gözlemlerdi. Ders bile değillerdi. Sadece günümüzle ilgili düşüncelerdi," diyor, parmaklarını köşeleri yaşlılıktan kıvrılmış yığın üzerinde gezdirerek. "Birkaçını duymak ister misin?"

"Ben isterdim."

Bir avuç dolusu kitap çıkarıyor, dikkatlice sayfalarını karıştırıyor, sonra portakallarla ilgili birini, şehrili bir kız olmakla ilgili bir diğerini ve kütüphanede geçirdikleri bir günle ilgili bir başkasını okuyor. Bu beklenmedik tavsiyeleri, gözlemleri veya anekdotları duyunca kalbim biraz ısınıyor.

Ardından, kağıtları düzgünce yerine yerleştirir, kutuyu kapatır ve komodinın üzerine geri koyar. Tekrar yatağına uzandığında yüzünde memnun bir ifade vardır.

"Onlar sana onunla bir bağ kurduğunu hissettiriyorlar," diyorum.

"Evet, öyleler."

"Paylaştığınız için teşekkürler. Bunlara sahip olmanıza sevindim," diyorum.

"Ben de," diyor ve kolumdaki dövmeyle takip ediyor. "Bunu ne zaman yaptırdınız?"

Küçük bir kitap yığınının etrafını saran sarmaşıklara şöyle bir göz attım. "Üniversiteden sonra. Ne iş yapmak istediğime karar verdiğimde."

Parmakları siyah bir sarmaşığın kıvrımları boyunca, ardından çizilmiş kitaplardan birinin kapağı boyunca geziniyor. "Çünkü kitapları seviyorsun, değil mi?"

Bunu varsaymasının nedenini anlıyorum. Başkalarının da öyle varsaymasına izin veriyorum. Tam cevabı asla vermedim. Çok fazla şey açığa çıkarır. "Daha önce kimseye söylemedim."

Biraz geri çekiliyor, sanki bana zor bir şey söylemem için alan tanıyor. Bunu söylemek zor çünkü beni savunmasız hissettiriyor ve ben böyle hissetmekten hoşlanmıyorum. Savunmasızlık işimi yapmamı zorlaştırıyor.

“Gençken spor yapardım, biliyorsunuz. Ama bu, sürekli aklımdan geçen tüm bu düşünceleri, endişeleri susturmaya yetmedi.”

"Annen hakkında mı?" diye soruyor nazikçe.

"Evet," diyorum ve senin sahip olduğun güzel anılara sahip olmadığımı söylemeye çok yaklaşıyorum. Ama onun sadece anıları var. Bu yüzden bir karşılaştırma yapmama gerek yok. “Maça gelip gelmeyeceğini, sarhoş eve gelip gelmeyeceğini, söz verdiğinden daha geç dışarıda kalıp kalmayacağını asla bilemezdim. Bazen, sarhoş eve gelirse, sebepsiz yere beni cezalandırırdı. Sonra, ertesi gün özür diler ve bunu kastetmediğini söylerdi. Cezamı kaldırırdı.”

Harlow, sempatiyle yüzünü buruşturdu. "Fırtınada bir gemide olmak gibi bir his olmalıydı."

"Aynen öyle. O zamanlar farkında değildim ama tutunabileceğim bir şey arıyordum... güvenilir hissettiren bir şey," diyorum ve elimi enseme götürüyorum. Tanrım, umarım bunu saçma bulmaz. Ama boş ver. Sinirlerimi bastırıyorum. "Onu kütüphanede buldum. Kitapların arasında buldum. Ve zamanımı orada geçirmeye başladım."

Aklına bir şey geldi. Başını yana eğdi, yeniden bana baktı. "Ayak bileğimi kırdığım gün spor yapmayı bıraktığını söylemiştin. Sebebi bu muydu?"

"Sanırım hep kaçmaya çalışıyordum," diyorum, ilk kez bunu sesli olarak itiraf ederek. "Önce sahada, sonra da öykülerde."

"Yaptığınız işi gerçekten seviyorsunuz," diyor, belki de bariz olanı dile getirirken biraz üzgün. Ama bazen bariz olanın söylenmesi gerekir.

"Evet," diyorum ve ikimizin de onun gözleminin altında yatan anlamı bildiğimizden oldukça eminim. İkimiz de yakında muhtemelen geleceğimiz hakkında konuşmamız gerekeceğini biliyoruz. Karanlık çöktükten sonra ne kadar süre daha görüşmeye devam edebileceğimiz hakkında. Harika iki haftaydı, ama sürdürülebilir mi? Yakında, onu yağmurda bulduğum gece konuşmaya hazır olmadığımız şeyleri tartışmamız gerekecek. Belki de bu, o konuşmanın başlangıcıdır.

"Bundan vazgeçmeni istemiyorum," diyor içtenlikle ama hafif bir kaçışla. Kolumdaki sarmaşıklardan birine bir öpücük konduruyor.

Yüzünü kaldırdığında, baş parmağımla ağzının kenarını okşuyorum. "Biliyorum, bir şey kaybetmemi istemiyorsun," diyorum ve bundan sonra olacaklar neredeyse korkutucu olsa da, muhtemelen yapmam gereken planlar yeni bir tür zırh gerektirecek olsa da, onunla birlikteyken yine de bir sakinlik hissediyorum.

Bütün hayatım boyunca istediğim şey buydu: Tutku ve huzur. Ama onu tanıyana kadar bunu bilmiyordum. Gerçekten de bunların hepsini tek bir kişide bulabilir miyim? Bunu düşünmek çılgınca, ama Harlow ile mümkün gibi geliyor.

"Belki bir yolu vardır," diye ekliyor sesi neşeli bir şekilde.

Bunu söylediğini duymak rahatlatıcı. İki hafta önce o gece ilk konuştuğumuzdan beri bu konuyu açmaktan kaçındım. O zaman hazır değildi. Belki şimdi hazırdır. "Belki de vardır," diyorum.

Geri çekiliyor, yüzümü inceliyor. "Sence bulabilecek miyiz?"

Kalbim daha hızlı atıyor. Duyabiliyor mu? Duymalı. "İstiyorum," diyorum, isteklerimi açıkça dile getirerek. "Sen de istiyor musun?"

Kitapların sayfalarını takip etmeye devam ederken hafifçe başını salladı. "Evet, öyle. Özellikle de senin de sanatçı bir ruhun olduğu için."

"Tıpkı senin gibi."

"Belki de bu yüzden birlikte iyi anlaşıyoruz," diyor gözlerinde umutla; onunla birlikteyken benim de hissettiğim aynı umut.

"Birlikte iyi olmamızın bir milyon küçük sebebi var. Kahveye bayılıyorsun, gömleklerimi beğeniyorsun, sana verdiğim hediyelere bayılıyorsun..."

"Bana gününün fotoğraflarını gönderiyorsun. Müzik zevkin harika. Seni seksle oyaladığımda bulaşıkları yıkamayı unuttun."

Beni yakaladığında gülüyorum. "Beni gerçekten de dikkatimi dağıttın." Sonra daha ciddi bir ifadeyle yüzünden birkaç saç telini çekiyorum. "Birkaç önemli sebep daha var," diyerek konuyu açıyorum. Artık ondan daha fazla bir şey saklamak istemiyorum. Bir yol bulmak istiyorum. Ona nasıl hissettiğimi anlatmak istiyorum.

"En büyükleri hangileri?"

Şimdi burada olduğumuza göre, içimdeki boşlukları nasıl doldurduğunu söylemeden, babana ne zaman söylememi istediğini de sormadan nasıl ifade edeceğimi tam olarak bilmiyorum. Onu plansız bir şekilde zorlamak istemiyorum, ama hazırsa bir plan yaparım. Omzuna bir öpücük

konduruyorum. "Beni daha güçlü kılıyorsun. Beni daha iyi kılıyorsun. Ve beni mutlu ediyorsun," diyerek söze başlıyorum, meseleleri ortaya koyarak.

Bacağını benimkinin etrafına doladı, baldırlarımız birbirine kıvrılırken fısıldadı: "Ve sen beni olduğum gibi görüyorsun."

Başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Seni olduğun gibi görmek istiyorum," diyorum, tüm ima ve anlamları bir arada.

O halde, sonuçları bir kenara bırakalım.

Metaforlar var, kelimeler var. Açık, doğrudan, anlamlı. İkimiz de ne olduğumu biliyoruz. İkimiz de yetişkiniz.

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum, sonra geri çekildim; "Sana aşığım" demeden önce bile kendimi cesur ve inanılmaz derecede mutlu hissediyordum.

O zaman bunu söylediğime daha çok sevindim.

Nefesi kesiliyor. Gözlerindeki ifade ıslıl ıslıl. Gözleri yaşlarla parlıyor, ama aslında duyguyla. "Sana çok aşığım."

Kendimi özgür hissediyorum. Rahatlamış hissediyorum. Seçimlerimiz ne kadar riskli olursa olsun, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

Ben sadece doğruluğu, gerçeği, olasılığı hissediyorum.

Ve yeni bir tür sevinç. Bir yolunu bulacağımızı biliyorum.

Gözlerimi onun ayak bileğine, yara izine her zamankinden biraz daha uzun süre diktim; pembe alçısını imzalattığı günü hatırladım. "Birlikte iyi olmamızın başka bir nedeni daha var."

"Anlat bana," diyor hevesle.

"Size göstereyim mi?"

* * *

Koltuğunda askılı bir tişört ve külotla uzanmış, kucağında bir tabakta çikolatalı kek, ayakları da bacaklarımın üzerinde. Bir lokma alırken, fırçayı nane yeşili oje şişesine batırıp önce başparmağına, sonra orta parmağına, sonra da küçük parmağına sürüyorum.

Çatalından bir lokma uzatıyor ve ben de alıyorum.

Ardından lavanta rengi ojeye geçiyorum ve diğer tırnakları da tıpkı bisiklet kazasından sonraki gün boyandıkları gibi, dönüşümlü renklerle boyuyorum.

İşlem bittiğinde, ojeyle üflüyorum. "Şekerleme ayak parmakları."

Harlow, bitirmediği pasta dilimini masaya bırakıyor, sonra ayak parmaklarına, ardından da bana bakıyor. "Skittles'lı ayak parmaklarımı çok seviyorum," diyor biraz nefes nefese.

Pedikürden bahsetmiyor. "Seninle geceler geçirmeyi çok seviyorum, Harlow," diyorum ona, konuya geri dönerek.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Benim için de günün en sevdiğim kısmı bu," diyor.

Geceler harika, ama gündüzleri de özlüyorum. "İkisini de istiyorum," diyorum.

"Ben de," diyor gözlerinde duyguyla.

Hemen bir plan yapmalıyım.

"Un-Gentleman" gösterisinin biletleri yarın için. Derin, güçlendirici bir nefes alıyorum. "Belki yarın akşam ne kadar zor olacağını anlarız," diye öneriyorum, konuyu dikkatlice, son derece dikkatlice açarak.

"Onlarla tiyatroya gittiğimizde mi?" diye soruyor. "Ne demek istiyorsun?"

Hâlâ detaylar üzerinde çalışıyorum. "Belki de onun bize karşı nasıl davrandığına bakabiliriz."

"Bizimle birlikte mi?" diye cılız bir sesle sordu.

"Böyle değil," diyorum, başımı sallayarak kanepede oturan ikimizi işaret ediyorum. "Daha çok... onu tanımaya çalışabiliriz. İkimizin yan yana durmasına, koridordan birlikte koltuklara doğru yürümesine nasıl tepki verdiğini anlamaya çalışabiliriz." Sonra, aklıma bir fikir geliyor, tamamen şekillenmiş. Ben bir dahiymişim. "Hatta birlikte varabiliriz bile."

"Aa! Sanki arabayı paylaşıyormuşuz gibi mi?" diye soruyor heyecanla.

"Aynen öyle. İkimiz de şehrin doğu tarafında yaşıyoruz. Bu yüzden mantıklı."

"Bu yüzden birlikte gösteriye gittik," diye ekliyor. "Bu, bilinçaltına yönelik bir mesaj gibi."

"Aynen öyle. Bu şekilde nabız yoklayabiliriz," diyorum ve bu akıllıca geliyor.

Stratejik.

Zekice sırtışı daha da genişliyor. "Hatta Vivian'dan fotoğrafımızı çekmesini bile isteyebiliriz," diye öneriyor, planlamaya o da dahil oluyor. İşte benim zeki kadını.

"Evet. Bazı veriler elde edeceğiz."

“Biraz araştırma yapın.”

"Ve böylece onun olayları nasıl ele alacağı konusunda daha iyi bir fikir edineceğiz."

"Ve sonra, bunu en sonunda nasıl yapacağımıza gelince," diye ekliyor ve sesindeki heyecanı duyabiliyorum.

Büyük bir istek.

Kararlılık.

Biz bir takımız, birbirimize aşığız ve bu büyük soygunu nasıl gerçekleştireceğimize dair mükemmel bir plan yapıyoruz.

EN İYİ PLANLAR BİLE BOZULABİLİR

Harlow

Ertesi akşam tiyatroya vardığımızda, arabadan inip kaldırıma adım attık.

Ben küçük siyah bir elbise giydim. Bridger ise siyah pantolon giymiş.

Gömleği şarap kırmızısı. Benim ayakkabılarım da öyle. Sanki birbirimize çok yakışıyoruz.

Bu bizim bilinçaltı mesajımız.

Sanki etrafı gözetliyor, mutlu sonumuzu çalma planımızdaki tüm olası başarısızlık noktalarını inceliyoruz.

İşıltılı kalabalığın arasından St. James Tiyatrosu'na doğru yürüyoruz; New York'un yaz gecesinde göz kamaştırıcı bir şekilde aydınlatılmış tiyatro tabelası, bizi bir çift olarak geleceğimize doğru bir adım atmaya davet ediyor.

“Bundan memnunum,” diyorum. Sonra bileğini kavrayıp sıkıyorum.

Elimi tutuyor, karşılık olarak sıkıyor ve sonra bırakıyoruz. "Bunu hallederiz," diyor kendinden emin, emin bir şekilde.

İki gözüpek ve zeki hırsız gibi, pirinç kapıların önünden geçtik, telefonumdaki biletlerimizi görevlilere gösterdim ve kalabalık lobide babamı ve Vivian'ı aramaya başladım.

Açılış gecesi şık giyinmiş tiyatrosever kalabalığının arasında şöyle bir göz gezdiriyorum. Barın kenarında, geriye doğru taranmış saçları, Gatsbyvari gülümsemesi ve yeni eşikle babamı görüyorum.

Hariç.

Beklemek.

Yanlarındaki kim? Kahverengi saçlı ve hoş gülüşlü bir adam var. Benden birkaç yaş büyük olabilir.

Bridger'a şöyle bir göz attım ve kalabalık olmasına, beni duyamamalarına rağmen, giderken fısıldadım: "Bu kim? Babam birini getirmem gerektiğini söyledi mi?"

Bridger'ın kaşları çatıldı. "Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen tesadüfen karşılaştığı biridir."

Ama Vivian yanındaki güzel sarışın kadınla canlı bir şekilde sohbet ediyor. Ve içimden bir ses, hayır, bu ikisiyle tesadüfen karşılaşmadıklarını söylüyor.

Onlara vardığımızda, babam birlikte geldiğimizi fark etmemiş gibiydi.

"Harlow," diyor neşeli bir şekilde ve bu da bir şeylerin ters gittiğinin başka bir işareti. Normalde bana "canım" diye seslenir.

Ama o bana adımla sesleniyor. Bana çocuğu gibi değil, bir kadın gibi davranıyor.

"Sizi Vivian'ın erkek kardeşiyle tanıştırmak istedik," diyor ve ardından beni güler yüzlü adamla tanıştırıyor. "Bu Jack Waters. Müzik sektöründe çalışıyor."

Vivian ekliyor: "Bir plak şirketinde çalışıyor. Yani o da sanat dünyasının içinde."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Jack elini uzattı.

Planımız feci şekilde suya düşerken, insanlarla nasıl iletişim kuracağımı bir anlığına unutup donakaldım.

Bu bir keşif fırsatı değil. Bu üçlü bir buluşma.

Kendimi toparlayıp Jack'in elini tutuyorum. "Sen de."

Saniyeler sonra Vivian sarışın kızı Bridger ile tanıştırır.

"Bu da en yakın arkadaşım Francesca. O da ajan olarak çalışıyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Bridger, tam bir beyefendi gibi.

Birkaç dakika sonra, biletlerin sahipleri olan babam ve Vivian bizi koltuklarımıza yönlendirdiler.

Altı kişi olduğumuz grubun bir ucunda, Vivian'ın en iyi arkadaşının yanında Bridger oturuyor. Babam ve Vivian ortadaki koltukları işgal ediyorlar. Ben de muhtemelen çok iyi bir insan olan Jack adında birinin yanında oturuyorum. Belki de çok hoş bir adamdır. Ama aşık olduğum adam o değil.

Birkaç dakika boyunca anlamsız, boş sohbetler ediyoruz. Açılış müziği başladığında, bunların kolay olacağını düşündüğüm için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum.

BİRİSİ

Harlow

Sonuçta pazar günü kaçamak diye bir şey yok.

Bridger'ın meslektaşısı Mia şehirde. Los Angeles'tan çoktan geldi ve Afternoon Delight projesiyle ilgilenmek üzere Paris'e gitmeden önce bir çalışma kahvaltısı toplantısı yapmak istiyor. Uçuşları bu öğleden sonra. Babam ve Isla da aynı uçakla gidiyorlar. Işıklar şehrinde uyku düzeninin nasıl olacağını düşünmek bile istemiyorum.

Sabahın erken saatlerinde, Bridger'ın Gramercy Park'taki dairesinde—erkek arkadaşımın dairesi mi desem?—güneş yatak odası pencerelerinden içeri süzülürken giyiniyorum. Ama güneş bir yalan gibi geliyor. Dışarı çıkamıyoruz, tam anlamıyla değil.

Burada yedek kıyafetlerim var ama yazlık elbisemi giyip saçımı dağınık bir topuz yapınca kendimi berbat hissediyorum. Sanki şehir kollarını açıp uyanmadan önce kaçmaya hazırlanıyorum. Babamın sevgilileri de sabahın erken saatlerinde ayrıldıkları o zamanlarda böyle mi hissetmişlerdi acaba?

Sır gibi mi?

Ama elbette sorun erken ayrılmak değil; Bridger'ın kahvaltılı bir toplantısı var. Bunu anlıyorum.

Biz sadece kapalı kapılar ardında varız.

Elimde telefonum ve dudak parlatıcımın çıkma üzereyim. Bridger hemen arkamdan geliyor ve beni, hazırlanmış ve paketlenmiş el valizinin beklediği kapıya kadar götürüyor.

Belki de ruh halimi sezerek elimi tuttu. "Dün gece olanlar için gerçekten çok üzgünüm," dedi.

Bu neredeyse moral bozukluğumu düzeltecekti. Bu hareketle kalbim biraz yumuşadı. Dün gece denedik. Elbette başaramadık, ama en azından denedik.

Tiyatroda olanlar hakkında pek konuşmadık. Ya da nasıl toparlanacağımız hakkında. Sanırım ikimiz de babama ilişkimizi ince bir şekilde pazarlayabileceğimizi düşünmenin aptalca olduğunu hissediyoruz.

"Senin suçun değil," diyorum nazikçe. Paris'teyken benim ya da bizim için endişelenmesini istemiyorum. "Hiç endişelenme."

"Bir yolunu bulacağız Harlow," diyor sesinde bir umutsuzluk tonuyla. "Söz veriyorum. Gerçek bir plan geliştireceğiz. Ben ineceğim..." Zaman dilimi hesaplamasını yapmak için duruyor, "...bizim saatimize göre bu gece geç saatlerde, ama Paris saatine göre yarın sabah. Ve biz de—"

Hızlı bir öpücükle onu susturdum. "Bridger, halletmen gereken bir gösteri var. Saat dilimleri, iş ve her şey zor olacak." Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. "Döndüğünde hallederiz. Bunun ya da benim için endişelenmene gerek yok."

Gözlerini kısarak bana hırladı, değerlendirmemden açıkça hoşlanmamıştı ama belki de haklı olduğumu biliyordu. Yüzümü tuttu. "Senin için endişelenmekten hoşlanıyorum, Harlow. Endişelenmeye değer birisin."

Hafifçe gülümsüyorum. "İşe odaklan. Zaten Paris'te de bunu çözemeyiz. Zor olacak," diye ekliyorum ağır ağır. Sonra dün gecenin gerçeğini itiraf ediyorum. "Kolay olacağını düşünmek aptallıktı."

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Biliyorum. Döndüğüm anda ona nasıl söyleyeceğimizi bulacağız. Nefsi terbiye etmeye gerek yok. Gizli mesajlar da yok. Sadece gerçek. Ne kadar zor olursa olsun," diyor güçlü ve emin bir şekilde, ama sert dış görünüşünün ve ciddi tonunun altında korku ve belirsizlik duyuyorum.

Anlaşılabilir.

"Elbette."

Bana hızlıca bir öpücük veriyor, sanki onu çalıyor gibi. Sanki bir daha birbirimizi görmeyecekmişiz gibi. "Öyleyse döndüğümde mi? Belki de galadan önce bile. O gün?"

"Elbette," diyorum, zamanı hızlandırıp Cuma gününe ulaşmak isteyerek. Kolları sıvayıp bu işi çözene kadar.

"Ben de bundan sonra ne olacağını düşünüyorum..."

Telefonunun çalmasıyla sözü kesildi. Cebinden telefonu çıkardıktan sonra mavi gözleri parladı. Sanki arayan kişi bir Noel hediyesiymiş gibi. Ekrana şöyle bir baktım. Ekranda David Fontaine'in resmi belirdi. Sanki bir reklam panosu gibiydi.

"Al şunu, al!" diye ısrar ediyorum, onun adına heyecanlanarak.

Hemen cevap veriyor. "Merhaba David. Bir saniye bekleyebilir misin? Birine veda etmem gerekiyor."

İçimden irkiliyorum. Ben sadece biriyim. Bunu anlıyorum. Nedenini biliyorum. Ama Harlow olmak istiyorum. Onun kız arkadaşı olmak istiyorum. Onun herkese ilan edeceği kişi olmak istiyorum.

Sabırlı olun. Bunun kolay olması hiç beklenmiyordu.

Telefonu sessize aldıktan sonra yaklaştı ve yanağımdan öptü. "Seni seviyorum," dedi ve sevgi tüm vücudumu, ayak parmaklarıma kadar sardı.

Öyleyse neden bu kadar dengesiz hissediyorum? Sadece sokakta, restoranda, parkta, müzede, dışarıda, her yerde bu öpücüğü istediğim için mi?

Sakinleşin. Tamamen sakinleşin.

"Seni seviyorum," diyorum. "Cuma günü galada görüşürüz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Ama bunu yapmak zorundayız.

Şimdi babama birlikte olduğumuzu nasıl söyleyeceğimiz konusunda bir plan yapmanın zamanı değil. Ne diyeceğimiz, nasıl diyeceğimiz konusunda da. Ayrıca, Bridger'ın her zaman daha büyük bir engelle karşı karşıya olduğunu nihayet anladım.

Öyle sanıyordum. Uzun zamandır, karşımdaki engelin çok büyük olduğunu düşünüyordum. Bridger benim engelimdi.

Şimdi onunla birlikteyim ve peşinden koşmaya değdi. Bu aşk, peşinden koşmaya değdi.

Babamın ona aşık olduğumu öğrendiğimde nasıl tepki vereceğı konusunda hala hiçbir fikrim yok. Ama annemi kaybetmeye dayanabildiysem, onu kaybetmeye de dayanabilirim.

Yine de içten içe babamın beni reddetmeyeceğini biliyorum.

Bu onun doğasında yok.

Sevdiğim adam için kalbim acıyor. Büyük zararlar görmeden kurtulmasının imkanı yok.

Ama Şimdi onu uyarma zamanı değil. Telefon g r Ő mesine odaklanması gerektiği için el sallayarak veda ediyorum.

* * *

Daha sonra bana havaalanında olduğunu, telefon g r Ő mesinin umut verici olduğunu ve beni  zleyeceğini mesajla bildirdi. Ama babamla, Isla ve Mia ile birlikte uçağa bindiğini bilerek cevap yazmak garip geldi, bu yüzden hızlıca "Ben de seni özledim" diye yazdım ve konuyu kapattım.

Dairemi toparlarken her Şey tuhaf ve rahatsız edici geliyor. Sanki ağzımda bir kesik var ve dilim sürekli onu kaŐ ıyor.

Bu his beni bütün gün kovalıyor; yaz g neŐ inin altında bisikletimle yolda giderken, öğleden sonra tek baŐ ıma Frick Müzesi'ne gidip sanat eserlerinin arasında kaybolmaya  alıŐ ırken ama baŐ aramazken. Zihnim bunun yerine Cuma gününün ayrıntılarına, galaya, bundan sonra ne olacağına ve tüm olasılıklara ve nasıl yapılacağına takılıp kalıyor.

Bu moral bozukluğunu atmaya  alıŐ ıyorum ama Layla ve Ethan'la West Village'da akŐ am yemeği için buluŐ maya giderken bu gariplik peŐ imi bırakmıyor.

Bu hissi görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum, Ethan'ı grup arkadaŐ larıyla ilgili sorularla bombardımana tutuyorum; Ethan'ın deyimiyle "ciddi bir ritmi" olan yeni davulcu da dahil. Sonra Layla'ya odaklanıyorum, iŐçiyle ilgili geliŐ meleri dinliyorum ve ofis politikaları ile  alıŐ tıęı g kdelendeki son derece gerçeklerden uzak adamlardan bahsediyor. Ardından, yeni, seksi, gümüŐü saçlı patronundan rastgele bahsediyor. "Sadece saçlarını okŐ amak istiyorum. Ve belki de libidomu ofise benimle gelmekten men etmem gerekecek."

"YaŐ lı ve çekici erkekler her zaman senin felaketin olmuŐ tur," diyor Ethan.

"Bunu dövme olarak yaptıracağım," diye yanıtlıyor.

SipariŐ  ettiğim için benimle dalga geçtikleri lahana salatası ile hemen ardından gelecek olan polenta arasında bir yerde, Layla dramatik bir Şekilde   ks rd . Bana önemli bir Şekilde baktı. "Fark etmeyeceğimizi mi sandın?"

Merakla kaŐ ımı kaldırıyorum. "Neyi fark ettin?"

Ethan burnunu havaya kaldırarak kokladı. "Hüzün kokusu. Senden yayılıyor." Kokuyu içine  ekiyormuŐ  gibi ellerini yanımda salladı.

Kahretsin. Bu gece onlara odaklanmak istiyordum ama sanırım çok kötü bir iş çıkardım.

Layla, parmaklarını oynatarak "İtiraf et," diyor, sanki bana itiraf etmemi söylüyor.

Derin bir nefes alıp kendimi toparlıyorum, sonra onlara her şeyi anlatıyorum. Dün gece tiyatrodaki olanları, önceki geceyi, birbirimize söylediğimiz sözleri.

Birbirimizle görüştüğümüzü biliyorlardı. Ama şimdi "seni seviyorum" dediğimizi de öğrendiler.

Ve "Plan yapalım" anlamına gelen "P" harfiyle başlayan kelimeyi de kullanalım.

İkisi de "oooo" ve "aaaa" diye tepki veriyor.

"Şimdi de babama söylememiz gerekiyor," diyorum, bu sorumluluk içime iyice çökmüşken.

Layla'nın gülümsemesi kaybolur. Ethan derin bir iç çeker.

Layla, biraz şaşkın bir şekilde, "Gerçekten aşık olmuşsun," diyor.

"Onu baştan çıkarmaktan ona aşık olmaya geçmene gerçekten inanmıyorum," diye ekliyor Ethan.

Ellerimi başıma gömüp inliyorum, sanki bu bana her şeye sahip olmanın cevabını bulmama yardımcı olacakmış gibi. Ama aynı zamanda gülüyorum da. "Ben de pek anlayamıyorum aslında," diye itiraf ediyorum usulca.

Başlangıçta, beni yönlendiren şey çekicilik, hırs ve fetih idi. Sonra, zamanla bunlar yok oldu ve yerini daha derin bir şeye, bu büyük aşka bıraktı.

Yüzümü kaldırıp çaresizce omuz silktim. "Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Layla derin bir nefes aldı. Su bardağını kaldırıp bir yudum aldı. Bardağı yere koyarken, "Sihirli bir çözüm yok. Bazen zorlukların üstesinden gelmek zorundayız. Onları kandıramayız. Hatta her zaman planlayamayız bile. Sadece cesaret edip zor olanı söylemek zorundayız." dedi.

O da bu zor gerçekleri herkesten iyi biliyor.

Sanırım bazı yönlerden ben de öyle düşünüyorum.

Belki de son birkaç yıldır onlara hazırlanıyordum.

Midem bulanıyor ama korkuyu görmezden gelmeye çalışıyorum. Sahip olmaya değer her şey için savaşmaya değer.

Mutlu sona ulaşmak için mücadele etmem gerekeceğine oldukça eminim.

SEVİMLİ KÜÇÜK YALAN

Köprücü

Lobiye bir kez daha gözden geçirdim, gömleğimin kollarını çekiştirdim ve asansöre baktım.

Saat onu çoktan geçmişken iş ortağımı aramaya devam ediyorum. Ian, Mia ve ben bugün Paris'te Afternoon Delight mekanlarını marka ortaklarımıza gezdiriyoruz. Lobide etrafımızda en az yarım düzine Parisli reklam yöneticisi toplanmış durumda.

Ancak Lucky 21'in iki sahibinden yalnızca biri orada bulunuyor.

Omurgamdan yukarı doğru bir gerginlik yükseliyor. Ama VIP'lere "Ian her an burada olabilir" derken bunu belli etmemeye çalışıyorum.

Ses tonuma, hissetmediğim bir hafiflik katmaya çalışıyorum.

Ian nerede Allah aşkına?

"Sorun değil," diyor Philippe. Parfüm üreticisiyle birlikte ve beklemenin yarattığı rahatsızlığı giderme çabasına minnettarım.

Ama Ian'ın yokluğu bir sorun. Gömleğimin yakasıyla oynuyorum, sonra saate bakıyorum. On dört dakika gecikmiş.

Sinirimi yutarak yapmacık bir gülümseme takındım. "Muhtemelen sadece saat farkından kaynaklanıyordur. Gidip onu bulurum," dedim, çünkü daha fazla beklemelerine gerek yoktu.

Mia beni kenara çekip, "Onları meşgul edeceğim," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim ona, sonra lobiye geçip koridora saptım ve merdivenlerin kapısını iterek açtım. Üçüncü kata ikişer ikişer çıktım,

koridorda hızla ilerledim. Sonra kapısını çaldım.

Eğer bir rap şarkısı öfkeli olabilseydi, benimki öfkeden deliye dönerdi.

"Hadi ama," diye mırıldandım kendi kendime. Acele etmediler, hiç de acele etmediler, kapının kilidinin açıldığını ve ardından açıldığını duydum. Ian, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde gülümsüyordu. Kot pantolon ve şu anda düğmelerini iliklediği beyaz bir gömlek giymişti.

Çok şükür hazır.

Hariç...

İş toplantılarına genellikle kot pantolon ve günlük gömlek giymez.

"Şu anda ortaklarımızla bir toplantımız var. Onları şehirde gezdiriyoruz," diye hatırlatıyorum ona.

Başını geriye atıp kahkaha atıyor. "Doğru, doğru," diyor neşeli bir şekilde. "Öyleyiz."

Sinsi bir omuz silkme hareketiyle, umursamaz insanların attığı o bakışı atıyor. "Ama ben hemen gidiyorum. Sanırım bir günlüğüne Giverny'ye gideceğim."

Ağzım açık kaldı. Bunu gerçekten söyledi mi? "Ne yapacaksın?" diye sordum, çünkü inanmam için bunu tekrarlaması gerekiyordu.

"Giverny. Yılın bu zamanında harika. Onlara şöyle deyin..." Sanki bir sebep arıyormuş gibi elini salladı, sonra parmaklarını şıklattı. "Gıda zehirlenmesi," dedi, yalanı inandırıcı kılmak için karnını tutarak. "Öyle mi dostum?"

Saçlarımı elimle karıştırırken ve odasına kısa bir bakış atarken, rahatsızlığımı gizlemeye çalışmadım.

Yerde siyah babetler görüyorum. Isla'nın dün akşam yemeğe giderken giydiği babetlere benziyorlar.

İçimde öfke patlaması yaşıyorum. Şaka mı yapıyorsun? Benden onu korumamı mı istiyor? Birlikte çalıştığımız bunca yıl boyunca, beni zaman zaman bahane olarak kullandı, benimle toplantılar yaptığını iddia etti ve ben de yalan söylememi hiç istemediği için bunu önemsemedim.

Ben sadece onun mazereti oldum.

Şimdi benden ona destek olmamı istiyor.

Dişlerimi sıktım. Gıcırdattım. Ama şimdi tartışmanın zamanı değil. "Pekala," diye çıkıştım. "Ama bir daha yapmayacağım."

Gözlerini devirdi. "Gençler. Yemin ederim. Çok dürüstler. Bu sadece hoş bir yalan. Eminim onlara söylemişsindir," dedi umursamazca.

İğneleyici bir yanı yok. Gizli bir darbe de yok. Sanki kızıyla ilişkim olduğunu biliyormuş gibi değil.

Ama yine de binlerce jilet kesiğinin beni dilimlediğini hissediyorum.

Artık buna daha fazla dayanamıyorum. Gerçeği gizleyerek yalan söyleyemem. Kendimi daha fazla tutamıyorum. İçimde gerçek kabarıyor—kızınıza aşığım. Bu gerçek, tüm sonuçlarıyla birlikte, tam şu anda süitinin zeminine dökülmekle tehdit ediyor. Yani, tüm güvenin sonu—iş ortakları olarak sahip olduğumuz güvenin sonu.

Ancak aşağıda marka pazarlamacılarımız beklediği için gerçeği yutuyorum ve bunun yerine, "New York'a döndüğümüzde konuşmamız gerekiyor" diyorum.

"Elbette. Kapım size her zaman açık."

Sonra o, sevgilisinin yanına gitmek için arkasını dönüyor ve ben de aşağı inip onun yerine bakıyorum, o da gününü yeni sevgilisiyle geçiriyor.

* * *

O akşam, Notre-Dame yakınlarındaki bir brasserie'de akşam yemeği için Paris yapım ekibiyle buluşmak üzere Seine Nehri boyunca yürüdüm. Su kenarında yürürken, eski ve yeni kitaplar satan kitapçılara rastladım ve telefonda New York'taki Jules ile görüştim.

"Ve size Isla Moretti'nin senaryosuyla ilgili haberleri gönderdim," diyor, her zamanki gibi işine odaklanmış bir şekilde.

Ama hazırlıksız yakalandım. "Isla, yani yazarımız Isla mı?"

"Evet. Kendi dizisini yazdı. Adı da...Happy-ish."

"Güzel başlık," diyorum isteksizce.

"Kötü bir hikaye," diyor.

"Öyle mi?" Bu beni çok sevindiriyor. Aslında sevindirmemeliydi. "Hikaye ne?" diye soruyorum, konuya girerek.

Jules, "New York'ta yaşayan bir kadın flört arayışlarına çıkıyor," diyor net bir şekilde.

Bu aklıma takılıyor. Webflix'te zaten yayınlanan bir diziye çok benziyor. "Ellie Snow'un Flört Oyunları gibi mi?"

O dizi muhteşem eleştiriler ve reytinglerle karşılandı. Şimdiden ikinci sezon için de onay aldı.

“Aslında, tıpkı The Dating Games gibi. Tamamen taklit. Ayrıca, başrol oyuncusu sevimsiz. Ian bana gönderdi. Sanırım kendisi onu reddetmek istemedi.”

Ünlü katedrale en yakın köprüden geçerken öfkem kabarıyor.

Red cevabı benden gelsin istiyordu. Onun oyununa gelmeyeceğim. Bu gece süitinin kapısını çalacağım ve ona bunu kendisinin yapmasını söyleyeceğim.

Ama...hayır.

Benim oyunum gerçek olmalı. Benim oyunum dürüstlük olmalı. Benim oyunum inandığım kişilerin arkasında durmak olmalı. Kendim için, sevdiğim kadın için ve birlikte çalıştığım insanlar için.

Tıpkı Jules gibi. Benim sert, lafını esirgemeyen genç yapımcım. Onun yargısına güveniyorum. Eğer senaryonun özgün olmadığını düşünüyorsa, ben de onun arkasında duracağım ve ofisim de görevini yapacak; evet veya hayır diyecek.

Benim işim bu; bu kararları ben veriyorum.

“Bunu reddedebilirsiniz,” diyorum. “Kararın ofisimizden geldiğinin açıkça belirtildiğinden emin olun. Biz bir ekip olarak çalışıyoruz.”

Duyulabilir bir nefes kesilmesi sesi. Eski, soğukkanlı yöneticimden nadir görülen bir duygu belirtisi. "Harika," diyor ve sesindeki heyecanı hâlâ duyabiliyorum, sonra tekrar tam profesyonel moduna geçiyor. "Yarın öğleden sonra tüm yanıtları acentelere gönderirken halledeceğim. Ve unutmayın, yarın akşamki gala biletleriniz Luxe Hotel'deki balo salonunun dışındaki resepsiyonda sizi bekliyor olacak."

“Teşekkür ederim,” diyorum. Sonra telefonu kapatıyorum, yemeğe gidiyorum ve dikkatimi tamamen Paris'teki yapım ekibime veriyorum. Bu dizi için çok çalışıyorlar. İşleri yoluna koyduk. Afternoon Delight için muhteşem bir lansmandan başka bir şey istemiyorum.

Eğer işler yolunda giderse, uzun süre birçok insanın faturalarını ödeyecek. Benim de istediğim bu.

* * *

Yemek bittikten ve herkese iyi geceler diledikten sonra Mia, şehirdeki arkadaşlarıyla buluşmaya gideceğini söyledi. "Beni Le Marais'de bir kadeh şarap içmeye ikna ettiler."

"Vay canına, bunu duyduğuma çok üzıldüm. Kulağa korkunç geliyor."

"En kötüsü," diyor. "Bir dahaki sefere Los Angeles'a gittiğinizde görüşürüz. Bu arada, bu dizinin pazarlaması muhteşem."

"Pazarlama başkan yardımcım harika."

El sallayarak veda ediyor, sonra da yoluna devam ediyor.

Yine yalnızım. Bir şehirde yürüyorum. Tıpkı New York'ta kendimi sıfırlamaya, düşünmeye ihtiyacım olduğunda yaptığım gibi.

Ve ayrıca, kaygımı gidermek için. Daha gençken çok gürültülü, çok taşkın, çok sarhoş kalabalıkların rahatsız edici baskısını hissettiğimden beri, tüm hayatım boyunca peşimden gelen gerginliği silmek için.

Spor yaparak, egzersiz yaparak, kendimi kontrol ederek, hikayeler anlatarak o gerginliği üzerimden attım.

Ama özellikle de iş hayatım aracılığıyla. Mükemmelliğe olan amansız arayışım, günlerimi ve hayallerimi tanımlayan bir uğraş oldu. Lucky 21 beni sabahları uyandırdı ve akşamları yatağa yatırdı.

Yirmili yaşlarımda ihtiyacım olan tek şey buydu.

Ta ki Harlow kalbime fırtına gibi girene kadar.

Ta ki o korkusuzca duvarlarımdan üzerinden bakana, sonra da tuğla tuğla, an be an onları yıkana, bir şeyleri fark ettiğini, beni fark ettiğini ısrarla söyleyene kadar.

Sonra da beni fark etmemi ısrarla istedi.

Gün geçtikçe bunu yaptım.

Şu an için bana yeter.

Dahası, istediğim kişi o. Onu istemek hayatımdaki her şeyi, örneğin dokuzdan beşe kadar olan ilişkilerimi değiştirse bile. Çünkü değiştiriyor. Onunla birlikte olmanın kolay bir çözümü yok. Sadece zor çözümler var. Ama o buna değer.

Geçen gece onunla birlikteyken hissettiğim o aynı sakinlik duygusu, ay ışığının suya yansıdığı nehir kenarında yürürken bana eşlik ediyor.

Bir dergi standının yanından geçiyorum. Sonra Paris kartpostalları satan başka bir stand. Kararımı verdikten sonra neler hissettiğimi değerlendirmek için bir an duruyorum, o tanıdık gerilim düğümünün sıkışmasını bekliyorum.

Ben bunu hiç hissetmiyorum.

Ne istediğimi biliyorum.

Nelerden vazgeçeceğimi biliyorum.

Ben hazırım.

Yakındaki bir sokak lambasının loş ışığıyla çerçelenmiş son çiçekçinin fotoğrafını çekiyorum. Sonra Harlow'a şu başlıkla gönderiyorum: Benimle buraya gelmek ister misin? Noel'de nasıl olur?

Cevabı hemen geldi. Beni kızdırma. İstediyimi biliyorsun.

Cevap yazıyorum. Seni yanımda götürmek istediğimi biliyorsun. Benimle gel.

Telefonum bir kez daha bildirim sesi çıkardı. Evet.

Otel odama döndüğümde, saat gece yarısına yaklaşırken, müsait olup olmadığını öğrenmek için tekrar mesaj attım. Bana işten yeni çıktığını söyledi.

Ayakkabılarımı çıkarırken onu aradım ve hiç vakit kaybetmedim. “En kısa sürede her şeyi itiraf etmeliyiz. Ona söylemek için bir zaman belirleyelim,” dedim ve ardından tüm planı anlattım. Bu hafta Paris'te üzerinde çalıştığım planı. “Ne düşünüyorsun? Yarın galadan hemen önce dönüyorum. Bence bunu Cumartesi sabahı yapmalıyız. Birlikte. Gözlerinin içine bakıp gerçeği söylemek istiyorum.”

Sesindeki yutkunmayı duyabiliyorum, ama aynı zamanda şu sözleri söylerkenki gücünü de hissedebiliyorum: “Ve bunu benden de duyması gerekiyor. Onu kahvaltıya veya öğle yemeğine çıkaralım mı?”

“Kahvaltı. Durun. Hayır,” diyorum, süitte volta atarken aklımdan senaryoları geçiriyorum. “Herkesin önünde büyük bir olay çıkarabilir. Bunu istemiyoruz.”

“İyi fikir. Onu öğle yemeği için evime davet edeceğim. O zaman sen de burada olacaksın.”

Sonunda. “Evet.”

Ama sinirden titreyerek nefesini dışarı verdi.

“Buna gerçekten hazır mısın tatlım? Bekleyebiliriz. Ben seni beklerim,” diyorum.

“Hayır, beklemiyoruz. Bunu yapıyoruz,” diyor kesin bir dille.

Güzel. Onun cesaretine ihtiyacım var. Ian'a söylemek, hayatımda yapacağım en büyük şey olacak.

“Bu çok büyük bir şey,” diyorum, hayatımda, kalbimde olup bitenlerin büyüklüğünden etkilenerek. Pencerenin yanındaki bir sandalyeye çöküyorum, Paris yıldızları gökyüzünde göz kırıyor.

“Emin misin, Bridger?”

“Kesinlikle. Her açıdan.” demek için hiçbir şeye gerek yok. Saate bakıyorum. Sabah uçağa binmem gerekiyor. “Yarın görüşürüz canım.”

"Cumartesi günü, onunla konuştuktan sonra dışarı çıkacağız. Şehri gezeceğiz ve seni sokakta, eve dönen bir denizci gibi öpeceğim."
O öpücüğü şimdiden istiyorum. "Senin için her şey."

ÖLÜMÜNE KADAR

Harlow

Geri sayım yapıyorum.

İş yerinde bütün gün saatleri kafamda sayıyorum. Sonra, akşam eve giderken hazırlanmak için de aynısını yapıyorum. Makyajımı bitirirken Layla kapıyı yumruklayarak geliyor ve yardım etmeye geldiğini söylüyor.

Kapıyı ardına kadar açarken, "Arkadaşlar seni bir galaya hazırlamaktan başka ne işe yarar ki?" diye soruyor.

"Haklısın," diyorum.

Daireme hızla girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Kırmızı elbisemi çoktan giydim. Elbisenin arkasını işaret ederek, "Sensiz fermuarı kapatamam," dedim.

Sinsi bir gülümsemeyle, "Bana ihtiyacın olacağını biliyordum," dedi. Layla beni döndürdü ve dar elbisesinin fermuarını çekti.

Ona döndüm. "Nasıl görünüyorum?"

Beni baştan aşağı süzdü, değerlendirdi. "Yirmi bir yaşındasın ve çok seksi görünüyorsun."

İltifatı reddediyormuş gibi gülüyorum. Ama Bridger'ı tekrar gördüğümde böyle görünmek gerçekten çok iyi bir fikir.

Sabırsızlanıyorum. Çok uzun zaman oldu.

Layla parmaklarından sarkan avize tarzı küpeleri gösteriyor ve küçük bir çanta uzatıyor. "Bu küpeleri bu gece tak. Ben de işe girdiğimde takmıştım. Sana iyi enerji verecekler."

Onları ve çantayı kapıyorum. "Bütün o güzel enerjiye ihtiyacım var."

"Yarın için her şey hazır mı?"

Küpeyi takarken sinirlerim alt üst oldu, başımı salladım. Ama gergin olsam da kararlıydım. "Babama mesaj attım. Öğlen geliyor."

Bana "Bunu başarabilirsin" der gibi bir bakış attı. "Sonunda her şey yoluna girecek."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Umarım öyledir."

Atlatmamız gereken bir gece daha var. Bir gece daha, sonra birlikte olmanın özgürlüğüne kavuşacağız.

Layla benimle birlikte lobiden geçip sokağı çıktı. Kaldırımında duran kırmızı spor arabayı görünce gözlerime inanamadım—Layla'nın arabasıydı. Direksiyonda Ethan vardı, pilot gözlükleri takmıştı. Gözlüklerini salladı. "Hadi bin bakalım, güzelim," dedi. "Beni şoförün olarak düşün."

Çılgılık atıyorum ve ağzımdan çıkan tiz sestem utanmıyorum bile. "Beni galaya siz mi götüreceksiniz?"

Ethan göz kırptı. "Arkadaşlar başka ne içindir ki?"

Arabaya binerken, boğazıma düğümlenen duygularımla ciddi bir şekilde, "Her şeyimsiniz," dedim. "Sizler her şeyimsiniz. Ve sizi çok seviyorum."

Manhattan trafiğine karışırken, "Özellikle de Bakireler Topluluğu'ndan ayrıldığından beri, bunu yapman daha iyi olur," diye takılıyor.

"Eminim ki tüm değerlerini korumanın bir yolunu bulacaksınız," diyorum.

Ethan homurdanır. "Bu toplumdan kurtulmak gibi," der ve ardından dudaklarının kenarını şehvetli bir şekilde yalar. "Ya da yakışıklı bir adamla."

"Haydi bakalım," diyorum ve o trafikte ustaca ilerlerken onu alkışlarla destekliyoruz.

Kısa süre sonra otele vardık ve beni önünde bıraktılar. Bundan daha iyi bir giriş yolu düşünemiyorum.

İçimde büyük bir heyecan var. Bridger'ı tekrar görmek için can atıyorum. Ama bir an önce yarın olmasını da istiyorum ki onu herkesin önünde öpebileyim.

Gerçekten de bir ikilem.

Kalabalık lobiden geçip, yürüyen merdivenle yukarı çıktım, sonra da koridordan aşağı indim. Fransız kapılarına üç adım kala, elimdeki telefonum titredi.

Onu kavrayıp kaydırarak açıyorum.

Beş dakika içinde orada olacağım. Öpücükler

İçimde hafif bir parıltı belirliyor. Belki de çok fazla. Hızlıca bir cevap yazdıktan sonra—Seni gördüğümde kendimi sana atmaktan nasıl kaçınacağımı görünce etkileneceğine hazır ol—telefonu çantama geri koyarak balo salonuna doğru yöneliyorum.

Neredeyse geldik. Yarın çok uzak değil.

Güç bulmak için elimi kolyemdeki "I" harfine dokunduruyorum. Ama sonra, Ethan ve Layla'yı hayal ederek, onun yerine avize küpelerime hafifçe dokunuyorum. Yarın babamla ne olursa olsun, arkadaşlarım her zaman yanımda olacak. Onlar artık benim ailem.

Kendimi güçlü hissederek, Unfinished Business, Sweet Nothings ve The Dating Games'in ritmine kapılıyorum.

On yaşındaki halim buraya girebilmek için adeta aya uçardı. On yıldan fazla bir süre önce anne babamdan onlarla birlikte gelmek için yalvardığımda hayal ettiğim kadar ısıltılı.

Beyaz gömlekli ve ütülü pantolonlu garsonlar, şık mezelerle dolu gümüş tepsilerle dolaşıyorlar. Kırmızı, altın, fuşya ve safir renkli elbiseler giymiş muhteşem konuklar göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsüyorlar. Muhtemelen kiralık değil, kendilerine ait olan özel dikim smokinler giymiş beyler, bakımlı ve şık görünüyorlar. Hatta smokin giymiş birkaç kadın bile var.

Etrafımdaki manzarayı hayranlıkla izliyorum—Jude Fox gibi oyuncular, Ellie Snow gibi yazarlar ve sonra, vay canına... şurada, Tony Ödülü sahibi eşi Jill Milo ile birlikte sohbet eden Davis Milo mu var? Heyecandan titriyorum. Başka bir köşede, popüler bir gece yarısı animasyon dizisinin yaratıcısı ve bu dizinin Broadway müzikaline uyarlanmış halini yaratan Nick Hammer'ı görüyorum.

Ama babam bana öylece durup dik dik bakmamam gerektiğini öğretmişti, bu yüzden kalabalığın arasından sıyrılıp odanın ortasındaki On İki Numaralı Masayı aradım. Televizyon sektörünün önde gelen isimlerinin yanından geçip babamı orada gördüm; kolu Vivian'ın beline dolanmış, sanırım Astor Ajansı'ndan bazı temsilcileri ağırılıyordu.

Vivian da araya giriyor, gülüyor, sonra da anlayamadığım bir şeyler söylüyor. Mutlu görünüyor...

Cehalet mutluluktur, diye düşünüyorum.

Dizinin yıldızı Dominic de kırmızı halıdaki o neşeli gülümsemesiyle onların arasında.

Yürürken dikkatimi babama veriyorum ama midem bulanıyor. Göğsümde de yeni bir acı, yeni bir korku var.

Onun acısının aracı ben olacağım.

Beni reddetmese bile, benden çok hayal kırıklığına uğrayacak.

Belki de kızgın bile olabilir.

Ama masaya yaklaştıkça bu duyguları zihnimin en ücra köşelerine itmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Gözümün ucuyla birkaç masa ötede kıızıl saçlı birini fark ettim. Isla burada. Sweet Nothings ödüle aday gösterilmiş ve o da baş yazar.

On iki numaralı masanın etrafında dolaşmaması garip. Başka bir masadaki bir adamla konuşuyor. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok; eğer bir anlamı varsa tabii. Ama zaten kendi sorunlarım yeterince var; başkalarından yardım almaya ihtiyacım yok.

Babamın yanına vardığımda, bana döndü ve yüzü ışıldıyordu. "Harlow! Nihayet prensesim," dedi.

İçimden eriyorum. Hiçbir fikri yok. Elbette yarın onu gafil avlayacağımdan haberi yok.

Belki de bencil ve bencil olan benim.

İçimde kelimeler birikiyor ve şu anda gerçeği dile getirmek için can atıyorum.

Ama son bir gece için, hayatım boyunca oynadığım rolü oynayacağım: İyi kız rolünü.

"Merhaba baba," dedim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Burada olabildiğine çok sevindim. Bana yeni işin hakkında her şeyi anlat," diyor, sevgi dolu bir baba rolü yaparak. Ama ikimiz de rol yapmıyoruz. Babam beni gerçekten çok seviyor. Ve ben de iyi bir kıyım.

Ama o aynı zamanda bir yalancı ve bağımlı.

Peki ya ben? Ben bir prenses değilim. Ben sadece kusurlu bir genç kadınıım.

Hepimiz kendi yönlerimizle iyi ve kötüyüz. Ama fark, gri tonlarımızla kimi incittiğimizdedir.

Ben sadığım. O değil.

"Her şey harika gidiyor." Sonraki birkaç dakika boyunca kısa bir sohbet ediyoruz ve bu, hayatımın en gerçeküstü anı. Tek istediğim gerçeği ağzımdan kaçırmak.

"Ve kurulum Pazartesi günü tamamlanacak," diye sözlerimi bitiriyorum. Sonra tenimde bir karıncalanma hissediyorum ve anlıyorum.

Bridger burada.

Arkamı döndüm. Kalabalığın arasından ilerlerken, smokini güçlü bedenini sararken, tıraşlı çenesi ve bana kilitlenmiş gözleriyle onu görünce kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Eminim bana bakmaktan kendini alamamasının bir sebebi var. O bize yaklaştıkça gülümsemem tehlikeli derecede genişliyor.

Ona koşturmak, kendimi kollarına atmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Onu çok özledim. Geleceğimizi çok istiyorum. Ama bir yıldır sabırlı davranıyorum. Birkaç saat daha aynı şekilde sabırlı olacağım.

Geldiğinde, sanki canı acıyormuş gibi bakışlarını benden kaçırıyor.

"Merhaba, Ian," diyor.

Ama bu, babama daha önce verdiği tüm selamlamalardan farklı. Kısa ve öz.

Paris'te aralarında bir şey mi oldu?

Eğer öyleyse, babam bunu belli etmiyor. Sadece Bridger'ın omzuna vurup, "Umarım beşinci yıl üst üste En İyi Gösteri ödülünü kazanırsınız. Gecenin son ödülünü takdim ettiğimizde bu daha da tatlı olacak," diyor.

Bridger cevap vermiyor. Sadece Vivian'a, Astor'dan gelen misafirlere, Dominic'e ve sonra da bana selam veriyor.

İşte buradayız, gençliğimde katılmayı çok istediğim galada. Tüm şenliklerin merkezindeyim. Herkes çok hoş, ama ben bu dünyanın bir parçası değilim. Benim yerim SoHo veya Tribeca. Frick Müzesi veya Ashanti Galerisi benim için ev gibi. Kalbim St. James Tiyatrosu'nda ve Broadway'deki diğer tiyatrolarda, kendimi bir müzikalin içinde kaybedebileceğim yerlerde.

O adamla birlikte.

Karşımdaki kişi. Akşam yemeği boyunca, tatlı boyunca, tüm bu konuşmalar boyunca onunla birlikte değilmişim gibi davranmaya çalıştığım kişi.

Bridger sürekli bana gizlice bakıyor olsa da.

Sonunda ödül töreni başlamadan önce bir ara verildi, ben de çantamı alıp kadınlar tuvaletine gittim.

İçeri girip dudak parlaticımı tazeledim ve saate baktım. Keşke Bridger'la bir lokantada olsaydık, patates kızartması yiyip onun seyahati hakkında sohbet etseydik diye düşündüm.

Belki yarın.

Dışarı çıkıp koridorda ilerlerken Bridger bana doğru yürüyordu.

Amaçlı bir şekilde. Yoğun bir şekilde.

Gözlerinde arzuyla.

Midem alt üst oldu.

O, benim de ait olduğum yer.

Arkamı dönüp koridordan aşağı doğru ilerledim, etrafı taradım. Solda, kadınlar tuvaletinin hemen yanında, sessiz bir köşe ve bir sandalye vardı. Başımı sallayıp içeri girdim. Saniyeler sonra oradaydı ve ben titriyordum. Bana dokunmamak için ellerini yumruk yaptı, ben de aynısını yaptım.

"Merhaba," diye fısıldadım, onu öpme, ona sarılma, ona dokunma dürtülerime karşı koymaya çalışarak.

"Merhaba," diyor, koyu bakışları beni süzüyor. "Bütün bu süre boyunca elini tutmak, seni öpmek, sana dokunmak ve ne kadar güzel göründüğünü söylemek istedim."

Kalbim çılgınca çarpıyor. "Seninki de öyle."

Sonra, gözlerinde "Her şey umurumda değil" ifadesiyle yaklaştı, dudaklarını yanağıma değdirdi ve fısıldadı: "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," dedim sakalının arasından. "Bu akşam gel."

"Sanki evimden başka bir yere gidecekmişim gibi. Seninle birlikte."

Ev. Kendini öyle hissediyor. Sonunda evime kavuştum.

Sonra o gidiyor ve benim sinek kuşu gibi kıpır kıpır kalbim sakinleşince, nişten çıkıp koridordan geri dönüyorum.

Ama tam önümde kızıl saçlı bir kadın kadınlar tuvaletinin kapısını itince nefesim birden kesiliyor.

Bir tavşan gibi hareketsiz duruyorum.

Belki Isla bizi görmedi.

Ama sonra bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirdi.

Ve kendinden emin bir ifadeyle bakıyor.

VE ÖDÜL ŞUNA GİDİYORUZ...

Harlow

Önemli bir şey değil.

Belki de bizi hiç görmedi. Belki de Isla'nın yüzü sadece... öyle görünüyordur.

Belki de yaptı ve umurunda değil.

Bu akşam henüz masanın etrafında bulunmadı. Her şey yolunda olacak. Ama balo salonuna dönerken nabzım hızlanıyor. Sunucu sahneye çıkarken Fransız kapılarının önünden tekrar geçerken ensemde ter damlaları belirliyor.

Bu, Unfinished Business dizisiyle televizyonda yıldızlaşan İngiliz oyuncu Jude Fox. Ben yerime geri dönerken o sahnenin ortasına doğru ilerliyor.

"Bu akşam hepinizi görmek çok güzeldi ve ev sahibinizden memnun kaldıysanız, çıkarken fazladan bahşış vermenin adet olduğunu unutmayın. Şapkayı aranızda dolaştıracığım," diyor.

Kalabalık hafifçe kıkırdıyor ve benim nabzım da sakinleşmeye başlıyor.

Isla için bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçbir şey ifade etmiyordu.

Sandalyeme ulaştım ve oturdum, sonra derin bir nefes aldım. Hiçbir şey görmedi. Hiçbir şey bilmiyor.

Masaya şöyle bir göz attım, kendimi toparladım. Vivian'ın ajansından biri tuvalete gitmiş olmalı, çünkü babamın yanında boş bir sandalye var.

Babam Vivian'ın elini tutuyor. Bridger karşımda oturuyor. Dominic onun yanında. Birkaç ajan daha burada. Her şey yolunda.

Tekrar düzenli nefes alıp gecenin içine dalarken, Jude'un monologuna odaklanmaya çalışıyordum ki, topuklu ayakkabıların zemine saplanan keskin sesini duydum.

Ses kesiliyor ve o burada.

Isla, dalgalanan saçlarını savurarak boş sandalyeye oturdu ve bakışlarını babama dikti. "Türev mi?" diye tısladı. Yılan gibi konuşuyordu.

Tüylerim diken diken oluyor. Başımı yana eğip, içimde sızan korkuyu dinliyorum.

"Isla, neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum," diyor babam ona en yatıştırıcı, en sevimli sesiyle.

Telefonunu çıkarıp silah gibi salladı, sonra da adamın yüzüne doğru bastırdı. "Happy-ish'e... taklitçi demek kabul edilemez."

Elinde dolu bir silah gibi duran cep telefonu ile, öfkeli bir şekilde tırnak işaretleri çizmeyi başarıyor.

Jude'un melodik sesi sahneden yankılanarak balo salonunu dolduruyor. "Ve şimdi de En İyi Erkek Oyuncu kategorisine geçiyoruz. Adaylar arasında Sweet Nothings filminden Dominic Rivera da var..."

Isla durmuyor. Sahnelerini yazdığı oyunculardan birinin ödüle aday gösterilmiş olması umurunda bile değil. Ne yapıyor bu? Babamla, onun çağdaşlarının önünde, balo salonunda ayrılmak üzere mi?

Aman Tanrım. Gerçekten ona acıyorum.

"Buna inanamıyorum. Senin için yaptığım onca şeyden sonra," diye tısladı babama. Ama bu, tüm odanın duyması için tasarlanmış bir sahne tıslamasıydı. "Paylaştığımız onca şeyden sonra, Paris'ten sonra, lanet olası kalbimi kırdıktan sonra... Bunu yaptın."

O onu terk etmiyor. O zaten onu terk etti. Evli olan babam sevgilisiyle ilişkisini bitirdi.

Utanarak yüzümü yere eğdim. Kadın ilişkileri giderek daha çok üst üste bindiği için, işleri her geçen yıl, her geçen ay daha da karmaşık hale gelmişti.

Vivian bakışlarını babamdan Isla'ya ve tekrar babama çevirdi. "Ian?" diye sordu. Ve bu tek kelime, bir eşin bu anda sorabileceği tüm soruları içeriyordu.

Tıpkı Roselyn'in spa'ya giriş yaptığı zamanlarda yaptığı gibi, onun da elini sıktı. "Endişelenecek bir şey yok, Vivvy aşkım."

Isla, elinde telefonu sanki bir mahkemede delilmiş gibi sallayarak kibirli bir şekilde homurdanıyor. Ian Granger'ın sadakatsizliğiyle ilgili davada aleyhindeki kişiler... "Endişelenecek çok şey var..."

Bridger boğazını temizledi, dur işareti yapar gibi elini kaldırdı ve araya girdi. "Isla, şimdi bunun yeri ve zamanı değil."

Onun soğukkanlı sesi vahşi bir hayvanı bile sakinleştirebilirmiş gibi görünse de, Isla bakışlarını ona çevirdi. Jude, En İyi Erkek Oyuncu adaylarını sıralarken gözlerinden kıvılcık dumanlar yükseldi. Bridger'a, "Ah, sen de zaman ve mekân hakkında konuşmaya meraklısın," dedi.

Ama o sakinliğini koruyarak barışı sağlamaya çalışıyor. "Evet, konuşacak olan benim çünkü o pas benim ofisimden geldi." Sesi alçak ama otoritesi yüksek. "Bunu etkinlikten sonra benimle görüşebilirsiniz. Etkinlik sırasında değil," diyerek kuralları koyuyor.

Bu gece sadece Isla'da kanunsuzluk hakim gibi görünüyor.

Bridger'a dik dik baktı, başını salladı. Sonra, kadınlar tuvaletindeki o kendini beğenmiş gülümsemesi geri geldi. "Ama etkinlikten sonra meşgul olmayacak mısınız?"

Gözlerini kısarak, "Hayır. Şimdi değil," diye sertçe söylüyor.

Isla'nın sırtı daha da şeytani bir hal aldı. "Hayır, bence şimdi nerede olacağınızı konuşmanın tam zamanı," dedi ve beni işaret etti. "Onunla birlikte."

Kalbim durdu. Yanaklarım kızardı. Az önce babam için hissettiğim utanç tersine döndü. Şimdi, Isla bizi masanın önünde yakalayınca tüm vücudumu kapladı.

Özellikle bir adamın önünde.

Babam şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde gözlerini kırptırdı. Ama zaten prensesinin böyle bir şey yapacağına asla inanmazdı. Isla'ya keskin bir bakış attı. "Bunu bırakalım. Ne hakkında konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Aşkta da, iş hayatında da hor görülen kadın, yeşil gözlerindeki ateşle tüm balo salonunun duyabileceği şekilde öfkesini dışa vuruyor: "Beni manipüle etmeye çalışma, Ian Granger. Olan biteni gayet iyi biliyorsun."

Keyifli bir kıkırdamayla omuz silkti. "Kızımı neden bu işe karıştırdığınızı hiç anlamıyorum. Bunu çok merak ediyorum."

Sanki kazanma şansı yüksekmış gibi meydan okuyor.

Daha fazla kurşuna hazırlanıyorum.

Isla başını geriye atıp kahkaha atıyor, neredeyse bir animasyon filmindeki güzel bir kötü karakter gibi. Ama o kadar da karikatürize değil. Tamamen gerçek ve kin dolu.

Bunun böyle devam etmesine izin veremem, bu yüzden hikâyeyi kontrol altına alma fırsatını değerlendiriyorum. "Baba, açıklayabilirim," diyorum hızla. Artık birilerinin delirmesinden önce ilişkileri örtbas eden bir genç değilim.

Bridger hemen araya girerek, "Hadi koridora çıkalım, Ian," dedi.

Ama Isla pes etmeyecek. Gözlerini küçümseyerek devirip, "Kızınızı ben bu işe karıştırdım..." diye çıkıştı.

"Lütfen durun," diye yalvardım ama nafile.

Isla, eski sevgilisine ölümcül bir darbe indirmeye hazır bir şekilde bakıyor. Şeytani bir sırıtişla tekrar başlıyor, ama hayır. Asla. Onun beni değersizleştirmesine izin vermeyeceğim.

Isla, "Senaryomu reddeden adamla yatıyor," derken ben de ağzımdan "Bridger'a aşığım," diye kaçırdım.

Sonra titremeye başladım. Nefes nefese kaldım.

Bence bu bir şok.

Kimse konuşmuyor.

Ev sahibi bile değil.

Tek bir misafir bile yoktu.

Hiç kimse.

Sonra, sessizlikte bir bardak kırıldı. Başımı sese doğru çevirdim. Odanın diğer tarafında, bir garson şampanya dolu bir kadehi düşürmüş olmalıydı, kadeh mermer zeminde paramparça oldu.

Ama gösteri devam etmeli. Sahneden Jude, meraklı gözlerle izleyenleri ve on araçlık zincirleme kazayı kontrol altına almaya çalışıyor. "Ve bu dramatik notla, En İyi Erkek Oyuncu ödülünün sahibi Sweet Nothings filminden Dominic Rivera."

Birkaç saniye sonra Dominic gözlerini kırpmıyor ama sandalyesinden kıpırdamıyor. Masaya ve gözlerimizin önünde gelişen sahneye kilitlenmiş durumda. Sonra kendine geliyor, ayağa kalkıyor ve kalabalığın arasından sahneye doğru ilerliyor.

Ama kimse, bir gece dizisindeki performansıyla ödül kazanan yıldız oyuncuya bakmıyor.

Gerçek hayattan bir pembe dizi gibi olan sahnelerimizle tüm dikkatleri üzerimize çekerken, herkes On İkinci Masaya bakıyor.

LOKANTA HAYALLERİM

Köprücü

Ian'ı hemen balo salonundan çıkarmam gerek. Harlow'un bunun herkesin önünde yaşanmasını hak etmediğini düşünüyorum. Ian sanki on metre uzamış gibi ayağa kalkarken ben de sandalyemde geriye doğru yaslandım.

Sanki hâlâ her şok edici detayı sindirmeye çalışıyormuş gibi, ağır çekimde, önce Isla'ya dönüyor, gözlerinde öfke var, sonra bu öfkeyi siliyor ve yüz ifadesini ustaca değiştiriyor. Ardından, bir çocuğu rahatlatması gerekiyormuş gibi hafifçe gülüyor. "Açıkçası, eskiden olduğundan daha da yaratıcısın. Çünkü bu oldukça masalsı bir hikaye." Sonra kızına nazikçe, sakince, sanki onunla bambaşka bir insanmış gibi bakıyor ve diyor ki, "Bridger onu reddetti diye Isla'yı korumak zorunda değilsin."

Hayır, kesinlikle hayır.

Jude bir kez daha sahnedeki dağınıklığı temizlemeye çalışırken ben Harlow'a doğru yola koyuldum. "Dominic'e ne dersin? Karakterinin kütüphanesini gördün mü? Ben de öyle kütüphaneler hayal ediyorum."

Dominic gülüyor ve karşılık olarak bir şeyler söylüyor ama umurumda değil.

Bunların hiçbirisi önemli değil. Harlow'dan başka hiçbir şey önemli değil. Kendi bedenimdeki o aşırı gerginlik hissi bile değil. İşimin, dünyamın, itibarımın kontrolden çıkması bile değil.

Hayır, içe doğru çöküyor.

Bedenlerin yoğunluğunu hissetmek bile aynı etkiyi yaratmıyor. Ağır. Odanın ağırlığı. Baskıcı.

Yanına vardığımda elini tutuyorum. O da parmaklarını benimkilerle kenetliyor. Kalbim rahatlıyor. Kaygılı zihnim sakinleşiyor.

Bu odadaki herhangi bir şeyden ve herkesten daha çok ona ihtiyacım var.

Çenemi kaldırıp doğrudan Ian'a baktım. "Bunu sana yarın söyleyecektim ama şimdi tam zamanı. Yarın, şirketi kurarken anlaştığımız fiyattan hisselerimi satın alacaksın. Sözleşmemizdeki satın alma maddesini kullanacağım. Ondan sonra Lucky 21 tamamen senin olacak ve artık birlikte iş yapmayacağız."

Birkaç saniye daha odayı sessizlik kaplıyor, sonra Dominic sahneden gülüyor. "Ve derler ki, tüm olaylar televizyonda oluyor. Sanırım bazen sanat hayatı taklit ediyor," diyor ve dikkati bir kez daha bizden uzaklaştırmak için büyük bir çaba sarf ediyor.

Kontrolü ele geçirmeye çalışan tek kişi o değil. Harlow ayağa kalkıp elimi sıkarken, Ian da yanıma gelip yüzüme yaklaştı. "Bu nereden çıktı? Sen de mi hayal görüyorsun?"

Sanırım onun küfür ettiğini hiç duymadım. Küfürlere başvurmaz. Büyüsüne güvenir.

Ama bu gece, o pürüzsüz, cana yakın kişiliği bir anda yok oldu. Çok öfkeli. Ve umurumda değil. O benim önceliğim değil. Söyleyeceklerimi söyledim. Bu konuşmayı kamuoyu önünde yapmaktan bıktım.

Cesur kadınıma döndüm. "Seni eve bırakabilir miyim?"

"Evet," diyor, sanki bir yarış koşmuş gibi nefes nefese.

El ele tutuşarak balo salonunu yarıp geçiyoruz, tüm gözler üzerimizde. Kelepçelerimi çekiştirmiyorum. Sakinleştirici nefes egzersizleri yapmıyorum. Sadece gidiyorum, anın gerektirdiğinden daha dengeli hissediyorum. Çünkü o benimle.

Sorun şu ki, Ian tam arkamızda, Fransız kapılarının ötesinde bizi takip ediyor. "Bu da neyin nesi?" diye soruyor, gözleri hem öfke hem de tam bir şaşkınlıkla parıldıyor.

Pekala. Yarınki görüşmeyi şimdi yapalım. Meslektaşlarımızdan uzakta, koridorda, az önce kendisinden bu konuşmayı yapmasını istediğim yerde.

Arkamı dönüp, sözü ondan önce devralıyorum. "Bunu sana yarın söylemeyi planlamıştık. Bu yüzden Harlow seni öğle yemeğine evine davet etti. Ben de orada olacaktım ve sana söyleyecektim—"

"Kızım ile birlikte olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ağzına dikkat et," diye tükürdüm.

"Ağzımı tutmayacağım. Seni kendi dünyama ben getirdim."

Onun tarih çarpıtmasına alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. "Biz eşit ortaklarız. Bunu birlikte inşa ettik."

"Peki sonra ne yaptınız? Benim arkamdan kızımı baştan çıkardınız!" diye öfkeyle çıkıştı.

Harlow daha da yaklaşıyor. "Bu sizi ilgilendirmez ama Bridger'ın peşine ben düştüm."

"Tatlım," diyor, sesi yumuşayarak. Muhtemelen ona karşı her zaman bir zaafı olacak. "Ne dediğini bilmiyorsun."

Ona sert bir bakışla baktı. "Ne dediğimi gayet iyi biliyorum. Yirmi bir yaşındayım. Bu benim tercihim. Bridger benim tercihim."

Ellerini uzatıp, sanki her şey inanılmazmış gibi homurdanıyor. "Nereden bilebilirsin ki? Çok gençsin."

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Annem yirmi iki yaşındayken seninle evlendi," diyor. İşte sana, baba!

Onu desteklemek istiyorum. Benim kadınıym ş u anda çok başarılı bir avukat olabilir. Ayrıca Ian'a fikirlerini nereye sokabileceğini de söylemek istiyorum, ama iyi ya da kötü, o her zaman onun babası olacak. Onun hayatında olacak ve dolayısıyla benim hayatımda da olacak. Bu yüzden, o devam ederken sabırla bekliyorum. Ş u anda söz onun.

"Ne istediğimi biliyorum." Koluna uzanıp sıktı. Hem güçlü hem de zarif bir şekilde, "Böyle öğrenmeni istemezdim. Sana yarın evimde, özel olarak söylemek istedim. O zaman konuşmak istedik. Böyle herkesin önünde değil. Isla'nın böyle bir baskın yapacağını hiç hayal etmemiştim." dedi.

Ian, sevgilisinin adının geçmesiyle ya da belki de bu geceki krizdeki kendi sorumluluğuyla irkildi. "Ben de beklemiyordum," dedi ve Isla hakkındaki düşüncelerini içinde tutuyormuş gibi dudaklarını büzdü. Ondan da bunu beklemiyordu. Normalde, tıpkı uzman bir sokak sanatçısı gibi bıçakları havaya atıp hepsini yakalayabilen biriydi.

Sonra başını sallıyor, sanki daha fazla kelime arıyormuş gibi dudaklarını aralıyor ama ağzından hiçbir şey çıkmıyor. Belki de bizim metanetimiz onu tamamen ş aşırtmıştır.

Ya da belki de değil. Bakışlarını bana dikti, yeni bir öfke patlamasıyla. "Sana güvendim. Sana bel bağladım. Bunu bana yapacağına inanmıyorum," diye öfkeyle söyledi. "Anlaşmalar üzerinde çalışırken,

senaryoları geliştirirken, iş ortaklarını ikna ederken arkamdan iş çevirip... bunu yapacağına inanamıyorum."

Bunu sanki iğrenç bir eylemmiş gibi söylüyor.

Sanki affedilemez bir şeymiş gibi.

"Kızıma," diye ekliyor, sözünü vurgulamak için. "Arkamdan iş çevirip kızımı kaçırdığınıza inanamıyorum."

Bu benim affedilemez suçum. O, onun taptığı kişi. Hayatındaki tek gerçek şey o. Özellikle Felicity gittikten sonra, onun saf aşkı o.

Onun asla affetmeyeceği bir sınırı aşım.

Bunun olacağını tahmin ediyordum. Harlow ile başladığımızda sonun geldiğini görmüştüm, yine de yaptım. Ian olduğu gibi biri ve bir daha bana asla güveneceğine inanmıyorum. Başından beri gerçekten yakın olmadığımız için kesinlikle arkadaş da olmayacağız.

İşte buradayım, bir zamanlar olmaktan çok korktuğum yerdeyim. Başka çarem yok, nükleer seçeneği uygulamak zorundayım.

Ama sonuçlarından korkmuyorum.

Ve onun affına ya da iznine ihtiyacım yok.

Sakinliğimi koruyarak gerçeklere odaklanıyorum. "Güzel bir dönem geçirdik, ama artık yolumuza devam etmemiz en iyisi. Umarım bu anlaşmanın size benden çok daha fazla fayda sağladığını anlarsınız ve ben de bunu yapmaya razıyım. Çünkü Harlow'u seviyorum ve onunla birlikte olmayı planlıyorum," diyorum, kızınızın adını kullanmak yerine onun adını kullanarak.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Gerçekten mi, Bridger? Gerçekten şirketten ayrılıyor musun?" diye sordu, sanki ayrılacağına inanmıyormuş gibi. Ama kalmak artık bir seçenek değil. Bu da affedilemez diğer bir hatam; şirket onun için en önemli ikinci şey. Felicity ile olan bağlantısı. O gittikten sonra dünyayı anlama biçimi. Sweet Nothings, onun başarılı dizisinden daha fazlası haline geldi. Onun aşk hikayelerinin üzerine örülmüş seks ve ilişkiler öyküleri oldu.

Bu onun ve onu alabilir.

"Evet. Evet, öyleyim," diyorum.

Ama Ian hâlâ çaresiz, neredeyse yalvarıyor. "Birlikte daha iyi yönetiriz."

Hım. Bana ihtiyacı var. Şu anda bana ihtiyacı var. Ama istediği her şeye sahip olamaz. Bana her zaman kızıyla birlikte olduğumu hatırlatır. Onu

ondan aldığımı söyleyerek beni sürekli iğneler. Ona olan sevgim her zaman aramızda kalacak.

Bir kez daha onu seçiyorum. "Tek başına da gayet iyi idare edersin," diyorum.

Bir inilti daha. Bir küfür daha. "Belki de hiçbir işe yaramayacak bir şey için inşa ettiğimiz her şeyi havaya uçuracaksınız..."

"Oraya girme," diye çıkıştım sözünü keserek. Onun hakkında asla acımasız bir şey söylemezdi, ama benim ona nasıl davranacağımı ya da ne kadar bağlı olduğumu düşündüğü için bana hakaret etmesine de ihtiyacım yoktu. "Bundan sonra ne söyleyeceksen söyleme."

Burnundan hırıltılar çıkararak Harlow'a döndü ve yalvardı: "Geri dön. En azından ödül töreninin geri kalanında kal."

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Bu akşamki davetiniz için teşekkür ederim ve kalamayacağım için üzgünüm. Ama artık gitme vaktim geldi," dedi.

Kekeledi, bir şeyler söylemeye, herhangi bir şey söylemeye çalıştı ve sonunda ağzından şu sözler döküldü: "Nereye gidiyorsunuz Allah aşkına? Ödül vermemiz gerekiyor."

Sanki bunun bir önemi varmış gibi.

Harlow'un elini tutarak birkaç adım atıp ilerledim, sonra arkama dönüp, "Son ödülü tek başına sunmaktan çekinme. Benim bir randevum var. Sevgiğim kadınla dışarı çıkıyorum." dedim.

Uzun, derin bir nefes aldım. Rahatlama nefesiydi. Olasılık nefesiydi. İstedğim bir gelecek nefesiydi. Geçmiş düzeltmek için peşinden koştuğum bir gelecek değil. Şimdiki zaman için kucakladığım bir gelecek. "Umarım gösteriniz kazanır. Felicity gerçekten harika aşk hikayeleri yazdı ve Sweet Nothings her şeyini ona borçlu."

Arkamı dönüyorum ve geriye bakmıyoruz.

Ian beni takip etmiyor. Sadece Harlow ve ben, el ele, ısıltıdan ve kalabalıktan, dramadan ve gürültüden, her şeyden ve herkesten kaçıyoruz.

Yürüyen merdivenden aşağı inip, lobiden geçip, döner kapıdan dışarı çıktık. "Bu, sektördeki tüm yayınlarda yer alacak," dedi biraz şaşkın, ama aynı zamanda çok endişeli bir şekilde. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum, gerçekten umurumda değil. Çok çalıştım. Bolca kazandım. İyi biriktirdim. Yeniden başlayacağım. "Umurumda değil. Seni seviyorum."

Sonunda, Beşinci Cadde'de dışarıdayız ve dünyada her şeyden çok arzuladığım şeyi yapıyorum. Ellerimi yanaklarına koyuyorum.

Dudaklarından öpüyorum. Tüm New York'un gözü önünde tekrar bir araya geliyoruz. Kollarını boynuma doluyor ve sıkıca sarılıyor.

Yarın, gelecek hafta veya ondan sonraki hafta ne olursa olsun, hiçbir pişmanlığım yok.

Öpüşmeyi bitirdiğimde Harlow bana gülümsüyor, onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim, bu da çok şey ifade ediyor. "Bir lokantaya gidip patates kızartması yiyelim mi?" diye soruyor.

“Dünyadaki her şeyden daha çok.”

Böylece ilk randevumuza çıkıyoruz.

KESİNLİKLE BULUNDU

Harlow

Neon Diner'daki masaya oturduğumuz anda Bridger'in telefonu çılgına döndü, Formika tezgahın üzerinde kurmalı bir oyuncak gibi şakırdarak ses çıkarmaya başladı.

Yan gözle bakıyor.

Sonra telefonum titredi. Layla ve Ethan'ın grup mesajıydı. Sosyal medyada Isla'nın tartışmasının videosunu ve uzaktan çekilmiş fotoğraflarını görmüşlerdi. Layla bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu ve Ethan beni Layla'nın arabasıyla alıp Vermont'taki özel bir kaçamağa götürmeyi teklif etti.

Hemen cevap yazıyorum, her şeyin yolunda olduğunu ve yarın daha fazlasının geleceğini söylüyorum.

Ardından Bridger mesajını yazmayı bitirip özür dileyen bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Jules. Bu hafta sonu projelerle ilgili yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu."

Gülüyorum. "O tam bir hırslı insan," diyorum.

Telefonunu sallayarak, "Herkes neler olup bittiğini merak ediyor, bu yüzden cevabım şu." dedi.

Telefonunu kapatıyormuş gibi yapıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Sonra sipariş veriyoruz.

Birkaç dakika sonra, bir patates kızartmasını ketçaba batırıp, randevumdaki kişiye uzattım.

Bridger patates kızartmasını alıp ağzına atıyor ve çiğniyor. Sinatra'nın bu şehir hakkında mırıldandığı sırada, "Hayatımın en iyi patates kızartması," diye ilan ediyor.

Evime birkaç blok uzaklıktaki lokantada, nane yeşili döşemeli masada yanımda oturan adama laf sokmak istercesine, "Hayatımın en iyi yemeğiydi," diyorum.

"Hayatımın en güzel gecesi," diyor.

"Pazarlığı siz kazandınız," diye kabul ediyorum.

"Harika."

Metal milkshake kabındaki pipeti çevirip soğuk içeceği yudumluyorum. Bitirince çenemi kaldırıp, tıpkı Abingdon Meydanı'ndaki o gün yaptığım gibi dudaklarımı ona uzatıyorum. "Dudaklarımın tadı güzel mi?"

Parlak floresan ışıklar altında, kararlı ve kendinden emin bir öpücükle meydan okumamı kabul ediyor. "Evet, öyleler."

Masanın altında topuklu ayakkabımla ayağımı ileri geri sallıyorum. Kendimi çok heyecanlı ve cesur hissediyorum. Bu geceyi arkadaşlarıma anlatmak için sabırsızlanıyorum. Bridger'ın arkadaşlarımı gerçekten tanımasını sabırsızlıkla bekliyorum. "Ethan ve Layla ile tanışmanı istiyorum."

Bana sanki her şeyi yanlış anlamışım gibi bir bakış attı. "Onlarla tanıştım."

"Elbette. Partilerde. Geçerken. Yani, onlarla tanışırım, tanışırım. Şöyle. Benim... erkek arkadaşım olarak mı?" diyorum ama bu kelime garip bir şekilde ve soru gibi çıkıyor ağzımdan.

Gülüyor. "Bunu söylemek senin için zor muydu canım?"

Homurdanarak evet dedim. "Sevgili gibi görünmüyorsun."

"Ben erkeklerle iyi anlaşılan biri miyim?" diye kuru bir şekilde soruyor.

"Eh, bir bakıma öyle," diye itiraf ediyorum.

"Kesinlikle bir çocuk değilim," diyor. "Ama lütfen bana 'erkek arkadaş' da demeyin."

"Size nasıl hitap etmeliyim?"

Bakışları gözlerime kilitlendi, gözleri sevgi ve tutku doluydu. "Beni sadece ara, Harlow. Sürekli ara."

Kalbim bir kez daha hızla çarpmaya başladı. "Her zaman. Peki, Paris nasıldı?"

"İyi idi. Ama seninle çok daha iyi olacak," diyor.

"Çünkü bir tercümana ihtiyacın var," diye takılıyorum.

Başını salladı, tuzağa düşmedi ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hayır, Harlow. Sana ihtiyacım var."

Şimdi kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onunla birlikteyken bu çok sık oluyor. Çözölmüş papyonunun ucuyla oynuyorum. "Smokinle de seni beğeniyorum. Ama burada, bu kabinde smokinle en çok beğeniyorum."

"Çok iyi görünüyorsun. Buradasın, benimlesin. Işığın altında."

İşimiz bitti, ayrıldık ve yaz gecesine doğru yola koyulduk.

Daireme vardığımızda, onun gömleğini çıkarmam, onun da benim elbisemi çözmesi ve geri kalan kıyafetlerimizin ortadan kaybolması uzun sürmedi.

Sonra, kelimeler yok, sadece çarpışma var. Dudakları benimkilerle buluşuyor ve birbirimize duyduğumuz özlemle çılgıncasına öpüşüyoruz. Yatağa doğru sendelerken, dudaklarımız ve dişlerimiz birbirine dolanmış haldeyiz. Birbirimizin iç çekişleri ve nefes nefese kalışları korusu. Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum ve o da sırtımı kavlıyor.

Yeterince yaklaşamıyoruz.

Yatağında onu kendime doğru çekiyorum, göğsünün benimkine, teninin benimkine değmesinin ve sonra da içimde olmasının verdiği heyecanla coşuyorum.

Onu daha derine çekiyorum. Onunla birlikte hareket ediyorum. Fısıldıyoruz, mırıldanıyoruz, inliyoruz ve bir kez daha birlikte aklımızı kaybediyoruz.

* * *

Sabahleyin ilk kez bir şey yapıyoruz: El ele tutuşarak dairemnden çıkıyoruz. Yaz güneşinin gökyüzünde yükseldiği bir anda, köşedeki bir dükkandan kahve almaya gidiyoruz.

Kahve inanılmaz derecede sıradan, ama yine de her şey demek. Kalabalık tezgahın yanından bardağımı kaldırırken, bardağın kenarına vuruyorum. "Buldum," diyorum.

Gölömsüyor. "Kesinlikle buldum."

Dükkândan çıktığımızda, sokağın sonunda duruyorum. Bridger işlerini halletmek için eve gidiyor ve benim de yalnız kalmam gereken bir yerim var.

"Benimle gelmeni istemediğinden emin misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, bu sabahki yeni planıma kararlılıkla bağlıyım. Artık babama birlikte olduğumuzu söylememize gerek yok. İsla dün gece bizim için süreci başlattı ve biz de geri kalanını tamamladık. Şimdi babam biliyor. Bütün sektör biliyor—evet, dün geceki gösteri sosyal medyada her yerdeydi, ama hayat böyle işte.

Yine de babamla konuşmam gereken başka bir şey daha var.

Bridger eğilip alınma, sonra yanağıma, ardından da dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bu gece görüşürüz. İyi olacaksın."

"Yapacağım."

Sonra yollarımız ayrılıyor ve ben Beşinci Cadde boyunca birkaç blok yürüyüp, bir blok öteye geçip, eskiden yaşadığım kahverengi taş binanın merdivenlerinden yukarı çıkarken, zorlu bir konuşmaya zihnimde hazırlanıyorum.

Kapıyı çalarken kendimi hazırlıyorum.

Bir bakıma, bu ana yıllardır hazırlanıyordum. Ama gerçekten hazır olamazsınız. Hayatı olduğu gibi kabul etmelisiniz.

Neler geleceğinden hiç haberim yok. Ama ne söylemek istediğimi biliyorum.

Vivian cevap veriyor ve bu beni şaşırtıyor.

Aynı şekilde sıcak karşılaşması da öyle. "İçeri buyurun," diyor kolunu uzatarak.

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Ona inanıyor. Uydurduğu her yalana inanıyor.

Beni oturma odasına davet ediyor, sonra ön kapıyı işaret ediyor. "Sana biraz alan bırakacağım," diyor ve çıkıyor.

Kapı tık diye kapandığında, babam ofisinden çıkıp yanıma, kanepeye oturdu.

Elini tiyatral bir şekilde alnından silerek, "Bana dün gece olanların hepsinin bir rüya olduğunu söyle," dedi.

Yaramaz bir sırtışıla karşılık veriyor.

Gülümsemiyorum. Bunun yerine, zor olanı söyleme cesaretini buluyorum. "Seni seviyorum ve bence aşk ve seks bağımlılığı için yardım almalısın." Bu kelimeleri sonunda yüksek sesle söyleyebildiğim için minnettarım.

Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç tereddüt etmedi. Şaşırmış gibi yapmadı. Beni geçiştirmede veya genç olduğumu söylemedi. Sadece başını salladı. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim."

Birkaç saniye boyunca, içimde cezbedici bir umut belirdi; değişebileceğine, hayatını düzeltebileceğine dair bir umut.

Ben de bir kez daha bastırıyorum.

"Ciddi söylüyorum," dedim çaresizce, ona yalvararak. "Bağımlılığın için yardım almanı istiyorum."

"Biliyorum." Ama sonra omuz silkiyor, ifadesi dayanılmaz derecede üzgün ve ilk defa bu kadar açık sözlü. Sanki kim olduğunu biliyor. Sanki neden yaptığını biliyor. "Sadece istemiyorum."

Annemin yardım etme konusundaki sözlerini hatırlıyorum. İnsanlara nadiren yardım edebiliriz. Ya onların ihtiyaç duyduğu şeye sahip değilizdir ya da onlar bizim verebileceğimiz şeyi istemezler.

"Umarım bir gün fikrinizi değiştirirsiniz," diyorum.

Elimi tutuyor, sıkıyor. "Teşekkür ederim." Sonra, sanki dünyanın en büyük malıymış gibi fısıldayarak, "Sadece mutlu olmanı istiyorum. Annen de öyle istiyordu." diyor.

Boğazım duygudan düğümleniyor. Gözlerim yaşlarla doluyor. "Öyleyim."

O halde gidiyorum. Büyüdüğüm sokağın sonuna kadar yürüyorum, köşede duruyorum, karşıya geçiyorum. Doğruca Central Park'a yöneliyorum. Annemle, kardeşimle gittiğim ve yalnız başıma gitmeyi sevdiğim bir yer.

Etrafta dolaşırken, yeşil bir bankın üzerinde yıpranmış bir cep kitabı görünce durdum. Sayfaların arasından bir ayraç çıkıyordu. Biri bırakmış olmalı. Fotoğrafını çekip şu başlıkla paylaştım: Yeni bir hikaye zamanı.

AÇILIŞ NUMARASI

Köprücü

Temmuz ayının ortalarında, Cuma sabahı, Jules yanımda Chelsea'deki yeni ofisimden çıkıyor ve günün geri kalanındaki planlarımızı sıralıyor. "Ellie ile öğle yemeği yiyeceğiz, ondan sonra da..."

Ama sözleri, asfaltı parçalayan bir kırıcı makinenin sesiyle kesiliyor. İşte New York böyle bir yer. İnşaat her yerde, her zaman var.

İşçilerin yanından geçerken Jules'e döndüm. "Sorun değil. Bana programım hakkında bilgi vermene gerek yok. Bunu Christian yapıyor. Artık kıdemli olmayan bir yapımcısın. Toplantıya da bu sıfatla geliyorsun."

Ciddi ve işine odaklanmış iş arkadaşım gülümsemesini zor tutuyor gibi görünse de, yürüyüşümüz ve sohbetimiz sırasında hemen konuya giriyor ve Ellie Snow ile olan ilişkimizin detaylarını konuşuyoruz. En İyi Yeni Dizi dalında Eleştirmenler Ödülü'nü kazandıktan sonra menajerini aradım ve bir görüşme talep ettim.

Sonra ona bir fikir sundum.

O bu fikre çok hevesliydi ve şimdi onu geliştireceğiz.

Ellie'nin seçtiği öğle yemeği mekanına vardık ve içeri girdik. Kısa bir selamlaşmanın ardından, neşeli yapımcı bana döndü. "Yani, aşk mektupları. Bu harika bir fikir," dedi.

"Teşekkür ederim. Harlow ve ben de öyle düşünüyorduk ve bu işin başına geçmenizi istiyoruz."

“Ve ben bu dizinin yönetmenliğini üstlenmek istiyorum,” diyor ve ardından kahramanın geçmişinin aşk mektupları aracılığıyla anlatıldığı bir diziyi nereye götürmek istediğini paylaşıyor. “Ve onun mevcut hikayesini yazdığı bir mektup etrafında şekillendiriyoruz. Ama kime yazdığını bilmiyoruz. Ancak bunu sezon boyunca öğreneceğiz.”

Bu fikri Ian'la hiç paylaşmadım. İlgilenmedi. Dolayısıyla bu fikir ne onun ne de Lucky 21'in sahiplenebileceği bir şeydi. Benim ve Harlow'un fikriydi.

Şimdi ise umudum, ödül töreninden hemen sonra kurduğum yeni yapım şirketim Opening Number'a ait olması.

Az sayıda üyemiz var ama çok hırslıyız. Jules'u ilk gün işe aldım. Daha doğrusu, bana katılmasında ısrar ettim. "Benimle çalışmalısın. Zekisin ve yeteneklisin, işi benden öğrenmeni istiyorum," demiştim ona telefonda.

“Evet. Cevap evet,” demiş ve sonra gemiden atlamıştı.

Lucky 21 artık Ian'a ait. Ya da yakında olacak. Bir ortaklığı sonlandırmak zaman alır, ancak avukatlarımız detaylarla ilgileniyor ve yakında... profesyonel olarak boşanmış olacağız.

Gala gecesindeki pembe dizi sahnemiz gerçekten de sektör yayınlarında ve magazin dergilerinde yer aldı. Birçok menajer, yazar ve oyuncu benimle çalışmak istemiyor. Ama birçok kişi de Ian'la çalışmak istemiyor.

Dürüst olmak gerekirse, benimle çalışmak isteyen yeterince insan var. Ayrıca, sadece birkaç kişiye ihtiyacım var. Ve hâlâ en değerli varlığım elimde.

Tatmak.

Mükemmel bir zevkim ve güçlü bir sezgim var.

Ellie'nin başrolünde olduğu bu aşk mektubu tarzındaki hikaye büyük bir başarı yakalayabilir. "Ama bir yıldıza ihtiyacımız olacak. Hayranları cezbedecek birine," diyor. "Aklınızda olan var mı?"

Jules omuzlarını dikleştirdi. "Aslında, kendi programına sahip olmak konusunda çok istekli birini tanıyoruz."

"Anlat bakalım," diyor Ellie.

"Dominic Rivera," diyorum.

Ellie'nin iri gözleri kocaman açıldı. "Bu gidişatı beğendim. Bana daha fazlasını anlat."

“Bu görüşmeden sonra kendisiyle bir toplantımız var. Bu rol için mükemmel biri olacak.”

* * *

Bir hafta sonra, başka bir toplantıya gidiyorum. Çok uzun zamandır aradığım bir toplantı. David Fontaine ile öğle yemeğine çıkıyorum, sonunda aklımdan geçenleri öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Buzlu çay eşliğinde, "Şey, mizah köşeleri hakkındaki fikrinizi düşündüm de," diyor. Ah, galeriden sonra bu konuyu iyice düşüneceğini umuyordum. Belki de bu yüzden beni aradığı gün bu görüşmeyi ayarlamıştı. Devam ediyor, "Ama sadece komik olması gerekmiyor. Bir aşk hikayesi de var."

"Her zaman bir aşk hikayesi olmalı."

Ardından fikrini anlatıyor ve "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

O benden boş laflar etmemi istemezdi. Bu yüzden birkaç küçük açığı işaret ettim ve o da düşünceli bir şekilde başını salladı. Sonra dedim ki, "Ama bu kolay. Birlikte çalışmak isterseniz, bunu bir konsept üzerinden satabilirim."

Birkaç saniye sessiz kalıyor, sonra çenesini kaşıyor. "Duyduğuma göre Lucky 21'den ayrılma sebebin... aşkmış?"

Bir patlama yüzünden değil. Bir çöküş de değil. Kelime seçimini ve ayrımı takdir ediyorum. "Doğru duydunuz," diyorum ama herhangi bir ayrıntı eklemiyorum. Sektör dergileri bir süreliğine temel bilgileri aktardı, sonra da konuyu değiştirdi. Ben bir yıldız değilim. Sadece bir yapımcıyım. Sonuçta, iki yetişkin arasındaki karşılıklı rıza esasına dayalı bir ilişki o kadar da haber değeri taşıyor.

"Aşk bazen can sıkıcı olabilir. Bunu sergide sana söylememiş miydim?" diye soruyor David, sanki bir baba gibi beni azarlıyormuşçasına parmağını sallayarak. Ama kızgın ya da sinirli görünmüyor.

O da henüz birlikte çalışmamız konusunda "evet" demedi.

"Evet, haklısın. Yanlış değilsin. Ama bu aynı zamanda sabah kalkmanın sebebi de olabilir," diye yanıtlıyorum.

"Bu konuda seninle tartışmayacağım." Tavana bakıyor, sonra birdenbire sert bir ifadeyle bana geri dönüyor. "Konsepti beğendim. Ve ilginçtir ki, seninle görüşmeyi kabul etmemin tek bir şartı var: seninle çalışmayı düşünebileceğimi söylemek istedim."

Bunun ne olabileceğini çok merak ediyorum. "Durum nedir?"

David sinsi bir gülümsemeyle, "Eğer tek başına olsaydın seninle çalışırdım diyecektim. Yani evet, Bridger, programda seninle çalışmak

isterim." dedi.

"Hadi yapalım," dedim, onu yakaladığım için heyecanlıydım, sanırım bu kadar uzun süre neden ele geçmez olduğunu öğrenmenin de heyecanı içindeydim.

David'in gözleri parlıyor ve devam ediyor. "Güzel. Şöyle söyleyeyim, dürüst insanlarla çalışmayı seviyorum," diyor.

Kısacası, anlıyorum.

Buzlu çayımı kaldırıp onun bardağıyla tokuşturdum ve sonunda neden bu kadar uzun süre telefonlarıma cevap vermediğini anladım. Daha önce onu asla kazanamayacaktım. Onunla olan ilişkim yüzünden adeta radyoaktif bir etki yaratıyordum.

Sanırım yeniden başlamak birçok açıdan şimdiden karşılığını verdi.

* * *

Ertesi Pazartesi sabah koşumun üçüncü miline geldiğimde, arkamdan hızlanan tekerleklerin sesi geldi.

Ardından onun sesi geliyor. "Hey, koşucu."

Harlow gümüş renkli bisikletinde hızını yavaşlatıp Doğu Nehri Yeşil Yolu'nda yanımda pedal çevirmeye başlayınca, "Hey, bisikletçi," dedim.

"Burada karşılaşmak ne güzel," diyor.

"Ne büyük bir tesadüf."

"Aynen öyle. Hiçbir şey planlanmadı."

O yavaşça bisiklet sürerken ben koşmaya devam ediyorum, kaşları çatılmış, sanki derin düşüncelere dalmış gibi. "Bu hafta sonunu düşünüyordum. Annen şehre geldiğinde."

"Öyle mi?" Eskiden olduğu gibi Sardi's'ten korkmuyorum artık. Harlow'a giderim, sorun olmaz. İlk tercihim değil ama sadece bir gecelik. "Zaten evet dedim. Artık endişelenmiyorum."

"Biliyorum. Ama neden gitmelisin ki? Arkadaşları için bir parti veriyor. Onun yerine onu öğle yemeğine götürelim. Sadece ikimiz. Sonra da öğleden sonrayı onunla alışveriş yaparak geçireyim."

"Annemi alışverişe götürür müydünüz?" Doğru duyduğumdan emin olmak istiyorum.

Gülerek gözlerini deviren Harlow, "Bunu sanki sana şaşırmış gibi söylüyorsun. Alışveriş yapmayı seviyorum, özellikle de senin için, ve bana

Mama James'in de sevdiğini söyledin. Bu şekilde onunla vakit geçirebiliyorum. Sen de, bilmiyorum, gidip bir kütüphanede düşüncelere dalabilirsin. Karanlık şiirler yazabilirsin. Kaşlarını çatabilirsin," diye karşılık verdi.

Beni sürekli küçük düşürmeyi seviyor. Ve ben de ona izin vermeyi seviyorum. "Bu harika bir fikir," diyorum, "ve bir partiden çok daha iyi."

Öğle yemeği günün ortasıdır. Genellikle sadece geceleri ve arkadaşlarıyla birlikteyken içki içer.

Evet, Harlow'un planı ailemle vakit geçirmenin bir yolu gibi görünüyor. Bu bir lütuf. Tüm hayatım boyunca aradığım bir şey.

Ama onu şimdiye kadar bulamamıştım.

* * *

Cuma günü, Ellie'nin yeni programı hakkında Webflix yöneticileriyle görüşmek üzere Lipstick Binası'ndaki asansöre binerken, birisi sevimli bir İngiliz aksanıyla "Lütfen kapıyı tutun" diye seslendi.

Kendimi hazırladım. Ian'la tekrar karşılaşmam kaçınılmazdı. Kapıyı açtım ve saniyeler sonra içeri girdi, beni görünce neredeyse şoktan sendeledi. "Ah."

"Merhaba. Kaçınıcı kattayız?" diye kibarca soruyorum.

"Dokuz lütfen."

Ama kibar olmaktan daha fazlasını yapmalıyım. Nazık davranmak daha iyi bir yol. Düğmeye basıyorum, sonra ona dönüyorum. "Öğleden Sonra Keyfi için tebrikler," diyorum. "Çekimlerin harika geçtiğini duydum."

Önce cevap vermiyor, sadece kaşlarını çatıyor. Belki de bana cevap vermeye tenezzül edip etmeyeceğine karar veriyor. Sonra, "Umarım başarılı bir lansman olur," diyor.

"Ben de," diyorum, çünkü dizinin prömiyerine daha birkaç ay var. Boğazımı temizleyip sert bir ifade daha kullanıyorum: "Düzeltilmen iyiydi."

Başını salladı. Sessizce teşekkür etti.

Ama işim henüz bitmedi. Asansör yedinci katta yavaşlarken, "İlan, bol şans. Gerçekten," diyorum.

"Teşekkür ederim, Bridger."

Sonra dışarı adım atıyorum ve kapılar arkamdan kapanıyor. Muhtemelen aramızda nezaket sözlerinden fazlası olmayacak, ama

Harlow'un hatırı için bu nezaket sözleri gerekli.

Sonuçta, o her zaman hayatımda olacak.

Bunu biliyorum.

* * *

Cumartesi günü, Harlow ile birlikte şehrin diğer ucundaki Chelsea Pazarı'na yürüdük. Kapıyı ona doğru uzatıp açık tuttum. Sokağın ilerisinden tanıdık, gür ve tok bir ses duyuldu: "Bebeğim!"

Harlow'un ağzı açık kaldı ve bana "Bu çok tatlı!" der gibi baktı.

Homurdanarak, "Kimseye onun bana öyle seslendiğini söylemeyin," dedim.

"Bunu tek bir kişiye bile söylemeyeceğim," diyor, sanki tüm dünyaya anlatacakmış gibi bir tonda.

Sonra, annemi görme düşüncesiyle içimde oluşan o tanıdık korku kıvrımı bir an için beliriyor, ama gelmiyor.

Onu görmeye kendimi hazırlamıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde minnettarım.

Bu hoş bir değişiklik. Annem aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kollarını genişçe açıyor, saçına kırmızı ipek bir fular sarıyor, beyaz güneş gözlüklerini takıyor. "Bridger, çok uzun zaman oldu," diyor yıllardır mikrofonları ve sahneleri süsleyen o boğuk sesiyle. Kollarını bana doluyor.

Elini bıraktığında, hemen yüzü ışıldayarak Harlow'a döndü. "Ve... sen! Seninle tanışmayı çok istiyordum, tatlım."

"Helena, bu benim kız arkadaşım Harlow," diyorum.

Anne, Harlow'un omuzlarından tutarak, "Huysuz, alaycı, karmaşık oğluma katlandığın için bir meleksin," dedi.

"Beni ikna etmenin yolu buymuş, anne," diyorum.

Harlow, "Ona tahammül etmekten biraz daha fazlasını ettiğimi söyleyebilirim," diyor.

İçeri girerken, annem önümüzden hızla ilerlerken, Harlow bana dönüp fısıldadı: "Adı Helena mı? Amerikan tiyatrosunun First Lady'si Helen James gibi mi?"

"Şey, Helena'nın sonunda bir 'a' var. Yani tam olarak aynı değil."

"Ama çok yakın. Bridger! Şov dünyası senin kanında var."

"Evet, öyle."

Ögle yemeğinde Harlow, yemeğin büyük bir bölümünde annemle sohbet ediyor ve ben de iki hanımefendinin müzik, tiyatro ve sanat hakkında konuşmalarını dinleyerek rahatlıyorum.

Benim evim elmalı turta gibi değil, beyaz çitlerle çevrili bir bahçem de yok. Çoğumuzun da yok zaten. Ama şu an, tam burada, nereden geldiğimle ve sahip olduğum her şeyle barışığım.

TAMAMLANMAMIŞ İŞLER

Harlow

Trende okuduğum, sanat eseri alımındaki trendlerle ilgili makaleyi bitiriyorum, sonra tabletimi kapatıp pencereden dışarı bakıyorum, şimdilik sahil kasabalarının hızla geçip gitmesini izlemekle yetiniyorum.

Tren, varış noktamıza yaklaştıkça yavaşlıyor. Ve içimdeki huzur yavaş yavaş kayboluyor. Umarım bulduğum tüm ailemi bir araya getirmek bir hata değildir. Umarım arkadaşlarım ve sevgilim iyi vakit geçirirler.

Bridger tabletini kapatıyor. Tren yolculuğu boyunca senaryolar okumuştur.

"İyi bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Aslında Fontaine'in programının ilk bölümü harika," diyor, sonra sesini alçaltıyor ve parmağını dudaklarına götürüyor. "Ama kimseye söylemeyin."

"Bütün sırlarını saklayacağım," diye fısıldıyorum.

Eylül ayının bir Cumartesi sabahı ve uzun bir çalışma haftasının ardından, Hamptons'ta bir gece geçireceğiz. Tren durunca çantalarımızı alıp istasyondan dışarı çıkıyoruz. Yaz sonu güneşinde, Layla siyah askılı tişörtü, büyük siyah güneş gözlükleri ve dağınık topuz saçlarıyla tam bir New Yorklu gibi görünüyor. Küçük kırmızı arabasının direksiyonunda o, Ethan ise ön koltukta oturuyor.

Merdivenlerden aşağı inerken içimde kelekler uçuşuyor.

Umarım garip gelmez.

Umarım bizi onun için çok genç bulmaz.

Umarım hepsi birbirini sever.

Ama sonra endişelerime cevap veriyorum. Sadece bir gece. Üstelik arkadaşı Axel hafta sonunu Hamptons'ta, yeni kitabı için araştırma yaparak geçiriyor. Erkek işleri yapmak için kaçacaklar – golf oynayacaklar, güvertede mangal yapacaklar, teknelerin yelkenlerini açacaklar sanırım. Bunun gibi şeyler.

Bridger ve ben arabanın arka koltuğuna bindik.

Kısa bir selamlaşmanın ardından Bridger, Ethan ve Layla'ya kritik bir soru yöneltiyor: "Peki, bu hafta sonu durum nasıl?"

Arabayı yola çıkarırken Layla kendinden emin bir şekilde cevap veriyor: "William Halifax ve erkek arkadaşını sahilde voleybol oynarken gördük bile."

Ethan, iç çekerek, "Keşke William bu hafta sonu burada konser verseydi," diyor.

"Onun müziğinin büyük bir hayranı mısınız?" diye soruyor Bridger.

"Kesinlikle," diyor Ethan hafif rüzgarın arasında. "O benim ilham kaynağım."

Bridger düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Evet, kesinlikle harika, ama ben bu yeni grup The Outrageous Record'u da merak ediyordum."

Ethan başını hızla çevirip Bridger'a, sonra da bana baktı. "Senin adamın tam bir hazine."

"Biliyorum," diyorum, ardından Ethan geçen hafta grubunun kaydettiği single'ı çalmaya başlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, güneş yüzümü ısıtırken Layla'nın evine doğru arabayla giderken özlemi anlatan bir şarkı dinliyoruz. Haftasonunun harika geçeceğini biliyorum.

Ve öyle de.

* * *

Ertesi hafta sonu, New York'a döndüğümde ve Bridger, Ellie Snow'un yeni anlaşmasını sonuçlandırmak için geç saatlere kadar çalışırken, babamla öğle yemeği yedim. Neon Diner'da buluştuk - benim tercihimdi. O şık bir yer istiyordu ama ben lokanta yemeklerinin daha iyi olduğunu söyledim.

Sandviç ve patates kızartması eşliğinde bana Sweet Nothings'in yeni sezonundan bahsediyor - harika - sonra Vivian'ın nasıl olduğundan bahsediyor - o da harika - ve sonra kendisinin nasıl olduğundan bahsediyor - o da harika.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum. Hâlâ yeni seçimler yapmasını diliyorum ve onun yaşadığı zorlukları görmesine yardımcı olmaya kararlıyım. "Ve umarım evinizde söylediklerimi dikkate almaya devam edersiniz."

Gülümsüyor ama buruk bir gülümseme. "Umarım benimle öğle yemeği yemeye devam edersiniz."

"Yapacağım." Belki bir gün, bir şekilde, bu öğle yemekleri, bu konuşmalar, bu hatırlatmalar yeterli olur.

Devam edeceğim. Ona verebileceğim yardıma ihtiyacı olursa diye denemeye devam edeceğim.

* * *

O gece daha sonra, arkadaşlarım ve ben kardeşimle buluşmak için tekrar dışarı çıktık. Hunter iş için şehirdeydi, bu yüzden dördümüz tapas yedik ve ardından Tribeca'daki en sevdiğimiz dans kulübüne taksiyle gittik.

Rapture'ın içinde, mor ışıklar altında dans pistinin ortasına doğru koşuyoruz, ter içinde kalıp nefes nefese kalana kadar çılgınca dans ediyoruz.

"Yakıt doldur!" diye bağırdı Layla gürültünün arasında.

Barda ben su alırken Layla ve Ethan dans ederken kaybettikleri elektrolitleri mojito ile telafi ediyorlar. Hunter bir burbon istiyor. "Burbon daha iyi dans etmemi sağlıyor," diye açıklıyor ve onu özlediğim için tekrar sarılıyorum.

Vahadaki işimiz bittiğinde, Layla sarı saçlı başını dans pistine doğru eğerek hepimizin geri dönmesini önerdi, ancak bakışlarım tanıdık bir silüete takıldı.

Görmeyi hiç beklemediğim biri.

Henüz halletmediğim bir hesabım olduğunu yeni fark ettim.

"Hemen geliyorum," diyorum.

Onlar kalabalığın arasına geri karışırken ben de beni şımarık bir çocuk sanan kadına doğru ilerledim.

En azından, yaz başında Lucky 21'de çalıştığım zamanlarda Jules'un beni böyle gördüğünü düşünüyorum. Bara yaslanmış, içkisini yudumluyor ve kalabalığı izliyor. Ama kesinlikle ofisteki Jules'a benzemiyor. Burada, Manhattan'ın merkezinde, o Gece Jules'u. Dumanlı siyah gözleri, kiraz kırmızısı ruju, dar kot pantolonu ve sıkı siyah korsesiyle birlikte bir de gerdanlık takmış.

Vay canına.

Yanına vardığımda "Jules?" diye yüksek sesle sordum.

Döndü ve beni tanıdığı anda profesyonel bir ifade takındı. Ciddi bir ifade. Anlaşılabilir bir durum. Patronuyla ilişkim var. Elbette bana karşı temkinli davranacak.

"Merhaba, Harlow," diyor.

"Seni görmek güzel, Jules," diyorum ve bu biraz garip oluyor, belki Bridger için çalıştığı için, belki de yazın başlarında yaşananlar yüzünden.

Bu benim yarım kalmış işim.

Ama... gerçekten bir şey oldu mu? Yoksa her şey benim algım mıydı? Acaba sadece kendi çıkarını düşünürken, bana kin beslediğini mi varsaydım?

Daha yakına gidip ağzımın kenarını kapatarak bas gitarın gürültüsünün üzerinde konuşmaya çalıştım. "Hey, birlikte çalıştığımız zamanlarda her zaman iyi geçinemediğimiz için özür dilerim," dedim.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ah. Şey. Ben de özür dilerim. Sadece çok iş odaklı olmaya çalışıyordum," dedi ve biraz mahcup bir şekilde omuz silktili. "İş yerinde benim için böyle daha kolay."

"Bunu anlıyorum. Ve eğer işiniz konusunda kendinizi güvensiz hissetmenize neden olduysam özür dilerim."

Başını salladı. "Her zaman arkadaş canlısı olamadıysam özür dilerim."

Böylece geçmişi geride bıraktık.

Tekrar yaklaşıyorum. "Bridger sana gerçekten değer veriyor. Zeki olduğunu düşünüyor."

"Teşekkür ederim. Bunu duyduğuma sevindim. Tek istediğim televizyonda çalışmaktı," diyor müziğin gürültüsünün arasında.

"Tam bir eşleşme gibi görünüyor," diyorum, iri göğüslü, kıvılc saçlı ve büyük kalçalı bir kadın yanına yaklaşıırken.

Jules kadının omzuna hafifçe vurur. "Bu benim arkadaşım Camden," diye neredeyse bağırarak söyler. "Dans pistine gideceğiz." Sonra, sahne fısıltısıyla ekler, "Küçük kirli sırrım şu ki, dans etmeyi çok seviyorum."

Bu, oldukça müstehcen bir şekilde ortaya çıkıyor. Sanki Jules'un geceleyin bambaşka bir yüzü varmış gibi. "Bizimle dans etmek ister misin?" diye soruyor.

“Çok isterim,” diyorum ve kendimi bir kulübün ortasında, kardeşimle, iki en iyi arkadaşım ve belki de birkaç yeni arkadaşım ile birlikte dans eden kalabalığın içinde buluyorum.

SON SÖZ

SANA BİR SIR SÖYLEYEBİLİR MİYİM?

Harlow

Ertesi hafta, Petra Galerisi'ndeki işimi, hayran olduğu bir sanatçının en yeni heykelini bir koleksiyoncuya göstererek bitirdim. Müşteri ayrılıp kapıları kilitlediğimizde, Allison ve Amelie'ye gideceğimi söyledim.

Nihayet vasiyetnamemi yöneten avukatımla görüşmem var.

Kendisi yoğun bir hukuk bürosu yönetiyor ve benim galerideki iş programım ile avukatın nadiren müsait olduğu akşam randevuları nedeniyle, onu ilk kez görebildim.

Muhteşem patronlarıma veda ettikten sonra, Gupta & Wong hukuk bürosunun bulunduğu köye doğru yola koyuldum. Jane Caddesi üzerinde, beyaz kapılı, güzel bir kırmızı tuğlalı binada yer alıyorlar. Ciddi bir aile hukuku avukatı için neredeyse fazla sıcak ve samimi bir yer.

İçeriye girdim, ikinci kata çıkan merdivenleri kullandım ve resepsiyoniste adımlı verdim.

"Harika. Prana sizi görmeyi dört gözle bekliyor," diyor resepsiyondaki adam.

Eminim bunu herkese söylüyordur, bu yüzden ben de sadece gülümsüyor ve beni koridordan köşe ofise kadar eşlik ederken ona teşekkür ediyorum.

Elektrik mavisi gözlükleri ve ipeksi siyah saçları olan kırklı yaşlarında bir kadın masasından kalkıp, "Harlow Dumont olmalısınız," dedi. Hatasını

fark edip başını sallayarak kendini düzeltti: "Affedersiniz, Harlow Granger demek istedim."

"O benim," diyorum ama bu hataya aldırış etmiyorum.

Masayı dolanarak yanımıza geldi ve el sıkıştık. "Prana Gupta," dedi ve mavi bir kanepeyi işaret etti. Ben oturdum, o da karşımda bir sandalyeye oturdu.

"Annenizin ölümünden önce sizin için kurduğu vakfın detaylarını gözden geçirmek istiyorum." Ardından paranın nasıl ve ne zaman ödeneceğini açıklıyor. Görüşme son derece resmi, iş odaklı ve bu toplantıdan beklediğim gibiydi.

Prana bir an duraksar, dudaklarını büzür ve sonra, sanki sesinden duyguları sıyırmaya çalışıyormuş gibi, dikkatlice, "Ama annen de bizden senin için bir şeyi saklamamızı istedi," der.

İrkilerek başımı yana eğdim. "Ne demek istiyorsunuz?"

Prana derin bir nefes daha alıyor. Bu onun için çok önemli bir olay gibi görünüyor, sanki bu tür toplantılar onun için her gün olmuyor. Prana, "Bir çocuk reşit olduğunda aile üyelerinin ona bir şey vermek istemesi alışılmadık bir durum değil," diye açıklıyor.

İçgüdüsel olarak kolyemi elime aldım. "Takı mı seversin? Madalyon mu?" Bu, anneme pek benzemiyor. Takmakta olduğum kolyeye rağmen, annem hiçbir zaman süslü püslü şeylere düşkün değildi.

"Evet, aile yadigarları veya sanat eserleri de," diye açıklıyor Prana.

Belki de annem benim bilmediğim sanat eserleri koleksiyonu yapıyordu?

Prana masadaki bir dosyaya uzandı ve içinden ince bir zarf çıkardı. Anında gözlerim yaşlarla doldu.

Ne olduğunu gayet iyi biliyorum ama yine de, sesim titrese de, sormak zorundayım. "Ondan bir mektup mu?"

Prana, koyu renkli gözlerinde bir sempati ifadesiyle başını salladı. "Evet, ama dahası da var. Mektup her şeyi açıklıyor."

Gözlerinde bir gurur, belki de bir beklentiyle, saygıyla bana uzatıyor.

Titreyen parmaklarımla zarfı açıyorum, ama gözyaşlarımın arasından yazıları okuyabileceğimden bile emin değilim.

Buraya öbür dünyadan bir mektup almayı bekleyerek girmedim.

Bu, tahmin listemde hiç yoktu.

Prana bana bir kutu mendil uzatıyor. Bolca stoğu olmalı. Bir tane alıp yanağımı siliyorum. Sonra, sanki buruşacakmış gibi, kağıdı zarftan nazikçe

ıkartıyorum.

Boğazım düğümleniyor. Bu annemin el yazısı. Okurken gözyaşlarımı tutmaya bile çalışmıyorum.

Sevgili Harlow,

Sana bir sır verebilir miyim?

Sana her zaman bakmak istedim. Zor olacağını bilsem bile, bir yolunu bulmaya çalıştım. Bildiğim tek yolla.

Ve işte bu—sizin için özel bir şey sakladım.

Sadece sen.

Yeni bir öykü üzerinde çalışıyordum ki hastalandım. Neredeyse bitti. Sadece bir sonsöz gerekiyor. Avukatlarımdan, siz tamamen devralana kadar onu sizin için saklamalarını rica ettim. Bunu okuduğunuzda, artık gizli, keşfedilmemiş son el yazması olmayacak. İstedığınız gibi kullanabileceğiniz, size ait bir şey olacak. Birlikte yarattığımız bir şey olacak.

Sana söylemek istediğim başka bir şey daha var ama eminim zaten biliyorsundur.

Seni seviyorum.

Ben hala seni seviyorum.

Seni her zaman seveceğim.

Öpücükler, Annen

Omuzlarım titriyor. Hıçkırıklarım sel gibi akıyor. Gözyaşlarım durmuyor. Bir kutu mendili bitirip burnumu siliyorum, yüzümü siliyorum, bitmek bilmeyen gözyaşlarımı kurularken Prana bana kitabın dijital kopyalarını sakladığını söylüyor. Güvende olduğunu, şimdi bana şifre korumalı bir dosya olarak gönderdiğini ve onunla ne yapmayı planlıyorsam yardımcı olabileceğini söylüyor.

Ona çok teşekkür ederim.

Bir şekilde, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmış, kalbim acı içinde ve paramparça olmuş halde, ofisinden çıkmayı başardım.

Ama aynı zamanda çok mutluyum.

Kitap yüzünden değil.

Asıl hazine mektup ve onunla birlikte gelen, parlak ve net bir şekilde ortaya çıkan farkındalıktır.

Sevdiğimiz insanlar bizimle kalır.

SON EPILOG

BANA GELECEK YIL SOR

Harlow

Bir hafta sonra, dairemin kanepesinde, Zara Clementine'in altında, ben sonsözün son kelimelerini yazarken Bridger bana bir mendil uzattı.

Son düşüşümün izlerini sildikten sonra, boğazımdaki düğümü aşmaya çalışarak konuşmaya çalışıyorum. "Sesini taklit etmeye çalıştım," diyorum. "Sanırım işe yarayacak. Okumak ister misin?"

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Evet."

Yanımda oturuyor. Ona dizüstü bilgisayarı uzatıyorum. Yazdığım kelimeleri okuyor. Kısa ama karakterlerin bir maskeli baloya davetle başlayan ve bir evlilik teklifiyle biten aşk hikayesini özetliyor ve son sözler —Ve ben evet diyorum.

Yüzünde yavaşça beliren gülümsemeyi izlemek her şey demek.

İşini bitirince bana döndü ve yanağımdan öptü. "Seninle gurur duyardı, Harlow."

Başımı salladım, haklı olduğunu biliyordum, sözlerinin doğruluğunu ruhumda hissediyordum. "Evet. Öyle yapardı."

* * *

Bir yıl kadar sonra, Kasım ayının bir Cuma gecesi, dairemizde gümüş rengi bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılar giyiyorum. Artık birlikte yaşıyoruz; Bridger birkaç ay önce benim evime taşındı.

Ceketimi tutuyor ve ben düğmelerini iliklerken, onun kıyafetlerine hayran kalıyorum: kömür rengi pantolon, zümrüt yeşili gömlek ve takım elbise ceket. Ama kravat takmamış. "Sen ve gömleklerin... Hâlâ onları çok seviyorum."

"Güzel. Sizin için onları giymeye devam edeceğim."

"Anlaşmak."

Gitmeden önce "Bekle," diyor ve ben de dediğini yapıyorum. O da sehpanın üzerindeki küçük bir kutuya uzanıyor ve içinden küçük, altın rengi bir fotoğraf çerçevesi çıkarıyor.

Onu bana uzatıyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Daktiloyu buldunuz," diyorum, köydeki bir merdiven basamağında duran Smith-Corona marka daktilonun fotoğrafına bakarak.

"İçinde birçok hikaye var," diyor. Sonra çerçeveyi sehpanın üzerine koyuyor. "Burada güzel duracak, ne dersin?"

"Evet. Evimizde harika görünüyor."

Elimi tutuyor ve tiyatroya doğru yürüyoruz. Belki kaderdir, belki de sadece bir tesadüftür, ama Davis Milo, Ask Me Next Year oyununu yeniden sahneye koydu ve biz de açılış gecesine gidiyoruz.

Sabırsızlıkla bekliyorum.

Yol boyunca, şehrin en sevdiğim kitapçısı olan An Open Book'un önünden geçiyoruz. Ülkenin yeni, çok satan kitabının vitrinini hayranlıkla izlemek için duruyoruz.

Bridger kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekti. "Bak ne yaptın, Harlow Dumont."

Neredeyse hiçbir şey yapmadım. Sadece bir ajans buldum, yayın işlerini hallettim ve sonsözü yazdım.

Hikaye gerisini halletti.

Annemin son aşk romanı ilk baskısında tükendi, tüm listelerde bir numaraya yükseldi ve okuyucularını mutlu etti.

Ayrıca, Opening Number televizyon ve film haklarını da satın aldı.

Sanırım bir şey daha yaptım; ona bir başlık verdim.

Vitrinin fotoğrafını çekiyorum; fotoğrafta Bridger ile benim yansımamız ve adını verdiğim bir aşk hikayesi yer alıyor.

Katılım teyidi.

* * *

Harlow ve Bridger'in geleceğine bir göz atmak ister misiniz? Sahneyi almak için buraya tıklayarak veya bu QR kodunu kullanarak e-posta listeme abone olun!

Layla'nın hikayesinin Kindle Unlimited'a gelmesini beklerken sayfaları çevirmenizi sağlayacak bir şey mi arıyorsunuz? O zaman THE VIRGIN NEXT DOOR'u seveceksiniz. Aynı dünyada, New York'ta geçen bir crossover ve Kindle Unlimited'da ÜCRETSİZ!

ÖNİZLEMELER

Tryst'in tanıtım videosu...

Layla

Bana bakıyor.

Tekrar.

Geniş koridorun diğer tarafından yanımdan geçiyor. Bakışları yüzümde oyalanca nefesim kesiliyor.

Gözlerimiz buluşuyor. Bir an için kendimi... adamın büyüüne kapılmış hissediyorum.

Sonra yutkunuyor, sanki düşüncelerini yeniden düzenliyormuş gibi, sanki sahneye çıkıp kalabalık bir kitleye konuşma yapmadan önce bu kadar uzun süre bakmaması gerektiğini biliyormuş gibi.

Ama yüzüme yaptığı o keyifli dokunuşlar, sanki gece vakti şık, loş ışıklı bir barda oturuyormuşum ve o da tam yanıma gelip, elini başımın arkasına dolayarak yanağıma "Sen benimsin" öpücüğü konduracakmış gibi geliyor.

Yanımdan geçerken bakışlarını benden ayırmaya çalıştı ama başaramadı, bu yüzden ona çok hafif, baştan çıkarıcı bir gülümseme gönderdim.

Fark etti. Dolgun dudaklarındaki hafif kıvrımdan anladım. Sonra hızla başka yöne baktı.

Onun dikiz aynasındayım.

Ama bu sadece şimdilik geçerli.

İyi ki erken gelmişim. Ön sıralardan birine yer bulup, o güçlü adamın burada binlerce katılımcıya inovasyon hakkında konuşurken bana bakmamak için verdiği mücadeleyi izleyeceğim.

Ve tüm hafta boyunca çok uslu bir kız olduğum ve sürekli işime odaklandığım için, günün geri kalanında kendime küçük bir kaçamak yapmama izin vereceğim.

Nick Adams'ın bana yenilikçi fikirler vermesini gerçekten çok isterdim.

THE TRYST'i buradan sipariş edebilirsiniz!

"Benim Sözde Cinsel Hayatım" dizisinin tanıtım videosu...

Hazel

Elbette aşka inanıyorum.

Eğer böyle yapmasaydım, okuyucularına yalan söyleyen en kötü türden aşk romanı yazarı olurum.

Ama daha da çok inandığım bir şey var, o da ilk tanışmanın tatlı anı. Sürükleyici bir başlangıç olmadan mutlu sona ulaşamazsınız.

Hikâyenin başlangıcı benim yazma mabedimdir ve kahraman ile kahramanın ilk kez karşılaştığı o enfes anların sunağında ibadet ederim.

Ya da tekrar görüşelim.

Bu akşam, New York'ta akşam yemeğine giderken, tanışma hikayelerine dair yeni bir olasılığı araştıracağım.

Restorana bir blok uzaklıktayım. Kısa, siyah bilek botlarım 24. Cadde'deki kaldırımda tıkırdıyor, ben de binaların üzerindeki numaralara bakıyorum. Gotik tarzda giyinmiş bir kızın iri yarı bir adamın koluna dövme yaptığı bir dövme salonunun önünden geçiyorum ve sonra hedefimi belirliyorum.

Menü.

"Geçen hafta bana bahsettiğinde arkadaşım TJ, 'Hem çok moda hem de çok sinir bozucu' dedi. 'Ve söz veriyorum, bir sonraki bölümünüzün ilk kitabına ilham verecek' diye ekledi."

Satıldı. Hemen rezervasyon yaptırdım.

Şu anda minimalist tarzda dekore edilmiş restorandayım. Menü tabelasının altında "Tanışın, Yiyin, Kaynaşın" yazıyor.

Hayatınızı değiştirin.

İddialı, ama benim görüşüme göre burası bolca malzeme sunacak. Sabırsızlıkla bekliyorum. Mayıs gecesi havasını derin bir nefesle içime çektim, sonra omuzlarımı dikleştirdim. "Beni koruyun, içeri giriyorum," dedim, aslında kimseye değil.

Bazen kendi kendime konuşuyorum. Bu bir alışkanlık. Neyse.

İçeriye doğru ilerleyip karşılama masasına doğru yürüdüm. Siyah tunik giymiş ve sarı saçlarının alt kısmı kısa kesilmiş bir kadın bana sıkılmış bir bakış attı. Evet, Menü adlı bir yer için tam da olması gerektiği gibi bir bakış.

"Merhaba. Rezervasyonum var. Sevgililer Günü için. Tek kişilik bir grup," diyorum.

"Hepsi tek taraflı partiler," diyor tekdüze bir ses tonuyla.

"Eski alışkanlık," diyorum dostça bir omuz silkme hareketiyle. "Her neyse, saat yedi buçuk için."

İç çekerek tablet ekranını taradı, sonra gözlerime baktı. "Karşı taraf henüz gelmedi. Eğer beş dakika daha gecikirse, sizden ayrılmanızı rica etmek zorunda kalacağız."

Tamam.

Yeni bir dünya düzeni bu. Restoranların katı kuralları var. Ama neye imza attığımı biliyordum. "Bana uyar," diyorum. Tatlı dille daha çok sinek yakalarsın sonuçta.

"Pekala," diyor ve arkasındaki siyah ve gri yemek odasına doğru başını sallıyor. Oda küçük ve sade, temaya uygun, yani biz havalıyız, siz değilsiniz. Masalar siyah ahşap, duvarlar çelik grisi, fayanslar beyaz. Her şey sıradan, deneyim hariç.

Bu restoran çok şık çünkü birbirini tanımayan insanları bir arada oturtuyor.

Onu takip ederken, yepyeni bir tanışma hikayesi düşüncesiyle gülümsüyorum. İki seksi yabancı, tıpkı bu örnekteki gibi, bir hipster restoranında yan yana oturuyor. Birbirleriyle iyi anlaşıyorlar. O gece birlikte

oluyorlar. Sonra, hop! Ertesi gün adamın onun yeni patronu olduğu ortaya çıkıyor, belki de?

Peki o kim? Bir mafya kralı mı? Seksi bir CEO mu?

İlham perileri bana bir sonraki kahramanın kim olduğunu bildirecek. Belki de bu gece kendini belli eder.

Undercut beni arkadaki bir masaya götürdü. Masadaki çerçevesiz QR koduna doğru güçsüz bir el salladı. "QR kodları kullanıyoruz. Telefonunuzla tarıyorsunuz. Daha önce hiç kullandınız mı?"

Otuz bir yaşındayım, hanımefendi. Telefon, elektrikli matkap ve yirmi kademeli vibratör kullanabiliyorum. Ama hepsini aynı anda değil. "QR kodları kavramına aşinayım. Ayrıca telefonlara da," diyorum.

"Harika," diyor kayıtsızca, sonra da tınışı tınısına sürtünerek uzaklaşıyor.

Oturduktan sonra, biraz gergin bir şekilde avuçlarımı kot pantolonuma sürüyorum. Ya yanımda her şeyi fazla paylaşan biri, durmadan konuşan biri veya sıkıcı bir aday oturursa?

Ama ben de heyecanlıyım.

Ya yol arkadaşım bir aşk romanındaki gibi gizemli bir milyarderse? Ya da somurtkan bir rock müzisyeniye? Ya da çöpçatan arayan ateşli bir teknoloji meraklıysa?

Ah. Tanışma sahnelerinin olasılıkları sonsuz ve bunu bir sonraki kitabımın giriş bölümü olarak yazdığım, efsanevi olacak.

Bunu biliyorum.

Ortamın havasıyla ilgili notlar almak için telefonumdaki bir uygulamayı açarken, biraz boğuk, oldukça bilmiş bir erkek sesi düşüncelerimi böldü. "Dört dakika kırk beş saniye."

Böyle bir şey olamaz.

Bu hafta sonu katılacağım okuyucu fuarında Axel Huxley ile aynı sahneyi paylaşmaktan zaten korkuyordum. Kaderin onu gerekenden daha erken bir zamanda bana musallat edeceğine inanmıyorum. Bakışlarımı Menu'nun ön tarafına çeviriyorum, bunun baş düşmanım olmaması için dua ediyorum. Belki de onun da bir vokal ikizi vardır. Belki de bu artık bir moda haline gelmiştir.

Ama dualarım karşılık bulmadı. Resepsiyon masasında dimdik duran kişi, sivri dilli, gözlüklü, alaycı yüzlü romantik gerilim romanı yazarı.

Siyah giyiyor, çünkü elbette siyah giyiyor.

Ve elbette ev sahibesiyle tartışıyor, çünkü tartışamayacağı, didik didik edip milyonlarca ince ince dilimleyemeyeceği ve ardından itirazlarla süsleyemeyeceği bir ifadeye hiç rastlamadı.

Biraz daha gevezelik ettikten sonra, "Yani, beni oturtmanız gerekiyor. Restoranın kuralı bu." diyerek sözlerini bitirdi.

Burun kıvırdım. Kendini beğenmişlikten vazgeç, Huxley. Umarım seni kovarlar.

Bu gece Kral Dick'in yanına oturacak olan her kimse için üzülüyorum.

İlham alarak bir not daha alıyorum, kahramanımın zeki, çekici, yakışıklı kahraman sahneye girmeden önce düşmanıya karşılaşmasını hayal ederken şeytani bir şekilde kıkırdıyorum. Sonra parlak profesörümü, gizemli iş adamımı, altın kalpli ve makyaja ihtiyacı olan iyi adamımı beklerken menü seçeneklerini kontrol ediyorum.

Ayak sesleri giderek daha yüksek ve yakın bir şekilde duyulmaya başlayana kadar. Başımı kaldırıyorum.

Yumruk atmak istediğim bir yüz.

Axel

Çok uzun zaman önce, çok çok uzak bir on yılda, on birinci sınıf İngilizce dersinde yirmi beş öğrencinin önüne çıkıp Büyük Gatsby'deki zenginliğin tehlikeleri hakkında sunum yapmaktan çok korkmuştum.

Çoğunun umursamadığı birkaç düzine lise öğrencisinin önünde konuşmak korkunçtu.

Üvey babam bana sınıftaki herkesi çıplak hayal etmemi söyledi. Beynim de uygun bir şekilde –ya da daha doğrusu sinir bozucu bir şekilde– çıtayı yükseltti. Fitzgerald'ın zengin sınıf tasvirleri üzerine yorum yaparken sadece herkesi soyup çıplak bırakmakla kalmadım. Sınıftaki herkesin seviştiğini hayal ettim.

Yazma alışkanlığı böylece doğdu.

O zamandan beri, tanıştığım hemen hemen herkes için zihnimde karakter biyografileri yazıyorum; özelliklerini yatak odası tercihlerine kadar

ayrıntılı bir şekilde kaydediyorum. Alışkanlıklarını – örneğin, Baba filmini izlerken konuşup konuşmadıkları, bir fincan kahveye kaç tane karton ambalaj gerekebileceği, köpek pozisyonunu mu yoksa bağlanıp ilişkiye girmeyi mi sevdikleri gibi – belirlemek, dünyayı algılama biçimim haline geldi.

Ev sahibi mi? O sadece soya sütlü chai latte içiyor ve butik kahve dükkanına kendi bardağını getiriyor. Favori bir pozisyonu yok çünkü seks onun için her şey gibi sıkıcı.

Zavallı kız.

Şuradaki keçi sakallı barmen mi? Yüzüğü evli olduğunu gösteriyor ama hostese bakışlarından karısı uyurken ona mastürbasyon yaptığını anlıyorum. Tabii, önce ciltli roman okuduktan sonra.

Sonra, birkaç futbol sahası öteden bile tanıyacağım kızıl saçlı kadın var. Keşke o kadar uzakta olsaydım. Bunun yerine, yemek salonunun en ucundaki son masada, benden sadece birkaç adım ötede oturuyor. Uzun, gür saçlı, tehlikeli yeşil gözlü, büzülmüş dudaklı ve şimdiye kadar gördüğüm en sivri dilli kadın.

Onun biyografisini boş verin. Hazel Valentine için biyografi yazmayı reddediyorum.

Durmadan.

Umarım akşam yemeğimde karşımda o olmaz. Buraya yeni kitabım için kiralık katil tutmanın yollarını araştırmak için geldim. Benden nefret eden bir kadınla yemek paylaşmak için değil.

Ancak garson beni son masaya götürürken, cuma gecem kaçınılmaz bir şekilde gerçekleşiyor. Mantığıma aykırı olsa da, beynim bir biyografi uyduruyor.

Hazel Valentine:

Duygusal yaralar – onun için daha büyük bir tekneye ihtiyacımız olacak çünkü birinin baba-erkek arkadaş sorunları var.

Kahve – İdeal olarak damardan serum yoluyla. Günün her saatinde.

Cinsel tercihler — Hayır. Durun. Hemen durun. O konuya girmeyin.

Hazel'e yaklaşırken telefonundan başını kaldırdı. Kısa bir an için gözlerini kırptırdı ama sonra ifadesini düzeltti. Bakışlarında adeta bir ateş vardı. Hostes konuşmadan masaya el salladı. Ona teşekkür ettim ve o uzaklaşırken bir sandalye çektim, bizi çoktan göndermişti.

Hazel, sanki benden uzaklaşmamı istiyormuş gibi, gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Öyle olmayacak canım.

Masaya yerleştim, kızıl saçlı kadının karşısına oturdum ve dişlerimi göstermeden gülümsedim. Ellerimi kavuşturdum. Hazel'in çelik gibi bakışlarıyla karşılaştım. "Tahmin edeyim. Bu gece burada, yeni kitabınızın çok sevimli giriş bölümlerini test ediyorsunuz," dedim.

Başını yana eğip sinsi bir gülümsemeyle, "Ve eminim ki, yeni kitabınızı daha da heyecan verici hale getirmek umuduyla, bir sonraki kötü adamınızın birini nasıl öldüreceğini araştırıyorsunuzdur," dedi.

Belki de bana bir kiralık katil tutma konusunda ilham verebilir.

MY SO-CALLED SEX LIFE kitabını buradan sipariş edebilirsiniz!

Sınırlı Üretim Koca tanıtım videosu...

Avcı

İki saat sonra hala San Francisco'dayız ve ben pencerenin önünde volta atıp, iş görüşmesine dalmış bir şekilde pisti izliyorum.

“Pekala, o zaman her sporcu için eksiksiz bir paketimiz olduğundan emin olmak isteyeceğiz,” dedim cep telefonuma, gafımın farkına varmadan önce. Bu gerçekten çok kaba bir ifadeydi. O kadar kaba ki, yanımda duran yol arkadaşım e-okuyucusundan başını kaldırıp bana "Bunu gerçekten söyledin mi?" der gibi baktı. Yüzümü buruşturdum, sonra meslektaşım Harry'ye, “Onları alt kanalda yayınlayacağız. Ilene bunu istiyor. Sonra da maç öncesi programlarında yayınlayacağız,” dedim.

“Peki bu görüntüleri nereden bulacağım?” Harry yardımcı yapımcı, yani ben ondan daha üstteyim. Birinin benim için çalışması hâlâ garip bir düşünce. Burada iş bulmam birkaç yılını aldı. Üniversiteden sonra başvurdum ama Sarah bu yılın başlarında özgeçmişimi iletene kadar kimse bana yüz vermedi. Hâlâ Webflix'te yeni gelen biri gibi hissediyorum. Çoğunlukla öyleyim ama yaz sonunda terfi aldım.

Keşke bu tanıtım, o lanet olası görüntülerin nerede olduğunu hatırlamama yardımcı olsaydı. Düşün Hunter, düşün. Parmaklarımı şıklatıyorum. "Sabit diskte," diyorum, durumun gerektirdiğinden daha zafer kazanmış bir şekilde.

Nate kıkırdadı.

"Ortak kullanılan sabit disk," diye ekliyorum, Nate'in suçu olan bir kahkahayı bastırarak.

Onun tarafından daha yüksek bir kıkırdama sesi duydum.

“Teşekkürler. Oraya bakacağım,” diyor Harry. “Pazar sabahı kahvaltı toplantısına da gelecek misin?”

“Elbette,” diyorum, Las Vegas ile Londra arasındaki saat farkını ve uçuş süresini hızlıca hesaplayarak. “Çok teşekkürler Harry,” diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Nate kaşını kaldırdı. "Yani, Harry paketi sabit diskte bulabilir, değil mi?"

“Peki, paketleri başka nereye koyabiliriz ki?”

"Birkaç fikrim var," diyor, sesi alçak ve seksi.

Yanaklarım kızardı. "Ben de," dedim.

Tek başıma yaptığım birçok uçuşa ilham veren o kadar çok fikrim var ki, hepsini dile getirmek için can atıyorum. Ama burada, havaalanında, yorgun ve sinirli yolcularla çevriliyken, "Hey, bu gece sevişecek miyiz, ne zaman, nasıl hazırlanmalıyız, seninle seks pornodan çok daha iyi olacak, ama aynı zamanda biraz da panik yapıyorum çünkü her şeyi mahvetmek istemiyorum" gibi şeyler söylemenin zamanı değil.

Ama konuyu yakında açmam gerekecek çünkü o anki gerginlik bunun için ideal bir zaman olmayacak.

Nate dirseğıme hafifçe dokundu ve içimden bir şey koptu.

"Yani spor alanında çalışmak sizin için yeni bir iş mi?" diye soruyor.

"Evet, öyle," diyorum, bu adama sormak istediğim sayısız sorudan başka bir şey hakkında konuşabildiğim için minnettarım. Mesela, ellerinizin ve ağzınızın üzerimde tam olarak nasıl olmasını istiyorsunuz? "Her şey beklenmedik bir şekilde gelişti, ama meslektaşlarımın çoğu San Francisco'da üniversiteye gittiğim için spor hakkında bir şeyler bildiğimi düşünüyor."

Bu onun ilgisini çekiyor. "Öyle mi?"

"Özetle, evden uzaklaşmak için can atıyordum," diyorum. Yani, babamdan çok uzakta olmak istiyordum.

"Çok uzak bir yer seçmişsin," diyor Nate ve muhtemelen İngiltere'yi kastettiğimi varsayıyor, ama babamın New York'ta yaşadığını eklemiyorum. Sadece Londra ve Kaliforniya'daki okullara başvurdum çünkü ikisi de New York'a arabayla kısa bir mesafede değil.

"Evet, kesinlikle yeterince uzak," diyorum biraz kaçamaklı bir şekilde.

"Ne zaman mezun oldunuz?"

"Üç yıl önce."

Başını sallayarak güldü. "Ah, dostum. Sen çok gençsin."

Bu onun için bir sorun mu? "Senden çok daha genç değilim," diye belirtiyorum.

Kaşını kaldırarak, "Yaşımı biliyor musun?" diye sordu.

"Şu anda sizi de haber yapıyoruz. Bu, sizinle ilgili kapsamlı medya paketimizin bir parçası," diyorum ve o gülüyor. Sonra ekliyorum, "Yani, sizi araştırdım."

Bu gerçeğin tamamı değil. Geçen yaz harika bir öğleden sonra geçirdikten sonra evinden ayrılır ayrılmaz Nate'i aradım. Dün San Francisco'ya giderken diğer sporcularla birlikte onu tekrar aradım. "Sen yirmi dokuz yaşındasın. Benim yirmi dört yaşında olmam seni rahatsız ediyor mu?"

Soru, büyük bir gerilimle soruluyor. Eğer bu küçük yaş farkı onu rahatsız ediyorsa, deneyim farkı da onu rahatsız edecek mi?

Nate yaklaştı, omzunu benimkine çarptı. "Şey, hayır, özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Ama dün gece kötü bir maç oynadım. Maçtan sonraki gün kendimi hep yaşlı hissediyorum."

Ah, bu mantıklı. "Şey, eğer bu bir teselli olacaksa, ter içinde ve yaralı halinle bile süper seksi görünüyordun."

"Hepinizin ter içinde kalmasını görmek isterim," diyor kısık bir sesle.

Belki de bu an doğru an. Belki de anın büyük ve önemli olmasına gerek yok. Ona bunun senin için tamamen yeni bir şey olduğunu söyle yeter. Senden hoşlanıyor.

En iyi başlangıç yöntemini düşünürken hoparlörden gelen cızırtı düşüncelerimi böldü.

"Las Vegas'a giden uçuş bir saat daha gecikti."

Yolcuların, ben de dahil olmak üzere, hep birlikte homurdanmaları yükseliyor. Gecikme, birlikte geçireceğimiz zamanı tüketiyor.

Söyle gitsin.

Ama telefonum başka bir iş aramasıyla titriyor. "Bunu cevaplamalıyım."

"Hadi bakalım, yakışıklı," diyor.

Yakışıklı. Resmen bir lakap kazandım ve bu hem seksi hem de şık bir lakap.

Biraz sakın ol.

Ama yakışıklı olduğumu söylediğinde ne kadar hoşuma gittiğini görmesin diye yüzümü çeviriyorum.

Sınırlı Üretim Koca figürünü buradan sipariş edebilirsiniz.

Büyüleyici, seksi yeni aşk romanları satışa çıktığında veya indirimde olduğunda ilk siz haberdar olmak için e-posta listeme kaydolmayı unutmayın!

LAUREN BLAKELY'NİN DİĞER ESERLERİ

FULL PACKAGE, New York Times'ın 1 numaralı çok satan romantik komedisi!

BIG ROCK, New York Times'ın çok satanlar listesine giren, bağımsız bir romantik komedi romanı!

THE SEXY ONE, New York Times Çok Satanlar listesinde yer alan bağımsız bir aşk romanı!

HAMİLE KALMA PLANI, USA Today ve Amazon Charts'ta haftalarca çok satanlar listesinde yer alan, bağımsız bir aşk romanı!

USA Today'in çok satanlar listesinde haftalarca yer alan, seksi ve çok yönlü bir spor temalı aşk romanı olan MOST VALUABLE PLAYBOY! Ve onun tamamlayıcı spor temalı aşk romanı MOST LIKELY TO SCORE!

WANDERLUST, USA Today'in çok satanlar listesine giren çağdaş bir aşk romanı!

COME AS YOU ARE, Wall Street Journal ve USA Today'in haftalarca çok satanlar listesinde yer alan çağdaş bir aşk romanı!

YARI ZAMANLI AŞIK, USA Today'in çok satanlar listesinde haftalarca yer alan çağdaş bir aşk romanı!

KALBİMİ KIRMAYI DÜZELT, duygusal bir ikinci şans öyküsü, USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan çağdaş bir aşk romanı!

EN İYİ PLANLAR, arkadaşlıktan aşka dönüşen seksi bir aşk romanı, USA Today Çok Satanlar listesinde!

Heartbreakers! USA Today ve WSJ'nin çok satanlar listesinde yer alan, bağımsız kitaplardan oluşan rock yıldızı serisi!

P.S. IT'S ALWAYS BEEN YOU, etkileyici, ikinci şans temalı bir aşk hikayesi!

BİR HAFTALIK KOCAM, seksi ve bağımsız bir aşk romanı!

TEMAS ETMEK

Okuyuculardan haber almak beni çok mutlu ediyor! Beni Twitter'da LaurenBlakely3, Instagram'da LaurenBlakelyBooks, Facebook'ta LaurenBlakelyBooks veya çevrimiçi olarak LaurenBlakely.com adreslerinden bulabilirsiniz. Ayrıca bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM